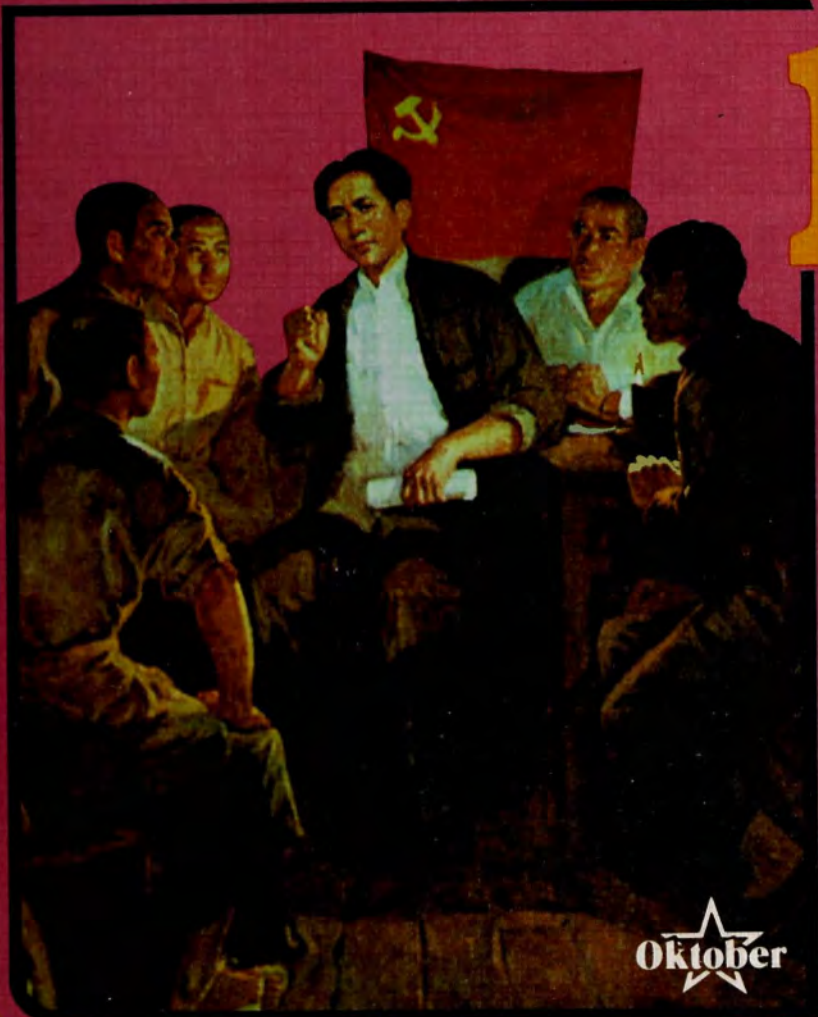

MAO TSETUNG

Verker i utvalg

1

Oktober

ARBEIDERE I ALLE LAND, FOREN DERE!

Mao Tsetung

Verker i utvalg

Bind 1

**Forlaget Oktober A/S
Oslo 1978**

MÅL-, VEKT- OG PENGEENHETER

katti — asiatisk vektenhet, før om lag 600 gram. I 1959 blei enheten knytta til det metriske systemet, og en katti er nå 500 gram.

li — kinesiske måleenheter. Lengdemål: 1 chiu li («gammel» li) = 180 chang = 576 meter, 1 kung li («offisiell» li) — 1 km. Flatemål: 1 shin li = 10 hao = 6,744 m². Vektenhet: 1 li = 1/1 000 tael = 0,04 gram.

mou — flatemål, 0,0666 hektar.

pikul — østasiatisk vektenhet som varierer i størrelse fra land til land, gjerne mellom 60 og 62 kg. Standarden varierte også i Kina. I grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia var 1 pikul 150 kg.

yuan — pengeenhet, i 1977 om lag 3 norske kroner

Mao Tsetung

Verker i utvalg, bind 1

Oversatt fra den autoriserte engelske oversettelsen av den andre kinesiske utgava av det første bindet av *Verker i utvalg* av Mao Tsetung utgitt i april 1960 av Folkets Forlag, Peking.

Engelsk tittel: *Selected Works of Mao Tsetung. Volume I*

© Forlaget Oktober A/S, Oslo 1978

1, opplag desember 1978, 5000

Trykt hos A/S Duplotrykk, Oslo 1978

ISBN 82-7094-136-0

FORORD FRA UTGIVERNE

Denne utgava av Mao Tsetung, *Verker i utvalg* inneholder viktige artikler som han skreiv i de forskjellige periodene av den kinesiske revolusjonen. Det har dukka opp ei rekke kinesiske utgaver av verkene hans på forskjellige steder, men forfatteren har ikke gått igjennom noen av dem. De var tilfeldig sammensatt, det var feil i teksten og noen viktige skrifter var utelatt. Innholdet i denne utgava er ordna kronologisk og i samsvar med de viktigste periodene i historia til Kinas Kommunistiske Parti fra det blei stifta i 1921. Denne utgava inneholder ei rekke viktige skrifter som ikke har vært med i tidligere utgaver. Forfatteren har lest gjennom alle artiklene, gjort noen språklige endringer og retta på teksten enkelte steder.

I samband med utgivelsen er det nødvendig å klargjøre disse punktene:

1. Dette utvalget er fortsatt ikke fullstendig. Vi kan ikke samle alle skriftene til kamerat Mao Tsetung fordi noen revolusjonære dokumenter blei ødelagt av de reaksjonære i Kuomintang, og noen blei spredd og gikk tapt i de lange krigsåra. Dette gjelder særlig de mange breva og telegrammene som utgjør en stor del av skriftene hans.

2. Noen artikler, som har vært i vidt omløp, for eksempel «Undersøkelse av forholda på landsbygda» er utelatt fordi forfatteren har bedt om det. Det er også årsaka til at vi bare har tatt med kapittel 1 av «Økonomiske og finansielle problemer» («Ei grunnleggende oppsummering av det arbeidet vi har gjort til nå»).

3. I dette utvalget har vi lagt til forklarende noter. Noen forklarer overskriftene og er plassert nederst på første side av artiklene. Resten, enten de er politiske eller redaksjonelle, kommer etter hver artikkel.

4. Denne kinesiske utgava er utgitt både i ett bind og i fire bind. Det første av disse fire binda dekker perioden med den første revolusjonære borgerkrigen (1924—27) og den andre revolusjonære borgerkrigen (1927—37). Det andre og tredje bindet dekker perioden med mot-

standskrigen mot Japan (1937—45). Det fjerde bindet dekker perioden med den tredje revolusjonære borgerkrigen (1945—49).

Komiteen for å utgi Mao Tsetung,
Verker i utvalg, Sentralkomiteen
i Kinas Kommunistiske Parti.

25. august, 1951

Mao Tsetung, *Verker i utvalg*, kom ut i Kina i 1951. Verket omfatta en serie på fire bind. I 1977 blei det utvida med et femte bind, som dekker perioden fra frigjøringa i 1949 og fram til 1957.

Mao Tsetung, *Verker i utvalg* bind 5, fins i norsk oversettelse, Forlaget Oktober, Oslo 1977.

Denne boka er den første i en serie som kommer til å omfatte de fire opprinnelige binda, det femte som kom i 1977, og minst ett bind til.

Oslo, desember 1978
Forlaget Oktober

INNHold

PERIODEN MED DEN FØRSTE REVOLUSJONÆRE BORGERKRIGEN

ANALYSE AV KLASSENE I DET KINESISKE SAMFUNNET (<i>Mars 1926</i>)	15
RAPPORT FRA EN UNDERSØKELSE AV BONDEBEVEGELSEN I HUNAN (<i>Mars 1927</i>)	25
Hvorfor er bondeproblemet så viktig?	25
Organiser dere!	26
Ned med de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka! All makt til bondelaga!	27
«Det er fryktelig!» eller «Det er flott!»	28
Spørsmålet om «å gå for langt»	30
«Pøbelbevegelsen»	31
Revolusjonens fortropper	32
Fjorten storverk	36
1. De har organisert bøndene i bondelag	36
2. De har ramma godseierne politisk	37
3. De har ramma godseierne økonomisk	41
4. De har styrta det føydale styret til de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka og knust tu og tuan	42
5. De har styrta de væpna styrkene til godseierne og oppretta væpna bonde- styrker	43
6. De har styrta den politiske makta til fylkesdommeren og futene hans	44
7. De har styrta klanveldet til forfedretemplene og overhodene for klanene, den religiøse autoriteten til by- og landsbygudene og mannsveldet til ekte- mennene	46
8. De har spredd politisk propaganda	49
9. Forbud fra bøndene	50
10. De har utrydd bandittvesenet	54
11. De har avskaffa urimelige avgifter	55
12. Bevegelsen for skolegang	55

13. Kooperativbevegelsen	56
14. De har bygd veger og reparert demninger	57

PERIODEN MED DEN ANDRE REVOLUSJONÆRE BORGERKRIGEN

HVORFOR KAN DET FINNES RØD POLITISK MAK T I KINA?	
<i>(5. oktober 1928)</i>	65
I. Den politiske situasjonen innenlands	65
II. Årsakene til at det har oppstått rød politisk makt i Kina og til at den overlever	66
III. Det sjølstendige regimet i grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi og augustnederlaget	69
IV. Rolla til det sjølstendige regimet i grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi i Hunan, Hupeh og Kiangsi	70
V. Økonomiske problemer	71
VI. Problemet med militære baser	72
KAMPEN I CHINGKANG-FJELLA <i>(25. november 1928)</i>	76
Det sjølstendige regimet i grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi og augustnederlaget	76
Situasjonen nå i området under det sjølstendige regimet	82
Militærspørsmål	83
Jordspørsmål	90
Spørsmål om politisk makt	93
Spørsmål om partiorganisasjonen	95
Spørsmålet om revolusjonens karakter	100
Spørsmålet om tilholdsstedet for det sjølstendige regimet	101
OM Å RETTE PÅ FEILAKTIGE IDEER I PARTIET <i>(Desember 1929)</i>	108
Om det reint militære synspunktet	109
Om ultra-demokrati	111
Om ringeakt for organisasjonsdisiplinen	112
Om absolutt likhetsmakeri	113
Om subjektivisme	114
Om individualisme	115
Om ideologien til omflakkende opprørerflokker	117

Om restene av kuppmakeri	118
EN ENESTE GNIST KAN TENNE EN STEPPEBRANN (5. januar 1930)	120
LEGG VEKT PÅ ØKONOMISK ARBEID (20. august 1933)	132
HVORDAN SKAL VI SKILLE MELLOM KLASSENE PÅ LANDSBYGDA? (Oktober 1933)	140
DEN ØKONOMISKE POLITIKKEN VÅR (23. januar 1934)	143
SØRG FOR MASSENE'S VELFERD, LEGG VEKT PÅ ARBEIDSMETODENE (27. januar 1934)	148
OM TAKTIKKEN MOT DEN JAPANSKE IMPERIALISMEN (27. desember 1935)	153
Kjennetegna ved den politiske situasjonen nå	153
Den nasjonale enhetsfronten	162
Folkerepublikken	166
Internasjonal støtte	170
STRATEGISKE PROBLEMER FOR DEN REVOLUSJONÆRE KRIGEN I KINA (Desember 1936)	180
<i>Kapittel I</i>	180
Hvordan skal vi studere krig?	180
1. Lovene for krig er utviklingslover	180
2. Krigens mål er å utrydde krigen	184
3. Strategi er å studere lovene for en krigssituasjon som helhet	184
4. Det viktigste er å være flink til å lære	188
<i>Kapittel II</i>	
Det kinesiske kommunistpartiet og den revolusjonære krigen i Kina	192
<i>Kapittel III</i>	
Kjennetegn ved den revolusjonære krigen i Kina	195
1. Hvor viktig er dette emnet?	195
2. Hvilke kjennetegn har den revolusjonære krigen i Kina?	197
3. Strategien og taktikken vår følger av disse kjennetegna	199
<i>Kapittel IV</i>	
«Innringing og undertrykking» og felttog mot det er hovedmønsteret for borgerkrigen i Kina	201
<i>Kapittel V</i>	
Den strategiske defensiven	206
1. Aktivt og passivt forsvar	206

2. Forberedelser for å bekjempe «innringings- og undertrykkings»-felttog	210
3. Strategisk tilbaketrekking	212
4. Strategisk motoffensiv	225
5. Innledningen til motoffensiven	227
6. Troppekonsentrasjon	235
7. Bevegelig krigføring	241
8. Krig med rask avgjørelse	246
9. Tilintetgjøringskrig	249
ET ERKLÆRING TIL CHIANG KAI-SHEKS ERKLÆRING (28. desember 1936)	256
OPPGAVENE TIL DET KINESISKE KOMMUNISTPARTIET I PERIODEN MED MOTSTAND MOT JAPAN (3. mai 1937)	264
Utviklingsstadiet som de indre og ytre motsigelsene i Kina er på nå	264
Kampen for demokrati og frihet	268
Vi har ansvaret for å ta ledelsen	274
VINN MILLIONMASSENE FOR DEN NASJONALE ENHETSFRONTEN MOT JAPAN (7. mai 1937)	285
Spørsmålet om fred	285
Spørsmålet om demokrati	288
Spørsmålet om framtida for revolusjonen	290
Spørsmålet om kadrene	291
Spørsmålet om demokrati i partiet	292
Enhet på konferansen og i hele partiet	292
Vinn millionmassene for den nasjonale enhetsfronten mot Japan	292
OM PRAKSIS (Juli 1937)	296
OM MOTSIGELSEN (August 1937)	311
I. De to verdensanskuelserne	312
II. Det allmenngyldige ved motsigelsen	316
III. Det særegne ved motsigelsen	320
IV. Hovedmotsigelsen og hovedsida i motsigelsen	331
V. Identiteten og kampen mellom sidene i motsigelsen	337
VI. Antagonismens plass i motsigelsen	343
VII. Slutning	343

**PERIODEN MED
DEN FØRSTE REVOLUSJONÆRE
BORGERKRIGEN**

ANALYSE AV KLASSENE I DET KINESISKE SAMFUNNET

Mars 1926

Hvem er fiendene våre? Hvem er vennene våre? Dette spørsmålet har førsterangs betydning for revolusjonen. Den grunnleggende årsaka til at alle revolusjonære kamper i Kina før i tida førte til så lite, er at de revolusjonære ikke greide å forene seg med virkelige venner for å angripe virkelige fiender. Et revolusjonært parti er vegviser for massene, og en revolusjon lykkes aldri når det revolusjonære partiet fører massene på villspor. Vi må legge vekt på å forene oss med de virkelige vennene våre for å angripe de virkelige fiendene, for slik å sikre at vi lykkes med revolusjonen og ikke fører massene på villspor. For å skille mellom virkelige venner og virkelige fiender, må vi gjøre en allmenn analyse av den økonomiske stillinga de ulike klassene i det kinesiske samfunnet står i, og av hva slags holdning de har til revolusjonen.

Hvordan er situasjonen for hver av klassene i det kinesiske samfunnet?

*Godseierklassen og kompradorklassen.*¹ I det økonomisk tilbakeliggende og halvkoloniale Kina er godseierklassen og kompradorklassen helt og holdent vedheng til det internasjonale borgerskapet. De er avhengige av imperialismen for å kunne overleve og vokse. Disse klassene representerer de mest tilbakeliggende og reaksjonære produksjonsfor-

Kamerat Mao Tsetung skreiv denne artikkelen for å bekjempe to avvik som fans i partiet på den tida. De som sto for det første avviket hadde Chen Tu-hsiu som talsmann. De var bare opptatt av samarbeid med Kuomintang og glemte bøndene. Dette var høyreopportunisme. De som sto for det andre avviket hadde Chang Kuo-tao som talsmann. De var bare opptatt av arbeiderbevegelsen, og de glemte også bøndene. Dette var «venstre»-opportunisme. De som sto for disse to avvika var klar over at de kreftene som kjempa for revolusjonen ikke strakk til, men ingen av dem visste hvor de skulle finne forsterkninger

holda i Kina, og hindrer utviklinga av produktivkreftene i landet. Den kinesiske revolusjonen kan aldri nå måla sine så lenge disse klassene fins. Særlig er storgodseierklassen og storkompradorklassen ei ytterliggående kontrarevolusjonær gruppe som alltid tar parti for imperialismen. Étatistene² og folk som hører til høyrefløya i Kuomintang er politiske talsmenn for dem.

Mellomborgerskapet. Denne klassen representerer de kapitalistiske produksjonsforholda i byene og på landsbygda i Kina. Med mellomborgerskapet forstår vi først og fremst det nasjonale borgerskapet³. De har ei vinglete holdning til den kinesiske revolusjonen: Når de krymper seg under slaga fra utenlandsk kapital og undertrykkinga fra krigsherrene, merker de at det trengs en revolusjon og går inn for den revolusjonære bevegelsen mot imperialismen og krigsherrene. Men når det kinesiske proletariatet er med og kjemper i revolusjonen og får aktiv støtte utafra av det internasjonale proletariatet, føler mellomborgerskapet at revolusjonen truer håpet om at de skal bli storborgere. Da blir de mistenksomme mot revolusjonen. Politisk går de inn for å opprette en stat under herredømmet til én klasse, nemlig det nasjonale borgerskapet. En som ga seg ut for å være en sann disippel av Tai Chi-tao⁴, skreiv i Peking-avisa Chen Pao⁵: «Knytt den venstre handa for å slå ned imperialistene og den høyre for å slå ned kommunistene.» Disse orda avslører hvor engstelig denne klassen er, og hvilken kattepine den står i. Den er mot at Kuomintangs prinsipp om folkets utkomme skal tolkes etter teorien om klassekamp, og den går mot at Kuomintang inngår forbund med Russland og at kommunister⁶ og venstreorienterte blir tatt opp i partiet. Men forsøket som denne klassen gjør på å opprette en stat under herredømmet til det nasjonale borgerskapet kan ikke føre fram, for i dag er verdenssituasjonen den at de to viktigste kreftene, revolusjon og kontrarevolusjon, kjemper sin siste kamp. Hver av disse kreftene har løfta ei svær fane. Den ene er revolusjonens røde fane. Den blir holdt oppe av Den tredje internasjonale, og er samlingsmerket for alle undertrykte

eller skaffe forbundsfeller i stort antall. Kamerat Mao Tsetung pekte på at bøndene var de mest pålitelige forbundsfellene til det kinesiske proletariatet, og at det var dem det var flest av. Slik løste han problemet om hvem som var de viktigste forbundsfellene i den kinesiske revolusjonen. Han forsto også at det nasjonale borgerskapet var en vaklende klasse. Han forutså at det ville bli splitta under oppsvinget for revolusjonen og at høyrefløya kom til å gå over til imperialismen. Hendingene i 1927 stadfesta dette.

klasser i verden. Den andre er kontrarevolusjonens hvite fane. Den blir holdt oppe av Folkeforbundet, og er samlingsmerket for alle kontrarevolusjonære i verden. Mellomklassene kommer helt sikkert til å bli splitta raskt. Noen kommer til å gå mot venstre og slutte seg til revolusjonen, andre kommer til å gå mot høyre og slutte seg til kontrarevolusjonen. Det er umulig for dem å fortsette å være «uavhengige». Derfor er det bare fantasier når mellomborgerskapet i Kina bærer på tanken om en «uavhengig» revolusjon, der det sjøl skal spille hovedrolla.

Småborgerskapet. Denne klassen omfatter sjøleierbøndene⁷, handverksmestrene, de lavere sjikta av de intellektuelle — studenter, lærere i grunnskolen og videregående skoler, lavere statstjenestemenn, kontorfuksjonærer, småadvokater — og småhandelsmennene. Denne klassen fortjener særskilt oppmerksomhet både fordi den er så stor og på grunn av klassekarakteren den har. Både sjøleierbøndene og handverksmestrene driver produksjon i liten målestokk. Sjøl om alle laga i denne klassen har den samme småborgerlige økonomiske stillinga, kan de deles inn i tre ulike grupper. Den første gruppa består av dem som har et visst overskudd av penger eller korn. Det vil si de som tjener mer på kroppsarbeid eller åndsarbeid hvert år enn det de trenger for å dekke sine egne behov. Slike folk vil svært gjerne bli rike og tilber marskalk Chao⁸ ivrig. De innbiller seg ikke at de kan samle store formuer, men de prøver hele tida å klatre opp i mellomborgerskapet. De sikler av misunnelse når de ser hvor mye respekt det står av sånne små rikinger. Slike folk er engstelige, redde for myndighetene og litt redde for revolusjonen også. Ettersom de står svært nær mellomborgerskapet økonomisk, har de mye tiltru til propagandaen fra den kanten og er mistenksomme mot revolusjonen. Denne gruppa er i mindretall og utgjør høyrefløya innafør småborgerskapet. Den andre gruppa består av dem som stort sett klarer seg økonomisk. De er helt forskjellige fra folk i den første gruppa. De vil også gjerne bli rike, men marskalk Chao lar dem aldri få lov. De siste åra har de dessuten lidd vondt under undertrykkinga og utbyttinga fra imperialistene, krigsherrene, de føydale godseierne og kompradorstorborgerskapet. Slik er de blitt klar over at verden ikke lenger er hva den var. De merker at de ikke kan tjene nok til å leve bare ved å arbeide like mye som før. De må forlenge arbeidsdagen, stå opp tidligere, slutte seinere og være dobbelt så nøye i arbeidet sitt for å få endene til å møtes. De blir temmelig grove i kjeften, kaller utlendingene «utenlandske djevlere», krigsherrene «røverggeneraler», og de lokale tyrannene og de ond-

skapsfulle storfolka* kaller de «flåere». Det eneste de tviler på når det gjelder bevegelsen mot imperialistene og krigsherrene, er om den kan føre fram (fordi utlendingene og krigsherrene ser så mektige ut). De nøler med å slutte seg til og vil heller være nøytrale, men de går aldri mot revolusjonen. Denne gruppa er svært tallrik og utgjør om lag halvparten av småborgerskapet. Den tredje gruppa består av dem som får stadig dårligere levestandard. Mange i denne gruppa hørte opprinnelig til mer velstående familier, men nå går de gjennom ei forandring, fra bare så vidt å kunne klare seg, til å få stadig dårligere kår. Når de skal gjøre opp regnskapet på slutten av året, blir de forferda og utbryter: «Hva? Underskudd igjen!» Slike folk har sett bedre dager, men nå går det nedoverbakke for hvert år, gjelda øker og livet blir uslere og uslere. Derfor «grøsser de ved tanken på framtida». De blir svært nedtrykte fordi det er så stor forskjell på livet deres før og nå. Slike folk er ganske viktige for den revolusjonære bevegelsen. Det er slett ikke få av dem, og de utgjør venstrefløy av småborgerskapet. I normale tider har disse tre gruppene av småborgerskapet ulik holdning til revolusjonen. Men i krigstider, det vil si når den revolusjonære flodbølga går høyt og en kan se seieren gry, kommer ikke bare venstrefløy av småborgerskapet til å slutte seg til revolusjonen. Mellomgruppa kan også slutte seg til, og til og med folk fra høyrefløy blir feid framover av den store revolusjonære flodbølga til proletariatet og venstrefløy av småborgerskapet, og må slå følge med revolusjonen. Erfaringene fra 30. mai-bevegelsen⁹ i 1925 og bondebevegelsen på forskjellige steder viser oss at denne slutninga er riktig.

Halvproletariatet. Det vi kaller halvproletariatet her, består av fem grupper: 1) Det overveldende flertallet av de halvvegs sjøleiene bøndene,¹⁰ 2) fattigbøndene, 3) småhandverkerne, 4) butikkpersonalet¹¹ og 5) kramkarene. Det overveldende flertallet av de halvvegs sjøleiene bøndene og fattigbøndene er til sammen en svært stor del av massene på

* Med «lokale tyranner» (tuhao) mener Mao godseiere, storbønder, tidligere embetsmenn og rikfolk i det gamle kinesiske samfunnet. På grunn av maktstillinga si kunne de skatte og valte som de ville i landsbyene og byene. «Ondskapsfulle storfolk» (lieshen) omfatter alle de lokale tyrannene som hadde forholdsvis høy utdanning og høy politisk og samfunnsmessig stilling. De lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka var politiske representanter for godseierklassen. De var korrupte og hadde en råttan livsstil. De hadde kontroll over de lokale makthaverne, og det var dem som trakk i trådene ved domstolene. Derfor begikk de alle tenkelige grusomheter og undertrykte folkemassene.

landsbygda. Det vi kaller bondespørsmålet gjelder først og fremst dem. De halvvegs sjøleierende bøndene, fattigbøndene og småhandverkerne driver produksjon i enda mindre målestokk enn sjøleierbøndene og handverksmestrene. Sjøl om både det overveldende flertallet av de halvvegs sjøleierende bøndene og fattigbøndene hører til halvproletariatet, kan de deles inn i tre mindre grupper etter den økonomiske stillinga de står i, den øverste, mellomste og laveste gruppa. De halvvegs sjøleierende bøndene er verre stilt enn sjøleierbøndene fordi de ikke klarer å produsere mer enn om lag halvparten av den maten de trenger hvert år. Underskuddet må de dekke ved å leie jord fra andre, selge en del av arbeidskrafta si eller drive småhandel. Seint på våren og på forsommeren, når forrådet fra i fjor er oppbrukt og årets avling ikke er moden ennå, låner de penger til skyhøye renter, og kjøper korn til høy pris. De er sjølsagt verre stilt enn sjøleierbøndene som ikke trenger hjelp fra andre, men de har det bedre enn fattigbøndene. For fattigbøndene eier ikke jord, og får bare halvparten av avlinga, eller enda mindre, for ett års slit. De halvvegs sjøleierende bøndene, derimot, kan beholde hele avlinga fra den jorda de eier, sjøl om de bare får halvparten, eller mindre enn halvparten, av avlinga fra den jorda de leier hos andre. Derfor er de halvvegs sjøleierende bøndene mer revolusjonære enn sjøleierbøndene, men mindre revolusjonære enn fattigbøndene. Fattigbøndene er leilendinger som er utbytta av godseierne. De kan igjen deles inn i to grupper etter økonomisk stilling. Den ene gruppa har etter måten tilstrekkelig med jordbruksredskaper og litt penger. Slike bønder kan få beholde halve produktet av ett års slit. De dekker underskuddet ved å dyrke andre ting ved sida av korn, drive fiske eller rekefiske, drive med fjørfe- eller griseavl eller selge en del av arbeidskrafta si. Slik karrer de sammen nok til å holde liv i seg, og midt oppi slitet og elendigheten håper de at de skal klare seg gjennom året. De lever altså i trangere kår enn de halvvegs sjøleierende bøndene, men de er bedre stilt enn den andre gruppa fattigbønder. De er mer revolusjonære enn de halvvegs sjøleierende bøndene, men mindre revolusjonære enn den andre gruppa fattigbønder. Den andre gruppa har verken nok jordbruksredskaper, penger eller gjødsel, og avlingene deres er dårlige. De har lite igjen når landskylda er betalt. Derfor er det enda mer nødvendig for dem å selge en del av arbeidskrafta si. I harde tider tigger de ynkelig om hjelp fra slekt og venner. De låner noen få tou eller sheng korn som de kan leve på noen få dager, og gjelda deres hoper seg opp som bærer på oksens rygg. Det er de som er verst stilt av

bøndene, og de er svært mottakelige for revolusjonær propaganda. Småhandverkerne blir rekna som halvproletarer fordi de også ofte er nødt til å selge en del av arbeidskrafta si, sjøl om de eier noen enkle produksjonsmidler, og dessuten er sine egne herrer. De er i omtrent samme økonomiske stilling som fattigbøndene. På grunn av de tunge forsørgelsesbyrdene og kløfta mellom inntekter og levekostnader, kjenner de seg stadig tynga av fattigdommen og angsten for arbeidsløshet. Slik sett minner de også mye om fattigbøndene. Butikkpersonalet er ansatt i butikker og forretninger. De forsørger familiene sine på lave lønninger, og får kanskje pålegg bare en gang på flere år, mens prisene stiger hvert år. Hvis du tilfeldigvis kommer i fortrulig samtale med dem, har de alltid endeløse klagemål å legge ut om. Grovt sett står de i samme stilling som fattigbøndene og småhandverkerne, og de er svært mottakelige for revolusjonær propaganda. Kramkarene har ørsmå midler og svært små inntekter, enten de bærer varene sine omkring på ei stang eller setter opp salgsbuer gatelangs. De tjener ikke nok til mat og klær til seg sjøl. Grovt sett står de i samme stilling som fattigbøndene, og på samme vis som fattigbøndene trenger de en revolusjon for å endre de forholda som råer nå.

Proletariatet. Det moderne industriproletariatet er på om lag to millioner mennesker. Kina er økonomisk tilbakeliggende, derfor er ikke proletariatet stort. Disse to millionene industriarbeidere er stort sett ansatt innafor fem områder — jernbaner, gruvedrift, skipsfart, tekstilindustri og skipsbygging — og svært mange av dem slaver for foretak som tilhører utenlandske kapitalister. Industriproletariatet er ikke særlig tallrikt, men det er det som representerer de nye produktivkreftene i Kina. Det er den mest progressive klassen i det moderne Kina, og den er blitt den ledende krafta i den revolusjonære bevegelsen. Den styrken det kinesiske industriproletariatet har vist i streikene de siste fire åra, som for eksempel sjømannsstreikene¹², jernbanestreiken¹³, streikene i kolgruvene i Kailan og Tsiaotso¹⁴, Shameen-streiken¹⁵ og generalstreikene i Shanghai og Hongkong¹⁶ etter 30. mai-hendinga, viser hvilken viktig stilling industriproletariatet har i den kinesiske revolusjonen. Den første årsaka til at industriarbeiderne har denne stillinga, er at de er så konsentrert. Ingen annen del av folket er så konsentrert. Den andre årsaka er at de står i ei lav økonomisk stilling. De er blitt fratatt alle produksjonsmidler. De har ikke noe annet igjen enn hendene sine. De har ikke noe håp om å bli rike noen gang, og dessuten blir de utsatt for svært hensynsløs behandling av

imperialistene, krigsherrene og borgerskapet. Det er derfor de kjemper spesielt godt. Kuliene i byene er også ei kraft som vi bør legge merke til. De fleste av dem er bryggearbeidere og rickshawkulier, men noen er dasstømmere og gatefeiere. De eier ikke noe annet enn hendene sine, og står i ei økonomisk stilling som svarer til den stillinga industriarbeiderne står i. Men de er ikke så konsentrert, og spiller ei mindre viktig rolle i produksjonen. Hittil fins det lite moderne kapitalistisk jordbruk i Kina. Med proletariatet på landsbygda mener vi landarbeidere som blir leid for ett år, en måned eller en dag av gangen. De har verken jord, jordbruksredskaper eller penger. Derfor kan de bare overleve ved å selge arbeidskrafta si. De har den lengste arbeidsdagen, den laveste lønna, de dårligste arbeidsvilkåra og de mest utrygge arbeidsplassene av alle arbeidere. Det er de som har det verst av alle i landsbyene, og de har ei like viktig stilling i bondebevegelsen som fattigbøndene.

I tillegg til alle disse har vi filleproletariatet, som er forholdsvis stort. Det består av bønder som har mista jorda si og handverkere som ikke får arbeid. De lever mest usikkert av alle. På alle kanter av landet har de de hemmelige selskapene sine, som fra først av var organisasjoner for gjensidig hjelp i politisk og økonomisk kamp. Triadeselskapet i Fukien og Kwangtung, Brødreselskapet i Hunan, Hupeh, Kweichow og Szechuan, Store sverd-selskapet i Anhwei, Honan og Shantung, Selskapet for fornuftig livsførsel i Chihli¹⁷ og de tre provinsene i nordøst, og Det grønne bandet i Shanghai og andre steder¹⁸, er eksempler på dette. Ett av de vanskelige problemene i Kina er hvordan en skal behandle disse menneskene. De kan bli ei revolusjonær kraft hvis de får riktig ledelse, for de er modige i kamp, men har lett for å stelle i stand ødeleggelser.

Som oppsummering kan vi si at alle som står i forbund med imperialismen er fiendene våre — krigsherrene, byråkratene, kompradorklassen, storgodseierklassen, og den reaksjonære delen av de intellektuelle som er knytta til dem. Den ledende krafta i revolusjonen vår er industriproletariatet. De næreste vennene våre er hele halvproletariatet og småborgerskapet. Når det gjelder det vaklende mellomborgerskapet, kan høyrefløya bli fiendene våre og venstrefløya kan bli vennene våre — men vi må være på vakt hele tida, og ikke la dem skape forvirring i rekene våre.

NOTER

1. Etter den opprinnelige betydninga av ordet var en komprador den kinesiske bestyreren eller den høyeste kinesiske funksjonæren i et utenlandsk handelsforetak. Kompradorene tjente utenlandske økonomiske interesser, og hadde nære forbindelser med imperialismen og utenlandsk kapital.

2. Étatistene var en handfull skamløse fascistiske politikere, som danna Det kinesiske *etatistiske* (dvs. statskapitalistiske — *red.*) ungdomsforbundet på den tida. Seinere blei det omdøpt til Det kinesiske ungdomspartiet. De gjorde kontrarevolusjonær karriere ved å kjempe mot kommunistpartiet og Sovjetunionen. De fikk pengehjelp fra ulike reaksjonære grupper som satt ved makta, og fra imperialistene.

3. Se «Den kinesiske revolusjonen og det kinesiske kommunistpartiet» i *Verker i utvalg* av Mao Tsetung, bind 2, kapittel 2, avsnitt 4, for videre drøfting av rolla til det nasjonale borgerskapet.

4. Tai Chi-tao gikk inn i Kuomintang alt i ungdommen. Ei stund dreiv han med børspekulasjon sammen med Chiang Kai-shek. Etter Sun Yat-sens død i 1925, dreiv han anti-kommunistisk agitasjon og la det ideologiske grunnlaget for Chiang Kai-sheks kontrarevolusjonære statskupp i 1927. Han var en trufast løpegutt for Chiang Kai-shek i kontrarevolusjonen i årevis. I februar 1949 blei han drevet til fortvilelse over at undergangen for Chiang Kai-sheks regime sto like for døra, og tok livet av seg.

5. Chen Pao var organet for Foreninga for studiet av konstitusjonelt styre, ei politisk gruppe som støtta styret til krigsherrene i nord.

6. I 1923 beslutta Sun Yat-sen, med hjelp fra det kinesiske kommunistpartiet, å omorganisere Kuomintang, få i stand samarbeid mellom Kuomintang og kommunistpartiet og tillate at medlemmer av kommunistpartiet kunne bli med i Kuomintang. I januar 1924 sammenkalte han Kuomintangs første nasjonale kongress i Kanton, der han la fram De tre store politiske retningslinjene — forbund med Russland, samarbeid med kommunistpartiet og hjelp til bøndene og arbeiderne. Mao Tsetung, Li Ta-chao, Lin Po-chu, Chu Chiu-pai og andre kamerater deltok på kongressen. De spilte ei viktig rolle ved å hjelpe Kuomintang inn på revolusjonens veg. Noen av disse kameratene blei valgt til medlemmer av sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang, og andre til varamedlemmer.

7. Med sjøleierbønder mener kamerat Mao Tsetung mellombøndene.

8. Marskalk Chao er Chao Kung-ming, rikdomsguden i kinesisk folketru.

9. 30. mai-bevegelsen var den landsomfattende anti-imperialistiske protestbevegelsen mot massakren av den kinesiske befolkninga i Shanghai, som det britiske politiet satte i verk den 30. mai 1925. Tidligere i måneden hadde det brutt ut storstreiker i de japanske tekstilfabrikkene i Tsingtao og Shanghai. Streikene blei undertrykt av de japanske imperialistene og krigsherrene i nord, som var løpeguttene til japanerne. De japanske tekstilfabrikkeierne i Shanghai skjøt og drepte arbeideren Ku Cheng-hung og såra et dusin andre 15. mai. 28. mai blei åtte arbeidere slakta ned av den reaksjonære regjeringa i

Tsingtao. 30. mai agiterte mer enn to tusen studenter i Shanghai i de utenlandske konsesjonsområdene, for å støtte arbeiderne og få tilbake de utenlandske konsesjonsområdene. De samla mer enn ti tusen mennesker utafor det britiske politihovedkvarteret og rop-te slagord som: «Ned med imperialismen!» og «Kinas folk, stå sammen!» Det britiske imperialistiske politiet åpna ild og drepte og såra mange studenter. Dette blei kjent som 30. mai-massakren. Den utløste øyeblikkelig harme over hele landet. Arbeidere, studenter og kjøpmenn gjennomførte demonstrasjoner og streiker overalt, og dette fløt sammen til en veldig anti-imperialistisk bevegelse.

10. Med «det overveldende flertallet av de halvvegs sjøleiene bøndene» sikter kamerat Mao Tsetung her til de utarma bøndene som arbeidde delvis på egen jord og delvis på jord de hadde leid fra andre.

11. Butikkpersonalet i det gamle Kina besto av flere lag. Her sikter kamerat Mao Tsetung til det største. Det var også et lavere lag av butikkpersonale som levde som proletarer.

12. Sjømannsstreikene blei organisert av sjøfolka i Hongkong og mannskapene på Yangtse-dampbåtene tidlig i 1922. Sjøfolka i Hongkong holdt ut i åtte uker. Etter en bit-ter og blodig kamp blei de britiske imperialistiske myndighetene i Hongkong til slutt tvunget til å heve lønnene, oppheve forbudet mot sjømannsforbundet, løslate de arresterte arbeiderne og betale skadeserstatning til familiene til dem som var blitt drept. Mannskapene på Yangtse-dampbåtene gikk til streik rett etterpå. De førte kampen i to uker, og vant de også.

13. Straks etter at det kinesiske kommunistpartiet var stifta i 1921, satte det i gang med å organisere jernbanearbeiderne. I 1922—23 leda partiet streiker på alle hovedbanene. 4. februar 1923 blei det full streik på Peking-Hankow-jernbanen. Dette var den best kjente streiken. Det var en kamp for retten til å opprette ei felles fagforening. Den 7. februar blei de streikende arbeiderne slakta ned av Wu Pei-fu og Hsiao Yao-nan. De var krigsherrer i nord og fikk støtte fra den britiske imperialismen. Dette blei kjent som 7. februar-massakren.

14. Kailan-kolgruvane var et fellesnavn på de store sammenhengende kolfeltene Kaiping og Luanchow i Hopei-provinsen, der det var mer enn femti tusen arbeidere. De britiske imperialistene tok Kaiping-gruvane under Yi Ho Tuan-bevegelsen i 1900. Deretter danna kineserne Luanchow kolgruvekompani, som seinere blei innlemma i Kailan gruve-administrasjon. Dermed fikk den britiske imperialismen full kontroll over begge kolfeltene. Kailan-streiken foregikk i oktober 1922. Tsiaotso-kolgruvane, som ligger i Honan-provinsen, er også godt kjent i Kina. Tsiaotso-streiken varte fra 1. juli til 9. august 1925.

15. Shameen, som er en bydel i Kanton, var et konsesjonsområde under den britiske imperialismen. I juli 1924 innførte de britiske imperialistene, som styrte bydelen, nye politivedtekter som krevde at alle kinesere måtte vise pass med foto når de kom inn i området eller forlot det. Men dette gjaldt ikke for utlendinger. 15. juli gikk arbeiderne i Shameen til proteststreik mot denne urimelige bestemmelsen, og til slutt blei de britiske imperialistene tvunget til å oppheve den.

16. Etter 30. mai-hendinga i Shanghai, brøt det ut generalstreik i Shanghai den 1. juni 1925 og i Hongkong den 19. juni. Mer enn 200 000 arbeidere deltok i Shanghai og 250 000 i Hongkong. Den store Hongkong-streiken, som fikk støtte fra folket over hele landet, varte i seksten måneder. Det var den lengste streiken i den internasjonale arbeiderbevegelsens historie.

17. Chihli var det gamle navnet på Hopei-provinsen.

18. Triadeselskapet, Brødreselskapet, Store sverd-selskapet, Selskapet for fornuftig livsførsel og Det grønne bandet var primitive hemmelige organisasjoner blant folket. Medlemmene var stort sett ruinerte bønder, arbeidsløse handverkere og andre filleproletarer. I det føydale Kina gikk slike elementer ofte sammen i organisasjoner som bygde på religion eller overtru. Organisasjonene var bygd opp etter patriarkalsk mønster og hadde forskjellige navn. Noen av dem hadde våpen. Ved hjelp av disse organisasjonene prøvde filleproletarene å hjelpe hverandre sosialt og økonomisk, og noen ganger kjempa de mot byråkratene og godseierne som undertrykte dem. Sjølsagt kunne ikke tilbaketilleggende organisasjoner vise bøndene og handverkerne en veg ut av uføret. Videre kunne de lett bli kontrollert og brukt av godseierne og de lokale tyrannene. Dette, og den blinde ødeleggelseslysta deres, gjorde at en del av disse organisasjonene ble forvandla til reaksjonære krefter. Chiang Kai-shek brukte disse organisasjonene til å splitte enheten i det arbeidende folket og ødelegge revolusjonen i det kontrarevolusjonære statskuppet i 1927. Ettersom det moderne industriproletariatet oppsto og vokste seg sterkere, samla bøndene seg litt etter litt i organisasjoner av en helt ny type under proletariatets ledelse. Da mista disse primitive, tilbaketilleggende organisasjonene livets rett.

RAPPORT FRA EN UNDERSØKELSE AV BONDEBEVEGELSEN I HUNAN

Mars 1927

HVORFOR ER BONDEPROBLEMET SÅ VIKTIG?

Da jeg var i Hunan¹ nylig, undersøkte jeg direkte forholda i de fem fylkene Hsiangtan, Hsianghsiang, Hengshan, Liling og Changsha. Jeg kalte sammen til undersøkelsesmøter i landsbyer og fylkeshovedsteder i de trettito dagene fra 4. januar til 5. februar. Erfarne bønder og kamerater som arbeider i bondebevegelsen kom på møtene, og jeg hørte oppmerksomt på rapportene deres og samla mye materiale. Mye av det bondebevegelsen dreier seg om, er akkurat det motsatte av det storfolka i Hankow og Changsha sier. Jeg så og hørte om mye underlig som jeg hittil ikke har vært klar over. Jeg trur det samme gjelder for mange andre steder også. Det må så snart som mulig bli slutt på alt prat som retter seg mot bondebevegelsen. De revolusjonære myndighetene må raskt endre alle de feilaktige tiltaka de har tatt når det gjelder bondebevegelsen. Bare på den måten kan vi tjene revolusjonen i framtida. For oppsvinget i bondebevegelsen nå er enormt viktig. Det vil ikke ta lang tid før flere hundre millioner bønder i provinsene i Sentral-, Sør- og

Denne artikkelen blei skrevet som svar på den smålige kritikken som folk både innafor og utafor partiet på den tida retta mot den revolusjonære kampen bøndene førte. Kamerat Mao Tsetung var i Hunan-provinsen i trettito dager og gjorde undersøkelser, og han skreiv denne rapporten for å svare på kritikken. Høyreopportunistene i partiet, som var leda av Chen Tu-hsiu, ville ikke godta synspunktene hans, og holdt fast på de feilaktige ideene sine. Hovedfeilen deres var at de ikke torde støtte de store revolusjonære kampene til bøndene som hadde brutt fram eller var i ferd med å bryte fram, fordi de var skremt av de re-

Nord-Kina reiser seg som en mektig storm, som en orkan, ei kraft så vill og voldsom at ingen makt kan holde den igjen, uansett hvor stor den er. De kommer til å sprengre lenkene som binder dem, og storme frametter frigjøringsvegen. De kommer til å feie alle imperialister, krigsherrer, korrupte embetsmenn, lokale tyranner og ondskapsfulle storfolk ned i grava. Bøndene kommer til å sette alle revolusjonære partier og alle revolusjonære kamerater på prøve, og godta eller forkaste dem. Vi har tre valgmuligheter: Skal vi gå i spissen og lede dem? Skal vi komme diltende etter, veive med armene og kritisere dem? Eller skal vi stille oss i veien for dem og kjempe mot dem? Alle kinesere kan velge fritt, men utviklinga tvinger dere til å velge raskt.

ORGANISER DERE!

I de fylkene sentralt og sør i Hunan der bevegelsen allerede har gjort store framskritt, kan utviklinga av bondebevegelsen i store trekk deles inn i to perioder. Den første, fra januar til september i fjor, var en organiseringsperiode. Fra januar til juni i denne perioden blei det drevet undergrunnsvirksomhet. Fra juli til september, da den revolusjonære hæren dreiv ut Chao Heng-ti², blei virksomheten drevet åpent. I denne perioden kom ikke medlemstallet i bondelaga opp i mer enn 300 000 — 400 000, og tallet på massene som sto direkte under ledelse av bondelaga, var litt mer enn en million. Da var det nesten ikke noe kamp i områdene på landsbygda ennå, og derfor kom det svært lite kritikk av bondelaga fra andre kretser. Til og med noen av offiserene i nordekspedisjons hæren hadde noe godt å si om bondelaga, ettersom medlemmene derfra var vegvisere, speidere og bærere for hæren. Den andre perioden, fra oktober i fjor til januar i år, var en periode med revolusjonær handling.

aksjonære strømningene i Kuomintang. For å komme Kuomintang i møte, var de villige til å svike bøndene, som var de viktigste forbundsfellene i revolusjonen. På den måten lot de arbeiderklassen og kommunistpartiet stå aleine og uten hjelp. Det var i hovedsak fordi Kuomintang var i stand til å utnytte denne svakheten innafor kommunistpartiet at det torde svike revolusjonen, sette i verk «partiutrenskinga» og begynne krig mot folket sommeren 1927.

Medlemstallet i bondelaga vokste raskt til to millioner, og massene som sto direkte under deres ledelse, økte til ti millioner. Ettersom bøndene vanligvis bare skriver inn ett navn for hele familien når de blir med i et bondelag, betyr to millioner medlemmer ei oppslutning blant massene på omtrent ti millioner. Nesten halvparten av bøndene i Hunan er organisert nå. I fylker som Hsiangtan, Hsianghsiang, Liuyang, Changsha, Liling, Ninghsiang, Pingkiang, Hsiangyin, Hengshan, Hengyang, Leiyang, Chenhsien og Anhua har nesten alle bøndene slutta seg sammen i bondelag eller kommet under deres ledelse. Så snart de hadde omfattende organisasjoner i ryggen, gikk bøndene til handling og fikk til en stor revolusjon på landsbygda i løpet av fire måneder, en revolusjon uten sidestykke i historia.

NED MED DE LOKALE TYRANNENE OG DE ONDSKAPSFULLE STORFOLKA! ALL MAK TIL BONDELAGA!

Hovedmålet for bøndenes angrep er de lokale tyrannene, de ondskapsfulle storfolka og de forbryterske godseierne. Men samtidig slår de også til mot patriarkalske ideer og institusjoner, mot de korrupte embetsmennene i byene og mot uskikker og uvaner i områdene på landsbygda. Styrken på dette angrepet kan sammeliknes med en orkan. De som bøyer seg for det overlever, og de som gjør motstand går til grunne. Resultatet er at privilegiene som de føydale godseierne har hatt i tusenvis av år, blir smadra. Hvert fnugg av verdighet og respekt som godseierne har bygd opp, blir trampa ned i støvet. Nå som godseiernes makt er brutt sammen, har bondelaga blitt det eneste maktorganet, og det populære slagordet «All makt til bondelaga» er blitt til virkelighet. Sjøl småting, som krangel mellom mann og kone, blir lagt fram for bondelaget. Ikke noe kan avgjøres uten at en eller annen fra bondelaget er til stede. Bondelaget bestemmer i virkeligheten i alle saker på landsbygda, og «alt det sier, gjelder», bokstavelig talt. De som står utafor bondelaga, kan ikke si annet enn godt om dem. Ingen kan si noe stygt om dem. De lokale tyrannene, de ondskapsfulle storfolka og de lovløse godseierne har blitt fratatt all rett til å si noe, og ingen av dem tør så mye som mumle at de er ueni-

ge. Da de lokale tyrannene og ondskapsfulle storfolka blei stilt ansikt til ansikt med makta til bondelaga, flykta toppfolka blant dem til Shanghai, de mindre viktige til Hankow, de enda mindre viktige til Changsha og de minst viktige til fylkeshovedstedene. De som står under disse igjen, og enda mindre småkryp, overgir seg til bondelaga i landsbyene.

«Her er ti yuan. Vær så snill og la meg få bli med i bondelaget,» sier en av de mindre blant de ondskapsfulle storfolka.

«Pøh! Hvem vil ha de skitne pengene dine?» svarer bøndene.

Mange mellomstore og små godseiere, rikbønder og til og med noen mellombønder, som alle var mot bondelaga før, prøver nå forgjeves å bli tatt opp. På forskjellige steder traff jeg ofte slike folk som bønnfalt meg: «Herr komited medlem fra provinshovedstaden, vær så snill å gå god for meg!»

Under Ching-dynastiet satte de lokale myndighetene opp folkeregistre, som besto av ei vanlig liste og «den andre» lista. Den første var for ærlige folk, og den andre var for innbruddstjuver, banditter og liknende uønska personer. Noen steder bruker bøndene nå denne metoden for å skremme dem som var mot bondelaga før. De sier: «Sett navnet deres på den andre lista!»

Slike folk er så redde for å bli skrevet opp på den andre lista at de prøver seg med ulike knep for å slippe inn i bondelaga. De er så oppsatt på dette at de ikke føler seg trygge før navna deres er ført inn. Men som regel blir de blankt avvist, derfor sitter de alltid som på nåler. Når dørene inn til bondelaget er stengt for dem, er de som omstreifere uten hjem, eller «bare skrot», som de sier på landsbygda. Kort sagt, det som blei sett ned på som en «bondegjeng» for fire måneder sia, har nå blitt en høyst aktverdig institusjon. De som gjorde knefall for makta til storfolka før, bøyer seg nå for makta til bøndene. Alle, uansett hvem de er, innrømmer at verden har blitt en annen etter oktober i fjor.

«DET ER FRYKTELIG!» ELLER «DET ER FLOTT!»

Bondeopprøret forstyrra de søte drømmene til storfolka. Da nyhetene fra landsbygda nådde fram til byene, førte det øyeblikkelig til rabalder blant storfolka. Jeg møtte alle slags folk rett etter jeg kom til Changsha,

og plukka opp en god del sladder. Fra mellomlaga i samfunnet og opp til høyrefløya i Kuomintang var det ikke en eneste som ikke oppsummerte det som har skjedd, med uttrykket «Det er fryktelig!» Synspunktene til «Det er fryktelig!»-skolen, som var framherskende i byene den gangen, virka slik at sjøl folk med ganske revolusjonær innstilling blei nedslåtte når de så for seg hendingene på landsbygda, og de greide ikke avvise ordet «fryktelig». Til og med ganske progressive folk sa: «Sjøl om det er fryktelig, er det ikke til å unngå i en revolusjon.» Kort sagt kunne ingen fullstendig avvise ordet «fryktelig». Men som jeg allerede har sagt, så er sannheten at de store bondemassene har reist seg for å fullføre den historiske oppgava si, og at de demokratiske kreftene på landsbygda har reist seg for å styrte de føydale kreftene der. Den patriarkalsk-føydale klassen av lokale tyranner, ondskapsfulle storfolk og forbryterske godseiere har i tusenvis av år danna grunnlaget for det enevelde styret, og er hjørnesteinen for imperialismen, krigsherrevesenet og det korrupte embetsmannsveldet. Det virkelige målet for den nasjonale revolusjonen er å styrte disse føydale kreftene. På noen få måneder har bøndene utretta det som dr. Sun Yat-sen ville, men ikke klarte å utrette i de førti åra han ofra seg for den nasjonale revolusjonen. Dette er ei fabelaktig bragd som ingen har gjort maken til før, verken på førti eller tusen år. Det er flott. Det er ikke «fryktelig» i det hele tatt. Det er alt annet enn «fryktelig». Det er tydelig at «Det er fryktelig!» er en teori for å forsvare interessene til godseierne mot bøndene som reiser seg. Det er tydelig at det er en teori for godseierklassen for å bevare den gamle føydale ordninga og legge hindringer i vegen for at den nye demokratiske ordninga skal gjennomføres. Det er tydelig at det er en kontrarevolusjonær teori. Ingen revolusjonær kamerat må føre dette tøvet videre. Hvis det revolusjonære standpunktet ditt virkelig har slått rot, og hvis du har vært i landsbyene og sett deg om, blir du utvilsomt begeistra som aldri før. Utallige tusener av de underkua — bøndene — slår ned fiendene som levde høyt på deres bekostning. Det bøndene gjør er fullstendig riktig, det de gjør er flott! «Det er flott!» er teorien til bøndene og alle andre revolusjonære. Hver eneste revolusjonær kamerat må forstå at den nasjonale revolusjonen krever et stort omskifte på landsbygda. Revolusjonen i 1911³ førte ikke til et slikt omskifte, derfor mislyktes den. Dette omskiftet skjer nå, og det er viktig for at revolusjonen skal kunne fullføres. Hver eneste revolusjonær kamerat må støtte det, ellers tar han stilling for kontrarevolusjonen.

SPØRSMÅLET OM «Å GÅ FOR LANGT»

Noen andre sier: «Ja, bondelaga er nødvendige, men de går litt for langt.» Dette mener de som går middelvegen. Men hvordan er situasjonen i virkeligheten? Sant nok, bøndene er på et vis «ustyrilige» på landsbygda. Bondelaget, som har full myndighet, lar ikke godseieren få noe å si, og feier vekk all den respekten folk hadde for han. Dette er det samme som å legge godseieren i bakken og holde han der. Bøndene truer: «Vi skal sette deg på den andre lista!» De bøtelegger de lokale tyrannene og ondskapsfulle storfolka, de krever bidrag fra dem og knuser bærestolene deres. Folk myldrer inn i husa til lokale tyranner og ondskapsfulle storfolk som er mot bondelaga, slakter grisene og spiser kornet deres. De legger seg til og med ned på et par minutter i de elfenbeinspryda sengene som tilhører de unge damene hjemme hos de lokale tyrannene og ondskapsfulle storfolka. Ved den minste provokasjon arresterer de folk, setter på dem høye papirhatter, og går i opptog med dem gjennom landsbyene, mens de sier: «Din skitne godseier, nå veit du hvem vi er!» De har skapt en slags terror på landsbygda ved å gjøre akkurat som de vil og snu alt opp ned. Det er dette noen kaller «å gå for langt» eller «å gå utover rimelige grenser for å rette på noe galt» eller «å virkelig gå over streken». Slikt prat kan virke som det har noe for seg, men i virkeligheten er det feilaktig. For det første har de lokale tyrannene, ondskapsfulle storfolka og forbryterske godseierne drevet bøndene til dette sjøl. De har i alle år brukt makta si til å tyrannisere bøndene og trække på dem. Det er derfor bøndene reagerer så sterkt. Den voldsomste oppstanden og den alvorligste uroa har alltid kommet der de lokale tyrannene, ondskapsfulle storfolka og forbryterske godseierne har begått de verste voldshandlingene. Bøndene er klarsynte. De holder nøye regnskap med hvem som er ille og hvem som ikke er det, hvem som er verst og hvem som ikke er fullt så ille, hvem som fortjener streng straff og hvem som fortjener å slippe lett unna, og det er svært sjelden straffa har vært verre enn forbrytelsen. For det andre er ikke en revolusjon noe teselskap, det er ikke det samme som å skrive ei novelle, male et bilde eller brodere. Den kan ikke være så forfina, så avslappa og mild, så måteholden, vennlig, høflig, tilbakeholden og storsinna.⁴ En revolusjon er et opprør, ei voldshandling der en klasse styrter en annen. En revolusjon

på landsbygda er en revolusjon der bøndene styrter makta til den føydale godseierklassen. Hvis ikke bøndene setter inn alle krefter, kan de umulig styrte den rotfesta myndigheten til godseierne, som har vart i tusenvis av år. Områdene på landsbygda trenger et mektig revolusjonært oppsving. Bare det kan reise folket i milliontall slik at de kan bli ei mektig kraft. Alt jeg har nevnt her som blir stempla som «å gå for langt», kommer av den krafta bøndene har fått gjennom det mektige revolusjonære oppsvinget på landsbygda. Det var helt nødvendig å gjøre slike ting i den andre perioden av bondebevegelsen, i perioden med revolusjonær handling. I denne perioden var det nødvendig at bøndene fikk absolutt myndighet. Det var nødvendig å forby onskapsfull kritikk av bondelega. Det var nødvendig å styrte storfolkas myndighet fullstendig, slå dem til jorda og holde dem der. Alt det som i denne perioden blei stempla som «å gå for langt», har revolusjonær betydning. For å si det rett ut er det nødvendig å skape terror ei stund i alle områdene på landsbygda, ellers blir det umulig å undertrykke virksomheten til de kontrarevolusjonære eller styrte myndigheten til storfolka. En må gå utover rimelige grenser for å rette på noe galt, ellers kan ikke det som er galt bli retta opp.⁵ Ved første blick ser det ut som om de som snakker om at bøndene «går for langt», skiller seg fra dem jeg har nevnt tidligere, de som sier: «Det er fryktelig!» Men egentlig er det det samme standpunktet de går ut fra, og de gir også uttrykk for en godseierteori som forsvarer interessene til de privilegerte klassene. Vi må kjempe beslutsomt mot denne teorien, for den hemmer oppsvinget for bondebevegelsen og undergraver dermed revolusjonen.

«PØBELBEVEGELSEN»

Høyrefløya i Kuomintang sier: «Bondebevegelsen er en pøbelbevegelse, en bevegelse av late bønder.» Dette synet er utbredt i Changsha. Da jeg var på landsbygda, hørte jeg storfolka si: «Det er i orden at det blir oppretta bondelag, men de som leder dem nå, er ikke noe tess. De burde byttes ut!» Dette er det samme som det høyrefløya sier. Begge sier det er i orden å ha en bondebevegelse (bevegelsen er der allerede, og ingen tør si noe annet), men de sier at de som leder den ikke er noe tess, og de hater særlig dem som leder bondelaga på lavere nivåer, og kaller dem

«pøbler». Kort sagt, nå har alle de som blei forakta og tråkka ned i søla av storfolka, de som ikke hadde noen plass i samfunnet, de som ikke hadde rett til å åpne kjeften, vært frekke nok til å rette ryggen. De har ikke bare retta ryggen, men de har tatt makta i sine egne hender. De leder nå bondelaga i herredene (på laveste nivå), og de har gjort dem til noe voldsomt og skremmende. De har løfta grove og sprukne arbeidsnover og lagt hand på storfolka. De tjorer de ondskapsfulle storfolka med tau, setter på dem høye papirhatter, og går i opptog med dem gjennom landsbyene. (I Hsiangtan og Hsianghsiang kaller de dette å «gå i opptog gjennom herredet», og i Liling «gå i opptog over jordene».) Det går ikke en dag uten at de dunker noen skarpe, ubarmhjertige anklager inn i skallen på disse storfolka. De gir ordre og styrer alt. De som før stilte bakerst i køen, stiller nå foran alle andre. Derfor blir dette kalt «å snu opp ned på ting».

REVOLUSJONENS FORTROPPER

Der det er to motsatte måter å nærme seg ting og folk på, oppstår det to motsatte syn. «Det er fryktelig!» og «Det er flott!», «pøbler» og «revolusjonens fortropper» — dette er treffende eksempler.

Vi har sagt at bøndene har fullført ei revolusjonær oppgave som har blitt liggende i mange år uten å bli fullført, og at de har gjort en viktig innsats for den nasjonale revolusjonen. Men har alle bøndene vært med på å gjennomføre denne store revolusjonære oppgava, dette viktige revolusjonære arbeidet? Nei. Det er tre slags bønder: rikbønder, mellombønder og fattigbønder. De tre lever under ulike forhold, og derfor har de ulike syn på revolusjonen. I den første perioden gleda rikbøndene seg over pratet om at nordekspedisjonshæren hadde lidd et knusende nederlag i Kiangsi, at Chiang Kai-shek var såra i beinet⁶ og hadde tatt fly tilbake til Kwangtung⁷ og at Wu Pei-fu⁸ hadde gjenerobra Yuehchow. Bondelaga kom sikkert ikke til å vare, og det kunne ikke komme noe ut av Folkets tre prinsipper⁹, for ingen hadde hørt om dem før. En tillitsmann fra herredsbondelaget (vanligvis en av «pøbel»-typen) kunne gå inn i huset til en rikbonde med medlemslista i handa og si: «Kunne du tenke deg å være med i bondelaget?» Hvordan ville rikbonden svare? En

ganske veloppdragen rikbonde ville si: «Bondelag? Jeg har bodd her i flere tiår og dyrka jorda mi. Jeg har aldri hørt om noe slikt før, likevel har jeg klart meg bra. Jeg rår deg til å slutte med det!» En virkelig fæl rikbonde ville si: «Bondelag! Tøv! Et lag for dem som kommer til å bli halshogd! Ikke lag bråk for folk!» Men overraskende nok har bondelaga nå vart i flere måneder, og de har til og med tort å gå mot storfolka. De storfolka i omegnen som nekta å gi fra seg opiumspipene sine, blei arrestert av bondelaga, og måtte gå i opptog gjennom landsbyene. Videre blei noen storgodseiere i fylkeshovedstedene henretta, som for eksempel Yen Jung-chiu fra Hsiangtan og Yang Chih-tse fra Ninghsiang. På årsdagen for Oktoberrevolusjonen, samtidig som det anti-britiske massemøtet og de store tilstelningene for å feire seieren for nordekspedisjonen, demonstrerte titusener av bønder i alle herredene. De kom i tette, bølgende rekker og holdt små og store faner og banner, bærestenger og hakker høyt i været. Da først begynte rikbøndene å bli forvirra og urolige. Under de store tilstelningene for å feire seieren for nordekspedisjonen fikk de vite at Kiukiang var tatt, at Chiang Kai-shek ikke var såra i beinet, og at Wu Pei-fu var blitt slått likevel. Videre så de slike slagord som «Lenge leve Folkets tre prinsipper!», «Lenge leve bondelaga!» og «Lenge leve bøndene!» tydelig skrevet på «de røde og grønne oppropa». «Hva?» tenkte rikbøndene, virkelig forvirra og urolige, «'Lenge leve bøndene!' Skal vi nå måtte se på disse folka som keisere¹⁰?» Bondelaga setter altså nesa i været. Folk fra bondelaga sier til rikbøndene: «Vi kommer til å skrive deg opp på den andre lista.» Eller: «Om en måned kommer opptakskontingenten til å bli ti yuan pr. person!» Først under alt dette presset blir rikbøndene langt om lenge med i bondelaga.¹¹ Noen betaler femti fen eller en yuan for å bli tatt opp (den vanlige kontingenten er bare 100 wen), noen får ikke bli med før de har fått andre til å legge inn et godt ord for seg. Men det er ganske mange sribukker som ennå ikke har blitt med. Når rikbøndene blir med i bondelaga, skriver de vanligvis inn et familiemedlem i seksti- eller syttiårsalderen, for de er hele tida redde for «utskrivning». Når rikbøndene først har blitt med, bryr de seg ikke om å gjøre noe arbeid for bondelaga. De er passive hele tida.

Hva med mellombøndene? De vakler. De trur ikke revolusjonen vil føre mye godt med seg for dem. De har alltid ris i grytene, og ingen kreditorer banker på døra hos dem midt på natta. De dømmer også ting etter om det har vært noe liknende før, de rynker panna og tenker for seg sjøl: «Kan bondelaget virkelig vare?» «Kan det komme noe ut av Fol-

kets tre prinsipper?» Slutninga deres er: «Jeg er redd det ikke kan det!» De innbiller seg at alt kommer an på himmelens vilje og tenker: «Bonde-lag? Hvem veit om himmelen vil det eller ikke?» I den første perioden kunne folk fra bondelaget besøke en mellombonde med medlemslista i handa og si: «Kunne du tenke deg å være med i bondelaget?» Mellombonden ville svare: «Det haster ikke!» Mellombøndene blei ikke med før i den andre perioden, da bondelaga alt hadde stor makt. De gjør mer av seg i bondelaga enn rikbøndene, men de er ikke særlig ivrige ennå. De vil fortsatt vente og se. Det er viktig at bondelaga får mellombøndene til å bli med, og driver en god del mer opplysningsarbeid blant dem.

Fattigbøndene har alltid vært hovedkrafta i den bitre kampen på landsbygda. De har kjempa hardt i de to periodene med undergrunnsarbeid og åpen virksomhet. Det er de som er mest villige til å godta kommunistpartiets ledelse. De er dødsfiender av de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka, og går løs på dem uten å nøle det minste. «Vi blei med i bondelaga for lenge sia,» sier de til rikbøndene, «hvorfor nøler dere ennå?» Rikbøndene svarer spydig: «Hva skulle hindre dere i å bli med? Dere har verken en takstein over hodet eller en jordflekk under føttene!» Det er sant at fattigbøndene ikke har noe å miste. Mange av dem har virkelig «verken en takstein over hodet eller en jordflekk under føttene». Hva i all verden skulle hindre dem i å bli med i bondelaga? Ifølge undersøkelsen fra Changsha fylke utgjorde fattigbøndene 70 prosent, mellombøndene 20 prosent og godseierne og rikbøndene 10 prosent av befolkninga i områdene på landsbygda. Fattigbøndene, som utgjør 70 prosent, kan igjen deles inn i to undergrupper — de helt lutfattige og de litt mindre fattige. De helt lutfattige¹², som utgjør 20 prosent, er folk som ikke eier noe som helst, det vil si folk som verken har jord eller penger, som ikke har noe å leve av, og er tvunget til å dra hjemmefra og bli leiesoldater, løsarbeidere eller omvandrende tiggere. De litt mindre fattige¹³, de andre 50 prosentene, er folk som nesten ikke eier noe, det vil si folk med bare litt jord eller litt penger. De bruker mer enn de tjener og lever i slit og bekymring året rundt. Handverkerne, leilendingene (de rike leilendingene er ikke medrekna) og de halvvegs sjøleiene bøndene hører til denne gruppa. Denne store massen av fattigbønder, som til sammen utgjør 70 prosent av befolkninga på landsbygda, er ryggraden i bondelaga. De er fortroppene i kampen for å styrte de føydale kreftene, og heltene som har utført den store revolusjonære oppgava som har ligget urørt i mange år. Uten fattigbøndene («pøbelen», som storfolka kal-

ler dem) ville det vært umulig å få til den revolusjonære situasjonen vi har på landsbygda nå, å styrte de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka, og fullføre den demokratiske revolusjonen. Fattigbøndene er den mest revolusjonære gruppa, og de har tatt ledelsen i bondelaga. Både i den første og i den andre perioden var det nesten bare fattigbønder som var formenn og komited medlemmer i bondelaga på det laveste nivået (av tillitsmennene i herredsbondelaga i Hengshan fylke hører 50 prosent til de helt lutfattige, 40 prosent til de litt mindre fattige og 10 prosent til de utarma intellektuelle). Det er absolutt nødvendig at fattigbøndene har ledelsen. Uten fattigbøndene ville det ikke vært noen revolusjon. Den som nekter å anerkjenne rolla deres, nekter å anerkjenne revolusjonen. Den som angriper dem, angriper revolusjonen. De har aldri tatt feil når det gjelder den allmenne retninga for revolusjonen. De har skjemt ut de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka. De har slått store og små lokale tyranner og ondskapsfulle storfolk til jorda og holdt dem nede. Mye av det de gjorde i perioden med revolusjonær handling, som blei stempla som «å gå for langt», var faktisk akkurat det revolusjonen krevde. Noen fylkesregjeringer, noen av Kuomintangs fylkeshovedkvarter og noen fylkesbondelag i Hunan har allerede gjort ei rekke feil. Noen har til og med fulgt oppfordringa fra godseierne om å sende soldater for å arrestere tillitsmenn i bondelag på lavere nivå. En god del formenn og komited medlemmer i herredsbondelaga i Hengshan og Hsianghshiang fylke har blitt kasta i fengsel. Dette er en svært alvorlig feil som nærer opp under hovmodet til de reaksjonære. For å avgjøre om det er feil eller ikke, trenger en bare se hvor frydefulle de forbryterske godseierne blir, og hvordan den reaksjonære stemninga vokser når formenn eller komited medlemmer i lokale bondelag blir arrestert. Vi må nedkjempe det kontrarevolusjonære pratet om «pøbelbevegelse» og «bevegelse av late bønder», og vi må være særlig forsiktige så vi ikke gjør den feilen at vi hjelper de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka når de angriper fattigbøndene. Sjøl om noen få av lederne for fattigbøndene utvilsomt hadde feil, har de fleste av dem forandra seg nå. Sjøl er de ivrige etter å forby hasardspill og undertrykke bandittvesenet. Der bondelaget er mektig, er det blitt fullstendig slutt på hasardspill, og bandittvesenet har forsvunnet. Noen steder er det bokstavelig talt slik at folk ikke tar noe som ligger i vegkanten, og at dørene ikke er stengt om natta. Undersøkelsen i Hengshan viser at 85 prosent av lederne for fattigbøndene har gjort stor framgang og bevist at de er flinke og arbeidssomme. Bare 15

prosent har fortsatt noen dårlige vaner. Vi kan ikke gå lengre enn å kalle disse for «et usunt mindretall». Vi må ikke snakke de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka etter munnen, skjære alle over en kam, og fordømme dem som «pøbler». Dette problemet med det «usunne mindretallet» kan bare løses ved hjelp av bondelagets eget slagord «styrk disiplinen», ved å spre propaganda blant massene, skolere det «usunne mindretallet» og skjerpe disiplinen i bondelaga. Vi må ikke under noen omstendigheter sende soldater vilkårlig ut for å arrestere noen, hvis det skader fattigbøndenes omdømme og nærer opp under hovmodet til de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka. Vi må være spesielt oppmerksom på dette.

FJORTEN STORVERK

De fleste som kritiserer bondelaga, påstår at de har gjort svært mye som er ille. Jeg har allerede pekt på at når bøndene angrep de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka, så oppførte de seg helt og fullt revolusjonært, og de må absolutt ikke klandres for det. Bøndene har gjort svært mye, og for å kunne svare på kritikken folk kommer med, må vi undersøke grundig alt de har foretatt seg, og ta en ting av gangen, for å se hva de faktisk har gjort. Jeg har satt opp det de har foretatt seg de siste par månedene i punkter, og oppsummert det. Alt i alt har bøndene under ledelse av bondelaga æra for følgende fjorten storverk:

1. DE HAR ORGANISERT BØNDENE I BONDELAG

Dette er det første storverket bøndene har gjort. Nesten alle bøndene i fylker som Hsiangtan, Hsianghsiang og Hengshan er organisert, og det fins knapt en avsides krok der de ikke har reist seg. Dette er de beste stedene. I noen fylker, som Yiyang og Huajung, er de fleste bøndene organisert, bare en liten del er fortsatt uorganisert. Disse stedene kommer på andre plass. I andre fylker, som Chengpu og Lingling, er de fleste bøndene fortsatt uorganisert, mens en liten del er organisert. Disse stedene kommer på tredje plass. Propagandaen fra bondelaga har ennå ikke nådd Vest-Hunan, som Yuan Tsu-ming¹⁴ har kontroll over. I mange av

fylkene der er ingen av bøndene organisert. Disse kommer på fjerdeplass. Grovt sett er det fylkene i Sentral-Hunan, med Changsha som sentrum, som er de mest framskredne. Så kommer fylkene i Sør-Hunan, og i Vest-Hunan har organiseringa bare så vidt begynt. Ifølge det tallmaterialet som provinsbondelaget samla inn i november i fjor, er det oppretta organisasjoner med et samla medlemstall på 1 367 727 i trettisju av de syttifem fylkene i provinsen. Om lag en million av disse blei organisert i løpet av oktober og november, da makta til bondelaga nådde store høyder. Fram til september var medlemstallet bare 300 — 400 000. Så kom desember og januar, og bondebevegelsen fortsatte å utvikle seg kraftig. I slutten av januar må medlemstallet minst ha vært oppe i to millioner. En familie melder vanligvis inn bare en person når den slutter seg til bondelaga, og med et gjennomsnitt på fem medlemmer i familien må oppslutninga blant massene være om lag ti millioner. Oppslutninga økte overraskende mye, og den blei bare større og større. Det forklarer hvorfor de lokale tyrannene, de ondskapsfulle storfolka og de korrupte embetsmennene er blitt isolert. Det forklarer også hvorfor offentligheten har blitt forbløffa over hvor fullstendig verden har endra seg etter at bondebevegelsen oppsto, og hvorfor det skjedde en stor revolusjon på landsbygda. Dette er det første storverket bøndene har gjort under ledelse av bondelaga.

2. DE HAR RAMMA GODSEIERNE POLITISK

Det første bøndene gjør når de har oppretta organisasjonene sine, er å knuse det politiske omdømmet og makta til godseierklassen, særlig det politiske omdømmet og makta til de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka. Det vil si at de river ned autoriteten til godseierne og bygger opp autoriteten til bøndene i bygdesamfunnet. Dette er en svært alvorlig og livsviktig kamp. Det er den viktigste kampen i den andre perioden, i perioden med revolusjonær handling. Hvis ikke bøndene seirer i denne kampen, kan de ikke seire i den økonomiske kampen for å få satt ned landskylda og lånerentene, for å skaffe seg jord og andre produksjonsmidler, osv. På mange steder i Hunan, som i fylkene Hsianghsiang, Hengshan og Hsiangtan, er dette sjølsagt ikke noe problem. Der er autoriteten til godseierne knust, og bøndene har all makt i sine hender. Likevel er det fortsatt noen steder i fylker som Liling (f.eks. i de

vestlige og sørlige distriktene) der autoriteten til godseierne ser ut til å være svakere enn autoriteten til bøndene, men hvor de i virkeligheten konkurrerer med hverandre i det skjulte fordi den politiske kampen ikke har skjerp seg. På slike steder er det fortsatt for tidlig å si at bøndene har seira politisk. De må trappe opp den politiske kampen helt til autoriteten til godseierne er knust fullstendig. Metodene bøndene har brukt for å ramme godseierne politisk, er allment sett disse:

Regnskapskontroll. Som regel har de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka forsynt seg med offentlige midler som de har hatt med å gjøre, og bøkene deres er ikke i orden. Nå bruker bøndene kontroll av regnskapene til å felle ganske mange lokale tyranner og ondskapsfulle storfolk. På mange steder er det blitt danna komiteer som skal kontrollere regnskapet. Det uttrykkelige formålet er å stille de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka til regnskap for finansene, og de skjelder ved det første tegnet på en slik komite. Denne typen kampanjer er blitt satt i verk i alle de fylkene der bondebevegelsen er aktiv. Disse komiteene er ikke viktige først og fremst fordi penger som er underslått kommer til rette, men fordi forbrytelsene til de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka blir offentlig kjent, og fordi den politiske og samfunnsmessige innflytelsen deres blir knust.

Bøtelegging. Bøndene ilegger bøter for slike lovbrudd som underslag, som kommer for dagen når regnskapet blir kontrollert, tidligere overgrep mot bøndene, virksomhet i dag som undergraver bondelaga, brudd på forbudet mot hasardspill og for å nekte å levere inn opiumspipene. En lokal tyrann må betale så og så mye, en ondskapsfull stormann så og så mye. Summen varierer fra ti til tusenvis av yuan. En som blir bøtelagt av bøndene, mister sjølsagt ansikt fullstendig.

Pengebidrag. De samvittighetsløse rike godseierne blir tvunget til å gi bidrag til hjelp for de fattige, til å organisere kooperativer eller lånekasser for bøndene, eller til andre ting. Disse bidraga er også ei form for straff, sjøl om den er mildere enn bøter. Ganske mange godseiere gir frivillige bidrag til bondelaga for å slippe bråk.

Mindre protester. Når noen skader et bondelag i ord eller gjerning og skaden er mindre alvorlig, samler bøndene seg i flokk og myldrer inn i huset til synderen for å protestere. Han får vanligvis fred når han har skrevet under på et løfte om «å holde seg i skinnet». Det betyr at han uttrykkelig lover å slutte med å skade bondelaget for framtida.

Store demonstrasjoner. En stor flokk samler seg for å demonstrere

mot en lokal tyrann eller en av de ondskapsfulle storfolka som er fiendtlig overfor bondelaget. Demonstrantene spiser i huset hans, slakter grisene og setter til livs kornet hans som den mest sjølsagte ting av verden. Dette har skjedd ganske mange ganger. Det skjedde nylig i Machiaho i Hsiangtan fylke. Der dro en flokk på femten tusen bønder til husa til seks av de ondskapsfulle storfolka og demonstrerte. Gildet varte i fire dager, og i løpet av den tida blei mer enn 130 griser slakta og spist. Etter slike demonstrasjoner er det vanlig at bøndene dømmer de ondskapsfulle storfolka til å betale bøter.

Godseierne blir ført i opptog gjennom landsbyene med høye papirhatter på hodet. Dette er svært vanlig. En av de lokale tyrannene eller en av de ondskapsfulle storfolka får en høy papirhatt på hodet, der det står «Lokaltyrann den-og-den» eller «Den-og-den ondskapsfulle stormannen». Han blir leid i tau, og en stor flokk går foran og bak. Noen ganger slår de på messinggonggonger og vifter med flagg for å få folk til å legge merke til seg. Det er denne typen straff som mer enn noe annet får de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka til å skjelve. Alle som en gang har fått på seg en høy papirhatt, mister ansikt fullstendig og kan aldri rette ryggen igjen. Derfor er det mange av de rike som heller vil ha bot enn å gå med den høye hatten. Men bære den må de, hvis bøndene forlanger det. Et oppfinnsomt herredsbondelag arresterte en ufordragelig stormann og kunngjorde at han skulle få på seg papirhatten den samme dagen. Mannen blei hvit av skrekk. Så bestemte bondelaget seg for å ikke gjøre det den dagen. De mente at hvis de satte hatten på han med en gang, ville han bli trassig og komme seg av skrekken, og at det ville være bedre å la han gå hjem og sette hatten på han en annen dag. Fordi han ikke visste når han skulle få på seg hatten, blei mannen gående i uvisshet dag ut og dag inn og fikk ikke ro på seg verken dag eller natt.

Godseierne blir satt i fylkesfengselet. Dette er en verre straff enn å gå med den høye papirhatten. En lokal tyrann eller en av de ondskapsfulle storfolka blir arrestert og sendt til fylkesfengselet. Han blir sperra inne, og fylkesdommeren må dømme og straffe han. I dag er det ikke de samme folka som blir satt inn som før. Tidligere satte storfolka inn bøndene, nå er det omvendt.

«Forvisning». Bøndene har ikke noe ønske om å forvise de verste forbryterne blant de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka. De vil heller arrestere eller henrette dem. Forbryterne er redde for å bli arrestert eller henretta, derfor flykter de. I fylker der bondebevegelsen er

godt utvikla, har nesten alle de viktige lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka flykta, og dette blir det samme som forvisning. Toppfolka blant dem har flykta til Shanghai, de mindre viktige til Hankow, de enda mindre viktige til Changsha, og de minst viktige til fylkeshovedstedene. Av alle de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka som har rømt, er de som har dratt til Shanghai tryggest. Noen av dem som rømte til Hankow blei tatt til slutt og brakt tilbake, som de tre fra Huajung. De som rømte til provinshovedstaden Changsha, står i enda større fare for å bli tatt når som helst av studenter som kommer fra fylkene deres. Jeg så sjøl at to blei tatt i Changsha. De som har søkt tilflukt i fylkeshovedstedene er de minst viktige, og bøndene, som har øyne og ører overalt, har ingen vansker med å oppspore dem. Finansmyndighetene ga en gang bøndene skylda for de vanskene provinsregjeringa i Hunan hadde med å reise penger, fordi bøndene hadde forvist de velstående. Dette gir en pekepinn om hvor forhatte de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka er på hjemstedet sitt.

Henrettelse. Dette gjelder bare de verste lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka, og blir utført av bøndene sammen med andre deler av folket. Yang Chih-tse fra Ninghsiang, Chou Chia-kan fra Yuehyang og Fu Tao-nan og Sun Po-chu fra Huajung blei for eksempel skutt av myndighetene fordi bøndene og andre deler av folket krevde det. Når det gjaldt Yen Jung-chiu fra Hsiangtan, tvang bøndene og andre deler av folket dommeren til å gå med på å utlevere han, og bøndene henretta han sjøl. Liu Chao fra Ninghsiang blei drept av bøndene. Peng Chih-fan fra Liling og Chou Tien-chueh og Tsao Yun fra Yiyang er ikke henretta ennå. Det er «særdomstolen for å dømme lokale tyranner og ondskapsfulle storfolk» som skal avgjøre saka deres. Henrettelsen av en sånn stor godseier gir gjenklang i et helt fylke og er et svært virkningsfullt middel for å utrydde de siste stygge restene av føydalismen. Alle fylker har slike store tyranner. Noen har opptil flere dusin, og andre i det minste noen få. I hvert fylke bør minst et par av de verste skurkene henrettes. Det er den eneste virkningsfulle måten å undertrykke de reaksjonære på. Da de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka sto på høyden av makta si, slakta de ned bønder bokstavelig talt uten å blunke. Ho Mai-chuan var leder for forsvarskorpset i byen Hsinking i Changsha fylke i ti år. Han var personlig ansvarlig for å ha drept nesten ett tusen utarma bønder, som han så vakkert kalte å «henrette banditter». I Hsiangtan fylke, der jeg er fra, har Tang Chun-yen og Lo Shu-lin, som leda forsvarskorp-

set i byen Yintien, drept mer enn femti mennesker og begravd fire levende på de fjorten åra sia 1913. Av de mer enn femti som de myrda, var de to første helt uskyldige tiggere. Tang Chun-yen sa: «La meg åpne med å drepe noen tiggere!» Så måtte to menn dø. Så grusomme var de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka før i tida, slik var den hvite terroren de skapte på landsbygda. Nå har bøndene reist seg. De har skutt noen få og skapt ørlite grann terror for å undertrykke de kontrarevolusjonære. Fins det noen grunn til å si at de ikke må gjøre det?

3. DE HAR RAMMA GODSEIERNE ØKONOMISK

Forbud mot å sende korn ut av området, mot å presse kornprisene i været, og mot hamstring og spekulasjon. Dette er noe av det største som har hendt de siste månedene i den økonomiske kampen til bøndene i Hunan. Sia oktober i fjor har fattigbøndene hindra godseierne og rikbøndene i å utføre kornet sitt. De har lagt ned forbud mot å presse kornprisene i været og mot hamstring og spekulasjon. Resultatet er at fattigbøndene har nådd målet sitt helt og fullt. Det er helt slutt på utførselen av korn, kornprisene har falt betraktelig, og det er slutt på hamstring og spekulasjon.

Forbud mot å øke landskylda og depositumet¹⁵. Agitasjon for å senke landskylda og depositumet. I juli og august i fjor ga den ene godseieren etter den andre leilendingene sine varsel om at landskylda og depositumet skulle økes. Bondelaga var fortsatt svake, og godseierne fulgte den gamle metoden med å utbytte bøndene mest mulig. Men i oktober hadde bondelaga blitt en god del sterkere, og gikk samla mot at landskylda og depositumet skulle økes. Da torde ikke godseierne ynte frampå igjen om den saka. Fra og med november var bøndene sterkere enn godseierne. Nå har de tatt enda et skritt og agiterer for at landskylda og depositumet skal settes ned. De sier: «Så synd at bondelaga ikke var sterke nok da landskylda blei betalt i fjor høst, ellers kunne vi ha satt den ned da.» Bøndene driver omfattende propaganda for å få satt ned landskylda til høsten, og godseierne spør hvordan dette skal bli gjennomført. I Hengshan og andre fylker er det like før depositumet blir satt ned.

Forbud mot å si opp leieforhold. I juli og august i fjor var det fortsatt mange eksempler på at godseierne sa opp leieforhold og leide ut jorda til andre. Men sia oktober har ingen tort si opp et leieforhold. I dag er det

ikke snakk om å si opp leieforhold og leie ut jorda til andre. Det eneste som fortsatt er et problem, er spørsmålet om godseieren kan si opp leieforholdet hvis han vil dyrke jorda sjøl. Enkelte steder tillater ikke bøndene dette engang. Andre steder får godseieren lov til å si opp leieforholdet hvis han vil dyrke jorda sjøl, men da oppstår problemet med arbeidsløshet blant leilendingene. Foreløpig fins det ikke noen ensarta måte å løse dette problemet på.

Lånerentene blir satt ned. I Anhua har lånerentene blitt satt ned over hele linja, og det har også skjedd i andre fylker. Men der bondelaga er mektige, er det nesten slutt på å låne ut penger til bøndene. Godseierne har fullstendig «slutta å låne ut» fordi de er redde for at pengene skal «sosialiseres». Det som i dag blir kalt senking av lånerentene gjelder bare gamle lån. Det er ikke bare det at rentene på slike gamle lån blir satt ned. I virkeligheten er det forbudt for kreditoren å presse på for å få igjen lånesummen. Fattigbonden svarer: «Skyld ikke på meg. Snart er året omme. Jeg skal betale deg tilbake neste år.»

4. DE HAR STYRTA DET FØYDALE STYRET TIL DE LOKALE TYRANNENE OG DE ONDSKAPSFULLE STORFOLKA OG KNUST TU OG TUAN¹⁶

De gamle politiske maktorganene i tu og tuan (dvs. i distriktet og herredet) var nesten helt og holdent i hendene på de lokale tyrannene og de ondskapfulle storfolka. Dette gjaldt særskilt på tu-nivå, like under fylkesnivå. Tu hadde myndighet over ei befolkning på ti til femti eller seksti tusen mennesker. De hadde sine egne væpna styrker, som forsvarskorpset i herredene. De hadde rett til å skrive ut skatter, for eksempel rett til å kreve inn skatt for hver mou¹⁷ jord, og eget rettsvesen. De hadde for eksempel myndighet til å arrestere bøndene, sette dem i fengsel, dømme og straffe dem når de ville. De ondskapfulle storfolka styrte disse organene, og var virkelig småkonger på landsbygda. Bøndene hadde mindre å gjøre med presidenten i republikken, militærguvernøren for provinsen¹⁸ og fylkesdommeren. De virkelige «sjefene» deres var disse småkongene på landsbygda. Bare disse folka kremta, visste bøndene at de måtte passe seg. Opprøret på landsbygda nå har i hovedsak knust autoriteten til godseierklassen. Og i kjølvannet følger sjølsagt sammenbruddet for administrasjonen på landsbygda, som de lokale tyrannene

og de ondskapsfulle storfolka hadde kontroll over. Alle lederne for tu og tuan holder seg unna folket. De tør ikke vise seg, og skyver alle lokale saker over på bondelaga. De avviser folk med: «Det er ikke mi sak!»

Når samtalen kommer inn på sjefene for tu og tuan, sier bøndene raskende: «Den gjengen! De er ferdige!»

Ja, uttrykket «ferdige» beskriver virkelig hvordan det står til med den gamle administrasjonen på landsbygda der revolusjonsstormen har rast.

5. DE HAR STYRTA DE VÆPNA STYRKENE TIL GODSEIERNE OG OPPRETTA VÆPNA BONDESTYRKER

De væpna styrkene til godseierklassen var mindre i Sentral-Hunan enn i de vestlige og sørlige delene av provinsen. Med et gjennomsnitt på 600 geværer i hvert fylke, blir det til sammen 45 000 geværer i alle de syttifem fylkene. Det kan faktisk hende at det er flere. I de sørlige og sentrale delene, der bondebevegelsen er godt utvikla, kan ikke godseierklassen holde stand fordi bondereisninga har vært så voldsom. De væpna styrkene til godseierne har stort sett kapitulert for bondelaga og gått over til bøndene. Vi finner eksempler på dette i slike fylker som Ninghsiang, Pingkiang, Liuyang, Changsha, Liling, Hsiangtan, Hsianghsiang, Anhua, Hengshan og Hengyang. I noen fylker, som for eksempel Paoching, er en liten del av de væpna styrkene til godseierne nøytrale, men de heller i retning av å overgi seg. En annen liten del går mot bondelaga, men bøndene angriper dem, og kan utrydde dem ganske snart. Dette gjelder for eksempel i slike fylker som Yichang, Linwu og Chiaho. Alle de væpna styrkene som blir tatt over fra de reaksjonære godseierne på denne måten, blir omorganisert til en «stående husstandsmilits»¹⁹ og underordna de nye organene for sjølstyre på landsbygda, som er politiske maktorganer for bøndene. Å overta disse gamle væpna styrkene er en metode bøndene bruker for å bygge opp sine egne væpna styrker. En ny metode er å opprette spydkorps under bondelaga. Spyda har spisse, tveegga blad som er festa på lange skaft. Nå fins det 100 000 slike våpen bare i Hsianghsiang fylke. Andre fylker, som Hsiangtan, Hengshan, Liling og Changsha, har henholdsvis 70 000—80 000, 50 000—60 000 og 30 000—40 000 hver. I alle fylker der det fins en bondebevegelse, fins det et spydkorps, som vokser raskt. De bøndene som er væpna på denne måten, danner en «irregulær husstandsmilits». Denne folkemassen som

er væpna med spyd, er større enn de gamle væpna styrkene jeg har nevnt. Det er en helt ny type væpna makt, og de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka skjeller bare de får øye på dem. De revolusjonære myndighetene i Hunan bør sørge for at disse væpna styrkene blir bygd ut i virkelig omfattende målestokk blant de mer enn tjue millioner bøndene i de syttifem fylkene i provinsen. De bør sørge for at alle bønder, både ungdommer og fullvoksne, har spyd, og at oppbygginga av slike korps ikke blir begrensa fordi noen kan bli skremt av spyda. Den som blir redd ved synet av et spydkorps, er virkelig en svekling! Bare de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka er redde for dem, men de revolusjonære har ikke noe å være redd for.

6. DE HAR STYRTA DEN POLITISKE MAKTA TIL FYLKESDOMMEREN OG FUTENE HANS

Fylkesregjeringa kan ikke bli hederlig før bøndene reiser seg. Dette blei bevist for ei tid sia i Haifeng i Kwangtung-provinsen. Nå har vi flere bevis, særlig fra Hunan. I et fylke der makta er i hendene på de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka, er dommeren nesten alltid korrump, hvem han enn måtte være. I et fylke der bøndene har reist seg, er regjeringa hederlig, uansett hvem dommeren er. I de fylkene der jeg har vært, måtte dommeren rådføre seg på forhånd med bondelaga i alle saker. I fylker der bondemakta var svært sterk, kunne ett ord fra bondelaget utrette undere. Dersom bondelaget om morgenen krevde at en lokal tyrann skulle arresteres, torde ikke fylkesdommeren vente til middagstider. Dersom det krevde arrestasjon ved middagstider, torde han ikke vente til om ettermiddagen. Da makta til bøndene først begynte å gjøre seg gjeldende på landsbygda, samarbeidde fylkesdommeren med de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka mot bøndene. Da bøndenes makt hadde vokst og blitt jambyrdig med godseierne makt, prøvde fylkesdommeren å gjøre både godseierne og bøndene til lags. Han godtok noen av forslaga til bondelaga og forkasta andre. Utsagnet om at ett ord fra bondelaget «utretter undere» gjelder bare når bøndene har knust makta til godseierne fullstendig. I øyeblikket er den politiske situasjonen i fylker som Hsianghsiang, Hsiangtan, Liling og Hengshan denne:

1) *Alle vedtak blir fatta av et fellesråd som består av fylkesdommeren og representantene for de revolusjonære masseorganisasjonene.* Fylkes-

dommeren sammenkaller rådet, og det holder møter på kontoret hans. I noen fylker blir dette rådet kalt «fellesrådet for offentlige organer og den lokale regjeringa», og i andre «rådet for fylkessaker». De som deltar bortsett fra fylkesdommeren, er representantene for fylkesbondelaget, styret i fagforeninga, kjøpmannsforeninga, kvinneforbundet, lærerlaget, studentforbundet og hovedkvarteret til Kuomintang.²⁰ På disse rådsmøtene blir fylkesdommeren påvirket av synspunktene til masseorganisasjonene, og gjør alltid det de sier. Derfor skulle det ikke være noe stort problem å innføre et demokratisk komitesystem som styreform i fylkene i Hunan. De fylkesregjeringene som fins nå, er allerede nokså demokratiske både i form og innhold. Det er først i de siste to til tre månedene at det har vært slik, det vil si etter at bøndene reiste seg over hele landsbygda og styrta makta til de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka. Nå er det blitt slik at fylkesdommerne har begynt å innsmigre seg hos masseorganisasjonene, for de skjønner at de gamle støttepilarene deres bryter sammen, og de trenger nye for å holde på stillingene sine.

2) *Rettsassistenten har nesten ingenting å gjøre.* Rettsvesenet i Hunan er fortsatt et system der fylkesdommeren har hand om juridiske saker sammen med en assistent som hjelper han med å behandle sakene. Fylkesdommeren og hjelpesmennene hans pleide å sko seg på å kreve inn skatter og avgifter, på å skaffe mannskaper og forsyninger til de væpna styrkene og på å presse ut penger i sivile søksmål og straffesaker ved å tolke loven som de ville. Det siste var den fasteste og sikreste inntektskilden. I de siste par månedene har alle lommeprokuratorer forsvunnet. Dette henger sammen med at de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka er styrta. Nå blir dessuten alle problemene til bøndene, store som små, løst på ulike plan i bondelaga. Derfor har rettsassistenten i fylket rett og slett ikke noe å gjøre. Rettsassistenten i Hsianghshiang fortalte meg at «da det ikke fans bondelag, blei det i gjennomsnitt brakt inn seksti sivile søksmål og staffesaker for fylkesregjeringa hver dag. Nå har den i gjennomsnitt bare fire eller fem saker om dagen». Da er det klart at lommebøkene til fylkesdommerne og hjelpesmennene deres må være tomme.

3) *De væpna vaktene, politiet og futene holder seg unna, og tør ikke nærme seg landsbyene for å drive utpressing.* Før i tida var folk i landsbyene redde for byfolk, men nå er det byfolka som er redde for folket i landsbyene. Særlig er de avskyelige vaktbikkjene som fylkesregjeringa holdt — politiet, de væpna vaktene og futene — redde for å dra til

landsbyene. Og dersom de gjør det, tør de ikke drive utpressing lenger. De skjelver ved synet av spyda til bøndene.

7. DE HAR STYRTA KLANVELDET TIL FORFEDRETEMLENE OG OVERHODENE FOR KLANENE, DEN RELIGIØSE AUTORITETEN TIL BY- OG LANDSBYGUDENE OG MANNSVELDET TIL EKTEMENNENE

I Kina er en mann vanligvis underkasta tre maktsystemer: 1) Statssystemet (den politiske makta), som omfatter den nasjonale regjeringa, provinsregjeringa og fylkesregjeringa, helt ned til herredsregjeringa. 2) Klansystemet (klanveldet), som omfatter det sentrale forfedretemplet og undertemplerne, helt ned til familieoverhodene. 3) Det overnaturlige systemet (den religiøse autoriteten, som omfatter alt fra kongen i helvete og ned til by- og landsbygudene i underverdenen, og fra keiseren i himmelen og ned til de ulike gudene og åndene i himmelriket. I tillegg til at de er underkasta disse tre maktsystemene, er kvinnene også underkasta mennene (makta til ektemannen). Disse fire maktene — den politiske makta, klanveldet, religionen og mannsveldet — er legemliggjøringa av hele det føydal-patriarkalske systemet og ideologien som hører til. Det er fire tjukke reip som holder det kinesiske folket bundet, særlig bøndene. Tidligere har vi skildra hvordan bøndene har styrta den politiske makta til godseierne på landsbygda. Den politiske makta til godseierne er ryggraden i alle de andre maktsystemene. Når den er styrta, begynner klanveldet, den religiøse autoriteten og makta til ektemannen å vakle. Der bondelaget er mektig, tør ikke klanoverhodene og de som forvalter tempelkassa å undertrykke dem som står under dem i klanhierarkiet, eller underslå midlene til klanen. De verste blant klanoverhodene og forvalterne var lokale tyranner. Derfor er de blitt avsatt. Det er ikke lenger noen som tør praktisere den grusomme kroppslige avstraffelsen og dødsstraffa som det tidligere var vanlig å utføre i forfedretemplerne, slik som å piske eller drukne folk eller gravlegge dem levende. Den gamle regelen som stengte kvinner og fattigfolk ute fra gildene i forfedretemplerne, er også blitt oppheva. Kvinnene i Paikuo i Hengshan fylke samla seg i store flokker, og strømte inn i forfedretemplet sitt. De satte seg godt til rette på stolene, og var med og spiste og drakk. Og enten de likte det eller ikke, måtte de ærverdige høye herrene i klanen finne seg i at kvinne-

ne gjorde som de ville. Et annet sted, der fattigbøndene var stengt ute fra tempelgildene, storma ei gruppe av dem inn og spiste og drakk alt de orka. De lokale tyrannene, de ondskapsfulle storfolka og andre herrer i lange kapper blei så redde at de tok beina på nakken. Etter hvert som bondebevegelsen utvikler seg, vakler den religiøse autoriteten overalt. Mange steder har bondelaga overtatt gudetemplene og bruker dem som kontorer. Overalt går de inn for å overta tempeleierdom for å starte skoler for bøndene og dekke utgiftene til bondelaga. De kaller det «offentlig inntekt fra overtru». I Liling fylke har det kommet på moten å forby overtruiske handlinger og å knuse gudebilder. I de nordlige distriktene av Liling har bøndene lagt ned forbud mot å gå i tog og brenne røkelse for å blidgjøre pestguden. I taoist-templet på Fupoling i Lukou var det mange gudebilder, men da distriktshovedkvarteret til Kuomintang måtte ha mer plass, blei alle gudebildene stabla sammen i et hjørne, store og små i lag. Det kom ingen innvendinger fra bøndene. Etter det har offer til gudene, religiøse ritualer og ofring av hellige lamper når noen i familien dør, blitt et sjeldent syn. Det var formannen i bondelaget, Sun Hsiao-shan, som gikk i spissen i denne saka, og derfor hater de lokale taoist-prestene han. I det tredje norddistriktet tok bøndene og grunnskolelærerne gudebildene av tre fra Lungfeng nonnekloster, hogde dem opp og fyrte faktisk med dem når de skulle koke kjøtt. I Tungfu munkekloster i sørdistriktet brente studentene og bøndene i fellesskap mer enn tretti gudebilder. Bare to små bilder av herr Pao²¹ fikk en gammel bonde raska til seg. Han sa: «Dere må ikke synde!» På de stedene der makta til bøndene er den sterkeste, er det bare de gamle bøndene og kvinnene som fortsatt trur på gudene. De yngre bøndene har gått vekk fra trua, og det er de som kontrollerer bondelaga. Derfor blir den religiøse autoriteten styrta og overtrua utsletta overalt. Når det gjelder makta til ektemannen, har den alltid vært mindre blant fattigbøndene. Det er fordi kvinnfolka her av økonomiske grunner alltid har vært nødt til å gjøre mer kroppsarbeid enn kvinnene i de rikere klassene. Derfor har de hatt mer å si og større makt i familiesaker. Økonomien på landsbygda har brutt mer og mer sammen de siste åra, og det har gjort at grunnlaget for mannens herredømme over kvinnene allerede har blitt svekka. Da bondebevegelsen vokste fram, begynte kvinnene mange steder å organisere seg i bondekvinnelag. De har fått sjansen til å løfte hodet, og makta til ektemannen blir mer og mer vaklevoren for hver dag som går. Kort sagt, hele det føydal-patriarkalske systemet og ideologien som hører til,

vakler ettersom makta til bøndene vokser. Men i øyeblikket konsentrerer bøndene seg om å knuse den politiske makta til godseierne. Overalt der den er knust fullstendig, setter de nå inn angrepet på de tre andre områdene — klanveldet, gudeveldet og mannsveldet. Men disse angrepa er så vidt begynt, og det er ikke mulig å styrte alle tre fullstendig før bøndene har vunnet full seier i den økonomiske kampen. Derfor er oppgava vår nå å lede bøndene slik at de setter kreftene inn i den politiske kampen, slik at makta til godseierne kan bli styrta helt og holdent. Den økonomiske kampen må følge rett etter, slik at jordspørsmålet og de andre økonomiske problemene til fattigbøndene kan bli løst fra grunnen av. Klansystemet, overtrua og ulikheten mellom menn og kvinner kommer til å bli avskaffa som en naturlig følge av seieren i den politiske og den økonomiske kampen. Dersom en setter for mye krefter inn på å avskaffe disse tingene vilkårlig og for tidlig, kommer de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka til å nytte høvet til å spre kontrarevolusjonær propaganda om at «bondelaget ikke viser forfedrene respekt», «bondelaget er blasfemisk og ødelegger religionen» og «bondelaget er for at kvinnene skal bli felleseie». Alt dette har som formål å undergrave bondebevegelsen. De siste hendingene i Hsianghsiang i Hunan og Yanghsin i Hupeh er gode eksempler. Der utnytta godseierne at en del bønder var mot å knuse gudebilder. Det er bøndene som har lagd disse bildene, og når tida er inne, kommer de til å kvitte seg med dem sjøl. Det er ingen grunn til at andre skal gjøre det for dem før tida er inne. I slike saker må propagandapolitikken til kommunistpartiet være «å spenne buen uten å skyte, og bare vise bevegelsene»²². Det er bøndene sjøl som må kvitte seg med disse gudebildene, rive ned templene til kvinnene som fulgte mennene sine i døden og søylegangene til ære for de kyske og trufaste enkene. Det er ikke riktig at andre gjør det for dem.

Da jeg var ute på landsbygda, dreiv jeg litt propaganda mot overtru blant bøndene. Jeg sa:

«Dersom dere trur på de åtte skrifttegna²³, håper dere på hell og lykke. Dersom dere trur på geomantikk²⁴, håper dere at plasseringa av gravstedene til forfedrene deres skal gagne dere. I år har alle de lokale tyrannene, de ondskapsfulle storfolka og de korruperte embetsmennene blitt revet ned fra pidestallene sine i løpet av noen få måneder. Kan det være mulig at de hadde lykka med seg bare for noen få måneder sia og nøt godt av at forfedregravene deres lå godt til, mens lykka plutselig har forlatt dem de siste par månedene og forfedregravene deres ikke lenger

har noen gunstig innvirkning? De lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka håner bondelaget deres og sier: 'Er det ikke merkelig? I dag er verden en verden av komited medlemmer. Hør her, du kan ikke engang gå og pisse lenger uten å støte borti et komited medlem!' Det er helt sant at byene og landsbyene, fagforeningene og bondelaga, Kuomintang og kommunistpartiet, alle sammen og uten unntak har sine eksekutivkomited medlemmer — det er virkelig en verden av komited medlemmer. Men skyldes det de åtte skrifttegna eller plasseringa av gravene til forfedrene? Merkelig! De åtte skrifttegna til alle de fattige stakkarene på landsbygda bringer plutselig lykke! Og forfedregravene deres har plutselig begynt å ha en gunstig innflytelse! Gudene? Dyrk dem for all del. Men kunne dere ha styrta de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka dersom dere bare hadde herr Kuan²⁵ og Barmhjertighetsgudinna, og ikke noe bondelag? Gudene og gudinnene er virkelig ynkelige saker. Dere har dyrka dem i hundrevis av år, men de har ikke styrta en eneste av de lokale tyrannene eller ondskapsfulle storfolka for dere! Nå vil dere ha satt ned landskylda. La meg spørre dere: Hvordan har dere tenkt å få til det? Har dere tenkt å tru på gudene eller bondelaget?»

Orda mine fikk bøndene til å brøle av latter.

8. DE HAR SPREDD POLITISK PROPAGANDA

Kunne ti tusen skoler i rettslære og statsvitenskap ha gitt folket, menn og kvinner, gamle og unge og i den fjerneste krok av landet så mye politisk skolering som bondelaga har gjort på så kort tid? Jeg trur ikke det. «Ned med imperialismen!» «Ned med krigsherrene!» «Ned med de korrupte embetsmennene!» «Ned med de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka!» — disse politiske slagorda har spredd seg som en løpeild, de har funnet vegen til unge, middelaldrende og gamle, til kvinner og barn i utallige landsbyer. De har gjennomsyra bevisstheten deres og er på alles lepper. Se for eksempel på en flokk unger som leker. Dersom en blir sinna på en annen, blir stiv i blikket, stamper med føttene og hytter med neven, hører du straks de andre gnelle: «Ned med imperialismen!»

Når ungene som passer buskapen i Hsiangtan-området ryker i tottene på hverandre, gjør den ene som Tang Sheng-chih og den andre som Yeh Kai-hsin²⁶. Når den ene får juling og stikker av, og den andre prøver å få

4. — Mao bind I

tak i han, er det forfølgeren som er Tang Sheng-chih, og den som blir forfulgt er Yeh Kai-hsin. Alle ungene i byen kan sjølsagt sangen «Ned med imperialismaktene!», og nå kan mange av ungene i landsbyene også synge den.

Noen av bøndene kan også si fram testamentet til Dr. Sun Yat-sen. De plukker ut orda «frihet», «likhet», «Folkets tre prinsipper» og «urettferdige avtaler» og bruker dem i dagliglivet, sjøl om det går litt over stakk og stein. Når noen som ser ut som en stormann møter en bonde, pukker på verdigheten sin og nekter å gå til side på en sti, sier bonden sint: «Hei, du lokale tyrann. Kjenner du ikke til Folkets tre prinsipper?» Før i tida brukte politiet å herse med bøndene fra utkanten av Changsha som dyrka grønnsaker når de dro til byen for å selge produktene sine. Nå har bøndene funnet et våpen, og det er nettopp Folkets tre prinsipper. Når en politimann slår eller skjeller ut en bonde som selger grønnsaker, svarer bonden straks med å vise til Folkets tre prinsipper. Da holder politimannen kjeft. I Hsiangtan hendte det en gang at et distriktsbondelag og et herredsbondelag ikke kunne bli enige. Da erklærte formannen i herredslaget: «Ned med de urettferdige avtalene til distriktsbondelaget!»

Spredninga av politisk propaganda på landsbygda er helt og holdent kommunistpartiet og bondelaga sin fortjeneste. Enkle paroler, tegnninger og taler har hatt så brei og rask virkning blant bøndene at det ser ut som om hver eneste en av dem har gått på politisk skole. Ifølge rapporten til kamerater som arbeider på landsbygda, var den politiske propagandaen svært omfattende da de tre store masse møtene blei holdt, nemlig den anti-britiske demonstrasjonen, feiringa av Oktoberrevolusjonen og feiringa av seieren i nordekspedisjonen. Ved disse høvene blei det drevet omfattende politisk propaganda overalt der det var bondelag, og det har satt hele landsbygda i bevegelse og gitt store resultater. Fra nå av må vi sørge for å bruke alle høve til å gjøre innholdet i disse enkle parolene stadig rikere, og gjøre meninga i dem stadig klarere.

9. FORBUD FRA BØNDENE

Når bondelaga under ledelse av kommunistpartiet oppretter makta si på landsbygda, begynner bøndene å forby eller innskrenke det de ikke liker. Spill, hasardspill og opiums røyking er de tre tingene som det er strengest forbud mot.

Spill. Der bondelaget er mektig, er mah-jong, domino og kortspill helt bannlyst.

Bondelaget i 14. distrikt i Hsianghsiang brente to korger fulle av mah-jong-spill.

Dersom dere drar ut på landsbygda, får dere se at ingen av disse spillene blir spilt. Den som bryter forbudet blir straks straffa strengt.

Hasardspill. Folk som tidligere var innbarka hasardspillere, undertrykker nå sjøl hasardspill. Også denne uskikken er utryddet på steder der bondelaget er mektig.

Opiumsøyking. Dette forbudet er uhyre strengt. Når bondelaget gir ordre om at opiumspiser skal leveres inn, er det ingen som våger så mye som kny. I Liling fylke blei en av de ondskapsfulle storfolka som ikke leverte inn pipene sine, arrestert og ført gjennom byen i opptog.

Kampanjen til bøndene for å «avvæpne opiumsrøykerne» er like imponerende som bragda til nordekspedisjonshæren da den avvæpna tropene til Wu Pei-fu og Sun Chuan-fang²⁷. «Keiserne» (som de ondskapsfulle storfolka spottsk kaller bøndene) har avvæpna temmelig mange ærverdige fedre av offiserer i den revolusjonære hæren, gamle menn som var avhengige av opium og uatskillelige fra pipene sine. «Keiserne» har ikke bare lagt ned forbud mot å dyrke og røyke opium. De har forbudt opiumshandelen også. En stor del av den opiumen som blir frakta fra Kweichow til Kiangsi gjennom fylkene Paoching, Hsianghsiang, Yuh-sien og Liling, er blitt beslaglagt på vegen og brent. Dette gikk ut over inntektene til regjeringa. Resultatet blei at provinsbondelaget ga laga på lavere plan ordre om «å utsette forbudet mot opiumshandel foreløpig». Grunnen var at hæren måtte ha midler til nordekspedisjonen. Men dette har vakt uro og misnøye blant bøndene.

Ved sida av disse tre tingene er det mange andre ting bøndene har forbudt eller innskrenka. Her er noen eksempler:

Blomstertromma.* På mange steder er uanstendig underholdning forbudt.

Bærestoler. I mange fylker, særlig i Hsianghsiang, har det vært tilfeller der bærestoler er blitt smadra. Bøndene avskyr folk som bruker dette framkomstmidlet, og er når som helst rede til å smadre stolene. Men bondelaga forbyr dem å gjøre det. Tillitsmenn i laget sier til bøndene:

* Navnet kommer av at den som optrådte brukte ei lita, djup tromme til å akkompagnere sangene sine. De sangene som blei framført var ofte uanstendige, og det forarga bøndene.

«Dersom dere ødelegger stolene, sparer dere bare de rike for penger, og bærerne mister jobben sin. Skader ikke det våre egne?» Dette har bøndene skjønnt, og de har utforma en ny taktikk: De setter opp lønna til bærerne betraktelig for å straffe de rike på den måten.

Sprit- og sukkerproduksjon. Det er forbudt overalt å bruke korn til å lage sprit og sukker, og de som brenner sprit eller framstiller sukker klager hele tida. I Futienpu i Hengshan fylke er det ikke forbudt å lage sprit, men prisene er satt svært lavt. Og ettersom vin- og sprithandlerne ikke ser noen sjanse til fortjeneste, må de stanse produksjonen.

Griser. En familie kan bare ha et begrensa antall griser, for griser eter korn.

Kyllinger og ender. I Hsianghsiang fylke er det forbudt å ale opp kyllinger og ender, men kvinnene protesterer mot det. I Hengshan fylke har hver familie i Yangtang bare lov til å holde tre stykker, i Futienpu fem. Mange steder er det fullstendig forbudt å ale opp ender. Endene eter nemlig ikke bare korn, de ødelegger risplantene også. De er altså verre en kyllinger.

Fester. Stort sett er overdådige fester forbudt. I Shaoshan i Hsiangtan fylke er det blitt bestemt at det bare skal serveres tre slags kjøtt eller fisk til gjestene, nemlig kylling, fisk og svinekjøtt. Det er også forbudt å servere bambusskudd, tang og linsenudler. I Hengshan fylke er det blitt bestemt at det bare kan serveres åtte retter i en festmiddag.²⁸ I det tredje østdistriktet i Liling fylke er det bare lov å servere fem retter og i det andre norddistriktet bare tre kjøttretter og tre grønnsakeretter. I det tredje vestdistriktet er nyttårsfester helt og holdent forbudt. I Hsianghsiang fylke er alle «eggekake-fester» forbudt, og de er på ingen måte overdådige. Da en familie i det andre distriktet i Hsianghsiang holdt en «eggekake-fest» i bryllupet til sønnen, storma bøndene inn i huset og stansa feiringa, da de så at forbudet ikke blei overholdt. I byen Chiamo i Hsianghsiang fylke har folk slutta å spise dyr mat, og bruker bare frukt når de ofrer til forfedrene.

Okser. Okser er eiendeler bøndene skatter høyt. «Slakter du en okse i dette livet, blir du en okse i det neste» er nesten blitt ei religiøs trussetning. En må aldri ta livet av okser. Før bøndene fikk makt, kunne de bare appellere til dette religiøse tabuet når de gikk mot å slakte kveg. De hadde ingen midler til å forby det. Etter at bondelaga oppsto, har myndigheten til bøndene også blitt utvida til å gjelde kveg, og de har lagt ned forbud mot å slakte kveg i byene. Fem av de seks slakteriene i fylkesho-

vedstaden i Hsiangtan er nå stengt, og det som er igjen slakter bare avkrefta eller skadde dyr. Det er helt forbudt å slakte kveg i hele Hengshan fylke. Da oksen til en bonde brakk beinet, rådspurte han bondelaget før han torde ta livet av den. Da handelskammeret i Chuchow kom i skade for å slakte ei ku, dro bøndene inn til byen og krevde ei forklaring. I tillegg til å betale ei bot, måtte handelskammeret sende opp fyrverkeri som unnskyldning.

Landstrykere og omstreifere. En resolusjon som blei vedtatt i Liling fylke, la ned forbud mot å tromme nyttårshilsener, synge lovprisninger til de lokale guddommene eller synge lotusrim. I forskjellige andre fylker er det liknende forbud, eller så har disse skikkene forsvunnet av seg sjøl fordi ingen følger dem lenger. «Tiggerbøllene» eller «omstreiferne» var svært aggressive før. Men nå har de ikke annet valg enn å føye seg etter bondelaga. I Shaoshan i Hsiangtan fylke brukte omstreiferne vanligvis å holde til i templet til regnguden, og de var ikke redde for noen. Men etter at bondelaga oppsto, har de luska vekk. Bondelaget i Huti herred i samme fylke fakka tre slike landstrykere, og satte dem til å bære leire til teglsteinsovnene. Det er blitt vedtatt resolusjoner som forbyr de ødsle skikkene som knytter seg til nyttårsbesøk og nyttårgaver.

Ved sida av dette er det innført mange mindre forbud på ulike steder, slik som forbuda i Liling mot å gå i tog og brenne røkelse for å blidgjøre pestguden, mot å kjøpe søtsaker og frukt som høytidsgaver, brenne rituelle papirplagg under åndefestivalen og klistre opp lykkebringende plakater ved årsskiftet. I Kushui i Hsianghsiang fylke er det til og med forbudt å røyke vannpiper. I det andre distriktet er det forbudt å sende opp fyrverkeri og fyre av saluttkanoner. Bota for det første er på 1,20 yuan, og for det andre 2,40 yuan. Religiøse ritualer for de døde er forbudt i 7. og 20. distrikt. I 18. distrikt er det forbudt å gi penger i begravelsesgave. Alle disse utallige tingene kan allment sett kalles forbud fra bøndene.

De er svært viktige på grunn av to ting. For det første er de et opprør mot samfunnsmessige uskikker som spill, hasardspill og opiumsryking. Disse uskikkene oppsto i det råtne politiske miljøet rundt godseierklassen, og de blei utrydda straks makta deres blei styrta. For det andre er disse forbuda ei form for sjølforsvar mot utbyttinga til kjøpmennene i byene, for eksempel forbuda mot fester og mot å kjøpe søtsaker og frukt som høytidsgaver. Industrivarer er enormt dyre og jordbruksprodukter er uhyre billige, og bøndene blir utarma og ubarmhjertig utbytta

av kjøpmennene. Derfor må de oppmuntre til nøysomhet for å verge seg sjøl. Forbudet mot å sende korn ut av området er innført for å hindre at prisene stiger. Fattigbøndene har nemlig ikke nok korn til å brødfø seg sjøl, og må kjøpe det på markedet. Grunnen til alt dette er bøndenes fattigdom og motsigelsene mellom by og land. Det dreier seg ikke om å av-vise industrivarer eller handel mellom by og land for å følge den såkalte læra om orientalsk kultur.²⁹ For å verge seg sjøl økonomisk, må bøndene organisere forbrukerkooperativer for å kjøpe varer i fellesskap. Regjeringa er også nødt til å hjelpe bondelaga til å opprette kreditt(låne)-kooperativer. Dersom dette blei gjort, ville bøndene sjølsagt synes at det var unødvendig å forby utførsel av korn som en metode for å holde prisen nede, og de ville heller ikke være nødt til å forsvare seg sjøl økonomisk ved å forby innførsel av visse industrivarer.

10. DE HAR UTRYDDA BANDITTVESENET

Etter mi mening har ingen herskere i noe dynasti fra Yu, Tang, Wen og Wu ned til Ching-keiserne og presidentene i Republikken noensinne vært så flinke til å utrydde bandittvesenet som bondelaga er i dag. Overalt der bondelaga er mektige, fins det ikke spor av bandittvesen. Mange steder har pussig nok til og med nasking av grønnsaker forsvunnet. Andre steder er det fortsatt en del småtjuver. Men i de fylkene jeg var, fans det ikke spor av banditter, ikke engang på de stedene som tidligere var virkelig plaga av dem. Grunnene til det er for det første at medlemmene av bondelaga er spredt ut over fjella og dalene. De er utstyrt med spyd eller stokker, og står klare til å gå til aksjon i hundretall. Derfor har ikke bandittene noe sted å gjemme seg. For det andre har prisen på korn falt etter at bondebevegelsen oppsto — den var seks yuan for en pikul i fjor vår og bare to yuan i vinter. Derfor er ikke matproblemet så alvorlig for folket som før. For det tredje har medlemmene i de hemmelige selskaperne³⁰ slutta seg til bondelaga. Her kan de åpent og på lovlig vis vise hvor modige de er, og de kan få lufta klagemåla sine. Derfor er det ikke lenger behov for hemmelige «fjell»-, «tempel»-, «alter»- og «elve»-organisasjoner³¹. De får vist godt nok hva de mener om undertrykkerne sine ved å drepe grisene og sauene til de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka og pålegge dem tunge avgifter og bøter. For det fjerde rekrutterer arméene mange soldater, og mange av de «ustyrilige» har slutta seg

til dem. Bandittvesenet har altså tatt slutt i og med at bondebevegelsen oppsto. På dette punktet er til og med de velstående fornøyde med bondelaga. Kommentaren deres er: «Bondelaga? Når sant skal sies fins det en del godt å si om dem også.»

Ved å forby spill, hasardspill og opiumsryking og ved å utrydde bandittvesenet har bondelaga vunnet allmenn godvilje.

11. DE HAR AVSKAFFA URIMELIGE AVGIFTER

Ennå er ikke landet samla, og makta til imperialistene og krigsherrene er ikke styrta. Derfor er det ennå ikke råd å fjerne den tunge børa med statsskatter og avgifter som ligger på bøndene, eller mer bestemt, å fjerne byrdene i samband med utgiftene til den revolusjonære hæren. Men de urimelige avgiftene som blei lagt på bøndene da de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka rådde over administrasjonen på landsbygda, for eksempel tilleggsavgifta for hver mou jord, er blitt avskaffa, eller i hvert fall satt ned, i og med at bondebevegelsen har oppstått og de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka er blitt styrta. Dette må vi også rekne til bondelaga sine storverk.

12. BEVEGELSEN FOR SKOLEGANG

I Kina har skolegang alltid vært forbeholdt godseierne, og bøndene har aldri hatt høve til å gå på skole. Men det er bøndene som har skapt kulturen til godseierne, for den eneste kilden til den er bøndenes svette og blod. I Kina har 90 prosent av folket ingen skolegang, og av disse er det overveldende flertallet bønder. Straks makta til godseierne blei styrta på landsbygda, begynte bondebevegelsen for skolegang. Se hvordan bøndene, som har avskydd skolene før, i dag brenner for å få i gang kveldsskoler! De har alltid mislikt «skoler av den utenlandske sorten». I studentida mi dro jeg tilbake til landsbyen og så at bøndene var mot «skoler av den utenlandske sorten». Den gangen sto jeg også på linje med den «utenlandske sorten studenter og lærere», og gikk inn for disse skolene. Jeg syns liksom at bøndene ikke hadde helt rett. Det var ikke før i 1925, da jeg bodde på landsbygda i seks måneder og alt var blitt kommunist med et marxistisk syn, at jeg forsto at jeg hadde tatt feil, og at bøndene

hadde rett. Lærebøkene som blei brukt i grunnskolen på landsbygda, handla bare om ting som hadde tilknytning til byene, og de svarte ikke til behova på landsbygda. Dessuten hadde lærerne i grunnskolen ei svært dårlig innstilling til bøndene. De hjalp slett ikke bøndene, og de blei mislikt. Derfor foretrakk bøndene den gamle sorten skoler («kinesiske skoler» som de kalte dem) framfor moderne skoler (som de kalte «utenlandske skoler»), og lærere av den gamle sorten framfor lærerne i grunnskolen. Nå får bøndene med stor glød i stand kveldsskoler, som de kaller bondeskoler. Noen er allerede åpna, andre er i ferd med å bli organisert, og i gjennomsnitt er det en skole i hvert herred. Bøndene er svært begeistra over disse skolene, og ser på dem, og bare dem, som sine egne. Midlene til kveldsskolene kommer fra «offentlige inntekter fra overtru», fra kassa i forfedretemplene og fra andre offentlige midler og eiendom som ikke blir brukt. Fylkesskolestyrene ville bruke disse pengene til å opprette grunnskoler, det vil si «skoler av den utenlandske sorten», som ikke svarer til det bøndene har bruk for, mens bøndene ville bruke dem til å opprette bondeskoler. Resultatet av striden blei at begge fikk en del penger, sjøl om bøndene fikk alt noen steder. Utviklinga av bondebevegelsen har ført til at kulturnivået til bøndene raskt har blitt høyere. På kort tid kommer det til å skyte opp titusenvís av skoler i landsbyene i hele provinsen. Dette er noe helt annet enn det tomme snakket om «allmenn skolegang» som de intellektuelle og de såkalte «skolefolka» har slått omkring seg med i lang tid, og som er en tom frase den dag i dag.

13. KOOPERATIVBEVEGELSEN

Bøndene trenger virkelig kooperativer, og særlig forbruker-, salgs- og kredittkooperativer. Når de kjøper varer, utbytter kjøpmennene dem. Når de selger jordbruksproduktene sine, snyter kjøpmennene dem. Når de låner penger eller ris, blir de flådd av ågerkarer. Og de er ivrige etter å finne ei løsning på disse tre problemene. Under kampene i Yangtse-dalen sist vinter blei handelsvegene avskåret, og saltprisen steig i Hunan. Da organiserte mange bønder kooperativer for å kjøpe salt. Da godseierne med overlegg slutta å gi lån, gjorde bøndene mange forsøk på å organisere lånekasser, for de trengte å låne penger. Det er et stort problem at det ikke fins detaljerte standardregler for slike organisasjoner. Disse spontant organiserte bondekooperativene er ofte ikke i samsvar med

prinsippene for kooperasjon. Derfor spør de kameratene som arbeider blant bøndene alltid ivrig etter «regler og bestemmelser». Dersom kooperativbevegelsen blir veileda riktig, kan den spre seg overalt etter som bondelaga vokser.

14. DE HAR BYGD VEGER OG REPARERT DEMNINGER

Dette er også et av storverkene til bondelaga. Før det fans bondelag, var vegene på landsbygda fæle. Det var ikke mulig å sette i stand veger uten penger, og fordi de rike ikke var villige til å grave djupt i pengepungen, var vegene i elendig stand. Hvis det blei gjort noe vegarbeid i det hele tatt, var det som veldedighet. Det blei samla inn litt penger fra familier som «ville vinne velvilje i den neste verden», og det blei bygd noen få smale veger med dårlig dekke. I og med at det har oppstått bondelag, er det blitt sendt ut ordrer som fastsetter hvor breie vegene skal være — tre, fem, sju eller ti fot, alt etter behova i hvert tilfelle — og de godseierne som bor i det området der det skal bygges en veg, har fått ordre om å bygge et stykke av den. Hvem tør nekte å utføre en slik ordre? På kort tid har det dukka opp svært mange gode veger. Dette er ikke veldedig arbeid, men et resultat av tvang, og litt tvang av dette slaget er slett ikke noen uting. Det samme gjelder demninger. De hensynsløse godseierne var alltid ute etter å grafse til seg det de kunne fra leilendingene, og ville ikke bruke et rødt øre på å reparere demninger. De lot dammene tørke ut og leilendingene sulte, og brydde seg ikke om noe annet enn landskyl-da. Nå som det fins bondelag, kan godseierne uten videre få ordrer om å reparere demningene. Når en godseier nekter, sier laget høflig til han: «Ja vel! Dersom du ikke utfører reparasjonene, skal du betale med korn, en tou for hver arbeidsdag.» Ettersom dette er en dårlig handel for godseieren, skynder han seg med å utføre reparasjonene. Derfor er mange demninger som var i ustand, blitt reparert.

Alle de fjorten storverkene jeg har rekna opp her, er det bøndene under ledelse av bondelaga som har utført. Kan ikke leseren tenke over dette og si om noe av det er galt i sin grunnleggende ånd eller revolusjonære betydning? Jeg trur at bare de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka ville ha noe å utsette på det. Pussig nok er det meldt fra Nanchang³² at Chiang Kai-shek, Chang Ching-chiang³³ og andre slike herrer ikke er helt begeistra for virksomheten til bøndene i Hunan. Liu

Yueh-chih³⁴ og andre ledere for høyrefløya i Hunan deler dette synet. De sier alle sammen at «bøndene rett og slett er blitt røde». Men hvor ville den nasjonale revolusjonen vært om ikke bøndene var såpass røde? Å snakke om «å reise massene av folket» dag ut og dag inn og så bli livredd når massene reiser seg — hva er forskjellen mellom det og herr Shehs kjærlighet til draker?³⁵

NOTER

1. Hunan-provinsen var på den tida sentrum for bondebevegelsen i Kina.
2. Chao Heng-ti var hersker i Hunan på den tida. Han var agent for krigsherrene i nord. Han blei styrta av nordekspedisjonshæren i 1926.
3. Revolusjonen i 1911 styrta det eneveldige regimet til Ching-dynastiet. 10. oktober samme året satte en del av den nye arméen til Ching-dynastiet i gang et opprør i Wuchang i Hupeh-provinsen etter oppfordring fra borgerlige og småborgerlige revolusjonære selskaper. Det blei fulgt av opprør i andre provinser, og snart etter smuldra styret til Ching-dynastiet opp. Den provisoriske regjeringa for Republikken Kina blei danna i Nanking 1. januar 1912, og Sun Yat-sen blei valgt til midlertidig president. Revolusjonen seira takket være forbundet mellom borgerskapet og bøndene, arbeiderne og småborgerskapet i byene. Men denne gruppa som leda revolusjonen, var innstilt på forsoning. Den ga ikke bøndene virkelige fordeler, og ga etter for press fra imperialismen og de føydale kreftene. Derfor kom statsmakta i hendene på en av krigsherrene i nord, Yuan Shih-kai, og revolusjonen endte med nederlag til slutt.
4. Dette var de konfusianske dydene, slik de er beskrevet av en av disiplene til Konfutse.
5. Det gamle kinesiske uttrykket «gå ut over rimelige grenser for å rette på noe galt» blei ofte sitert for å sette grenser for hva folk kunne gjøre. Reformert som holdt seg innafør ramma av det bestående systemet, skulle tillates, mens virksomhet som var retta mot å ødelegge det gamle systemet fullstendig, skulle forbys. Virksomhet innafør denne ramma blei sett på som «rimelig», mens virksomhet som tok sikte på å ødelegge det gamle systemet fullstendig, blei kalt «å gå ut over rimelige grenser». Dette er ei lære som passer godt for reformister og opportunistar i de revolusjonære rekkene. Kamerat Mao Tsetung gikk mot slike reformistiske lærer. Når han skriver at «en må gå ut over rimelige grenser for å rette på noe galt, ellers kan ikke det som er galt bli retta opp», betyr det at en må bruke metoden med revolusjonære masseaksjoner og ikke den revisjonistiske, reformistiske metoden, hvis en skal få slutt på det gamle føydale systemet.
6. Vinteren 1926 og våren 1927 marsjerte nordekspedisjonshæren inn i Yangtse-dalen. Da var Chiang Kai-shek ennå ikke fullstendig avslørt som kontrarevolusjonær. Bonde-massene trudde fortsatt han var for revolusjonen. Godseierne og rikbøndene mislikte han, og spredte rykter om at nordekspedisjonshæren hadde lidd nederlag, og at Chiang var såra i beinet. Chiang Kai-shek blei fullstendig avslørt som kontrarevolusjonær 12. april 1927,

da han satte i verk det kontrarevolusjonære statskuppet i Shanghai og andre steder, slakta ned arbeiderne, undertrykte bøndene og angrep kommunistpartiet. Da skifta godseierne og rikbøndene syn, og begynte å støtte han.

7. Kwangtung var den første revolusjonære basen i perioden med den første revolusjonære borgerkrigen (1924—27).

8. Wu Pei-fu var en av de mest kjente blant krigsherrene i nord. Han tilhørte Chihli- (Hopei-)klikken. Det samme gjorde Tsao Kun, som var berykta fordi han fiksa presidentvalget i 1923 ved å bestikke parlamentsmedlemmer. Wu Pei-fu støtta Tsao som leder, og de to blei vanligvis kalt «Tsao-Wu». I 1920 slo Wu Pei-fu Tuan Chi-jui, en krigsherre fra Anhwei-klikken. Etter dette fikk han kontroll over Peking-regjeringa til krigsherrene i nord, fordi han var agent for de engelsk-amerikanske imperialistene. Det var han som ga ordre om å slakte ned de streikende arbeiderne på Peking-Hankow-jernbanen 7. februar 1923. I 1924 blei han slått i krigen mot Chang Tso-lin (allment kjent som «krigen mellom Chihli- og Fengtien-klikken»). Etter det mista han makta i Peking. Han slutta seg sammen med Chang Tso-lin i 1926, etter oppfordring fra de japanske og britiske imperialistene. Dermed kom han tilbake til makta. Da nordekspedisjonshæren marsjerte nordover fra Kwangtung i 1926, var han den første fienden de slo.

9. Folkets tre prinsipper var Sun Yat-sens prinsipper og program for den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina når det gjaldt spørsmålet om nasjonalisme, demokrati og folkets utkomme. I programerklæringa til den første nasjonale kongressen til Kuomintang i 1924 satte Sun Yat-sen fram Folkets tre prinsipper på ny. Der tolka han nasjonalisme som kamp mot imperialismen, og uttrykte aktiv støtte til arbeider- og bondebevegelsen. De gamle Folkets tre prinsipper utvikla seg på den måten til de nye Folkets tre prinsipper, som inneholdt De tre store politiske retningslinjene, nemlig forbund med Russland, samarbeid med kommunistpartiet og hjelp til bøndene og arbeiderne. De nye Folkets tre prinsipper var det politiske grunnlaget for samarbeidet mellom Kinas Kommunistiske Parti og Kuomintang i perioden med den første revolusjonære borgerkrigen.

10. Det kinesiske uttrykket for «lenge leve» er wansui, som bokstavelig talt betyr «ti tusen år». Dette var den tradisjonelle måten keiseren blei hilst på. Det var kommet til å bety det samme som «keiser».

11. Rikbøndene burde ikke ha fått lov til å bli med i bondelaga. I 1927 hadde ikke bonde-massene forstått dette ennå.

12. «De helt lutfattige» betyr her landarbeiderne (proletariatet på landsbygda) og filleproletariatet på landsbygda.

13. «De litt mindre fattige» betyr halvproletariatet på landsbyda.

14. Yuan Tsu-ming var en krigsherre fra Kweichow-provinsen. Han kontrollerte Vest-Hunan.

15. En leilending ga som regel godseieren et depositum i penger eller naturalia. Dette var et vilkår for å få leie jord. Ofte utgjorde depositumet en betydelig del av det jorda var verdt. Sjøl om det var meninga at dette skulle være en sikkerhet for at landskylda blei betalt, var det i virkeligheten ei form for ekstra utbytting.

16. I Hunan svarte tu til distriktet og tuan til herredet. Den gamle administrasjonsordninga med tu og tuan var et redskap for godseierveldet.

17. Skatten for hver mou var ei tilleggsavgift på toppen av den vanlige jordskatten, som godseierregimet påla bøndene med hard hand.

18. Under regimet til krigsherrene i nord blei den militære lederen for en provins kalt «militærguvernør». Men han var den faktiske diktatoren i provinsen, og hadde samla både administrativ og militær makt på sine hender. Han sto i forbund med imperialistene, og med hjelp fra dem kunne han opprettholde et separatistisk føydal-militært regime på sitt sted. (Et separatistisk regime er et regime som vil rive seg løs fra en statsdannelse og opprette en sjølstendig stat. — *red.*)

19. «Den stående husstandsmilitsen» var en av flere typer væpna styrker på landsbygda. Uttrykket «husstand» er brukt fordi det måtte delta noen fra nesten alle husstandene. Etter nederlaget for revolusjonen i 1927, tok godseierne mange steder kontrollen over militsen og gjorde dem om til væpna kontrarevolusjonære organisasjoner.

20. Fylkeshovedkvarterene til Kuomintang sto under ledelse av Kuomintangs sentralesekretivkomite i Wuhan. På den tida var det mange av disse som fulgte De tre store politiske retningslinjene til dr. Sun Yat-sen, nemlig forbund med Russland, samarbeid med kommunistpartiet og hjelp til bøndene og arbeiderne. De sto for det revolusjonære forbundet mellom kommunister, folk som hørte til venstrefløya i Kuomintang og andre revolusjonære.

21. Herr Pao (Pao Cheng) var prefekt i Kaifeng, hovedstaden i det nordlige Sungdynastiet (960—1127 e.Kr.). Han var kjent på folkemunne som en rettskaffen embetsmann og en fryktløs, upartisk dommer som dømte rettferdig i alle saker.

22. Denne henvisninga til bueskyting er henta fra *Mencius*. Her står det hvordan en kynig lærer i bueskyting spenner buen og viser hvordan en skal skyte, men uten å gjøre det. Poenget er at kommunistene må lede bøndene fram til full politisk bevissthet, men overlata til bøndene sjø å kvitte seg med overtru og andre uvaner. De må ikke gi dem ordre om det, eller gjøre det for dem.

23. De åtte skrifteegna var en kinesisk metode for å spå om framtida. Den bygde på undersøkelser av de åtte sykliske tegna for det året, måneden, dagen og timen en person var født.

24. Geomantikk er ei form for overtru som bygger på at plasseringa av gravstedene til forfedrene påvirker ens egen framtid. De som driver med geomantikk hevder at de er i stand til å si om et spesielt sted og omgivelsene rundt er gunstig.

25. Herr Kuan (Kuan Yu, 160—219 e.Kr.) var en kriger som levde i perioden med de tre kongedømmene. Han blei dyrka overalt i Kina som guden for turkap og krig.

26. Tang Sheng-chih var en general som sto på revolusjonens side under nordekspedisjonen. Yeh Kai-hsin var en general som sto på samme side som krigsherrene i nord, og som kjempa mot revolusjonen.

27. Sun Chuan-fang var en krigsherre som herska over de fem provinsene Kiangsu, Chekiang, Fukien, Kiangsi og Anhwei. Han var ansvarlig for den blodige undertrykkinga av

opprøra til arbeiderne i Shanghai. Hovedstyrken i hæren hans blei knust av nordekspedisjons hæren i Nanchang og Kiukiang i Kiangsi-provinsen vinteren 1926.

28. I Kina blir en rett servert i én bolle eller på ett fat, og ikke til hver enkelt.

29. «Orientalisk kultur» var ei reaksjonær lære som avviste moderne vitenskapelig sivilisasjon, og som gikk inn for å bevare den tilbakeleggende produksjonsmetoden i jordbruket og den føydale kulturen i Østen.

30. Se «Analyse av klassene i det kinesiske samfunnet» om de hemmelige selskapene. Note 18, s. 24 i denne boka.

31. «Fjell», «tempel», «alter» og «elv» var navn som de primitive hemmelige selskapene brukte på noen av sektene sine.

32. Da Nanchang blei tatt av nordekspedisjons hæren i november 1926, nytta Chiang Kai-shek høvet til å opprette hovedkvarteret sitt der. Han samla folka fra høyrefløyen inn for Kuomintang og flere politikere fra krigsherreklikken i nord rundt seg. I samarbeid med imperialistene ønska han ut den kontrarevolusjonære sammensvergelsen mot Wuhan, som da var det revolusjonære senteret. 12. april 1927 satte han til slutt i verk det kontrarevolusjonære statskuppet. Det utmerka seg ved det voldsomme blodbadet i Shanghai.

33. Chang Ching-chiang var en av lederne for høyrefløyen i Kuomintang. Han var en av rådgiverne til Chiang Kai-shek.

34. Liu Yueh-chih var lederen for «Venstreforbundet», ei viktig anti-kommunistisk gruppe i Hunan.

35. Liu Hsiang (77—6 f.Kr.) forteller om herr Sheh i *Hsin Hsu*. Her Sheh var så glad i draker at han pynta hele palasset sitt med tegninger og utskjæringer av dem. Men da en virkelig drake hørte om forelskelsen og besøkte han, blei han vettskremt. Kamerat Mao Tsetung bruker dette bildet for å vise at Chiang Kai-shek og hans likemenn var redde for revolusjonen og motarbeidde den, sjøl om de snakka om å gjøre revolusjon.

**PERIODEN MED
DEN ANDRE REVOLUSJONÆRE
BORGERKRIGEN**

HVORFOR KAN DET FINNES RØD POLITISK MAKT I KINA?

5. oktober 1928

I. DEN POLITISKE SITUASJONEN INNENLANDS

Det nåværende regimet til de nye Kuomintang-krigsherrene er fortsatt regimet til kompradorklassen i byene og godseierklassen på landsbygda. Det er et regime som har kapitulert for imperialismen i forholdet til andre land, og som hjemme har bytta ut de gamle krigsherrene med nye. Det har utsatt arbeiderklassen og bøndene for ei enda mer hensynsløs økonomisk utbytting og politisk undertrykking. Den borgerlig-demokratiske revolusjonen, som begynte i Kwangtung-provinsen, hadde bare kommet halvvegs da komprador- og godseierklassene reiv til seg ledelsen og øyeblikkelig la om til en kontrarevolusjonær kurs. Over hele landet er arbeiderne, bøndene, de andre delene av det jamne folket, og tilmed borgerskapet¹, fortsatt under kontrarevolusjonært styre, og de har ikke oppnådd det minste grann av politisk eller økonomisk frigjøring.

De fire klikkene til de nye Kuomintang-krigsherrene, Chiang Kai-shek, Kwangsi-krigsherrene, Feng Yu-hsiang og Yen Hsi-shan², danna en midlertidig allianse mot Chang Tso-lin³ før de tok Peking og Tientsin. Straks disse byene var tatt, gikk denne alliansen i oppløsning og blei avløst av bitter strid mellom de fire klikkene, og nå brygger det opp til krig mellom Chiang-klikken og Kwangsi-klikken. Motsigelsene og kampene mellom krigsherreklikkene i Kina gjenspeiler motsigelsene og kam-

Denne artikkelen er en del av en resolusjon som opprinnelig hadde tittelen «De politiske problemene og oppgavene til partiorganisasjonen i grenseområdet». Den blei utarbeidd av Mao Tsetung til den andre partikongressen for grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi.

pene mellom de imperialistiske maktene. Så lenge Kina er delt mellom imperialismaktene, kan derfor ikke de ulike krigsherreklikkene under noen omstendigheter komme overens, og de kompromissene de måtte komme fram til, blir bare midlertidige. Et midlertidig kompromiss i dag avler en større krig i morgen.

En borgerlig-demokratisk revolusjon er tvingende nødvendig i Kina, og denne revolusjonen kan bare bli fullført under proletariatets ledelse. Proletariatet ga ikke noen fast ledelse i revolusjonen i 1926—27, som starta i Kwangtung og spredde seg mot Yangtse-elva. Derfor greip kompradorklassen og godseierklassen ledelsen, og revolusjonen måtte vike for kontrarevolusjonen. Slik lei den borgerlig-demokratiske revolusjonen et midlertidig nederlag. Dette nederlaget var et hardt slag for det kinesiske proletariatet og de kinesiske bøndene, og det var også et slag for det kinesiske borgerskapet (men ikke for kompradorklassen og godseierklassen). Men i byene har arbeiderne de siste månedene gjennomført flere og flere organiserte streiker, og på landsbygda har bøndene satt i verk stadig flere opprør. Alt dette har vært leda av kommunistpartiet, og det har skjedd både nord og sør i landet. Sult og kulde fører til stor uro blant soldatene i krigsherrehærene. Samtidig egger klikken som er leda av Wang Ching-wei og Cheng Kung-po, borgerskapet til å fremme en ganske stor reformbevegelse⁴ i kystområdene og langs Yangtse-elva. Dette er ei ny utvikling.

Ifølge direktivene fra Den kommunistiske internasjonale og sentral-komiteen i partiet vårt, er oppgava i Kinas demokratiske revolusjon å styrte styret til imperialismen og imperialismens redskaper i Kina, nemlig krigsherrene, for å fullføre den nasjonale revolusjonen og gjennomføre jordbruksrevolusjonen for å utrydde godseierklassens føydale utbytting av bøndene. En slik revolusjonær bevegelse har vokst dag for dag sia Tsinan-massakren⁵ i mai 1928.

II. ÅRSAKENE TIL AT DET HAR OPPSTÅTT RØD POLITISK MAKTT I KINA OG TIL AT DEN OVERLEVER⁶

Det har aldri skjedd noe annet sted i verden at ett eller flere små områder som er under rød politisk makt og som er fullstendig innringa av et

hvitt regime, har overlevd gjennom lengre tid i et land. Dette er uvanlig og har særegne årsaker. Ei slik makt kan bare bestå og utvikle seg under visse vilkår.

For det første kan det ikke oppstå i noe imperialistisk land eller i noen koloni som er under direkte imperialistisk styre⁷. Det kan bare skje i Kina, som er et økonomisk tilbakeliggende og halvkolonialt land, og som er under indirekte imperialistisk styre. Det er uvanlig, og det forutsetter en annen uvanlig ting, nemlig krig innafor det hvite regimet. Det er et særtrekk ved det halvkoloniale Kina at de ulike klikkene av gamle og nye krigsherrer har ført kriger mot hverandre uten stans helt sia republikkens første år (1912). Disse klikkene har fått støtte av utenlandsk imperialism og av kompradorklassen og godseierklassen innenlands. Noe slikt kan en ikke finne i noen av de imperialistiske landa, og heller ikke i noen koloni under direkte imperialistisk styre for den saks skyld. Det kan en bare finne i et land som Kina, som er under indirekte imperialistisk styre. Det er to ting som forklarer at det oppstår, nemlig en lokal jordbruksøkonomi (ikke en enhetlig kapitalistisk økonomi) og den imperialistiske politikken med å skaffe seg innflytelsessfærer for å kunne splitte og utbytte. De langvarige splittelsene og krigene innafor det hvite regimet skaper vilkår for at ett eller flere små røde områder under ledelse av kommunistpartiet kan oppstå og vare ved under innringing fra det hvite regimet. Det sjølstendige regimet som er meisla ut på grensa mellom Hunan- og Kiangsi-provinsen, er ett av mange slike små områder. I vanskelige eller kritiske tider er noen kamerater ofte i tvil om den røde politiske makta kan overleve, og blir motløse. Grunnen til det er at de ikke har funnet den riktige forklaringa på at den har oppstått og overlevd. Straks vi skjønner at det aldri blir slutt på splittelser og kriger innafor det hvite regimet i Kina, kommer vi ikke til å være i tvil om at den røde politiske makta oppstår, overlever og vokser for hver dag.

For det andre har ikke Kinas røde politiske makt oppstått først i de områdene der den demokratiske revolusjonen ikke har hatt noen innflytelse, som for eksempel i Szechuan, Kweichow, Yunnan og provinsene i nord, og det er ikke der den kan overleve lenge. Det er tvert om i områder som provinsene Hunan, Kwangtung, Hupeh og Kiangsi, der massene av arbeidere, bønder og soldater reiste seg i stort antall under den borgerlig-demokratiske revolusjonen i 1926 og 1927. I mange deler av disse provinsene blei det danna fagforeninger og bondelag i stor målestokk, og arbeiderklassen og bøndene førte mange økonomiske og poli-

tiske kamper mot godseierklassen og borgerskapet. Det var derfor at folket holdt den politiske makta i tre dager i byen Kanton, og det var derfor at det oppsto sjølstendige bonderegimer i Haifeng og Lufeng, øst og sør i Hunan, i grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi og i Huan-gan i Hupeh-provinsen.⁸ Når det gjelder dagens rødehær, har den skilt seg ut fra den nasjonale revolusjonære hæren som gjennomgikk demo-kratisk politisk fostring og kom under innflytelse av arbeider- og bonde-massene. De elementene som utgjør rødehæren kan umulig komme fra lærer som Yen Hsi-shans og Chang Tso-lins, for de har ikke fått noen demokratisk politisk fostring eller vært under innflytelse av arbeiderne og bøndene.

For det tredje avhenger spørsmålet om folkets politiske makt i små områder kan vare, av om den landsomfattende revolusjonære situasjo-nen fortsetter å utvikle seg. Dersom den gjør det, kommer de små røde områdene utvilsomt til å vare i lang tid, og dessuten kommer de helt sik-kert til å bli ei av de mange kreftene som trengs for å vinne landsomfat-tende politisk makt. Dersom den landsomfattende revolusjonære situa-sjonen ikke fortsetter å utvikle seg, men går i stå i temmelig lang tid, kan ikke de små røde områdene vare lenge. Den revolusjonære situasjonen i Kina fortsetter faktisk å utvikle seg — det forekommer stadig splittelser og kriger innafor rekkene til kompradorklassen og godseierklassen og det internasjonale borgerskapet. Derfor kommer de små røde områdene utvilsomt til å vare i lang tid, og de kommer også til å fortsette å utvide seg og smått om senn nærme seg målet, som er å ta den politiske makta i hele landet.

For det fjerde er en tilstrekkelig sterk regulær rødehær et nødvendig vilkår for den røde politiske makta. Dersom vi bare har lokale røde gar-der⁹, men ikke noen regulær rødehær, kan vi ikke hamle opp med de regu-lære hvite styrkene, men bare med godseiernes utskrevne mannska-per. Om vi ikke har sterke nok regulære stridskrefter, er det derfor helt umulig å skape et sjølstendig regime, for ikke å snakke om et sjølstendig regime som er varig og vokser fra dag til dag, sjøl om arbeider- og bon-demassene er aktive. Dette betyr at ideen om å «opprette sjølstendige bonde- og arbeiderregimer med væpna makt» er en viktig ide, og kom-munistpartiet og arbeider- og bondemassene i områder under det sjøl-stendige regimet må forstå den fullt ut.

For det femte er det et annet viktig vilkår som må oppfylles i tillegg til de som er nevnt, for at den røde politiske makta skal vare lenge og ut-

vikle seg, nemlig at den kommunistiske partiorganisasjonen må være sterk og føre en riktig politikk.

III. DET SJØLSTENDIGE REGIMET I GRENSEOMRÅDET MELLOM HUNAN OG KIANGSI OG AUGUSTNEDERLAGET

Splittelser og kriger mellom krigsherrene svekker makta til det hvite regimet. Slik blir det skapt muligheter for at rød politisk makt skal vokse fram i små områder. Men krigsherrene slåss ikke hver dag. I de tidene det hvite regimet i en eller flere provinser er midlertidig stabilt, slutter de herskende klassene seg der helt sikkert sammen og gjør sitt ytterste for å knuse den røde politiske makta. I områder der ikke alle de nødvendige vilkåra for å opprette og holde fast på rød politisk makt er oppfylt, står den i fare for å bli styrt av fienden. Dette er årsaka til at mange røde regimer som oppsto i gunstige øyeblikk før april i fjor, på steder som Kanton, Haifeng og Lufeng, grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi, Sør-Hunan, Liling og Huangan, blei knust etter tur av det hvite regimet. Fra april og utover sto det sjølstendige regimet i grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi overfor ei midlertidig stabil styresmakt i sør, og Hunan og Kiangsi sendte som regel åtte, ni eller flere regimenter — noen ganger helt opp til atten — for å «undertrykke» oss. Likevel kjempa vi mot fienden i fire lange måneder med en styrke på mindre enn fire regimenter. Dag for dag utvida vi området under det sjølstendige regimet vårt, utvikla jordbruksrevolusjonen, utvida organisasjonene for folkets politiske makt og utvida rødehæren og de røde gardene. Dette var mulig fordi linja til de kommunistiske partiorganisasjonene (lokalt og i hæren) i grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi, var riktig. Da var de politiske linjene til partiets særkomite for grenseområdet og partiets hærkomite slik:

Kjemp beslutsomt mot fienden, opprett politisk makt i den sentrale delen av Lohsiao-fjellkjeden¹⁰, og bekjemp fluktmentalitet.

Utvikle jordbruksrevolusjonen i områder under det sjølstendige regimet.

Gå inn for å utvikle den lokale partiorganisasjonen med hjelp

fra partiorganisasjonen i hæren, og gå inn for å utvikle de lokale væpna styrkene med hjelp fra den regulære hæren.

Konsentrer enhetene av rødehæren for å kjempe på et gunstig tidspunkt mot fienden som står overfor dem, og gå mot å dele opp styrkene, slik at de unngår å bli utsletta en for en.

Bruk politikken med å rykke fram i bølger for å utvide området under det sjølstendige regimet, og bekjemp politikken med å utvide området ved dumdristig framrykking.

Vi har greid å vinne mange seirer i de fire månedene fra april til juli takket være denne riktige taktikken, et lende som er gunstig for kampen vår, og fordi de troppene som trenger inn fra Hunan og de som trenger inn fra Kiangsi, ikke har vært godt nok samordna. Sjøl om fienden var mange ganger sterkere enn oss, greide han ikke hindre at regimet vårt blei utvida jamt og trutt, langt mindre å knuse det. Tendensen var snarere at regimet vårt fikk mer og mer innflytelse i Hunan og Kiangsi. Den eneste årsaka til augustnederlaget var at noen kamerater ikke forsto at vi var inne i en periode som var midlertidig stabil for de herskende klassene. Derfor valgte de en strategi som passa for en periode med politisk splittelse innafor de herskende klassene, delte opp stridskreftene våre og gjorde ei dumdristig framrykking. Dette førte til nederlag både i grenseområdet og i Sør-Hunan. Kamerat Tu Hsiu-ching, representanten for provinskomiteen i Hunan, forsto ikke hvordan situasjonen virkelig var og tok ikke hensyn til resolusjonene fra fellesmøtet mellom partiets særkomite, hærkomite og fylkeskomite i Yungshin. Han bare tvang gjennom ordren fra provinskomiteen i Hunan mekanisk og gjenga synspunktene til rødehærens 29. regiment, som ville unngå kamp og dra hjem igjen. Feilen hans var umåtelig alvorlig. Det som redda den situasjonen som oppsto på grunn av dette nederlaget, var de korrigeringsiltaka partiets særkomite og hærkomite satte i verk etter september.

IV. ROLLA TIL DET SJØLSTENDIGE REGIMET I GRENSEOMRÅDET MELLOM HUNAN OG KIANGSI I HUNAN, HUPEH OG KIANGSI

Det væpna, sjølstendige arbeider- og bonderegimet i grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi, som har Ningkang som sentrum, har avgjort

ikke bare betydning for de få fylkene i grenseområdet. Dette regimet kommer til å spille ei veldig rolle når arbeiderne og bøndene gjør opprør i Hunan, Hupeh og Kiangsi og erobrer den politiske makta der. Følgende oppgaver er svært viktige for partiet i grenseområdet i samband med de opprøra som utvikler seg i Hunan, Hupeh og Kiangsi: Sørg for at innflytelsen som jordbruksrevolusjonen og folkets politiske makt har i grenseområdet, blir utvida til de nedre elveløpa i Hunan og Kiangsi og helt til Hupeh. Utvid rødehæren hele tida og gjør kvaliteten bedre gjennom kamp, slik at rødehæren kan fylle oppgava si i det allmenne opprøret som vil komme i de tre provinsene. Utvid de lokale væpna styrkene i fylkene, det vil si rødegardene og arbeidernes og bøndenes opprørsavdelinger, og hev kvaliteten på dem slik at de blir i stand til å kjempe mot godseierne utskrevne mannskaper og små væpna enheter nå, og til å trygge den politiske makta i grenseområdet i framtida. Sørg for at det lokale arbeidet litt etter litt blir mindre avhengig av hjelp fra rødehærens personell, slik at grenseområdets personell kan gjøre arbeidet sjøl og tilmed kan skaffe personell til rødehæren og det utvida territoriet under det sjølstendige regimet.

V ØKONOMISKE PROBLEMER

Det er blitt et svært stort problem for hæren og for folket innafor det området som er innringa av den hvite hæren, at de mangler nødvendighetsartikler og kontanter. På grunn av den tette fiendeblokaden har det vært svært knapt med nødvendighetsartikler som salt, tøy og medisiner i det sjølstendige grenseområdet hele det siste året, og slike varer har vært svært dyre. Dette har gjort livet usikkert, og noen ganger særs usikkert for massene av arbeidere, bønder og småborgere¹¹ og jamvel for soldatene i rødehæren. Rødehæren må kjempe mot fienden og skaffe seg forsyninger på samme tid. Den mangler tilmed penger til å betale de daglige matpengene på fem fen pr. person, som deles ut i tillegg til korn. Soldatene er underernærte, mange er sjuke, og de såra på sjukehusa er enda verre stilt. Slike vansker er sjølsagt ikke til å unngå så lenge vi ikke har erobra den politiske makta over hele landet, men det er tvingende nødvendig å overvinne dem i en viss grad for å gjøre livet noe lettere og særlig sikre rødehæren med tilstrekkelige forsyninger. Om partiet i grense-

området ikke kan finne metoder til å løse økonomiske problemer, kommer det sjølstendige regimet til å få store vansker i den forholdsvis lange perioden da fiendens styre holder seg stabilt. Alle partimedlemmer bør utvilsomt legge stor vekt på å finne ei tilfredsstillende løsning på disse økonomiske problemene.

VI. PROBLEMET MED MILITÆRE BASER

Partiet i grenseområdet har ei oppgave til, nemlig å konsolidere de militære basene ved Fem kilder¹² og Chiulung. Fjellområdet Fem kilder på grensa mellom fylkene Yunghsin, Linghsien, Ningkang og Suichuan, og fjellområdet Chiulung på grensa mellom fylkene Yunghsin, Ningkang, Chaling og Lienhua har begge et fordelaktig terreng. De er viktige militære baser ikke bare for grenseområdet i dag, men også for opprør i Hunan, Hupeh og Kiangsi i framtida. Dette gjelder særlig for Fem kilder, der vi i tillegg til støtte fra folket har et lende som er særlig vanskelig og strategisk viktig. Metoden for å konsolidere disse basene er for det første å bygge tilfredsstillende forsvarsverker, for det andre å lagre nok korn, og for det tredje å opprette forholdsvis gode sjukehus for rødehæren. Partiet i grenseområdet må gå hardt inn for å utføre disse tre oppgavene effektivt.

NOTER

1. Med uttrykket «borgerskap» mener kamerat Mao Tsetung det nasjonale borgerskapet. Du finner den detaljerte utgreiinga hans om skillet mellom denne klassen og storkompradorborgerskapet i «Om taktikken mot den japanske imperialismen» (desember 1935), se denne boka, s. 00—00. og i «Den kinesiske revolusjonen og det kinesiske kommunistpartiet» (desember 1939) i *Verker i utvalg*, eng. utg. 1965, bind 2, s. 305—34.

2. Disse fire krigsherreklikkene kjempa sammen mot Chang Tso-lin. De inntok Peking og Tientsin i juni 1928.

3. Chang Tso-lin, som sto i spissen for krigsherreklikken fra Fengtien, blei den mektigste av krigsherrene i Nord-Kina etter at han slo Wu Pei-fu i den andre krigen mellom krigsherrene fra Chihli og Fengtien i 1924. I 1926 marsjerte han mot Peking sammen med Wu Pei-fu og inntok byen. I juni 1928 trakk han seg tilbake til nordøst med

jernbanen. På vegen blei han drept av ei bombe fra de japanske imperialistene, som han hadde vært redskap for.

4. Denne reformbevegelsen oppsto etter at de japanske inntrengerne inntok Tsinan den 3. mai 1928, og etter at Chiang Kai-shek åpent og skamløst hadde inngått kompromiss med Japan. Innafor det nasjonale borgerskapet, som hadde slutta opp om det kontrarevolusjonære statskuppet i 1927, begynte ei gruppe som handla ut fra egne interesser, litt etter litt å danne en opposisjon mot Chiang Kai-sheks regime. Den karrieristiske kontrarevolusjonære gruppa til Wang Ching-wei, Chen Kung-po og andre, som var aktiv i denne bevegelsen, danna det som blei kjent som «Omorganiseringsklikken» i Kuomintang.

5. Med støtte fra den britiske og amerikanske imperialismen rykka Chiang Kai-shek i 1928 nordover for å angripe Chang Tso-lin. Da inntok de japanske imperialistene Tsinan, provinshovedstaden i Shantung, og ødela jernbanelinja Tientsin-Pukow for å hindre at den britiske og amerikanske innflytelsen bredte seg nordover. 3. mai slakta de japanske angrepsstyrkene ned et stort antall kinesere i Tsinan. Dette er blitt kjent som Tsinan-massakren.

6. Kinas røde politiske makt var organisert på liknende måte som sovjetenes politiske makt. Et sovjet er et representativt råd, en politisk institusjon som blei skapt av den russiske arbeiderklassen under revolusjonen i 1905. På grunnlag av den marxistiske teorien trakk Lenin og Stalin den konklusjonen at en sovjetrepublikk er den mest høvelege forma for sosial og politisk organisering før overgangen fra kapitalisme til sosialisme. Under ledelse av bolsjevikpartiet til Lenin og Stalin skapte den russiske sosialistiske oktoberrevolusjonen i 1917 for første gang i verdenshistoria en slik sosialistisk sovjetrepublikk, et proletariats diktatur. Etter nederlaget for 1927-revolusjonen i Kina blei folkets politiske makt oppretta i form av representative råd ulike steder under de revolusjonære masseopprør som blei leda av det kinesiske kommunistpartiet, og først og fremst av kamerat Mao Tsetung. På det stadiet i den fascistiske revolusjonen måtte den politiske makta være et folkets demokratiske diktatur for den anti-imperialistiske, anti-føydale, nydemokratiske revolusjonen under ledelse av proletariatet. Dette var forskjellig fra proletariatets diktatur i Sovjetunionen.

7. Under den andre verdenskrigen okkuperte de japanske imperialistene mange koloniland i Østen som før lå under det imperialistiske herredømmet til Storbritannia, De forente stater, Frankrike og Nederland. Under ledelse av de kommunistiske partiene utnytta massene av arbeidere, bønder, småborgerskapet i byene og medlemmer av det nasjonale borgerskapet i disse landa motsigelsene mellom de britiske, amerikanske, franske og nederlandske imperialistene på den ene sida og de japanske imperialistene på den andre. De organiserte en brei enhetsfront mot den fascistiske aggresjonen, bygde anti-japanske baseområder og førte en bitter geriljakrig mot japanerne. Slik begynte den politiske situasjonen som vi hadde før andre verdenskrig, å endre seg. Da de japanske imperialistene blei drevet ut av disse landa mot slutten av andre verdenskrig, prøvde imperialistene fra De forente stater, Storbritannia, Frankrike og Nederland å

gjenopprette kolonistyre sitt. Men folka i koloniene hadde bygd opp betydelige væpna styrker under den anti-japanske krigen og nekta å gå tilbake til det gamle. Det imperialistiske systemet over hele verden var dessuten rysta i sine grunnvoller fordi Sovjetunionen var blitt sterkt, fordi alle imperialismaktene, unntatt De forente stater, enten hadde blitt styrta eller svekka i krigen, og endelig fordi den seierrike kinesiske revolusjonen hadde brutt den imperialistiske fronten i Kina. Derfor blei det mulig for folka i alle, eller i det minste noen av kolonilanda i Østen, å opprettholde store og små revolusjonære baseområder og revolusjonære regimer i lang tid, akkurat som i Kina, og drive langvarige revolusjonære kriger ved å omringe byene fra landsbygda og så rykke fram skritt for skritt for å ta byene og vinne landsomfattende seier. Det synet kamerat Mao Tsetung hadde i 1928 på spørsmålet om å opprette sjølstendige regimer i kolonier under direkte imperialistisk styre, har endra seg som følge av at situasjonen har endra seg.

8. Dette var de første motangrepa som folket satte i verk på ulike steder under ledelse av kommunistpartiet mot de kontrarevolusjonære styrkene, etter at Chiang Kai-shek og så Wang Ching-wei hadde forrådt revolusjonen i 1927. 11. desember 1927 slutta arbeiderne og de revolusjonære soldatene i Kanton seg sammen for å gjøre oppstand, og de oppretta folkets politiske makt. De kjempa forbitra mot de kontrarevolusjonære styrkene som fikk direkte støtte fra imperialismen, men mislyktes fordi styrkeforskjellen var for stor. I 1923—25 hadde bønder i Haifeng og Lufeng på østkysten av Kwangtung-provinsen starta ei mektig revolusjonær rørsle under ledelse av kamerat Peng Pai, et medlem av kommunistpartiet. Denne rørsla hadde en stor del av æra for seieren i de to felttog østover som den nasjonale revolusjonære hæren satte i verk fra Kanton mot den kontrarevolusjonære klikken leda av Chen Chiung-ming. Etter at Chiang Kai-shek hadde forrådt revolusjonen den 12. april 1927, satte disse bøndene i gang tre oppstander i april, september og oktober, og oppretta et revolusjonært regime som holdt stand til april 1928. Øst i Hunan-provinsen erobra opprørske bønder et område som omfatter Liuyang, Pingkiang, Liling og Chuchow i september 1927. Om lag på samme tid satte titusener av bønder i verk en væpna oppstand i Hsiaokan, Macheng og Huangang nordøst i Hupeh-provinsen og okkuperte fylkeshovedstaden Huangang i over tretti dager. Sør i Hunan, i fylkene Yichang, Chenchow, Leiyang, Yunghsing og Tze-hsing, greip bøndene til våpen i januar 1928 og oppretta et revolusjonært regime som varte i tre måneder.

9. De røde gardene var massenes væpna enheter i de revolusjonære baseområdene. Medlemmene fortsatte med vanlig, produktivt arbeid.

10. Lohsiao-fjellkjeden er en stor fjellkjede som ligger langs grensa mellom Hunan og Kiangsi-provinsen. Chinggang-fjella ligger i den midtre delen.

11. Med «småborgerskapet» mener kamerat Mao Tsetung her handverkere, småkjøpmenn, ulike slags folk i de frie yrker og småborgerlige intellektuelle, men ikke bøndene. I Kina bor de fleste av dem i byene, men det fins en god del av dem på landsbygda.

12. Fem kilder er et fellesnavn for landsbyene Store kilde, Vesle kilde, Øvre kilde, Midtre kilde og Nedre kilde i Chingkang-fjella som ligger mellom Yunghsin, Ningkang og Suichuan i Vest-Kiangsi og Linghsien fylke i Øst-Hunan.

KAMPEN I CHINGKANG-FJELLA

25. november 1928

DET SJØLSTENDIGE REGIMET I GRENSEOMRÅDET MELLOM HUNAN OG KIANGSI OG AUGUSTNEDERLAGET

Kina er det eneste landet i verden i dag der ett eller flere små områder under rød politisk makt har oppstått midt i et hvitt regime som innringer dem. Når vi analyserer dette, finner vi at ei årsak til dette ligger i de ustanselige splittelsene og krigene innafor kompradorklassen og godseierklassen i Kina. Så lenge disse splittelsene og krigene fortsetter, kan et væpna sjølstendig arbeider- og bonderegime overleve og vokse. Dessuten må disse vilkåra være oppfylt: 1) godt massegrunnlag, 2) en solid partiorganisasjon, 3) en temmelig sterk rødehær, 4) et lende som egner seg for militære operasjoner og 5) tilstrekkelige økonomiske ressurser til å klare seg.

Et sjølstendig regime må variere strategien mot de herskende klassene som innringer det, bruke én strategi når regimet til herskerklassen er midlertidig stabilt og en annen når det er splitta. I en periode når de herskende klassene er splitta, som under krigene mellom Li Tsung-jen og Tang Sheng-chih i Hunan- og Hupeh-provinsen¹ og mellom Chang Fakuei og Li Chi-shen i Kwangtung-provinsen,² kan strategien vår være forholdsvis dristig, og det området som de militære operasjonene meisler ut, kan være forholdsvis stort. Men vi må være nøye med å legge et solid grunnlag i de sentrale distriktene, slik at vi har noe sikkert å støtte oss på når den hvite terroren slår til. I perioder når regimet til de hers-

Dette er en rapport som kamerat Mao Tsetung la fram for sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti.

kende klassene er forholdsvis stabilt, slik det var i provinsene i sør fra april i år, må strategien vår være gradvis framrykking. Det verste vi kan gjøre i militære saker i slike perioder, er å dele opp styrkene våre til dumdristige framrykkinger, og det verste vi kan gjøre i det lokale arbeidet (jordfordeling, opprettelse av politisk makt, utviding av parti og organisering av lokale væpna styrker), er å spre personellet vårt og la være å legge et solid grunnlag i de sentrale distriktene. De nederlaga som mange små røde områder har lidd, har enten skyldtes at de objektive vilkåra mangla eller subjektive feil i taktikken. Det er blitt gjort taktiske feil utelukkende fordi vi ikke har skilt klart mellom de to typene perioder, dvs. når regimet til de herskende klassene er midlertidig stabilt og når det er splitta. I en periode med midlertidig stabilitet slo noen kamerater til lyd for å dele opp styrkene våre til ei dumdristig framrykking, og de foreslo tilmed å overlate forsvaret av omfattende områder til de røde gardene aleine. Det virka som de hadde glemt at fienden ikke bare kunne angripe med godseiernes utskrevne mannskaper, men tilmed med regulære styrker i konsentrerte operasjoner. I lokalt arbeid unnlot de fullstendig å legge et solid grunnlag i de sentrale distriktene, og prøvde å utvide arbeidet ubegrensa, enten vi hadde mulighet til det eller ikke. Dersom noen slo til lyd for en politikk med gradvis framrykking i militære operasjoner, eller for å samle innsatsen i det lokale arbeidet om å legge et solid grunnlag i de sentrale distriktene for å sikre oss ei uovervinnelig stilling, kalte de han «konservativ». De feilaktige ideene deres var den egentlige årsaka til våre nederlag i grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi og den fjerde rødehærens nederlag sør i Hunan i august.

Arbeidet vårt i grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi tok til i oktober i fjor. Da vi tok fatt, fungerte ikke noen av partiorganisasjonene våre i fylkene. De lokale væpna styrkene besto bare av de to enhetene under Yuan Wen-tsai og Wang Tso i nærheten av Chingkang-fjella, og hver av dem hadde seksti geværer som var i dårlig stand. Bøndernes sjølforsvarskorps i fylkene Yunghsin, Lienhua, Chaling og Linghsien var blitt fullstendig avvæpna av godseierklassen, og den revolusjonære gløden til massene var blitt kvalt. I februar i år hadde Ningkang, Yunghsin, Chaling og Suichuan fylkespartikomiteer, Linghsien hadde en særdistriktspartikomite, og i Lienhua blei det grunnlagt en partiorganisasjon som oppretta forbindelser med fylkeskomiteen i Wanan. Alle fylkene med unntak av Linghsien hadde noen få lokale væpna enheter. I Ningkang, Chaling, Suichuan og Yunghsin, og særlig i de to siste fylkene,

leda geriljaen en god del oppstander mot godseierne. Disse oppstandene reiste massene, og alle sammen var ganske vellykka. På den tida hadde ikke jordbruksrevolusjonen blitt ført særlig langt ennå. De politiske maktorganene blei kalt arbeider-, bonde- og soldatregjeringer. I hæren blei det oppretta soldatkomiteer.³ Når enheter dro ut på særoppdrag, blei det oppretta aksjonskomiteer for å lede dem. Det ledende partiorganet der var frontkomiteen (med Mao Tsetung som sekretær), som var blitt oppnevnt av provinskomiteen for Hunan under høstinnhøstingsopprøret. Tidlig i mars blei frontkomiteen oppløst på oppfordring fra særkomiteen i Sør-Hunan og omorganisert til en divisjonspartikomite (med Ho Ting-ying som sekretær). Dette blei altså et organ som bare sto i ledelsen for partiorganisasjonene i hæren og som ikke hadde myndighet over de lokale partiorganisasjonene. I mellomtida blei Mao Tsetungs styrker sendt til Sør-Hunan etter oppfordring fra særkomiteen der. Dermed blei grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi okkupert av fienden i mer enn en måned. I slutten av mars kom nederlaget i Sør-Hunan, og i april trakk styrkene under Chu Teh og styrkene under Mao Tsetung seg tilbake til Ninggang sammen med bondehæren fra Sør-Hunan, og begynte å gjenopprette det sjølstendige regimet i grenseområdet.

Fra og med april sto det sjølstendige regimet i grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi overfor ei midlertidig stabil styresmakt i sør, og Hunan og Kiangsi brukte å sende minst åtte eller ni regimenter reaksjonære styrker for å «undertrykke» oss, og noen ganger så mange som atten. Likevel kjempa vi mot fienden i fire lange måneder med en styrke på mindre enn fire regimenter. Dag for dag utvida vi området under det sjølstendige regimet vårt, utvikla jordbruksrevolusjonen, spredde folkets politiske makt og utvida rødehæren og de røde gardene. Dette var mulig fordi de politiske retningslinjene til partiorganisasjonene (lokalt og i hæren) i grenseområdet var riktige. De politiske linjene til partiets særkomite for grenseområdet (med Mao Tsetung som sekretær) og partiets hærkomite (med Chen Yi som sekretær) var da slik:

Kjemp beslutsomt mot fienden, opprett politisk makt i den sentrale delen av Lohsiao-fjellkjeden og bekjemp fluktmentalitet.

Utdrup jordbruksrevolusjonen i områder under det sjølstendige regimet.

Gå inn for å utvikle den lokale partiorganisasjonen med hjelp

fra partiorganisasjonen i hæren, og gå inn for å utvikle de lokale væpna styrkene med hjelp fra den regulære hæren.

Vær på defensiven overfor Hunan der de herskende kreftene er forholdsvis sterke, og ta offensiven mot Kiangsi der de er forholdsvis svake.

Gjør en kraftig innsats for å utvikle Yunghsin, opprett et sjølstendig folkeregime der og forbered dere på langvarig kamp.

Trekk sammen enhetene av rødehæren for å kjempe på et gunstig tidspunkt mot fienden som står overfor dem, og gå mot å dele opp styrkene slik at de unngår å bli utsletta en for en.

Bruk politikken med å rykke fram i bølger for å utvide området under det sjølstendige regimet, og bekjemp politikken med å utvide ved dumdristig framrykking.

Vi har greid å vinne mange militære seirer og utvide folkets sjølstendige regime på de fire månedene fra april til juli, fordi vi brukte denne riktige taktikken, fordi lendet i grenseområdet var gunstig for kampen vår, og fordi de troppene som trengte inn fra Hunan og de som trengte inn fra Kiangsi, ikke var godt nok samordna. Sjøl om fienden var mange ganger sterkere enn oss, var han ute av stand til å hindre at regimet vårt blei utvida, langt mindre å knuse det. Tendensen var snarere at regimet vårt fikk mer og mer innflytelse på Hunan og Kiangsi. Den eneste årsaka til augustnederlaget var at noen kamerater ikke forsto at vi var inne i en periode som var midlertidig stabil for de herskende klassene. Derfor valgte de en politikk som passa for en periode med splittelser innafor de herskende klassene, delte opp styrkene våre og gjorde ei dumdristig framrykking mot Sør-Hunan. Dette førte til nederlag både i grenseområdet og i Sør-Hunan. Tu Hsiu-ching, representanten for provinskomiteen i Hunan, og sekretæren i særkomiteen for grenseområdet, Yang Kai-ming, som var blitt utnevnt av provinskomiteen, forsto ikke hvordan situasjonen virkelig var. De benytta seg av at Mao Tsetung, Wan Hsi-hsien og andre kamerater som var sterkt uenige med dem, var langt unna i Yunghsin, og tok ikke hensyn til resolusjonene fra fellesmøtet mellom partiets hærkomite, særkomite og fylkeskomite i Yunghsin, som avviste synspunktene til provinskomiteen i Hunan. De tvang bare mekanisk gjennom ordren fra provinskomiteen i Hunan om å marsjere til Sør-Hunan, og slutta seg til ønsket til rødehærens 29. regiment (sam-

mensatt av bønder fra Yichang) om å unngå kamp og vende hjem. Dette førte til nederlag både i grenseområdet og i Sør-Hunan.

Opprinnelig hadde den 8. arméen fra Hunan under Wu Shang inntatt Ninggang i midten av juli, trengt fram til Yunghsin og forgjeves prøvd å komme i kamp med oss (våre folk prøvde å angripe dem fra en sideveg, men traff ikke på dem). Så trakk de seg tilbake i all hast til Chaling om Lienhua, for de var redde for massene som støtta oss. I mellomtida hadde hovedavdelinga til rødehæren, som rykka fram fra Ninggang for å angripe Linghsien og Chaling, endra planene sine da den kom fram til Linghsien. Den marsjerte mot Sør-Hunan. Samtidig satte fiendestyrkene fra Kiangsi, som besto av 5 regimenter fra 3. armé under Wang Chun og Chin Han-ting og 6 regimenter fra 6. armé under Hu Wen-tou, i verk et felles stormangrep mot Yunghsin. På dette tidspunktet hadde vi bare 1 regiment i Yunghsin. Regimentet stakk seg unna i de breie folkemassene, og bandt disse 11 regimentene innafor en omkrets på tretti li rundt fylkeshovedstaden Yunghsin i hele tjuefem dager. Metoden de brukte var geriljaangrep fra alle kanter. Til slutt tapte vi Yunghsin på grunn av det voldsomme stormangrepet til fienden, og kort etter mista vi også Lienhua og Ninggang. På dette tidspunktet flamma det plutselig opp indre strid mellom fiendestyrkene fra Kiangsi. 6. armé under Hu Wen-tou skyndte seg å trekke seg tilbake og tok straks opp kampen med Wang Chuns 3. armé ved Changshu. De 5 andre Kiangsi-regimentene trakk seg så tilbake til fylkeshovedstaden Yunghsin i all hast. Dersom hovedavdelinga vår ikke hadde marsjert til Sør-Hunan, ville det vært fullt mulig å slå denne fiendestyrken på flukt og utvide området til det sjølstendige regimet. Dermed ville det ha omfatta Kian, Anfu og Pinghsiang, og vi kunne ha knytta det sammen med Pingkiang og Liuyang. Men ettersom hovedavdelinga var dratt av garde og det ene regimentet som var igjen var altfor utkjørt, blei det bestemt at noen mann skulle bli igjen for å forsvare Chinggang-fjella i samarbeid med de to enhetene under Yuan Wen-tsai og Wang Tso, og at jeg skulle føre resten av styrken til Kueitung for å møte hovedavdelinga og føre den tilbake. På denne tida var hovedavdelinga i ferd med å trekke seg tilbake fra Sør-Hunan til Kueitung, og den 23. august slutta vi sammen styrkene våre der.

Da hovedavdelinga til rødehæren hadde kommet fram til Linghsien i midten av juli, nekta offiserene og de menige i 29. regiment å adlyde ordrer, de vakla politisk og ville dra hjem igjen til Sør-Hunan. 28. regi-

ment var mot å dra til Sør-Hunan og ville dra til Sør-Kiangsi, men ville i alle fall ikke dra tilbake til Yunghsin. Ettersom Tu Hsiu-ching oppmuntra de feilaktige ideene til 29. regiment, og hærkomiteen ikke fikk dem fra det, la hovedavdelinga ut fra Linghsien 17. juli med kurs for Chenchow. I ei trefning med fiendestyrkene under Fan Shih-sheng i Chenchow 24. juli hadde den først framgang, men blei seinere slått og trakk seg ut av slaget. Deretter dro 29. regiment på egen hand hjemover mot Yichang i full fart. Følgen var at en del av regimentet blei utsletta ved Lochang av bandittene til Hu Feng-chang. Ei annen gruppe spredde seg i Chenchow-Yichang-området, og det er ingen som har sett dem sia. Vi kunne ikke samle mer enn hundre mann den dagen. Heldigvis hadde ikke 28. regiment, som var hovedstyrken, hatt store tap, og 18. august okkuperte det Kueitung. Den 23. august slutta troppene fra Chinggang-fjella seg til regimentet, og det blei bestemt at de samla styrkene skulle dra tilbake til Chinggang-fjella over Chungyi og Shangyu. Da vi nådde Chungyi, deserterte bataljonssjef Yuan Chung-chuan med et infanterikompani og et artilleri-kompani, og sjøl om de to kompaniene blei henta tilbake, mista regimentssjefen vår, Wang Erh-cho, livet i denne aksjonen. Den 30. august, da våre menn var på veg tilbake, men ennå ikke hadde nådd fram dit de skulle, greip fiendtlige enheter fra Hunan og Kiangsi sjansen til å angripe Chinggang-fjella. Forsvarsstyrkene som telte mindre enn en bataljon, dro fordel av at lendet var vanskelig tilgjengelig, tok igjen, dreiv fienden på flukt, og redda basen.

Årsakene til augustnederlaget var følgende: 1) Noen offiserer og menige som vakla og hadde hjemlengsel, mista kampevna, mens andre som ikke var villige til å dra til Sør-Hunan, hadde for lite entusiasme. 2) Våre folk var utslitte etter lange marsjer i den steikende sommervarmen. 3) Da folka våre våga seg flere hundre li vekk fra Linghsien, mista de kontakten med grenseområdet og blei isolert. 4) Ettersom massene i Sør-Hunan ikke hadde reist seg ennå, viste det seg at ekspedisjonen var rein militær eventyrpolitikk. 5) Vi var ikke underretta om situasjonen til fienden. 6) Vi hadde ikke forberedt oss godt nok, og offiserer og menige forsto ikke formålet med operasjonen.

SITUASJONEN NÅ I OMRÅDET UNDER DET SJØLSTENDIGE REGIMET

Sia april i år har de røde baseområdene gradvis blitt utvida. Etter slaget ved Lungyuankou (på grensa mellom Yunghsin og Ningkang) den 23. juni, der vi beseira fiendestyrkene fra Kiangsi for fjerde gang, nådde grenseområdet høydepunktet i utviklinga si. Det omfatta de tre fylkene Ningkang, Yunghsin og Lienhua, små deler av Kian og Anfu, den nordlige delen av Suichuan og den sørøstlige delen av Linghsien. I de røde områdene var storparten av jorda fordelt og vi var i gang med å fordele resten. Det blei oppretta politiske maktorganer overalt i distriktene og herredene. Det blei oppretta fylkesregjeringer i Ningkang, Yunghsin, Lienhua og Suichuan, og det blei danna ei regjering for grenseområdet. Det blei organisert opprørsavdelinger av arbeidere og bønder i landsbyene, og det blei danna røde garder på distrikts- og fylkesplan. I juli gikk fiendestyrkene fra Kiangsi til angrep, og i august angrep fiendestyrkene fra Kiangsi og Hunan Chinggang-fjella i fellesskap. Alle fylkeshovedstedene og slettene i grenseområdet blei okkupert av fienden. Fiendens sjakaler — fredsbevaringskorpsa og godseiernes utskrevne mannskaper — gikk amok, og den hvite terroren raste i byene og på landsbygda. De fleste av parti- og regjeringsorganisasjonene brøt sammen. Rikbøndene og opportunistene i partiet gikk over til fienden i stort antall. Fiendestyrkene fra Hunan trakk seg ikke tilbake til Linghsien før etter slaget i Chinggang-fjella den 30. august. Kiangsi-styrkene holdt likevel stadig alle fylkeshovedstedene og de fleste av landsbyene, men fienden har aldri klart å ta fjellområdene som omfatter de vestlige og nordlige distriktene i Ningkang, Tienlung-, Hsiaohsikiang- og Wannien-shan-distriktene i henholdsvis den nordlige, vestlige og sørlige delen av Yunghsin, Shanghsi-distriktet i Lienhua, Chinggangshan-distriktet i Suichuan og Tsingshihkang- og Tayuan-distriktene i Linghsien. I juli og august utkjempe ett regiment fra røde hæren dusinvis av slag, store og små, i samordning med de røde gardene i forskjellige fylker. Regimentet mista bare tretti geværer, før det til slutt trakk seg tilbake til fjella.

Da soldatene våre var på veg tilbake til Chinggang-fjella over Chung-yi og Shangyu, blei vi forfulgt helt til Suichuan av fiendestyrken fra Sør-Kiangsi, den sjølstendige 7. divisjonen under Liu Shih-yi. Den 13. september slo vi Liu Shih-yi, erobra flere hundre geværer og tok

Suichuan. Den 26. september vendte vi tilbake til Chinggang-fjella. Den 1. oktober tok vi opp kampen med en av brigadene til Hsiung Shih-hui som var leda av Chou Hun-yuan. Dette skjedde ved Ninggang. Vi slo den og vant tilbake hele Ninggang fylke. 126 mann fra Yen Chung-jus avdeling, som hørte til fiendestyrkene fra Hunan og hadde vært stasjonert i Kueitung, kom i mellomtida over til oss og blei organisert i en sær-oppragsbataljon med Pi Chan-yuan som sjef. 9. november slo vi et regiment fra Chous brigade på flukt ved Lungyuankou og ved fylkeshovedstaden i Ninggang. Neste dag rykka vi fram og inntok Yunghsin, men trakk oss tilbake til Ninggang kort etter. Nå strekker området vårt seg fra sørskråningene av Chinggang-fjella i Suichuan fylke i sør til grensa mot Lienhua fylke i nord. Det omfatter hele Ninggang og deler av Suichuan, Linghsien og Yunghsin og danner et smalt, sammenhengende belte som går fra nord til sør. Men Shanghsi-distriktet i Lienhua og distriktene Tienlung og Wannien-shan i Yunghsin er ikke fast knytta til dette sammenhengende beltet. Fienden prøver å ødelegge baseområdet vårt med militære angrep og økonomisk blokade, og nå forbereder vi oss på å slå tilbake angrepa hans.

MILITÆRSPØRSMÅL

Ettersom kampen i grenseområdet er en reint militær kamp, må både partiet og massene settes på krigsfot. Hvordan vi skal hankses med fienden, hvordan vi skal slåss, er blitt det viktigste spørsmålet i det daglige livet vårt. Et sjølstendig regime må være et væpna regime. Uansett hvor et slikt område ligger, vil det øyeblikkelig bli inntatt av fienden dersom det mangler eller ikke har nok væpna styrker, eller om det blir brukt feil taktikk overfor fienden. Ettersom striden blir voldsommere dag for dag, er problemene våre blitt umåtelig innfløkte og alvorlige.

Rødehæren i grenseområdet kommer fra: 1) Tropper som tidligere sto under Yeh Ting og Ho Lung i Chaochow og Swatow,⁴ 2) garderegimentet til den tidligere nasjonalregjeringa i Wuchang,⁵ 3) bønder fra Pingkiang og Liuyang,⁶ 4) bønder fra Sør-Hunan⁷ og arbeidere fra Shuikou-shan,⁸ 5) soldater som var blitt tatt til fange fra styrkene under Hsu Keh-shiang, Tang Sheng-chi, Pai Chung-hsi, Chu Pei-teh, Wu Shang og Hsiung Shih-hui og 6) bønder fra fylkene i grenseområdet. Men etter mer enn ett års kamper er det bare en tredjedel igjen av de troppene som tid-

ligere var leda av Yeh Ting og Ho Lung, garderegimentet og bøndene fra Pingkiang og Liuyang. Det har også vært store tap blant bøndene fra Sør-Hunan. Det betyr at sjøl om de fire første gruppene den dag i dag fortsatt er ryggraden i den fjerde rødehæren, så er de nå tallmessig langt underlegne i forhold til de to siste gruppene. I den siste gruppa er det dessuten færre bønder enn tilfangetatte soldater. Om vi ikke hadde fått erstatninger fra denne kilden, ville vi hatt et alvorlig mannskapsproblem. Likevel øker ikke tallet på folk i samme takt som antall geværer. Geværer går ikke tapt så lett, men soldater blir såra eller drept, blir sjuke eller deserterer, så de går lettere tapt. Provinskomiteen i Hunan har lovt å sende oss arbeidere fra Anyuan,⁹ og vi håper virkelig at den gjør det.

Når det gjelder klassebakgrunn, består rødehæren delvis av arbeidere og bønder og delvis av filleproletarer. Det er sjølsagt ikke bra å ha for mange av den siste gruppa. Men de kan slåss, og nå som vi slåss hver eneste dag og tallet på døde og såra stiger, er det allerede nå vanskelig å få erstatninger, sjøl fra dem. Under disse omstendighetene er den eneste løsninga å forsere den politiske skoleringa.

Flertallet av soldatene i rødehæren kommer fra leiehærene, men de forandrer seg så snart de blir med i rødehæren. For rødehæren har avskaffa leiehær-systemet, og det får soldatene til å føle at de slåss for seg sjøl og for folket, og ikke for noen andre. Hittil har ikke rødehæren noe skikkelig lønssystem, men deler ut korn, penger til matolje, salt, ved og grønnsaker og litt lommepenger. Alle rødehærens offiserer og menige som er fra grenseområdet, har fått jord, men det er nokså vanskelig å gi jord til dem som kommer fra andre deler av landet. Rødehærens soldater er blitt klassebevisste etter at de har fått politisk skolering. De har lært det nødvendige om å fordele jord, opprette politisk makt, væpne arbeiderne og bøndene osv., og de veit at de slåss for seg sjøl, for arbeiderklassen og bøndene. Derfor kan de tåle strabasene i den bitre striden uten å klage. Hvert kompani, bataljon eller regiment har sin egen soldatkomite som representerer interessene til soldatene og driver politisk arbeid og massearbeid.

Erfaringa har vist at vi ikke kan avskaffe systemet med partirepresentanter.¹⁰ Partirepresentanten er særlig viktig på kompaniplan, ettersom partiavdelingene er organisert etter kompani. Han må sørge for at soldatkomiteen gjennomfører politisk skolering, rettleie arbeidet i massebevegelsene og samtidig være sekretær i partiavdelinga. Kjensgjær-

ningene har vist at jo bedre kompaniets partirepresentant er, jo bedre er kompaniet, og at kompanisjefen neppe kan spille denne viktige politiske rolla. Ettersom det er store tap blant de lavere kadrene, blir fanga fiendesoldater ofte troppssjefer eller kompanisjefer på svært kort tid. Noen av dem som blei tatt til fange i februar eller mars, er allerede bataljons-sjefer. Det kan se ut som om hæren vår kunne klare seg uten partirepre-sentanter fordi den heter rødehæren, men det er helt galt. En gang av-skaffa 28. regiment i Sør-Hunan systemet, bare for å gjeninnføre det seinere. Å døpe om partirepresentantene til «ledere» ville være å blande dem sammen med lederne i Kuomintang-hæren, som de soldatene vi har tatt til fange, avskyr. Et navnebytte endrer ikke innholdet i systemet. Derfor har vi bestemt at vi ikke skal endre navnet. Det er store tap blant partirepresentantene, og sjøl om vi har satt i gang kurs for å lære opp folk og fylle lukene, håper vi at sentralkomiteen og provinskomiteene i Hunan og Kiangsi vil sende oss minst tretti kamerater som kan gjøre tje-neste som partirepresentanter.

Vanligvis trenger en soldat seks måneders eller ett års opplæring før han kan slåss, men våre soldater, som blei rekruttert i går, må kjempe i dag, praktisk talt uten opplæring. Svake som de er i militær teknikk, slåss de bare på motet. Ettersom det ikke kommer på tale med lange pe-rioder med hvile og opplæring, er eneste utveg å prøve å unngå noen trefninger hvis det er mulig, og vinne tid til opplæring på den måten. Nå har vi et korps på 150 mann som skal læres opp til lavere offiserer, og vi har tenkt å gjøre dette kurset til en fast institusjon. Vi håper at sentralkomiteen og de to provinskomiteene vil sende oss flere offiserer med grad av troppssjef og kompanisjef eller høyere.

Provinskomiteen i Hunan har bedt oss om å ta oss av de materielle vil-kåra for soldatene og gjøre dem i det minste litt bedre enn for en gjen-nomsnittsarbeider eller -bonde. I virkeligheten er de verre. I tillegg til korn får hver mann bare fem fen pr. dag til matolje, salt, ved og grønn-saker, og tilmed dette er det vanskelig å opprettholde. Disse utgifts-postene aleine kommer opp i mer enn ti tusen sølvuyan i måneden, og de skaffes utelukkende ved beslaglegging fra de lokale tyrannene.¹¹ Nå har vi bomullsvattering til vinterklær for hele hæren på fem tusen mann, men vi har fortsatt for lite stoff. I dette kalde været er det fortsatt man-ge av soldatene våre som bare har to tynne lag med tøy. Heldigvis er vi vant til strabaser. Og hva mer er, alle deler de samme påkjennningene. Alle, fra sjefen for hæren til kokken, lever av de daglige matpengene på

fem fen, i tillegg til korn. Alle får like mye lommepenger, enten det er tjue fen eller førti fen.¹² Følgelig har ikke soldatene noe klagemål mot noen.

Etter hver trefning er det noen såra. Mange offiserer og menige er også blitt sjuke av underernæring, kulde eller andre årsaker. Sjukehusa våre oppe i fjella gir både kinesisk og vestlig behandling, men har for lite leger og medisiner. For øyeblikket har de over åtte hundre pasienter. Provinskomiteen i Hunan lovt å skaffe oss legemidler, men hittil har vi ikke fått noen. Vi håper fortsatt at sentralkomiteen og de to provinskomiteene vil sende oss et par leger med vestlig utdanning, og litt jod.

Ved sida av den rolla som partiet har spilt, er demokratiet i rødehæren årsaka til at den har greid å holde det gående på tross av slike dårlige materielle vilkår og så hyppige trefninger. Offiserene slår ikke de menige. Offiserer og menige får lik behandling. Soldatene har frihet til å holde møter og si si mening. Vi har kvitta oss med uvesentlige formaliteter, og hvem som helst kan undersøke regnskapene. Soldatene tar seg av det som har med messa å gjøre, og de kan tilmed spare litt til lommepenger av de daglige fem fen til matolje, salt, ved og grønnsaker. Dette blir kalt «messesparepenger» og kan komme opp i 60–70 wen pr. person pr. dag. Soldatene er svært godt fornøyd med alt dette. Særlig de soldatene som nylig er tatt til fange, føler at det er himmelvid forskjell på vår hær og Kuomintang-hæren. De føler seg åndelig frigjort, sjøl om de materielle vilkåra i rødehæren ikke er like bra som vilkåra i hvitehæren. Nettopp de soldatene som mangla mot i hvitehæren i går, er svært tapre i rødehæren i dag. Slik virker demokratiet. Rødehæren er som en smelteovn der alle soldater som er tatt til fange, blir forvandla i samme øyeblikk de kommer dit. I Kina trenger hæren demokrati like mye som folket gjør det. Demokrati i hæren vår er et viktig våpen for å undergrave den føydale leiehæren.¹³

Nå har partiorganisasjonen fire nivåer, kompaniavdelinga, bataljonskomiteen, regimentskomiteen og armékomiteen. I et kompani er det ei avdeling med ei gruppe i hvert lag. «Partiavdelinga er organisert etter kompani.» Dette er ei viktig årsak til at rødehæren har vært i stand til å kjempe så hardt uten å falle fra hverandre. For to år sia, da vi var i Kuomintang-hæren, hadde ikke partiet vårt noen organisatoriske røtter blant soldatene, og sjøl blant troppene til Yeh Ting¹⁴ var det bare ei partiavdeling i hvert regiment. Derfor kunne vi ikke bestå noen alvorlig prøve. I rødehæren i dag er forholdet mellom partimedlemmer og parti-

løse om lag en til tre, eller i gjennomsnitt ett partimedlem for hver fjerde mann. Vi har nylig vedtatt å verve flere partimedlemmer blant de stridende mannskapene for å nå likevekt mellom antallet medlemmer og partiløse.¹⁵ Nå er det mangel på gode partisekretærer i kompaniavdelingene, og vi ber sentralkomiteen sende oss noen av de aktivistene som ikke kan drive arbeidet sitt lenger der de er nå. Nesten alle kadrene fra Sør-Hunan gjør partiarbeid i hæren. Men ettersom noen av dem blei spredd under tilbaketog i Sør-Hunan i august, har vi ingen folk til overs nå.

De lokale væpna styrkene består av røde garder og opprørsavdelinger av arbeidere og bønder. Disse avdelingene er organisert herredsvis og væpna med spyd og haglgeværer. Hvert herred har ei avdeling, og styrken μ^3 den er avhengig av folketallet. Den har til oppgave å undertrykke kontrarevolusjonen, beskytte herredsregjeringa og hjelpe rødehæren og de røde gardene i slag når fienden viser seg. Opprørsavdelingene starta som en undergrunnsstyrke i Yunghsin, men de har stått åpent fram etter at vi inntok hele fylket. Nå har organisasjonen blitt utbredd til andre fylker i grenseområdet, og navnet er fortsatt det samme. Våpna til de røde gardene er stort sett femskudds repetergeværer, men omfatter også noen niskudds repetergeværer og enkeltskuddsgeværer. Det er 140 geværer i Ninggang, 220 i Yunghsin, 43 i Lienhua, 50 i Chaling, 90 i Lingsien, 130 i Suichuan og 10 i Wanan, til sammen 683. De har fått de fleste geværene fra rødehæren, men et lite antall har de røde gardene sjøl erobra fra fienden. De fleste røde gardene i fylkene øker kampevna si jamt og trutt ved stadige strider mot fredsbevaringskorpsa og de utskrevne mannskapene til godseierne. Før 21. mai-hendinga¹⁶ hadde alle fylkene bonde-sjølforsvarskorps. Det var 300 geværer i Yuhsien, 300 i Chaling, 60 i Lingsien, 50 i Suichuan, 80 i Yunghsin, 60 i Lienhua, 60 i Ninggang (Yuan Wen-tsaies menn) og 60 i Chinggang-fjella (Wang Tsos menn), til sammen 970. Etter 21. mai-hendinga var det bare 6 geværer igjen i Suichuan og 1 i Lienhua, bortsett fra geværene til Yuans og Wangs menn, som var i behold. Alle de andre var blitt tatt av godseierne. Bøndenes sjølforsvarskorps greide ikke holde på geværene sine på grunn av den opportunistiske linja. Fortsatt har de røde gardene i fylkene alt for få geværer, færre enn godseierne. Rødehæren må fortsette å hjelpe dem med våpen. Rødehæren må gjøre hva som helst for å hjelpe til å væpne folket, bortsett fra slike ting som går utover dens egen kampevne. Vi har bestemt at hver bataljon i rødehæren skal bestå av fire

kompanier med 75 geværer i hvert, og medrekna geværene til særoppdragskompaniet, maskingeværkompaniet, bombekasterkompaniet, regimentsstaben og de tre bataljonsstabene, kommer hvert regiment til å ha 1075 geværer. De geværene som blir erobra i strid, må i størst mulig grad brukes til å væpne de lokale styrkene. Sjefene for de røde gardene må være folk som er blitt sendt fra fylkene til rødehærens øvingskorps og er ferdige med opplæringa si. Rødehæren må sende stadig færre folk fra andre områder for å lede de lokale stridskreftene. Chu Pei-teh væpner sine fredsbevaringskorps og utskrevne mannskaper, og de væpna styrkene til godseierne i grenseområdene er temmelig store og har betydelig kampevne. Dette gjør at det haster desto mer å utvide de lokale røde styrkene våre.

Prinsippet for rødehæren er konsentrasjon, og for de røde gardene spredning. Nå som det reaksjonære regimet er midlertidig stabilt, kan fienden trekke sammen enorme styrker for å angripe den røde hæren, og spredning ville ikke være til fordel for rødehæren. Etter vår erfaring har spredning av styrkene nesten alltid ført til nederlag, mens konsentrasjon av styrkene for å slåss mot en tallmessig underlegen, jambyrdig eller litt overlegen fiendestyrke, ofte har ført til seier. Sentralkomiteen har gitt oss pålegg om å utvikle geriljakrigføring i et alt for stort område som er flere tusen li både i lengde og bredde. Dette skyldes trulig at de overvurderer styrken vår. For de røde gardene er spredning en fordel, og nå bruker de denne metoden i operasjonene sine i alle fylkene.

Den mest virksomme metoden i propaganda som er retta inn mot fiendestyrkene, er å løslate soldater som er tatt til fange og gi de som er såra medisinsk behandling. Når vi har tatt til fange soldater, troppssjefer eller kompani- eller bataljonssjefer fra fiendestyrkene, driver vi straks propaganda blant dem. De blir delt inn i dem som ønsker å bli og dem som ønsker å dra, og den siste gruppa blir utstyrt med reisepenger og satt på frifot. Dette slår straks beina under fiendens bakvaskelser om at «de kommunistiske bandittene dreper alle de får øye på». Tidagersposten, avisa til Yang Chih-shengs 9. divisjon, skreiv om dette tiltaket og utbrøt: «Så ondskapsfullt!» Rødehærens soldater viser stor omsorg for fangene og arrangerer en varm avskjed for dem, og på hvert «avskjedsselskap for de nye brødrene våre» svarer fangene med taler som uttrykker varm takknemlighet. Medisinsk behandling til de såra fiendesoldatene har også stor virkning. Flinke folk på fiendens side, som Li Wen-pin, har tatt etter oss i det siste ved å slutte å drepe fangene og ved

å gi de såra medisinsk tilsyn. Likevel kommer våre folk tilbake til oss ved første og beste trefning og tar våpna sine med seg. Dette har hendt to ganger allerede. I tillegg lager vi så mye skriftlig propaganda som mulig, for eksempel ved å male slagord. Overalt der vi drar dekker vi veggene med slagord. Men vi har knapt med folk som kan tegne og håper at sentralkomiteen og de to provinskomiteene vil sende oss et par.

Så til de militære basene. Den første basen, Ching kang-fjella, er på grensa mellom de fire fylkene Ning kang, Linghsien, Suichuan og Yung-hsin. Avstanden mellom Maoping på nordskrånningen i Ning kang fylke og Huangao på sørskrånningen i Suichuan er 90 li. Avstanden mellom Nashan på østskrånningen i Yunghsin fylke og Shuikou på vestskrånningen i Linghsien er 80 li. Baseområdet har en omkrets på 550 li, og strekker seg fra Nashan til Lungyuankou (begge i Yunghsin fylke), Hsin-cheng, Maoping, Talung (alle i Ning kang fylke), Shihtu, Shuikou, Hsiatsun (alle i Linghsien fylke), Yingpanhsu, Taichiapu, Tafen, Tuitzechien, Huangao, Wutoukiang og Che-ao (alle i Suichuan fylke) og tilbake til Nashan. I fjella er det rismarker og landsbyer ved Store kilde, Vesle kilde, Øvre kilde, Midtre kilde, Nedre kilde, Tzeping, Hsiachuang, Hsingchow, Tsaoping, Painihu og Lofu. Før krydde det av banditter og desertører på alle disse stedene, men nå er de blitt vårt baseområde. Folketallet i området er under to tusen, og avkastninga av ikke avskalla ris er mindre enn ti tusen pikuler. Derfor må alt kornet til hæren skaffes fra fylkene Ning kang, Yunghsin og Suichuan. Alle de strategiske fjellpassa er befesta. Alle sjukehusa våre, sengetøy- og klesverkstedene, avdelinga for våpenteknisk materiell og regimentskontorene for all slags støttetjeneste ligger her. For øyeblikket blir det transportert korn fra Ning kang til fjella. Forutsatt at vi har nok forsyninger, kan fienden aldri trenge inn. Den andre basen, Chiulung-fjella, ligger på grensa mellom de fire fylkene Ning kang, Yunghsin, Lienhua og Chaling. Den er ikke så viktig som Ching kang-fjella, men er den mest tilbaketrukkne basen for de lokale væpna styrkene i de fire fylkene, og den er også blitt befesta. Det er avgjørende at et sjølstendig rødt regime som er innringa av det hvite regimet, tar i bruk de strategiske fordelene som fjella byr.

JORDSPØRSMÅL

Jordsituasjonen i grenseområdene. Grovt rekna eide godseierne mer enn 60 prosent av jorda og bøndene mindre enn 40 prosent. I Kiangsi var eiendomsretten til jorda mest konsentrert i Suichuan fylke, der gods-eierne eide om lag 80 prosent av jorda. Derneft kom Yunghsin med om lag 70 prosent. I Wanan, Ningkan og Lienhua var det flere sjøleier-bønder, men godseierne eide likevel brorparten av jorda, dvs. om lag 60 prosent av all jord, mens bøndene bare eide 40 prosent. I Hunan tilhørte om lag 70 prosent av jorda godseierne, både i Chaling og Linghsien fylke.

Spørsmålet om mellomklassen. Med denne jordsituasjonen er det mulig å vinne støtte fra flertallet for å beslaglegge og omfordele all jord.¹⁷ Befolkninga på landsbygda kan grovt sett deles inn i tre klasser. Klassen av store og mellomstore godseiere, mellomklassen av små godseiere og rikbønder og klassen av mellom- og fattigbønder. Interessene til rikbøndene er ofte fletta sammen med interessene til de små godseierne. Jorda til rikbøndene utgjør bare en liten prosent av all jorda, men hvis jorda til de små godseierne blir rekna med, blir det betydelige områder. Dette er trulig tilfelle mer eller mindre over hele landet. Den jordpolitikken som er blitt ført i grenseområdene, er full beslaglegging og skikkelig nyforde-ling. Altså blir både den store og mellomstore godseierklassen og mellomklassen angrepet i de røde områdene. Slik er politikken, men vi har støtt på en god del hindringer fra mellomklassen når vi skulle sette den ut i livet. I den første tida av revolusjonen kapitulerte mellomklas-sen tilsynelatende for fattigbondeklassen, men i virkeligheten utnytta de den tradisjonelle samfunnsstillinga og klanautoriteten sin til å skremme fattigbøndene for å utsette jordfordelinga. Da det ikke var mulig å ut-sette det lenger, la de skjul på hvor mye jordeiendom de virkelig hadde, eller beholdt den gode jorda og ga fra seg den skrinne. Fattigbøndene som lenge hadde vært tråkka ned, og som følte at seieren for revolusjo-nen var uviss, ga ofte etter for mellomklassen i denne perioden og torde ikke gå til kraftig handling. Fattigbøndene går bare til kraftig handling mot mellomklassen i landsbyene når revolusjonen har et oppsving, for eksempel når den politiske makta er erobra i ett eller flere fylker, når den reaksjonære hæren har lidd flere nederlag og rødehæren gang på gang har vist at den er overlegen i strid. De alvorligste tilfellene av at jordfordelinga blei forsinka og jordeiendommer unndratt, forekom i

den sørlige delen av Yunghsin fylke, der mellomklassen var størst. I dette området blei jordfordelinga i virkeligheten gjennomført først etter at rødehæren hadde vunnet den store seieren ved Lungyuankou den 23. juni, og distriktsregjeringa hadde straffa flere mennesker for å forsinke fordelinga. Men ettersom det føydale familiesystemet dominerer i alle fylkene, og ettersom alle familiene i en landsby eller gruppe landsbyer hører til én klan, vil det ta ei god stund før folk blir bevisst hvilken klasse de tilhører, og før klanfølelsen blir overvunnet i landsbyene.

Frafallet til mellomklassen under den hvite terroren. Mellomklassen som var blitt angrepet under det revolusjonære oppsvinget, deserterte til fienden så snart den hvite terroren slo til. I Yunghsin og Ninggang var det nettopp de små godseierne og rikbøndene som leda de reaksjonære troppene da de satte fyr på husa til de revolusjonære bøndene. Etter rettleiing fra de reaksjonære brente de ned hus og foretok arrestasjoner, og det ganske skamløst. Da rødehæren kom tilbake til områdene ved Ninggang, Hsincheng, Kucheng og Lungshih, rømte flere tusen bønder til Yunghsin sammen med de reaksjonære, fordi de var ført bak lyset av den reaksjonære propagandaen om at kommunistene kom til å drepe dem. Det var først etter at vi hadde drevet propaganda som forklarte at «bønder som har flykta vil ikke bli drept» og «bønder som har flykta er velkomne tilbake for å høste avlingene sine» at noen av dem kom tilbake smått om senn.

Når revolusjonen er nede i en bølgedal i landet som helhet, er det vanskeligste problemet i våre områder å holde mellomklassen i sjakk. Hovedårsaka til at denne klassen går over til fienden, er at revolusjonen har gitt den for harde slag. Men når det er et revolusjonært oppsving i landet som helhet, har fattigbondeklassen noe å støtte seg på, og blir dristigere, mens mellomklassen har noe å være redd for, og holder seg i ro. Da krigen mellom Li Tsung-jen og Tang Sheng-chih spredde seg til Hunan, prøvde de små godseierne i Chaling å blidgjøre bøndene, og noen sendte dem tilmed svinekjøtt som nyttårgave (enda rødehæren på det tidspunktet allerede hadde trukket seg tilbake fra Chaling til Suichuan). Men etter at krigen var slutt, var det ingen som hørte om slike ting mer. Nå er det ei kontrarevolusjonær flodbølge i hele landet, og mellomklassen i de hvite områdene, som har fått harde slag, har knytta seg nesten helt og holdent til storgodseierklassen, mens fattigbondeklassen er blitt isolert. Dette er virkelig et svært alvorlig problem.¹⁸

Presset fra dagliglivet er ei årsak til at mellomklassen har falt fra. Nå

står de røde og hvite områdene overfor hverandre som to land i krig. På grunn av den tette fiendeblokaden og vår klossete behandling av småborgerskapet, har handelen mellom de to områdene stoppa nesten fullstendig opp. Nødvendighetsartikler som salt, tøy og medisiner er sjeldne og kostbare, og jordbruksprodukter som tømmer, te og olje kan ikke sendes ut. Bøndene får altså ikke inntekter i kontanter lenger, og dette berører folket som helhet. Fattigbønder kan tåle slike strabaser, men mellomklassen kommer til å gå over til storgodseierklassen når den ikke kan holde ut lenger. De små sjølstendige røde regimene vil komme under hardt økonomisk press, og det er tvilsomt om de vil kunne vare, dersom ikke splittelsene og krigene innafor godseierklassen og blant krigsherrene i Kina fortsetter, og dersom det ikke utvikler seg en landsomfattende revolusjonær situasjon. For ei slik økonomisk påkjenning er ikke utålelig bare for mellomklassen, men en dag vil det vise seg å være for mye sjøl for arbeiderne, fattigbøndene og rødehærens folk. I fylkene Yunghsin og Ningkang var det på et tidspunkt ikke noe salt til matlaging, og forsyningene av tøy og medisiner, for ikke å nevne andre ting, blei avskåret fullstendig. Nå er salt å få kjøpt igjen, men det er svært dyrt. Tøy og medisiner er fortsatt ikke å få. Tømmer, te og olje som blir produsert i overflod i Ningkang, Vest-Yunghsin og Nord-Suichuan (de ligger alle innafor vårt område for øyeblikket), kan ikke sendes ut.¹⁹

Kriteriet for jordfordeling. Herredet tas som enhet for jordfordelingen. I bakkete strøk med mindre jordbruksland, for eksempel i Hsiaoking-distriktet i Yunghsin, blei noen ganger tre eller fire herreder tatt som enhet, men slike tilfeller var svært sjeldne. Alle innbyggerne, menn og kvinner, gamle og unge, fikk like store deler. Nå er det blitt gjort ei forandring i samsvar med sentralkomiteens plan som gjør arbeidsevne til kriteriet, slik at en arbeidsfør person får tildelt dobbelt så mye jord som en som ikke er arbeidsfør.²⁰

Spørsmålet om innrømmelser til sjøleier-bøndene. Dette er ikke blitt diskutert i detalj ennå. De rike blant sjøleier-bøndene har bedt om at produksjonskapasiteten skal tas som kriterium. Det vil si at de som har mer arbeidskraft og kapital (som jordbruksredskaper) bør bli tildelt mer jord. De føler at verken lik fordeling eller fordeling etter arbeidsevne er til fordel for dem. De har antyda at de er villige til å gjøre en større innsats. Sammen med bruk av kapitalen deres ville det gjøre det mulig for dem å få fram større avlinger. De kommer ikke til å like det om de blir tildelt like mye jord som alle andre, og om en ikke tar hensyn til (ikke

bruker) den særlige innsatsen og ekstra kapitalen deres. Jordfordeling her blir fortsatt gjennomført på den måten sentralkomiteen har bestemt. Men dette spørsmålet bør diskuteres videre, og vi skal legge fram en rapport når vi har nådd fram til noe.

Jordskatten. I Ninggang er skattesatsen 20 prosent av avlinga, eller 5 prosent høyere enn den satsen sentralkomiteen har fastsatt. Vi bør ikke gjøre noen forandringer nå ettersom innkrevinga allerede er i gang, men satsen blir satt ned neste år. Så er det de delene av Suichuan, Linghsien og Yunghsin under vårt regime som er åsland, og der bøndene er så utarma at vi ikke bør gjennomføre noen form for skattlegging. Vi er nødt til å sette vår lit til å ta fra de lokale tyrannene i de hvite områdene for å dekke utgiftene til regjeringa og de røde gardene. Når det gjelder forsyninger til rødehæren, får vi for tida ris fra jordskatten i Ninggang, men kontanter får vi utelukkende ved å ta fra de lokale tyrannene. Under geriljaoperasjonene våre i Suichuan i oktober samla vi inn mer enn ti tusen yuan. Det kommer til å holde ei god stund, og vi får se hva vi kan gjøre når det er brukt opp.

SPØRSMÅL OM POLITISK MAKTT

Folkets politiske makt er oppretta overalt på fylkes-, distrikts- og herredsplan, men mer i navnet enn i virkeligheten. Mange steder fins det ikke noe arbeider-, bonde- og soldatråd. Eksekutivkomiteene til herreds-, distrikts- eller tilmed fylkesregjeringene blei bestandig valgt på et eller annet slags massemøte. Men massemøter som er innkalt i hui og hast, kan verken drøfte spørsmål eller hjelpe til å skolere massene politisk, og dessuten kan de alt for lett manipuleres av intellektuelle eller karrierister. Noen steder har de et råd, men det blir bare sett på som et midlertidig organ for å velge eksekutivkomiteen. Så snart valget er over, monopoliserer komiteen all myndighet, og ingen hører noe mer til rådet. Det er ikke det at det ikke finnes arbeider-, bonde- og soldatråd som fortjener navnet, men det er svært få av dem. Grunnen er at det mangler propaganda og opplæring om dette nye politiske systemet. Den skadelige føydale praksisen med vilkårlige påbud er så djupt rotfesta i tenkningen til folket og tilmed til de vanlige partimedlemmene, at den ikke kan feies vekk over natta. Når det dukker opp noe, velger de den letteste utvegen og har ikke sans for det tungvinte demokratiske systemet. De-

mokratisk sentralisme kan først bli breit og effektivt praktisert i masseorganisasjonene når det har vist seg virksomt i den revolusjonære kampen, og massene forstår at det er den beste måten å mobilisere kreftene deres på, og at det er til uhyre stor hjelp i kampen deres. Vi holder på med å utarbeide detaljerte forskrifter for råda på alle plan (på grunnlag av utkastet sentralkomiteen har satt opp) for å rette på tidligere feil steg for steg. I rødehæren blir det nå oppretta ei fast ordning med konferanser av soldatrepresentanter på alle plan for å rette på feilen med å ha bare soldatkomiteer og ikke konferanser.

Det folkemassene vanligvis forstår med «arbeider-, bonde- og soldatregjering» nå for tida, er eksekutivkomiteen, for de er ennå ikke klar over makta til rådet og trur at bare eksekutivkomiteen har virkelig makt. En eksekutivkomite som ikke har et råd i ryggen, handler ofte uten omsyn til hva massene mener, og alle steder fins det eksempler på nøling og kompromisser når det gjelder å beslaglegge og omfordele jorda, på sløsing eller underslag av midler og på å vike tilbake for de hvite styrkene eller bare slåss halvhjerta. Dessuten møtes komiteen sjelden i plenum, alle saker blir avgjort og behandla av den stående komiteen. I distrikts- og fylkesregjeringene møtes tilmed den stående komiteen sjelden, og sakene blir avgjort og behandla hver for seg av de fire enkeltpersonene som arbeider på kontoret, nemlig formannen, sekretæren, kassereren og sjefen for de røde gardene (eller opprørsavdelingene). Derfor har ikke demokratisk sentralisme blitt vanlig praksis i arbeidet til regjeringa en gang.

Den første tida sloss små godseiere og rikbønder for å komme med i regjeringskomiteer, særlig på herredsplan. De lot som om de var entusiastiske, satte på seg røde band og orma seg inn i regjeringskomiteene med alle slags knep, og tok kontroll over alt mulig, mens de skjøv de fattigbøndene som var med, i bakgrunnen. De kan først bli renska ut når de er blitt avslørt i løpet av kampen, og når fattigbøndene gjør seg gjeldende. Sjøl om det ikke er utbreidd, fins det slike tilstander på en god del plasser.

Partiet nyter voldsom respekt og autoritet blant massene, regjeringa mye mindre. Grunnen til det er at partiet for letthets skyld ordner mange ting direkte og setter regjeringsorganene til side. Det er mange slike tilfeller. Noen steder fins det ikke noen ledende grupper av partimedlemmer i regjeringsorganisasjonene, andre steder fins det slike grupper, men de fungerer ikke skikkelig. Fra nå av må partiet fylle oppgava si

med å lede regjeringa. Med unntak av propagandaen må partiets politiske retningslinjer og de tiltaka partiet foreslår, bli utført av regjeringsorganisasjonene. Vi må unngå den feilaktige praksisen til Kuomintang med å gi regjeringa direkte ordre.

SPØRSMÅL OM PARTIORGANISASJONEN

Kampen mot opportunisten. Vi kan si at partiorganisasjonene i fylkene i grenseområdet var kontrollert av opportunister da 21. mai-hendinga fant sted. Da kontrarevolusjonen satte inn, var det svært lite beslutsom kamp. I oktober i fjor, da rødehæren (1. regiment av 1. divisjon av 1. armé i den revolusjonære arbeider- og bondehæren) kom til fylkene i grenseområdet, var det bare noen få partimedlemmer igjen. De hadde gått i dekning, og partiorganisasjonene hadde blitt fullstendig ødelagt av fienden. Fra sist november til april hadde vi en periode med gjenoppbygging av partiet, og fra mai har vi hatt en periode med kraftig utviding. Men i de siste tolv månedene har det fortsatt vært utslag av opportuniste å se overalt. Noen av medlemmene mangla kampvilje, og da fienden nærma seg, gjemte de seg i fjerne åser og kalte det «å ligge i bakhold». Andre medlemmer var svært aktive, men slo inn på vegen med blind oppstand. Begge deler var uttrykk for småborgerlig ideologi. Etter en lang periode med herding i kamp og indre fostring av partiet er slike ting blitt mindre vanlige. I fjor fans den samme småborgerlige ideologien i rødehæren også. Når fienden nærma seg, blei det enten foreslått halsløs strid eller uoverveid flukt. Ofte kom begge ideene fra den samme personen i løpet av diskusjonene om hvilke militære tiltak som skulle tas. Denne opportunistiske ideologien er gradvis blitt korrigert ved langvarig indre kamp i partiet og gjennom lærdommer fra faktiske hendinger, for eksempel fra tapa vi har pådratt oss ved halsløs strid, og de tilbakeslaga vi har lidd under uoverveid flukt.

Det lokale sneversynet. Økonomien i grenseområdet er en jordbruks-økonomi. Noen plasser er fortsatt i handstøterens tidsalder (i åslandet bruker de stort sett morter og handstøtere av tre til å skalle av ris. På slettelandet bruker de ofte fotstøtere av stein). Klanen er den enheten samfunnet er organisert etter overalt, og den består av folk som har samme familienavn. I partiorganisasjonene i landsbyene hender det ofte

at et avdelingsmøte faktisk blir et klanmøte, ettersom avdelingene består av medlemmer som bærer samme familienavn og bor like ved hverandre. Under disse omstendighetene er det virkelig svært vanskelig å bygge et «kjempende bolsjevikparti». Slike medlemmer forstår det ikke helt når de får høre at kommunister ikke trekker skarpe grenser mellom ulike nasjoner eller mellom ulike provinser, eller at det ikke bør trekkes ei skarp grense mellom ulike fylker, distrikter eller herreder. Lokalt sneversyn fins i alvorlig grad i forbindelsene mellom fylker og sjøl mellom distrikter og herreder i det samme fylket. Diskusjon kan i beste fall gi begrensa resultater i å utrydde lokalt sneversyn, og det må til hvit undertrykking som slett ikke er lokalt innsnevra, for å nå særlig lengre. For eksempel er det bare når «felles undertrykkings»-felttog fra kontra-revolusjonære i to provinser fører til at folket deler samme skjebne i kampen, at det lokale sneversynet deres blir brutt ned litt etter litt. Mange slike lærdommer fører til at lokalt sneversyn avtar.

Spørsmålet om den innfødte befolkninga og innvandrerne. Det er et annet særtrekk ved grensefylkene, nemlig kløfta mellom den innfødte befolkninga og innvandrerne. Det har lenge vært ei svært brei kløft mellom den innfødte befolkninga og innvandrere som stammer fra folk som kom nordfra for flere hundre år sia. De tradisjonelle feidene mellom dem har djupe røtter, og av og til bryter de ut i voldsomme sammenstøt. Innvandrerne som teller flere millioner, bor i ei sone som strekker seg fra grensa mellom Fukien og Kwangtung langs grensa mellom Hunan og Kiangsi til Sør-Hupeh. Disse innvandrerne som bor i åslandet, har vært undertrykt av den innfødte befolkninga på slettelandet og har aldri hatt noen politiske retter. De ønska den nasjonale revolusjonen i de to siste åra velkommen, fordi de mente at tida var kommet da de kunne rette ryggen. Men dessverre mislyktes revolusjonen og de er fortsatt undertrykt av den innfødte befolkninga. I vårt eget område fins problemet med den innfødte befolkninga og innvandrerne i Ningkan, Suichuan, Linghsien og Chaling, og det er mest alvorlig i Ningkan. Under ledelse av kommunistpartiet gikk de revolusjonære i den innfødte befolkninga i Ningkan sammen med innvandrerne om å styrte den politiske makta til de innfødte godseierne, og de vant kontroll over hele fylket i 1926—27. I juni i fjor vendte Kiangsi-regjeringa under Chu Pei-teh seg mot revolusjonen. I september viste godseierne vegen for troppene til Chu i «undertrykkings»-felttoget mot Ningkan, og oppildna striden mellom den innfødte befolkninga og innvandrerne på ny. Teoretisk sett burde

ikke denne kløfta mellom den innfødte befolkninga og innvandrerne strekke seg inn i de utbytta klassene av arbeidere og bønder, for ikke å snakke om kommunistpartiet. Men det gjør den, og den holdes ved lag i kraft av gammel hevd. Her kommer et eksempel. Etter augustnederlaget i grenseområdet, da de innfødte godseierne kom tilbake til Ninggang, hadde de med seg de reaksjonære troppene, og da spredde de rykter om at innvandrerne kom til å slakte ned den innfødte befolkninga. Da falt de fleste innfødte bøndene fra, tok på seg hvite band og viste veg for de hvite troppene som brente ned hus og gjennomsøkte åsene. Og da rødehæren dreiv de hvite troppene på flukt i oktober og november, flykta de innfødte bøndene sammen med de reaksjonære, og nå blei eiendommen deres tatt av innvandrerbøndene. Slik denne situasjonen kommer til uttrykk i partiet, fører den ofte til meningsløse konflikter. Vår løsning er, på den ene sida, å kunngjøre at «bønder som har gått over til fienden ikke blir drept» og «bønder som har gått over til fienden kommer også til å få jord når de kommer tilbake». Dette gjør vi for å hjelpe dem til å riste av seg innflytelsen fra godseierne og dra hjem igjen uten å engste seg. På den andre sida er løsninga vår å få fylkesregjeringene til å påby at innvandrerbøndene skal levere tilbake all eiendom de har tatt, og sette opp oppslag om at de innfødte bøndene kommer til å få beskyttelse. I partiet må vi forsterke skoleringa for å sikre enhet mellom disse to delene av medlemsstokken.

Frafallet til karrieristene. Under det revolusjonære oppsvinget (i juni) var det mange karrierister som benytta seg av den åpne medlemsvervinga og sneik seg inn i partiet. Dette førte til at medlemsstokken i grenseområdet raskt vokste til mer enn ti-tusen. Det kunne ikke bli snakk om god skolering i partiet, ettersom lederne for avdelingene og distriktskomiteene for det meste var nye medlemmer. Så snart den hvite terroren slo til, falt karrieristene fra og hjalp de kontrarevolusjonære med å oppspore og fange kameratene våre, og de fleste partiorganisasjonene i de hvite områdene gikk i oppløsning. Fra september er det blitt gjennomført ei drastisk storreingjøring i partiet og satt strenge klassekrav til medlemskap. Alle partiorganisasjonene i fylkene Yunghsin og Ninggang blei oppløst, og medlemmene blei registrert på ny. Sjøl om medlemstallet gikk sterkt tilbake, har kampevna økt. Før var alle partiorganisasjonene åpne, men sia september er det blitt bygd opp hemmelige partiorganisasjoner for å forberede partiet på å fortsette arbeidet når de reaksjonære kommer. På samme tid har vi gjort alt vi kan

for å trenge inn i de hvite områdene og operere innafor fiendens leir. Men i byene i nærheten fins det ennå ikke grunnlag for partiorganisering. Årsakene er for det første at fienden er sterkere i byene, og for det andre at hæren gjorde for stor skade på interessene til borgerskapet da den okkuperte byene, slik at det er vanskelig for partimedlemmene å holde fotfestet der. Nå retter vi på disse feilene og gjør vårt beste for å bygge partiorganisasjoner i byene, men hittil har vi ikke hatt særlig framgang.

De ledende partiorganene. Avdelingsstyret er blitt omdøpt til avdelingskomite. Over avdelinga står distriktskomiteen, og over den fylkeskomiteen. Der det er særegne omstendigheter, blir det danna en særdistriktskomite mellom distrikts- og fylkesplanet, som for eksempel Peihsiang særdistriktskomite og den sørøstre særdistriktskomiteen i Yung-hsin fylke. I grenseområdet er det til sammen fem fylkeskomiteer, i Ningkan, Yunghsin, Lienhua, Suichuan og Linghsien. Før var det en fylkeskomite i Chaling, men ettersom arbeidet ikke slo rot der, er flesteparten av de organisasjonene som blei danna i fjor vinter og i vår, blitt knust av de hvite. Derfor er det bare i åslandet nær Ningkan og Yung-hsin vi har kunnet arbeide det siste halvåret, og derfor er fylkeskomiteen for Chaling blitt gjort om til en særdistriktskomite. Vi sendte kamerater til fylkene Yuhsien og Anjen, som en bare kan komme fram til via Chaling, men de er kommet tilbake uten å ha oppnådd noe. De hvite avskar kontakten vår med fylkeskomiteen for Wanan i mer enn et halvt år etter at vi hadde fellesmøte med den i Suichuan i januar, og det var først i september, da rødehæren nådde fram til Wanan under en geriljaoperasjon, at vi tok opp kontakten igjen. Åtti revolusjonære bønder kom tilbake til Chingkan-fjella fra Wanan sammen med våre folk og blei organisert som Wanans røde gardar. Det fins ingen partiorganisasjon i Anfu. Fylkeskomiteen for Kian, som grenser til Yunghsin, har bare tatt kontakt med oss to ganger og har ikke gitt oss noe hjelp, det er svært merkelig. I Shatien-området i Kueitung fylke blei det satt i gang jordfordeling ved to høve, i mars og august, det er blitt bygd partiorganisasjoner, og de er lagt under særkomiteen for Sør-Hunan som har sete i Shihertung i Lunghsi. Særkomiteen for grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi står over fylkeskomiteene. 20. mai blei den første partikongressen for grenseområdet holdt i Maoping i Ningkan fylke, og den valgte tjuetre personer til medlemmer i den første særkomiteen, med Mao Tse-tung som sekretær. I juli blei Yang Kai-ming sendt hit av provinskomiteen.

teen i Hunan, og han blei fungerende sekretær. I september blei Yang sjuk, og Tan Chen-lin tok over for han. I august, da hovedavdelinga til rødehæren hadde dratt til Sør-Hunan og de hvite styrkene satte grenseområdet under hardt press, holdt vi et ekstraordinært møte i Yunghsin. I oktober, etter at rødehæren var kommet tilbake til Ningkang, holdt vi den andre partikongressen for grenseområdet i Maoping. Den begynte 14. oktober og varte i tre dager. Den vedtok flere resolusjoner medrekna «De politiske problemene og oppgavene til partiorganisasjonen i grenseområdet», og valgte disse nitten personene til medlemmer av den andre særkomiteen: Tan Chen-lin, Chu Teh, Chen Yi, Lung Chao-ching, Chu Chang-chieh, Liu Tien-chien, Yuan Pan-chu, Tan Szu-tung, Tan Ping, Li Chueh-fei, Sung Yi-yueh, Yuan Wen-tsai, Wang Tso-nung, Chen Cheng-jen, Mao Tsetung, Wan Hsi-hsien, Wang Tso, Yang Kai-ming og Ho Ting-ying. Det blei danna en stående komite på fem medlemmer, med Tan Chen-lin (en arbeider) som sekretær og Chen Cheng-jen (en intellektuell) som varasekretær. Den sjette partikongressen til rødehærens fjerde armé blei holdt den 14. november, og den valgte en armékomite med tjuetre medlemmer. Fem av dem danna en stående komite med Chu Teh som sekretær. Både særkomiteen for grenseområdet og armékomiteen er underordna frontkomiteen. Frontkomiteen blei omorganisert 6. november med disse fem medlemmene som var utpekt av sentralkomiteen: Mao Tsetung, Chu Teh, sekretæren for det lokale partihovedkvarteret (Tan Chen-lin), en kamerat som er arbeider (Sung Chiao-sheng) og en kamerat som er bonde (Mao Kowen), med Mao Tsetung som sekretær. Foreløpig har denne komiteen oppretta et sekretariat, ei propagandaavdeling, ei organisasjonsavdeling, en kommisjon for arbeiderrørsla og en militærkommisjon. Frontkomiteen har ansvar for de lokale partiorganisasjonene. Vi er nødt til å beholde særkomiteen fordi frontkomiteen noen ganger må flytte omkring med troppene. Etter vår mening er spørsmålet om proletarisk ideologisk ledelse svært viktig. Partiorganisasjonene i fylkene i grenseområdet, som er sammensatt nesten utelukkende av bønder, kommer til å rote seg bort uten ideologisk ledelse fra proletariatet. Samtidig som vi følger nøye med i arbeiderrørsla i fylkeshovedstedene og andre store byer, bør vi få flere arbeidere i regjeringsorganene. Vi bør også få flere arbeidere og fattigbønder i de ledende partiorganene på alle plan.

SPØRSMÅLET OM REVOLUSJONENS KARAKTER

Vi er helt enige i resolusjonen om Kina fra Den kommunistiske internasjonale. Det fins ikke tvil om at Kina fortsatt er på stadiet for den borgerlig-demokratiske revolusjonen. Utenrikspolitisk omfatter programmet for en gjennomgripende demokratisk revolusjon i Kina å styrte imperialismen for å oppnå full nasjonal frigjøring. Innenrikspolitisk omfatter det å fjerne innflytelsen og makta til kompradorklassen i byene, fullføre jordbruksrevolusjonen for å avskaffe de føydale forholda i landsbyene og styrte krigsherreregjeringa. Vi må gå gjennom en slik demokratisk revolusjon før vi kan legge et skikkelig grunnlag for overgang til sosialismen. Det siste året har vi kjempa på mange steder og vi er svært oppmerksomme på at revolusjonen er nede i en bølgedal i landet som helhet. Det er blitt oppretta rød politisk makt i noen få små områder, men folket i landet som helhet mangler de vanlige demokratiske rettene. Arbeiderne, bøndene og sjøl de borgerlige demokratene mangler tale- og forsamlingsfrihet, og den verste forbrytelsen er å melde seg inn i kommunistpartiet. Overalt der rødehæren drar, er massene likegyldige og tilbakeholdne, og først etter at vi har drevet propaganda, går de smått om senn til handling. Uansett hvilke fiendtlige enheter vi står overfor, er det nesten ingen mytterier hos fienden eller folk som går over til oss, og vi må avgjøre saka på slagmarka. Dette gjelder tilmed for fiendens 6. armé som rekrutterte flest «opprørere» etter 21. maihendinga. Vi har en sterk følelse av at vi er isolert og vi håper hele tida at det vil ta slutt. Bare ved å sette i verk en politisk og økonomisk kamp for demokrati som også vil omfatte småborgerskapet i byene, kan vi gjøre revolusjonen til ei sydende flodbølge som vil oversvømme hele landet.

Fram til februar i år gjennomførte vi politikken vår for småborgerskapet ganske godt. I mars kom representanten for særkomiteen i Sør-Hunan til Ninggang og kritiserte oss for å ha helt til høyre, for å ha brent og drept for lite, og for å ha latt være å sette ut i livet den såkalte politikken å «gjøre småborgerne til proletarer og så tvinge dem med i revolusjonen». Så blei ledelsen for frontkomiteen omorganisert og politikken endra. Etter at hele hæren vår var kommet til grenseområdet i april, blei det fortsatt ikke brent og drept noe særlig. Men politikken med å beslaglegge formuene til de mellomstore kjøpmennene i byene og drive inn tvangsbidrag fra de små godseierne og rikbøndene på landsbygda blei gjennomført uten slingringsmonn. Slagordet «alle fabrikker

til arbeiderne», som var satt fram av særkomiteen i Sør-Hunan, fikk også stor blest. Denne ultra-venstrepolitikken med å angripe småborgerskapet dreiv de fleste av dem over til godseierne, og resultatet var at de tok på seg hvite band og gikk mot oss. Etter hvert som den politikken er blitt endra litt etter litt, har situasjonen bedra seg jamt. Vi har særlig oppnådd gode resultater i Suichuan, for kjøpmennene i fylkeshovedstaden og andre markedsbyer holder seg ikke unna oss lenger, og en god del av dem snakker pent om rødehæren. Markedet i Tsaolinhshu (det blir holdt ved middagstid hver tredje dag) samler om lag tjue tusen mennesker, det er et frammøte som slår alle tidligere rekorder. Dette beviser at vi har en riktig politikk nå. Godseierne påla folket svært harde skatter og avgifter. Pasifiseringsgarden²¹ i Suichuan krevde inn tollavgifter på fem forskjellige steder langs den sytti li lange vegen fra Huangao til Tsaolin, uten fritak for et eneste jordbruksprodukt. Vi knuste pasifiseringsgarden og avskaffa disse avgiftene, og slik vant vi støtte både fra alle bøndene og fra de små og mellomstore kjøpmennene.

Sentralkomiteen vil at vi skal utgi et politisk program som tar omsyn til interessene til småborgerskapet, og vi for vår del foreslår at sentralkomiteen utarbeider et program for hele den demokratiske revolusjonen til allmenn rettleiing. Det må ta omsyn til arbeidernes interesser, jordbruksrevolusjonen og den nasjonale frigjøringa.

Et særskilt kjennetegn ved revolusjonen i Kina, som er et land med en overveiende jordbruksøkonomi, er bruken av militære aksjoner for å utvikle oppstand. Vi foreslår at sentralkomiteen setter inn mye krefter på militært arbeid.

SPØRSMÅLET OM TILHOLDSSTEDET FOR DET SJØLSTENDIGE REGIMET

Området som strekker seg fra Nord-Kwangtung langs grensa mellom Hunan og Kiangsi og inn i Sør-Hupeh, ligger helt og holdent i Lohsiao-fjellkjeden. Vi har reist på kryss og tvers av hele fjellkjeden, og ei sammenlikning viser at den midtre delen, med Ninggang som sentrum, er den som høver best for det væpna sjølstendige regimet vårt. Den nordre delen har et lende som passer dårligere for oss enten vi skal ta offensiven eller defensiven, og den ligger for nær fiendens store politiske sentra. Dessuten ville det innebære en betydelig risiko å stasjonere store styrker i området ved Liuyang, Liling, Pinghsiang og Tungku hvis vi ikke plan-

legger å erobre Changsha eller Wuhan raskt. Den søndre delen har bedre lende enn den nordre, men massegrunnlaget vårt er ikke like godt der som i den midtre delen. Vi kan heller ikke øve like stor politisk innflytelse over Hunan og Kiangsi derfra som fra den midtre delen, der alle trekk fra vår side kan påvirke de nedre elvedalene i de to provinsene. Den midtre delen har disse fordelene: 1) et massegrunnlag som vi har jobba med i over et år, 2) et temmelig godt grunnlag for partiorganisasjonene, 3) lokale væpna styrker som er blitt bygd opp gjennom mer enn et år og som har god kamperfaring — og dette er uvanlig. Det vil vise seg umulig for alle fiendestyrker å ødelegge noen av disse væpna styrkene når de er kopla sammen med den fjerde røde arméen, 4) en utmerka militærbase, Chinggang-fjella, og baser for de lokale væpna styrkene i alle fylkene, og 5) innflytelsen den kan øve på de to provinsene og de nedre elvedalene der. Denne innflytelsen gjør dette området politisk mye viktigere enn Sør-Hunan eller Sør-Kiangsi. Disse områdene kan bare øve innflytelse på sine egne provinser, og da bare på de avsidesliggende områdene og de øvre elvedalene i disse provinsene. Ulempa ved den midtre delen er at de økonomiske problemene der, særskilt mangelen på kontanter, er uhyre vanskelige, ettersom dette området har vært under det sjølstendige regimet i lang tid og står overfor fiendens store «innringings- og undertrykkings»-styrker.

I løpet av noen få uker i juni og juli har provinskomiteen i Hunan slått til lyd for tre ulike handlingsplaner. Først kom Yuan Teh-sheng og godkjente vår plan om å opprette politisk makt i den midtre delen av Lohsiao-fjellkjeden. Så kom Tu Hsiu-ching og Yang Kai-ming og gikk hardt inn for at rødehæren skulle forflytte seg mot Sør-Hunan uten å nøle det minste, og etterlate en styrke på bare to hundre soldater med gevær for å forsvare grenseområdet sammen med den røde garden. De sa at dette var den «absolutt riktige» politikken. Den tredje gangen var knapt ti dager seinere. Da kom Yuan Teh-sheng igjen med et brev som gikk hardt inn for at rødehæren skulle dra av garde mot Øst-Hunan, i tillegg til at det irttesatte oss i det vide og det breie. Dette blei igjen beskrevet som den «absolutt riktige» politikken som måtte gjennomføres «uten å nøle det minste». Disse stivbeinte direktivene satte oss i ei virkelig katterpine, fordi å ikke føye seg ville være det samme som ulydighet, mens å føye seg ville bety sikkert nederlag. Da den andre beskjednen kom, møttes hærkomiteen, særkomiteen for grenseområdet og partikomiteen for Yunghsin fylke på et fellesmøte og vedtok å ikke gjennomfø-

re instruksene fra provinskomiteen, fordi vi mente det var farlig å forflytte seg mot Sør-Hunan. Men Tu Hsiu-ching og Yang Kai-ming holdt fast ved planen til provinspartikomiteen, og noen få dager seinere benyttet de seg av at det 29. regimentet lengta hjem, og halte med seg rødehæren til angrep på fylkeshovedstaden i Chenchow. Slik påførte de både grenseområdet og den røde hæren nederlag. Rødehæren mista om lag halvparten av soldatene sine, og vi har ikke tall på hvor mange hus som blei brent og mennesker som blei slakta ned i grenseområdet. Fylke etter fylke falt i hendene på fienden, og noen av dem har vi ikke vunnet tilbake ennå. Når det gjelder å forflytte seg til Øst-Hunan, ville det helt sikkert være utilrådelig for hovedstyrkene til rødehæren om ikke de herskende godseierne i provinsene Hunan, Hupeh og Kiangsi var splittet. Dersom vi ikke hadde rykka fram mot Sør-Hunan i juli, ville vi ha unngått augustnederlaget i grenseområdet. Vi kunne også ha knust de fiendtlige styrkene i Yunghsin og oversvømt Kian og Anfu ved å utnytte kampene mellom Kuomintangs 6. armé og Wang Chuns Kuomintangstyrker i Changshu i Kiangsi-provinsen, og vi kunne gjort det mulig for fortroppen vår å nå Pinghsiang og opprette kontakt med 5. røde armé i den nordre delen av Lohsiao-fjellkjeden. Sjø om alt dette hadde hendt, ville Ninggang fortsatt vært den rette plassen for hovedkvarteret vårt, og vi burde bare ha sendt geriljastyrker til Øst-Hunan. Ettersom det ikke hadde brutt ut kamper mellom godseierne, og ettersom det fortsatt sto enorme fiendestyrker i Pinghsiang, Chaling og Yuhsien på grensa til Hunan, ville vi ha gitt fienden den sjansen han trengte hvis vi hadde flytta hovedstyrkene nordover. Sentralkomiteen ba oss om å vurdere ei framrykking mot Øst- eller Sør-Hunan, men begge disse aksjonene var svært farlige. Sjø om forslaget om en ekspedisjon til Øst-Hunan ikke er blitt satt ut i livet, har ekspedisjonen til Sør-Hunan vist seg å være mislykka. Det er alltid verdt å huske på denne bitre erfaringa.

Vi er ennå ikke inne i en periode da regimet til godseierklassen er splittet, og «undertrykkings»-styrkene til fienden som ligger i stilling rundt grenseområdet, teller fortsatt mer enn ti regimenter. Men dersom vi kan fortsette å finne utveger til å skaffe kontanter (mat og klær er ikke noe stort problem lenger), så kommer vi til å kunne hankses med disse fiendestyrkene, og til og med med større styrker, med det grunnlaget vi har lagt for arbeidet vårt i grenseområdet. Grenseområdet ville bli lagt i grus med en gang, slik det blei i august, om den røde hæren dro sin veg. Sjø om ikke alle rødegardene ville bli utsletta, ville partiet og massegrunnla-

get vårt få et lammende slag, og sjøl om det fins plasser i fjella der vi kunne beholde fotfestet, så ville alle våre på slettelandet måtte gå under jorda, som i august og september. Dersom rødehæren ikke flytter vekk, skal vi klare å spre regimet vårt litt etter litt til områdene omkring ved å bygge på det grunnlaget vi allerede har, og utsiktene våre kommer til å være svært lyse. Dersom vi vil gjøre rødehæren større, er den eneste måten å sette i gang en langvarig strid med fienden i nærheten av Ching kang-fjella der vi har godt massegrunnlag, nemlig i fylkene Ning kang, Yunghsin, Linghsien og Suichuan. Vi må utnytte interessetsetningene mellom de fiendtlige styrkene fra Hunan- og Kiangsi-provinsen i denne kampen, nemlig at de trenger å forsvare seg på alle kanter, og at de som følge av dette ikke greier å konsentrere styrkene sine. Vi kan gjøre rødehæren større litt etter litt hvis vi bruker riktig taktikk, ikke utkjemper noe slag vi ikke kan vinne og erobrer våpen og tar fanger. På grunnlag av det forberedende arbeidet som alt var gjort blant massene i grenseområdet fra april til juli, kunne vi utvilsomt ha utvida rødehæren i august, hvis hovedstyrken ikke hadde foretatt toktet til Sør-Hunan. Til tross for den feilen har den røde hæren kommet tilbake til grenseområdet, der lendet er gunstig og folket er vennligsinna, og utsiktene er ikke dårlige nå heller. Den røde hæren kan bare skaffe seg mer våpen og lære opp gode soldater om den er fast bestemt på å kjempe og viser utholdenhet i kampene på slike steder som grenseområdet. Det røde flagget har vaia over grenseområdet i et helt år. Godseierklassen i Hunan, Hupeh og Kiangsi har kommet til å hate det inderlig, men det vekker forhåpninger hele tida hos arbeiderne, bøndene og soldatene i provinsene omkring. Se på soldatene. Krigsherrene gjør «bandittundertrykkings»-felttoget mot grenseområdet til hovedoppgava si og kommer med slike uttalelser som, «det har gått med ett år og en million yuan i forsøket på å undertrykke bandittene» (Lu Ti-ping), eller, rødehæren «har 20 000 mann med 5 000 geværer» (Wang Chun). Derfor legger soldatene og de motløse lavere offiserene til krigsherrene etterhvert mer og mer merke til oss. Flere og flere av dem kommer til å rive seg løs fra fienden for å slutte seg til våre rekker, og på den måten får rødehæren enda ei kilde å rekruttere fra. At det røde flagget har vaia i grenseområdet hele tida, viser hvor sterkt kommunistpartiet er og samtidig at de herskende klassene er nær ved å bryte sammen. Dette har politisk betydning for hele landet. Derfor mener vi, som vi alltid har ment, at det er absolutt nødvendig og

riktig å bygge opp og utvide den røde politiske makta i den midtre delen av Lohsiao-fjellkjeden.

NOTER

1. Denne krigen blei utkjempa i oktober 1927.
2. Denne krigen blei utkjempa i november og desember 1927.
3. Systemet med konferanser av soldatrepresentanter og med soldatkomiteer i rødehæren blei avskaffa seinere. I 1947 innførte Folkets frigjøringshær et system med konferanser av militærpersonell og med soldatkomiteer, og begge blei leda av kadrer.
4. Disse troppene, som opprinnelig sto under kommando av kameratene Yeh Ting og Ho Lung, satte i gang Nanchang-opprøret den 1. august 1927. De blei slått da de rykka fram mot Chaochow og Swatow i Kwangtung-provinsen, og noen enheter under ledelse av kameratene Chu Teh, Lin Piao og Chen Yi trakk seg tilbake via Kiangsi til Sør-Hunan for å drive geriljaoperasjoner der. De slutta seg til kamerat Mao Tsetungs styrker i Chinggang-fjella i april 1928.
5. I revolusjonsdagene i 1927 var de fleste kadrene i garderegimentet til nasjonalregjeringa i Wuchang medlemmer av kommunistpartiet. I slutten av juli 1927, etter at Wang Ching-wei og medarbeiderne hans hadde forrådt revolusjonen, dro regimentet fra Wuchang for å slutte seg til opprøret i Nanchang. Undervegs fikk de greie på at de revolusjonære styrkene alt hadde dratt sørover fra Nanchang, så regimentet gjorde en omveg til Hsiushui i Vest-Kiangsi for å slutte seg til de væpna bondestyrkene i Pingkiang og Liuyang.
6. Våren 1927 blei det danna betydelige væpna bondestyrker i Pingkiang- og Liuyang-området i Hunan-provinsen. 21. mai satte Hsu Keh-hsiang i verk et kontrarevolusjonært kupp i Changsha og slakta ned de revolusjonære massene. 31. mai marsjerte de væpna bondestyrkene mot Changsha for å ta igjen overfor de kontrarevolusjonære, men de blei stoppa av opportunisten Chen Tu-hsiu og dro tilbake. Deretter blei ei gruppe omorganisert til sjølstendig regiment for å drive geriljakrig. Etter Nanchang-opprøret den 1. august slutta disse væpna bøndene seg sammen med det som hadde vært garderegimentet til nasjonalregjeringa i Wuchang ved Hsiushui og Tungku i Kiangsi-provinsen og ved Pingkiang og Liuyang i Hunan-provinsen. De satte i gang høstinnhøstingsopprøret i samarbeid med de væpna kolgruvearbeiderne fra Pinghsiang i Kiangsi. I oktober førte kamerat Mao Tsetung disse styrkene til Chinggang-fjella.
7. Tidlig på året i 1928, mens kamerat Chu Teh leda revolusjonær geriljakrigføring i Sør-Hunan, blei det organisert bondehærer i fylkene Yichang, Chenchow, Leiyang, Yung-hsing og Tzehsing, der bonderørsla allerede hadde slått skikkelig rot. Deretter førte kamerat Chu Teh dem til Chinggang-fjella for å slutte seg til styrkene under kamerat Mao Tsetung.

8. Shuikoushan i Changning i Hunan-provinsen er kjent for blygruvene sine. I 1922 leda kommunistpartiet gruvearbeiderne der i å danne ei fagforening. Gruvearbeiderne førte kamper mot kontrarevolusjonen i årevis, og mange av dem slutta seg til rødehæren etter høstinnhøstingsopprøret i 1927.

9. Han-Yeh-Ping jern- og stålselskap eide Anyuan-kolgruvne i Pinghsiang fylke i Kiangsi-provinsen, som sysselsatte tolv tusen arbeidere. Fra 1921 og framover blei det oppretta partiorganisasjoner og ei gruvearbeiderforening der av organisatorene som var sendt av kommunistpartiets provinskomite i Hunan.

10. I 1929 blei betegnelsen partirepresentanter i rødehæren endra til politiske kommisserer. I 1931 blei betegnelsen politiske kompanikommisærer endra til politiske instruktører.

11. Å ta fra de lokale tyrannene var bare et midlertidig tiltak for å dekke en del av hærens utgifter. Da baseområdene blei utvida og hæren vokste, blei det mulig og nødvendig å dekke hærens utgifter gjennom skattlegging.

12. Denne skikken med lik kontant betaling var nødvendig på den tida og sto ved lag i mange år i rødehæren. Seinere fikk offiserer og menige betaling som varierte litt etter hvilken rang de hadde.

13. Her legger kamerat Mao Tsetung særskilt vekt på behovet for et bestemt omfang av demokrati i den revolusjonære hæren. Det ville ikke ha vært mulig å vekke den revolusjonære begeistringa til de nye bonderekрутtene og de hvite soldatene som var tatt til fange og hadde slutta seg til våre rekker, uten å legge vekt på demokratiet i den tidlige perioden for rødehæren. Det ville heller ikke vært mulig å utrydde krigsherreskikkene fra de reaksjonære hærene som hadde smitta kadrene våre. Sjølsagt må ikke demokrati i hæren gå ut over grensene for den militære disiplinen. Det må tjene til å styrke disiplinen, og ikke svekke den. Samtidig som en går inn for et nødvendig omfang av demokrati, må en derfor bekjempe kravet om ultrademokrati som er jamgodt med mangel på disiplin. Slik mangel på disiplin førte til alvorlig bekymring på et tidspunkt i rødehærens første dager. Om kamerat Mao Tsetungs kamp mot ultrademokrati i hæren, se «Om å rette på feilaktige ideer i partiet», s. 108—119 i denne boka.

14. Under nordekspedisjonen i 1926 leda kamerat Yeh Ting et sjølstendig regiment. Regimentet hadde kommunister som kjerne og blei berømt som elitestyrke. Det blei utvida til den 24. divisjonen etter at den revolusjonære hæren inntok Wuchang og deretter til den 11. arméen etter Nanchang-opprøret.

15. Seinere erfaringer i rødehæren viste at det var nok med ett partimedlem for to partiløse. Dette forholdet blei vanligvis holdt i den røde hæren og seinere i Folkets frigjøringshær.

16. På oppfordring fra Chiang Kai-shek og Wang Ching-wei ga de kontra-revolusjonære Kuomintang-armesjefene i Hunan, medrekna Hsu Keh-hsiang og Ho Chien, ordre om et raid mot provinshovedkvarteret til fagforeningene, bondelaga og andre revolusjonære organisasjoner i Changsha den 21. mai 1927. Kommunistar og revolusjonære arbeidere og bønder blei arrestert og drept i massevis. Dette markerte det åpne

samarbeidet mellom de to kontrarevolusjonære Kuomintang-klikkene, Wuhan-klikken leda av Wang Ching-wei og Nanking-klikken leda av Chiang Kai-shek.

17. Beslaglegging og omfordeling av all jorda var en bestemmelse i jordloven som blei satt fram i grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi i 1928. Kamerat Mao Tsetung pekte seinere på at det å beslaglegge all jorda istedenfor bare jorda til godseierne var en feil som skyldtes at de mangla erfaringer i jordbrukskamper. I jordloven for Hsingkuo fylke i Kiangsi, som blei vedtatt i april 1929, var bestemmelsen «beslaglegg all jorda» endra til «beslaglegg all offentlig jord og jorda til godseierklassen».

18. Fordi det er så viktig å vinne mellomklassen på landsbygda, retta kamerat Mao Tsetung snart på den feilaktige linja med å behandle denne klassen for hardt. I tillegg til denne artikkelen la kamerat Mao Tsetung også fram synet sitt på de politiske retningslinjene overfor denne klassen i forslag til den sjette partikongressen til rødehærens fjerde armé (november 1928). Blant forslaga var «Forbud mot hensynsløs brenning og dreping» og «Beskyttelse av interessene til de mellomstore og små kjøpmennene». Han la også fram synet sitt i erklæringa fra den fjerde røde arméen fra januar 1929, der det sto «kjøpmenn i byene som gradvis har bygd opp en del eiendom, skal få være i fred så lenge de retter seg etter myndighetene», og i jordloven for Hsingkuo fylke som blei vedtatt i april 1929 (se forrige note) osv.

19. Når den revolusjonære krigen spredde seg, når de revolusjonære baseområdene blei utvida og politikken med å beskytte industri og handel blei innført av den revolusjonære regjeringa, blei det mulig å endre denne situasjonen. Og det kom virkelig ei endring seinere. Det avgjørende var å beskytte industrien og handelen til det nasjonale borgerskapet beslutsomt og bekjempe ultra-venstrelinjer.

20. Det er ikke riktig å bruke arbeidsevne som kriterium når en fordeler jord. I de røde områdene blei jorda i virkeligheten omfordelt på grunnlag av prinsippet om like andeler pr. innbygger.

21. Pasifiseringsgarden var en slags lokal kontrarevolusjonær væpna styrke.

OM Å RETTE PÅ FEILAKTIGE IDEER I PARTIET

Desember 1929

Det fins ulike ikke-proletariske ideer i den kommunistiske partiorganisasjonen i den fjerde røde arméen som i stor grad hindrer at partiets riktige linje kan bli satt ut i livet. Den fjerde arméen kan umulig greie å løse de oppgavene som den har fått i Kinas store revolusjonære kamp, om disse ideene ikke blir fullstendig retta opp. Kilden til slike uriktige ideer i denne partiorganisasjonen ligger sjølsagt i at grunnene i partiet stort sett er sammensatt av bønder og andre elementer med småborgerlig opphav. Men det er også ei annen viktig årsak til at disse ideene fins og utvikler seg, og det er at de ledende partiorganene ikke har ført en samordna og målbevisst kamp mot disse uriktige ideene, og ikke har vært flinke nok til å skolere medlemmene i partiets riktige linje. I samsvar med ånden i sentralkomiteens septemberbrev peker denne kongressen her på hvilke utslag ulike ikke-proletariske ideer i partiorganisasjonen i den fjerde arméen får, hva som er kilden til dem og hvilke metoder som må brukes for å rette på dem. Vi oppfordrer alle kamerater til å utrydde dem fullstendig.

Denne artikkelen er en resolusjon som kamerat Mao Tsetung utarbeidde for den niende partikongressen til rødehærens fjerde armé. Det var en vanskelig prosess å bygge opp det kinesiske folkets væpna styrker. Den kinesiske rødehæren (som seinere blei til Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen under motstandskrigen mot Japan, og som nå er Folkets frigjøringshær) blei oppretta den 1. august 1927 under Nanchang-opprøret, og i desember 1929 hadde den vært til i over to år. På den tida hadde den kommunistiske partiorganisasjonen i rødehæren lært en god del og fått rike erfaringer under kampene mot ulike feilaktige ideer. Resolusjonen oppsummerte disse erfaringene. Den satte rødehæren i stand til å bygge seg opp helt og holdent på et marxist-leninistisk grunnlag og kvitte seg med all innflytelse fra hærer av den gamle typen. Resolusjonen blei ikke bare satt ut i livet

OM DET REINT MILITÆRE SYNSPUNKTET

Det reint militære synspunktet er svært høyt utvikla blant mange kamerater i den røde hæren. Det kommer til uttrykk slik:

1. Disse kameratene setter militært arbeid og politikk opp mot hverandre, og nekter å innse at militært arbeid bare er ett middel til å gjennomføre politiske oppgaver. Noen sier tilmed: «Hvis det militære arbeidet går bra, går sjølsagt det politiske arbeidet også bra. Hvis ikke det militære arbeidet går bra, kan ikke det politiske arbeidet gå bra heller» — dette er å gå et steg videre og gi det militære arbeidet ei ledende stilling framfor politikken.

2. De trur at rødehæren, liksom hvitehæren, bare har til oppgave å slåss. De forstår ikke at den kinesiske rødehæren er en væpna organisasjon for å gjennomføre revolusjonens politiske oppgaver. Nå er det særleg viktig at rødehæren ikke nøyer seg med å slåss. I tillegg til å slåss for å ødelegge den militære styrken til fienden, må den ta på seg slike viktige oppgaver som å drive propaganda blant massene, organisere massene, væpne dem og hjelpe dem til å opprette revolusjonær politisk makt. Rødehæren slåss ikke bare for kampens skyld, men for å drive propaganda blant massene, organisere dem, væpne dem og hjelpe dem til å opprette revolusjonær politisk makt og danne partiorganisasjoner. Uten disse måla blir kampen meningsløs, og da mister rødehæren livets rett.

3. I organisasjonssaker setter disse kameratene de avdelingene i rødehæren som gjør politisk arbeid under de avdelingene som gjør militært arbeid, og de setter fram slagordet: «La hovedkvarteret ta seg av saker utafor hæren.» Om denne ideen får lov til å utvikle seg, er det fare for at

i den fjerde arméen, men også i alle andre enheter av rødehæren etter tur. På dette viset blei hele den kinesiske rødehæren på alle måter en ekte folkehær. I de siste tretti åra eller så* har det kinesiske folkets væpna styrker gjort enorme framsteg og endra mye på partiarbeidet og det politiske arbeidet sitt, slik at dette arbeidet har et helt annet preg i dag. Den grunnleggende linja er imidlertid den samme som den linja som blei fastlagt i denne resolusjonen.

* 2. opplag eng. utg. 1966. — Red.

vi skiller oss fra massene, at hæren kontrollerer regjeringa og at vi bryter med den proletariske ledelsen — det ville være å slå inn på krigsherrevegen slik som hæren til Kuomintang.

4. De overser samtidig hvor viktige propagandalag er i propagandarbeidet. I spørsmålet om masseorganisering bryr de seg ikke med å organisere soldatkomiteer i hæren og organisere arbeiderne og bøndene lokalt. Resultatet er at både propaganda- og organisasjonsarbeidet ligger nede.

5. De blir innbilske når et slag er vunnet og motløse når et slag er tapt.

6. Sjølgod avdelingssjåvinisme — de tenker bare på den fjerde arméen, og forstår ikke at det er ei viktig oppgave for rødehæren å væpne massene lokalt. Dette er «smågruppe»-innstillinga i forstørta utgave.

7. Noen få kamerater er ute av stand til å se ut over de begrensa omgivelsene i den fjerde arméen, og trur at det ikke fins andre revolusjonære krefter. Derfor holder de beinhardt på ideen om å bevare styrke og unngå kamp. Dette er en rest av opportunisme.

8. Noen kamerater som ser bort fra de subjektive og objektive vilkåra, lir av sjukdommen revolusjonær utålmodighet. De vil ikke ta bryet med å gjøre omhyggelig og utførlig arbeid blant massene. Gjennomsyra av illusjoner som de er, vil de bare gjøre store ting. Dette er en rest av kuppmakerinnstillinga¹.

Kildene til det reint militære synspunktet er:

1. Lavt politisk nivå. Dette fører til at en ikke skjønner hvilken rolle den politiske ledelsen i hæren spiller, og at det er en grunnleggende forskjell mellom rødehæren og hvitehæren.

2. Leiesoldatinnstillinga. Mange av dem som er blitt tatt til fange i tidligere slag, har slutta seg til rødehæren, og slike elementer tar med seg ei utprega leiesoldatinnstilling. Dermed legger de grunnlaget for det reint militære synspunktet blant de vanlige soldatene.

3. Av de to årsakene som er nevnt, oppstår det ei tredje, nemlig overdreven tillit til militær styrke og mangel på tillit til folkemassenes styrke.

4. Det at partiet ikke har lagt stor nok vekt på militært arbeid og diskutert det inngående, er også ei årsak til at det reint militære synspunktet har dukka opp hos mange kamerater.

Metodene for å rette på dette er som følger:

1. Hev det politiske nivået i partiet ved hjelp av skolering, ødelegg de teoretiske røttene til det reint militære synspunktet og framhev den

grunnleggende forskjellen mellom rødehæren og hvitehæren. Utrydd samtidig restene av opportunisme og kuppmakerinnstilling og bryt ned den sjølgode avdelingssjåvinismen i den fjerde arméen.

2. Styrk den politiske fostringa av offiserer og menige og særskilt skoloringa av tidligere fanger. La samtidig de lokale regjeringene, så langt råd er, plukke ut arbeidere og bønder med kamperfaring til rødehæren for å svekke, eller tilmed utrydde, det reinte militære synspunktet organisatorisk.

3. Få de lokale partiorganisasjonene til å kritisere partiorganisasjonene i rødehæren, og få massenes politiske maktorganer til å kritisere sjølve rødehæren for å påvirke partiorganisasjonene og offiserer og menige i rødehæren.

4. Partiet må legge stor vekt på militært arbeid og diskutere det inngående. Alt arbeidet må diskuteres og avgjøres av partiet før det blir satt ut i livet av massene.

5. Utarbeid regler og bestemmelser for rødehæren som klart slår fast hvilke oppgaver den har, forholdet mellom rødehærens militære og politiske organer, forholdet mellom rødehæren og folkemassene, fullmaktene og oppgavene til soldatkomiteene og forholdet mellom dem og de militære og politiske organisasjonene.

OM ULTRADEMOKRATI

Etter at rødehærens fjerde armé fikk direktivene fra sentralkomiteen, har det vært langt færre utslag av ultrademokrati. For eksempel er det blitt mye lettere å gjennomføre partivedtaka. Og det er ikke lenger noen som tar opp slike feilaktige krav som at rødehæren bør innføre «demokratisk sentralisme fra botn til topps», eller bør «la de lavere nivåene drøfte alle problemer først og så la de høyere nivåene avgjøre». Men i virkeligheten er denne nedgangen bare midlertidig og overflatisk, og den betyr ikke at de ultrademokratiske ideene allerede er utrydda. Med andre ord er ultrademokratiet fortsatt djupt rotfesta i tenkninga til mange kamerater. Legg bare merke til de ulike uttrykka for motvilje mot å gjennomføre partivedtak.

Metodene for å rette på dette er:

1. Ødelegg de teoretiske røttene til ultrademokratiet. For det første må det pekes på at faren ved ultrademokratiet ligger i at det skader par-

tiorganisasjonen, eller tilmed ødelegger den fullstendig, og at det svekker partiets kampevne, eller tilmed undergraver den fullstendig. Det gjør det umulig for partiet å gjennomføre kampoppgavene sine, og fører dermed til nederlag for revolusjonen. Deretter må det pekes på at opphavet til ultrademokratiet ligger i småborgerskapets individualistiske motvilje mot disiplin. Når denne holdninga blir innført i partiet, utvikler den seg til ultrademokratiske ideer, både politisk og organisatorisk. Disse ideene er fullstendig uforenlige med kampoppgavene til proletariatet.

2. Trygg demokratiet under sentralisert ledelse på det organisatoriske området. Det bør gjøres etter disse retningslinjene:

1) For å bli ledende sentra må de ledende partiorganene fastsette riktige retningslinjer og finne løsninger når det oppstår problemer.

2) De høyere organene må kjenne godt til massenes liv og situasjonen i de lavere organene for å ha et objektivt grunnlag for riktig rettleiing.

3) Ingen partiorganisasjoner på noe plan må ta tilfeldige avgjørelser når de skal løse problemer. Så snart en avgjørelse er tatt, må den gjennomføres beslutsomt.

4) Alle viktige avgjørelser som de høyere partiorganene tar, må straks bli gjort kjent for de lavere organene og for de vanlige partimedlemmene. Metoden er å innkalle til aktivismøter eller medlemsmøter for partiavdelingene eller tilmed for kolonnene² (når forholda tillater det), og peke ut folk som skal avlegge rapporter på slike møter.

5. De lavere partiorganene og de vanlige partimedlemmene må diskutere direktivene fra høyere organer i detalj for å forstå fullt ut hva de innebærer, og bestemme hvordan de skal sette dem ut i livet.

OM RINGEAKT FOR ORGANISASJONSDISCIPLINEN

I partiorganisasjonen i den fjerde arméen kommer ringeakt for organisasjonsdisiplinen til uttrykk slik:

A. Mindretallet bøyer seg ikke for flertallet. Når for eksempel et mindretall får forslaget sitt nedstemt, setter det ikke partiets vedtak oppriktig ut i livet.

Metodene for å rette på dette er følgende:

1. På møter bør alle deltakere oppmuntres til å gi uttrykk for menningene sine så fullstendig som mulig. I alle omstridte spørsmål må det gjøres klart hva som er riktig og hva som er galt, uten å ty til kompromisser eller tilsløre saka. For å nå fram til ei entydig slutning, bør det som ikke kan bli avgjort på ett møte, diskuteres på et annet, så sant det ikke hindrer arbeidet.

2. Ett av krava partidisiplinen stiller, er at mindretallet skal bøye seg for flertallet. Om deres syn er blitt forkasta, må mindretallet støtte den avgjørelsen som flertallet har tatt. Om nødvendig kan mindretallet ta opp saka til ny vurdering på neste møte, men bortsett fra det må de ikke gå mot avgjørelsen på noe vis.

B. Kritikk som settes fram uten omsyn til organisasjonsdisiplinen:

1. Kritikk innafor partiet er et våpen for å styrke og øke kampevna til partiorganisasjonen. Men i partiorganisasjonen i rødehæren har ikke kritikken alltid en slik karakter, og noen ganger slår den over i personangrep. Resultatet er at den skader både partiorganisasjonen og enkeltpersoner. Dette er et uttrykk for småborgerlig individualisme. Metoden for å rette på dette er å hjelpe partimedlemmene til å forstå at formålet med kritikken er å styrke partiets kampevne for å seire i klassekampen, og at den ikke må brukes som et middel til personangrep.

2. Mange partimedlemmer legger ikke fram kritikken sin innafor, men utafor partiet. Årsaka til dette er at ikke alle medlemmene ennå har forstått hvor viktig partiorganisasjonen er (møtene og så videre), og ikke ser noen forskjell mellom kritikk innafor og utafor organisasjonen. Metoden for å rette på dette er å skolere partimedlemmene slik at de forstår hvor viktig partiorganisasjonen er, og legger fram kritikken sin av partikomiteer eller kamerater på partimøtene.

OM ABSOLUTT LIKHETSMAKERI

Ei stund blei absolutt likhetsmakeri et temmelig alvorlig problem i rødehæren. Her er noen eksempler. I spørsmålet om dagpenger til såra soldater kom det innvendinger mot å skille mellom de som var lett og de

som var alvorlig såra, og det blei reist krav om like dagpenger til alle. Når offiserer rei på hesteryggen, blei ikke det sett på som noe som de måtte for å kunne utføre pliktene sine, men som et tegn på ulikhet. Det blei krevd at provianten skulle fordeles nøyaktig likt, og det kom innvendinger mot å dele ut litt større rasjoner i særtilfeller. Det blei også reist krav om at alle skulle bære like store bærer på ryggen, uten omsyn til alder eller fysisk form. Når troppene skulle innkvarteres, blei det reist krav om at alle skulle få like stor plass, og staben blei skjelt ut hvis den la beslag på større rom. Det blei reist krav om at alle skulle få nøyaktig like mye leirtjeneste, og ingen ville gjøre mer enn andre. Det gikk tilmed så langt at når det var to såra soldater og bare ei bære, kunne ingen av dem bli båret vekk fordi begge nekta å gi den andre rangen. Absolutt likhetsmakeri er fortsatt svært utbredt blant offiserer og menige i rødehæren, slik disse eksemplene viser.

Absolutt likhetsmakeri er et produkt av handverks- og småbondeøkonomien, liksom ultrademokrati er det i politiske spørsmål. Den eneste forskjellen er at det ene kommer til uttrykk i materielle saker, mens det andre kommer til uttrykk i politiske saker.

Metoden til å rette på det: Vi må påpeke at absolutt likhetsmakeri før kapitalismen blir avskaffa rett og slett er en illusjon hos bøndene som småeiere, og at det ikke kan bli snakk om absolutt likhet under sosialismen en gang. For da vil materielle goder bli fordelt etter prinsippet «fra hver etter evne, til hver etter arbeid» så vel som etter prinsippet om å ta omsyn til hva arbeidet krever. I rødehæren må materielle goder fordeles mer eller mindre likt, for eksempel må det være lik lønn for offiserer og menige. De forholda som kampen føres under nå, krever nemlig det. Men vi må bekjempe absolutt likhetsmakeri som går over alle grenser, for kampen krever ikke det. Det er tvert imot til hinder for kampen.

ØM SUBJEKTIVISME

Noen partimedlemmer er alvorlig smitta av subjektivismen, og det er til stor skade for analysen av den politiske situasjonen og ledelsen av arbeidet. Grunnen til det er at subjektiv analyse av en politisk situasjon og subjektiv ledelse av arbeidet enten må føre til opportunisme eller kuppmakeri. Subjektiv kritikk, tomt og grunnløst prat eller mistenksomhet

innafor partiet avler ofte prinsippløs strid, og undergraver partiorganisasjonen.

Ei annen sak som bør nevnes i samband med kritikk innafor partiet, er at noen kamerater overser de viktigste spørsmåla og bare hefter seg ved småting når de legger fram kritikken sin. De forstår ikke at den viktigste oppgava til kritikken er å peke på politiske og organisatoriske feil. Med omsyn til personlige mangler er det ingen grunn til å være overkritisk og gjøre de kameratene det gjelder forlegne, med mindre manglene er knytta til politiske og organisatoriske feil. Straks slik kritikk utvikler seg, er det dessuten stor fare for at partimedlemmene bare vil bry seg om småfeil. Da blir alle engstelige og overforsiktige og glemmer de politiske oppgavene til partiet.

Den viktigste metoden for å rette på dette er å skolere partimedlemmene, slik at tenkninga deres og livet i partiet blir gjennomsyra av en politisk og vitenskapelig ånd. For å nå dette målet må vi: 1) Lære partimedlemmene å bruke den marxist-leninistiske metoden til å analysere en politisk situasjon og vurdere styrken til de ulike klassene, i stedet for å lage en subjektiv analyse og vurdering. 2) Rette partimedlemmenes oppmerksomhet mot å undersøke og studere samfunnsmessige og økonomiske spørsmål slik at de kan bestemme kamptaktikken og arbeidsmetodene, og hjelpe kameratene til å forstå at de kommer til å falle i grøfta med svermeri og kuppmakeri om de ikke undersøker de faktiske forholda. Og 3) være på vakt mot subjektivism, vilkårlighet og vulgarisering av kritikken innafor partiet. Uttalelser må bygge på kjensgjerninger, og kritikk må legge vekt på det politiske.

OM INDIVIDUALISME

Tendensen til individualisme i rødehærens partiorganisasjon kommer til uttrykk på følgende måte:

1. Hevntørst. Når de er blitt kritisert innafor partiet av en soldatkamerat, ser noen kamerater seg om etter en sjanse til å hevne seg utafor partiet, og en metode er å jule opp eller skjelle ut den det gjelder. De prøver også å hevne seg innafor partiet. «Du har kritisert meg på dette møtet, så jeg skal nok finne en måte å gi igjen på neste gang.» En slik hevntørst springer ut fra reint personlige omsyn og setter interessene til

klassen og hele partiet til side. Skyteskiva er ikke fiendeklassen, men enkeltpersoner i våre egne rekker. Den er som et etsende stoff som tærer opp organisasjonen og svekker kampevna.

2. «Smågruppe»-innstillinga. Noen kamerater tar bare omsyn til interessene til si egen lille gruppe, og setter de allmenne interessene til side. Sjøl om det overflatisk sett ikke virker som dette er å tjene egne interesser, er det i virkeligheten et eksempel på snever individualisme som virker sterkt nedbrytende og oppløsende. Før var «smågruppe»-innstillinga utbreidd i den røde hæren. Sjøl om det har bedra seg noe som følge av kritikk, fins det fortsatt rester av denne innstillinga, og mer innsats må til for å overvinne den.

3. «Funksjonær»-holdninga. Noen kamerater forstår ikke at både partiet og rødehæren som de er med i, er redskaper for å gjennomføre oppgavene til revolusjonen. De innser ikke at det er de sjøl som skal drive fram revolusjonen, men mener at de bare står til ansvar for sine egne overordna og ikke for revolusjonen. Denne passive holdninga fra en revolusjons-«funksjonær» er også et uttrykk for individualisme. Det forklarer hvorfor det ikke er så mange aktivister som arbeider helhjerta for revolusjonen. Hvis ikke denne holdninga blir utrydda, vil ikke tallet på aktivister øke, og revolusjonens tunge byrde kommer til å hvile på skuldrene til et lite antall mennesker, til stor skade for kampen.

4. Nytelssesjuke. Hos en god del folk i den røde hæren kommer individualismen til uttrykk gjennom nytelssesjuke. De håper alltid at deres enhet skal marsjere inn i store byer. De ønsker seg ikke dit for å arbeide, men for å more seg. Det de minst av alt vil, er å arbeide i de røde områdene, der livet er hardt.

5. Passivitet. Noen kamerater blir passive og slutter å arbeide hver gang noe går på tvers av det de ønsker. Dette skyldes i hovedsak mangel på skolering, sjøl om det av og til også skyldes at ledelsen ikke tar seg av problemer, fordeler arbeidet eller handhever disiplinen som de skal.

6. Ønske om å gå ut av hæren. Det er stadig flere som ber om å bli overflytta fra den røde hæren til lokalt arbeid. Årsaka til dette ligger ikke helt og holdent hos den enkelte, men også i 1) at de materielle levekåra er for dårlige i rødehæren, 2) at de er utmatta etter langvarig kamp, og 3) at ledelsen ikke tar seg av problemer, fordeler arbeidet eller handhever disiplinen som de skal.

Metoden for å rette på dette er for det første at vi styrker skoleringa for å overvinne individualismen ideologisk. Videre at vi tar oss av pro-

blemer, fordeler oppgaver og handhever disiplinen som vi skal. I tillegg må vi finne metoder til å bedre de materielle levekåra i rødehæren, og vi må utnytte alle tilgjengelige muligheter til å hvile og samle krefter for å bedre de materielle forholda. Ser vi på det samfunnsmessige opphavet til individualismen, er den ei gjenspeiling av småborgerlige og borgerlige ideer innafør partiet. Dette må vi forklare i skoleringsarbeidet vårt.

OM IDEOLOGIEN TIL OMFLAKKENDE OPPRØRERFLOKKER

Den politiske ideologien til omflakkende opprørerflokker har dukka opp i den røde hæren fordi det er mange landstrykerelementer i hæren, og fordi det er store masser av landstrykere i Kina, særlig i provinsene i sør. Denne ideologien kommer til uttrykk på dette viset: 1) Noen vil bare øke den politiske innflytelsen vår ved hjelp av omflakkende geriljaaksjoner. De er ikke villige til å øke innflytelsen vår ved å ta på seg den vanskelige oppgava med å bygge opp baseområder og opprette folkets politiske makt. 2) I arbeidet med å utvide rødehæren er det enkelte som heller følger linja med å «leie folk og kjøpe hester» og «rekruttere desertører og ta inn mytterister»,³ enn å utvide de lokale røde gardene og de lokale styrkene og utvikle rødehærens hovedstyrker på den måten. 3) Noen har ikke tålmodighet til å gjennomføre vanskelige kamper sammen med massene og vil bare dra til de store byene for å ete og drikke av hjertens lyst. Alle disse uttrykka for ideologien til omflakkende opprørere er et alvorlig hinder for rødehæren når den skal utføre de egentlige oppgavene sine. Derfor er det et viktig mål for den ideologiske kampen innafør rødehærens partiorganisasjon å utrydde denne ideologien. Det må bli klart for alle at innstillinga til omflakkende opprørere som Huang Chao⁴ eller Li Chuang⁵, ikke kan tillates i våre dager.

Metodene for å rette på dette er:

1. Styrk skolinga, kritiser feilaktige ideer og utrydd ideologien til omflakkende opprørerflokker.
2. Styrk skolinga blant dem som utgjør grunnstammen i rødehæren og blant fanger som nylig er rekruttert, for å motvirke landstrykerinnstillinga.

3. Trekk aktive arbeidere og bønder med kamperfaring inn i rødehærens rekker for å endre sammensetninga av den.

4. Bygg opp nye enheter i rødehæren av folk fra de kjempende arbeider- og bondemassene.

OM RESTENE AV KUPPMAKERI

Partiorganisasjonen i rødehæren har allerede ført kamper mot kuppmakeriet, men ennå ikke i tilstrekkelig omfang. Derfor fins det fortsatt rester av denne ideologien i rødehæren. De kommer til uttrykk slik: 1) At vi handler blindt, uten omsyn til de subjektive og objektive vilkåra, 2) at vi ikke tilstrekkelig og beslutsomt nok gjennomførte partiets politikk for byene, 3) at den militære disiplinen er slapp, særlig i nederlagsøyeblikk, 4) at enkelte enheter fortsatt svir av hus og 5) at vi skyter desertører og bruker kroppslig avstraffelse, som begge deler smaker av kuppmakeri. Ser vi på det samfunnsmessige opphavet til kuppmakeriet, er det ei blanding av ideologien til filleproletariatet og småborgerskapet.

Metodene for å rette på det er:

1. Utrydd kuppmakeriet ideologisk.
2. Korrigjer kuppmakeroppførsel ved hjelp av regler, forordninger og politiske retningslinjer.

NOTER

1. I en kort periode etter nederlaget for revolusjonen i 1927 oppsto det en «venstre»-kuppmakertendens i kommunistpartiet. Tilhengerne av kuppmakeri blant kameratene våre så på den kinesiske revolusjonen som en «permanent revolusjon» og den revolusjonære situasjonen som et «permanent oppsving», og derfor nekta de å organisere ei ordna tilbaketrekking. Ved hjelp av kommandometoder og ved å støtte seg på bare et lite antall av partimedlemmene og en liten del av massene, gjorde de feilaktige forsøk på å sette i verk ei rekke opprør over hele landet, uten sjanse til å lykkes. Slik kuppmakervirksomhet var utbreidd mot slutten av 1927, men den avtok etter hvert i begynnelsen av 1928. Likevel overlevde kuppmakerstemninger fortsatt blant noen kamerater.

2. Geriljastyrkene var organisert slik at en kolonne svarte til en divisjon i den regu-

lære hæren. Den fullt oppsatte styrken til en kolonne varierte mye mer, og var vanligvis mye mindre enn styrken til en regulær divisjon.

3. Disse to kinesiske uttrykk sikter til de metodene noen opprørere i kinesisk historie tok i bruk for å utvide styrkene sine. Når en brukte disse metodene, brydde en seg mer om antall enn om kvalitet, og all slags folk blei rekruttert i hytt og vær for å fylle rekkene.

4. Huang Chao var leder for bondereisningene mot slutten av Tang-dynastiet. I år 875 e. Kr. dro Huang ut fra hjemstedet sitt, Tsaochow (nå Hotse fylke i Shantung). Han leda væpna bønder i seierrike slag mot de keiserlige styrkene, og kalte seg «den himmelstormende generalen». På ti år feide han over de fleste provinsene i dalførene til Den gule floden, Yangtse-elva, Huai-elva og Perlefloden, og nådde helt fram til Kwangsi. Til slutt brøt han gjennom Tungkuan-passet, inntok den keiserlige hovedstaden Changan (nå Sian i Shensi), og blei krona til keiser av Chi. Indre splid og angrep fra stammene som var allierte med Tang-styrkene, og som ikke hørte til han-folket, tvang Huang til å oppgi Changan og trekke seg tilbake til distriktet der han var født. Der begikk han sjølmord. Den ti år lange krigen han førte er en av de mest berømte bondekrigene i kinesisk historie. Historikere fra dynastiene forteller at «alle mennesker som lei under harde skatter og avgifter, fylka seg om han». Men ettersom han bare dreiv omflakkende krigføring uten at han noengang oppretta forholdsvis konsoliderte baseområder, blei styrkene hans kalt «omflakkende opprørerflokker».

5. Li Chuang, forkortelse for Li Tzu-cheng, kong Chuang (kongen som våger alt), fra Michih i Nord-Shensi, var leder for ei bondereisning som førte til at Ming-dynastiet blei styrta. Reisninga begynte i Nord-Shensi i 1628. Li slutta seg til styrkene som var leda av Kao Ying-hsiang, og deltok i et felttog gjennom Honan og Anhwei og tilbake til Shensi. Da Kao døde i 1636, blei han etterfulgt av Li, som under navnet kong Chuang førte felttog i provinsene Shensi, Szechuan, Honan og Hupeh. Til slutt inntok han den keiserlige hovedstaden Peking i 1644, og da begikk den siste Ming-keiseren sjølmord. Det viktigste slagordet han spredde blant massene var: «Støtt kong Chuang så slipper dere å betale kornskatt.» Et annet slagord som han brukte for å handheve disiplin blant folka sine, var: «Et mord er jamgodt med å drepe far min, ei voldtekt er jamgodt med å krenke mor mi.» Slik vant han støtte fra massene, og rørsla hans blei hovedstrømmen innfor bondereisningene som raste over hele landet. Ettersom også han farta omkring uten noengang å opprette forholdsvis konsoliderte baseområder, blei han til slutt slått av Wu San-kuei, en Ming-general som gikk sammen med Ching-troppene i et felles angrep mot Li.

EN ENESTE GNIST KAN TENNE EN STEPPEBRANN

5. januar 1930

Noen kamerater i partiet vårt veit fortsatt ikke hvordan de skal vurdere dagens situasjon riktig og hva vi må gjøre. Sjøl om de trur at ei revolusjonær flodbølge ikke er til å unngå, trur de ikkje at den kommer i nærme framtid. Derfor avviser de planen om å ta Kiangsi og godtar bare omflakkende geriljaaksjoner i de tre områdene på grensene av Fukien, Kwangtung og Kiangsi. Samtidig som de ikke forstår skikkelig hva det betyr å opprette rød politisk makt i geriljaområdene, forstår de ikke skikkelig ideen om å sette fart i den landsomfattende revolusjonære flodbølge ved å grunnfeste og utvide den røde politiske makta. Det ser ut som om de mener at det er bortkasta strev å prøve å opprette politisk makt gjennom hardt arbeid, ettersom den revolusjonære flodbølge fortsatt er langt unna. Isteden vil de spre den politiske innflytelsen vår ved hjelp av omflakkende geriljaaksjoner, som er en enklere metode. Og så snart vi har vunnet massene i hele landet, eller vunnet dem mer eller mindre, vil de sette i verk et landsomfattende væpna opprør. Hvis den røde hæren blir med, skulle dette bli en stor landsomfattende revolusjon. Teorien deres om at vi må vinne massene i landsmålestokk og i alle landsdeler først, og deretter opprette politisk makt, stemmer ikke med stoda i den kinesiske revolusjonen nå. Denne teorien er først og fremst et resultat av at de ikke forstår klart at Kina er et halvkolonialt land som mange imperialistmakter slåss om. Dersom en forstår dette klart, forstår en for det første hvorfor det bare er i Kina at en finner langvarig og innfløkt krigføring innafor de herskende klassene, noe som er svært uvanlig. Da forstår en også hvorfor denne krigføringa stadig blir vold-

Dette er et brev kamerat Mao Tsetung skreiv for å kritisere visse pessimistiske oppfatninger som fans i partiet på den tida.

sommere og sprer seg, og hvorfor det aldri har vært et enhetlig regime i Kina. For det andre forstår en hvor alvorlig bondespørsmålet er, og dermed hvorfor opprøra på landsbygda har utvikla seg slik at de er utbredd over hele landet i dag. For det tredje forstår en at parolen om den demokratiske politiske arbeider- og bondemakta er riktig. For det fjerde forstår en noe annet uvanlig, som heller ikke fins utafor Kina, og som følger av det første (at det bare er i Kina det er langvarig og innfløkt krigføring innafor de herskende klassene), nemlig at rødehæren og geriljastyrkene kan eksistere og utvikle seg, og at små røde områder som er innringa av det hvite regimet, kan eksistere og utvikle seg sammen med disse styrkene. For det femte kommer en til å forstå at å opprette og utvide den røde hæren, geriljastyrkene og de røde områdene er den høyeste forma for bondekamp under proletariatets ledelse i det halvkoloniale Kina. Dette er et uunngåelig utfall av at den halvkoloniale bondekampen øker i omfang, og det er utvilsomt det viktigste som skal til for å sette fart i den revolusjonære flodbølga over hele landet. Og for det sjette forstår en at den politikken som bare oppfordrer til omflakkende geriljaksjoner, ikke kan fylle oppgava med å sette fart i denne landsomfattende revolusjonære flodbølga. Derimot er den slags politiske linjer som Chu Teh og Mao Tsetung og også Fang Chih-min¹ følger, utvilsomt riktige. Det er ei linje for å opprette baseområder, opprette politisk makt systematisk, og utdjupe jordbruksrevolusjonen. Det er videre ei linje for å utvide folkets væpna styrker i en omfattende prosess, der en først bygger opp de røde gardene i herredene, så i distriktene og i fylkene, og så de lokale styrkene av rødehæren, helt opp til de regulære styrkene av den røde hæren. Det er ei linje for å utbre den politiske makta ved å rykke fram i bølger osv., osv. Bare slik er det mulig å bygge opp sjøltilliten til de revolusjonære massene i hele landet, slik Sovjetunionen har gjort det i hele verden. Bare slik er det mulig å skape svære vansker for de reaksjonære herskende klassene, få grunnen de står på til å vakle og skynde på den indre oppløsninga av herskerklassene. Bare slik er det mulig å skape en rød hær som blir det viktigste våpenet i den store revolusjonen i framtida. Kort sagt, bare slik er det mulig å skynde på den revolusjonære flodbølga.

Kamerater som lir av revolusjonær utålmodighet, overvurderer revolusjonens subjektive krefter² og undervurderer kreftene til kontrarevolusjonen. Ei slik vurdering skyldes først og fremst subjektivisme. Til sjuende og sist fører den utvilsomt til kuppmakeri. Dersom en undervur-

derer revolusjonære, subjektive krefter og overvurderer de kontrarevolusjonære kreftene, ville det på den andre sida også være ei feilaktig vurdering og helt sikkert føre til dårlige resultater av et annet slag. For å bedømme den politiske situasjonen i Kina er det derfor nødvendig å forstå dette:

1. Riktignok er de subjektive kreftene i revolusjonen i Kina svake nå, men det er også alle organisasjonene (de politiske maktorganene, de væpna styrkene, de politiske partiene osv.) til de reaksjonære herskerklassene, for de bygger på den tilbakeliggende og skrøpelige samfunnsmessige og økonomiske strukturen i Kina. Dette er med på å forklare hvorfor revolusjonen ikke kan bryte ut i de vest-europeiske landa med en gang, for sjøl om de subjektive kreftene i revolusjonen nå kanskje er sterkere der enn i Kina, så er kreftene til de reaksjonære herskerklassene mange ganger sterkere. I Kina kommer det utvilsomt til å bli ei revolusjonær flodbølge raskere, for sjøl om revolusjonens subjektive krefter er svake i dag, er kontrarevolusjonens krefter også forholdsvis svake.

2. Revolusjonens subjektive krefter er virkelig blitt sterkt svekka sia nederlaget for revolusjonen i 1927. De kreftene som er igjen er svært små, og de kameratene som bare dømmer etter det ytre, ser sjølsagt svart på situasjonen. Men om vi dømmer etter det som er vesentlig, er situasjonen en helt annen. Her kan vi bruke det gamle kinesiske ordtaket «en eneste gnist kan tenne en steppebrann». Med andre ord kommer våre krefter til å vokse svært raskt, sjøl om de er små i dag. Under de forholda som råer i Kina, er det ikke bare mulig, men faktisk ikke til å unngå, at de kommer til å vokse, slik 30. mai-bevegelsen og den store revolusjonen som kom etter den, har bevist til fulle. Når vi ser på en ting, må vi undersøke tingens vesen og bare bruke det ytre som en veg som fører til døra, og så snart vi går over dørstokken, må vi gripe tingens vesen. Dette er den eneste pålitelige og vitenskapelige analysemetoden.

3. På samme vis må vi aldri bare se på det ytre når vi vurderer de kontrarevolusjonære kreftene. Vi må undersøke deres vesen. I den første tida for det sjølstendige regimet vårt i grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi trudde noen kamerater oppriktig på den feilaktige vurderinga til provinskomiteen i Hunan, og mente at klassefienden ikke var ei sur sild verdt. Provinskomiteen i Hunan brukte den gangen (fra mai til juni 1928) de to uttrykka «fryktelig vaklevoren» og «fullstendig skrekkslagen» når de skulle vurdere Hunans hersker Lu Ti-ping³, og det er en stående vits den dag i dag. Ei slik vurdering måtte nødvendigvis føre til

kuppmakeri i politikken. Men i de fire månedene fra november det året til februar 1929 (før krigen mellom Chiang Kai-shek og krigsherrene i Kwangsi),⁴ stilte noen kamerater dette spørsmålet da de sto overfor fiendens tredje «felles undertrykkingstøkt»⁵ mot Ching kang-fjella: «Hvor lenge kan vi holde det røde flagget oppe?» I virkeligheten hadde striden i Kina mellom Storbritannia, De forente stater og Japan blitt helt åpen på den tida, og det utvikla seg ei innvikla krigføring mellom Chiang Kai-shek, Kwangsi-klikken og Feng Yu-hsiang. Altså var det egentlig ei tid da den kontrarevolusjonære flodbølge hadde begynt å trekke seg tilbake og den revolusjonære flodbølge hadde begynt å reise seg igjen. Men det var ikke bare i rødehæren og de lokale partiorganisasjonene en kunne finne pessimistiske tanker. Til og med sentralkomiteen var villeda av ytre tegn og slo an en pessimistisk tone. Februarbrevet fra sentralkomiteen er et bevis på den pessimistiske analysen som blei gjort i partiet på den tida.

4. Den objektive situasjonen i dag er fortsatt slik at kamerater som bare ser tingene på overflata og ikke vesenet i det som ligger foran dem, lett kan bli villeda. Særlig når kameratene våre i den røde hæren blir slått i et slag eller innringa eller forfulgt av sterke fiendestyrker, begynner de ofte, uten at de sjøl merker det, å generalisere og overdrive den særegne og avgrensa situasjonen de står i i øyeblikket. En skulle tru at situasjonen i Kina og i verden sett under ett ikke gir grunnlag for optimisme, og at utsiktene til seier for revolusjonen ligger i ei fjern framtid. Årsaka til at de griper fatt i det ytre og feier til side det som er vesentlig når de iakttar ting, er at de ikke har gjort en vitenskapelig analyse av det vesentlige ved den allmenne situasjonen. Vi kan bare avgjøre spørsmålet om det snart vil komme ei revolusjonær flodbølge i Kina ved å gjøre en grundig undersøkelse for å få vite om de motsigelsene som fører til ei revolusjonær flodbølge, virkelig er under utvikling. Imperialistenes behov for å kjempe om herredømmet over Kina øker, fordi motsigelsene mellom imperialistlanda, mellom de imperialistiske landa og koloniene deres og mellom imperialistene og proletariatet i deres egne land utvikler seg i verdensmålestokk. Samtidig som den imperialistiske striden om Kina blir heftigere, utvikler både motsigelsen mellom imperialismen og hele den kinesiske nasjonen og motsigelsene mellom imperialistene innbyrdes seg på kinesisk jord. Dette skaper den innfløkte krigføringa som sprer seg og blir heftigere dag for dag, og som gjør at motsigelsene mellom de ulike reaksjonære herskerklikkene i Kina stadig blir større. I

kjølvannet til motsigelsene mellom de reaksjonære herskerklikkene — den innfløkte krigføringa mellom krigsherrene — blir skattetrykket hardere, og dette skjerper jamt og trutt motsigelsen mellom de breie massene av skattebetalere og de reaksjonære herskerne. Motsigelsen mellom imperialismen og Kinas nasjonale industri fører til at de kinesiske industrilederne ikke klarer å få noen innrømmelser fra imperialistene. Dette skjerper motsigelsen mellom det kinesiske borgerskapet og den kinesiske arbeiderklassen, fordi de kinesiske kapitalistene prøver å finne en utveg ved å utbytte arbeiderne ubarmhertig, og fordi arbeiderne gjør motstand. I kjølvannet til den imperialistiske handelsaggresjonen, utsuginga fra de kinesiske handelskapitalistene, det økte skattetrykket fra regjeringa osv., blir motsigelsen mellom godseierklassen og bøndene skjerpa. Det vil si at utbyttinga gjennom leieavgifter og ågerrenter blir hardere, og bøndenes hat til godseierne vokser. På grunn av at markedet flommer over av utenlandske varer, at kjøpekrafta til arbeider- og bonde-massene forsvinner, og at skattetrykket fra regjeringa øker, blir flere og flere av dem som handler med kinesiske varer, og flere og flere av de sjølstendige produsentene ruinert. Fordi den reaksjonære regjeringa utvider hærene sine uten stans, og dermed trapper opp krigføringa hele tida, til tross for mangel på forsyninger og penger, lir soldatmassene nød hele tida. Det økte skattetrykket fra regjeringa, den stadig høyere land-skylda og lånerenta som godseierne krever, og den daglige spredninga av krigens ulykker fører til hungersnød og bandittvesen overalt, og bonde-massene og de fattige i byene kan knapt holde seg i live. Fordi skolene ikke har penger, er mange studenter redde for at utdanninga deres kan bli avbrutt. Fordi produksjonen er tilbakeliggende, har mange av dem som har tatt avsluttende eksamen ikke noe håp om å få seg arbeid. Først når vi forstår alle disse motsigelsene, forstår vi hvilken fortvilet situasjon, hvilken kaotisk tilstand Kina er i. Vi forstår også at den revolusjonære flodbølge mot imperialistene, krigsherrene og godseierne er nødt til å komme, og at den kommer svært snart. Hele Kina er overstrødd med tørre kvistfang som snart kommer til å stå i lys lue. Ordtaket «en eneste gnist kan tenne en steppebrann», er en treffende beskrivelse på hvordan denne situasjonen vil utvikle seg. Vi trenger bare se på arbeidernes streiker, bondeopprøra, soldatenes mytterier og studentstreikene som griper om seg mange steder, for å forstå at det ikke kan vare lenge før en «gnist» tenner «en steppebrann».

Hovedinnholdet i det som er nevnt her, sto allerede i brevet fra front-

komiteen til sentralkomiteen den 5. april 1929. Her het det blant annet:

Sentralkomiteens brev (datert 9. februar 1929) vurderer den objektive situasjonen og våre subjektive krefter altfor pessimistisk. Med Kuomintangs tredje «undertrykkings»-felttog mot Ching kang-fjella nådde den kontrarevolusjonære flodbølga høydepunktet. Men der var det slutt, og etter det har den kontrarevolusjonære flodbølga trukket seg tilbake smått om senn, mens den revolusjonære flodbølga har steget etter hvert. Sjøl om kampevna og den organisatoriske styrken til partiet vårt er blitt så svekka som sentralkomiteen sier, kommer de til å være på høyden igjen raskt. Og passiviteten blant kamerater i partiet vil forsvinne fort ettersom den kontrarevolusjonære flodbølga går gradvis tilbake. Massene kommer helt sikkert over til oss. Kuomintangs nedslaktingspolitikk tjener bare til å «jage fisken ut på djupe»,⁶ som det heter i ordtaket, og reformismen trekker ikke massene til seg lenger. Det er sikkert at massene snart kommer til å kvitte seg med illusjonene sine om Kuomintang. I den situasjonen som vokser fram, kan ikke noe annet parti konkurrere med kommunistpartiet om å vinne massene. Den politiske og organisatoriske linja som er fastlagt av den sjette nasjonale partikongressen⁷, er riktig. Dette trinnet av revolusjonen er med andre ord demokratisk og ikke sosialistisk, og partiets oppgave nå (her skulle orda «i de store byene» vært føyd til)⁸ er å vinne massene og ikke å sette i verk øyeblikkelige opprør. Ikke desto mindre kommer revolusjonen til å utvikle seg raskt, og propagandaen vår og forberedelsene til væpna opprør må være prega av ei positiv holdning. I denne kaotiske situasjonen kan vi bare lede massene ved hjelp av positive slagord og ei positiv holdning. Bare ved å vise ei slik holdning kan partiet få tilbake kampevna si ... Proletarisk ledelse er den eneste nøkkelen til seier i revolusjonen. Å bygge et proletarisk grunnlag for partiet og danne partiavdelinger i industriforetak i nøkkeldistrikter er viktige organisatoriske oppgaver for partiet nå. Men samtidig er de viktigste forutsetningene for å hjelpe kampen i byene og påskynde framveksten av den revolusjonære flodbølga, at vi utvikler kampen på landsbygda, oppretter rød politisk makt i små områder og skaper og utvider den røde hæren. Derfor ville det være galt å gi opp kampen i byene. Men etter vår mening ville det

også være feilaktig dersom noen av partimedlemmene våre var redde for at bøndenes styrke skal vokse slik at den blir større enn arbeidernes styrke og skader revolusjonen. For i revolusjonen i det halvkoloniale Kina må bøndenes kamp alltid slå feil om den ikke ledes av arbeiderne, men revolusjonen tar aldri skade av at bøndene i løpet av kampen blir sterkere enn arbeiderne.

Brevet inneholdt også dette svaret på spørsmålet om rødehærens operasjonstaktikk:

For å bevare rødehæren og reise massene ber sentralkomiteen oss om å dele opp styrkene våre i svært små enheter og spre dem utover på landsbygda. Den ber oss også om at Chu Teh og Mao Tse-tung forlater hæren. På det viset skal vi skjule hovedmåla. Dette er et urealistisk syn. Vinteren 1927—28 planla vi å spre styrkene våre utover på landsbygda, la hvert kompani eller bataljon operere på egen hand og ta i bruk geriljatakikk for å reise massene, samtidig som vi skulle prøve å ikke gi fienden noe angrepsmål. Vi har prøvd dette i praksis mange ganger, men har mislykkes hver gang. Årsakene er: 1) De fleste av soldatene i hovedstyrken til den røde hæren kommer fra andre områder og har en annen bakgrunn enn de som er i de lokale røde gardene. 2) Oppdeling i små enheter fører til svak ledelse og manglende evne til å hankses med vanskelige forhold. Dette fører lett til nederlag. 3) Enhetene har lett for å bli knust av fienden en for en. 4) Jo verre forholda er, desto større behov er det for å konsentrere styrkene våre, og desto større behov er det for at lederne er besluttomme i kampen. Det er bare slik vi kan få indre enhet mot fienden. Det er bare under gunstige omstendigheter at det er klokt å dele opp styrkene våre til gerilja-operasjoner, og det er bare da lederne ikke behøver å være sammen med soldatene hele tida, noe de må under ugunstige omstendigheter.

Svakheten med dette avsnittet er at det bare blei brukt negative argumenter mot å dele opp styrkene, og det var langt fra nok. Det positive argumentet for at vi bør konsentrere styrkene våre, er at bare konsentrasjon setter oss i stand til å utslette forholdsvis store fiendtlige enheter og innta byer. Først etter at vi har utsletta forholdsvis store fiendtlige enhe-

ter og erobra byer, kan vi reise massene i stor målestokk og opprette politisk makt som strekker seg over flere nabofylker. Det er bare slik vi kan gjøre inntrykk på massene (det vi kaller «å spre den politiske innflytelsen vår»), og bidra effektivt til å bringe den revolusjonære flodbølge nærmere. For eksempel var både det regimet vi oppretta i grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi i forfjor og det vi oppretta i Vest-Fukien i fjor,⁹ et resultat av denne politikken med å konsentrere troppene våre. Dette er et allment prinsipp. Men fins det ikke tilfeller der styrkene våre bør deles opp? Jo, det gjør det. Brevet fra frontkomiteen til sentralkomiteen tar opp spørsmålet om rødehærens geriljatakikk, blant annet oppdeling av styrker innafor en liten omkrets:

Den taktikken vi har utarbeidd på grunnlag av kampen de tre siste åra, er virkelig forskjellig fra all annen taktikk, gammel eller ny, kinesisk eller utenlandsk. Med vår taktikk kan massene reises til kamp i stadig større målestokk, og ingen fiende, uansett hvor mektig han er, kan hamle opp med oss. Vår taktikk er geriljatakikk. Den består hovedsakelig av følgende punkter:

«Del opp styrkene for å reise massene, trekk sammen styrkene for å møte fienden.»

«Fienden rykker fram, vi trekker oss tilbake. Fienden slår leir, vi forstyrrer han. Fienden blir utmatta, vi angriper. Fienden trekker seg tilbake, vi tar opp forfølgelsen.»

«Ta i bruk politikken med å rykke fram i bølger for å utvide stabile baseområder¹⁰. Bruk politikken med å gå i ring når vi er forfulgt av en mektig fiende.»

«Reis flest mulig av massene på kortest mulig tid og med best mulige metoder.»

Denne taktikken er akkurat som å kaste ei not. Når som helst må vi kunne kaste nota eller trekke den inn. Vi kaster den vidt for å vinne massene og trekker den inn for å ta oss av fienden. Slik er den taktikken vi har brukt de siste tre åra.

Her betyr «å kaste nota vidt» å dele opp styrkene våre innafor en liten omkrets. Da vi for eksempel tok fylkeshovedstaden Yunghsin i grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi første gang, delte vi opp styrkene til 29. og 31. regiment innafor Yunghsin fylke. Da vi inntok Yungshin for tredje gang, delte vi opp styrkene våre igjen ved å sende 28. regiment til

grensa til Anfu fylke, 29. til Lienhua og 31. til grensa mot Kian fylke. Og vi delte igjen opp styrkene våre i fylkene i Sør-Kiangsi i april og mai i fjor, og i fylkene i Vest-Fukien i juli i fjor. Innafor en stor omkrets er det bare mulig å dele opp styrkene våre når to vilkår er oppfylt: Omstendighetene må være forholdsvis gunstige, og de ledende organene må være temmelig sterke. For hensikten med å dele opp styrkene våre er at vi får bedre muligheter for å vinne massene, utdjupe jordbruksrevolusjonen og opprette politisk makt, og for å utvide rødehæren og de lokale væpna enhetene. Det er best å la være å dele opp styrkene når vi ikke kan oppnå denne hensikten, eller når oppdeling av styrkene våre ville føre til nederlag og svekke den røde hæren. Det var det som skjedde i august for to år sia, da styrkene våre blei delt opp på grensa mellom Hunan og Kiangsi for å angripe Chenchow. Men det er ingen tvil om at vi bør dele opp styrkene våre når de to vilkåra som er nevnt over er oppfylt, for da er oppdeling mer fordelaktig enn konsentrasjon.

Februarbrevet fra sentralkomiteen hadde ikke den rette ånden og hadde ei skadelig virkning på mange partikamerater i den fjerde arméen. På den tida sendte sentralkomiteen også ut et rundskriv som sa at det ikke var sikkert at det ville bryte ut krig mellom Chiang Kai-shek og krigsherrene i Kwangsi. Men fra den tida har vurderingene og direktivene til sentralkomiteen stort sett vært riktige. Den har allerede sendt ut et nytt rundskriv for å korrigere det som hadde ei feilaktig vurdering. Sjøl om den ikke har korrigert brevet til rødehæren, har ikke de seinere direktivene vært holdt i den samme motløse tonen, og nå faller sentralkomiteens syn på operasjonene til rødehæren sammen med vårt. Men den skadelige virkinga dette brevet hadde på noen kamerater, holder seg likevel ennå. Derfor mener jeg at det fortsatt er nødvendig å komme med ei forklaring.

I april i fjor la frontkomiteen planen om å ta Kiangsi-provinsen på ett år fram for sentralkomiteen, og seinere blei dette vedtatt i Yutu. I brevet til sentralkomiteen ga vi denne begrunnelsen:

Hærene til Chiang Kai-shek og krigsherrene i Kwangsi nærmer seg hverandre i nærheten av Kiukiang, og det er like før et stort slag. Fordi massene har tatt opp kampen igjen, og fordi motsigelsene mellom de herskende reaksjonære brer seg, er det sannsynlig at det snart vil komme ei revolusjonær flodbølge. Når det gjelder hvordan vi bør planlegge arbeidet vårt under disse omstendigheter-

ne, mener vi at de væpna styrkene til kompradorene og godseierne er for sterke i to av provinsene i sør, nemlig i Kwangtung og Hunan. I Hunan har vi dessuten mista nesten all oppslutning fra massesene, så vel innafor som utafor partiet, på grunn av partiets kupp-makerfeil. Men i de tre provinsene Fukien, Kiangsi og Chekiang er situasjonen annerledes. For det første er fienden militært svakest der. I Chekiang fins det bare en liten provinsstyrke under Chiang Po-cheng¹¹. I Fukien fins det riktignok fem grupper av fiendtlige tropper som til sammen er på fjorten regimenter. Men Kuo Feng-mings tropper er allerede knust. Troppene under Chen Kuo-hui og Lu Hsing-pang¹² er banditter med liten kampevne. De to brigadene med marinesoldater som er stasjonert langs kysten, har aldri vært i kamp, og kampevna deres kan ikke være stor. Bare Chang Chen¹³ kan by oss en slags kamp, men tilmed han har bare to forholdsvis sterke regimenter ifølge en analyse som provinskomiteen i Fukien har laga. Dessuten er det nå fullstendig kaos, forvirring og splittelse i Fukien. I Kiangsi er det seksten regimenter under kommando av Chu Pei-teh¹⁴ og Hsiung Shih-hui¹⁵. De er sterkere enn de væpna styrkene i både Fukien og Chekiang, men mye svakere enn styrkene i Hunan. For det andre er det blitt gjort færre kupp-makerfeil i disse tre provinsene. Vi har ikke full oversikt over situasjonen i Chekiang, men i Kiangsi og Fukien er partiets organisasjons- og massegrunnlag noe bedre enn i Hunan. Ta Kiangsi som eksempel. I Nord-Kiangsi har vi fortsatt et visst grunnlag i Tehan, Hsiushui og Tungku. I Vest-Kiangsi har partiet og de røde gardene fortsatt en viss styrke i Ningkan, Yunghsin, Lienhua og Suichuan. I Sør-Kiangsi er utsiktene enda lysere, etter som rødehærens 2. og 4. regiment stadig vokser i styrke i fylkene Kian, Yungfeng og Hsingkuo, og dessuten er den røde hæren under Fang Chih-min på ingen måte utsletta. Alt dette gjør oss i stand til å innringe Nanchang. Med dette foreslår vi for sentralkomiteen at vi skal nytte tida med langvarig krigføring mellom krigsherrene fra Kuomintang til å kjempe med Chiang Kai-shek og Kwangsi-klikken om Kwangsi-provinsen og om Vest-Fukien og Vest-Chekiang. I disse tre provinsene bør vi gjøre rødehæren større og danne et sjølstendig regime for folket. Fristen for å fullføre denne planen er ett år.

Den eneste feilen med dette forslaget om å kjempe om Kiangsi, var at det blei satt en frist på ett år. Dette forslaget var ikke bare bygd på vilkåra i provinsen sjøl, men også på den forutsetninga at det snart ville komme ei landsomfattende revolusjonær flodbølge. For dersom vi ikke hadde vært overbevist om at det snart ville komme ei revolusjonær flodbølge, kunne vi umulig ha kommet fram til at vi kunne ta Kiangsi på ett år. Den eneste svakheten med forslaget var at det satte en tidsfrist på ett år, og det burde det ikke ha gjort. Dette ga ordet «snart» i utsagnet «det vil snart komme ei revolusjonær flodbølge» et skjær av utålmodighet. De subjektive og objektive vilkåra i Kiangsi fortjener absolutt vår oppmerksomhet. I tillegg til de subjektive vilkåra som er framstilt i brevet til sentralkomiteen, kan vi nå klart peke på tre objektive vilkår. For det første er økonomien i Kiangsi hovedsakelig føydal, handelskapitalistklassen er forholdsvis svak og de væpna styrkene til godseierne er svake enn i noen av de andre provinsene i sør. For det andre har ikke Kiangsi egne provinsstyrker, og det har alltid vært stasjonert tropper fra andre provinser der. Men disse styrkene, som er sendt dit for å «undertrykke kommunister» eller «undertrykke banditter», er uvant med de lokale forholda. De har ikke så stor interesse av disse operasjonene som de ville ha hatt om de hadde vært lokale styrker, og vanligvis mangler de glød. Og for det tredje ligger Kiangsi forholdsvis fjernt fra imperialistisk innflytelse, til forskjell fra Kwangtung som er nær Hongkong og under britisk kontroll på nesten alle måter. Så snart vi har forstått disse tre punktene, kan vi forstå hvorfor oppstandene på landsbygda er mer utbredt, og hvorfor det er flere enheter fra den røde hæren og geriljaen i Kiangsi enn i noen av de andre provinsene.

Hvordan skal vi da tolke ordet «snart» i utsagnet «det vil snart komme ei revolusjonær flodbølge»? Dette er et vanlig spørsmål blant kameratene. Marxister er ikke spåmenn. De bør og kan bare antyde den allmenne retninga for utviklinga og endringene i framtida. De bør ikke, og de kan heller ikke, fastsette dagen og timen på mekanisk vis. Men når jeg sier at det snart kommer ei revolusjonær flodbølge i Kina, snakker jeg avgjort ikke om noe som i enkelte menneskers munn «kanskje kommer», noe innbilt, uoppnåelig og blotta for praktisk betydning. Den revolusjonære flodbølga er som et skip langt til havs med mastetopper som allerede kan sees fra land, det er som de glitrende strålene fra morgensola i øst som allerede er synlige fra en høy fjelltopp, det er som et barn som skal til å bli født og beveger seg urolig i magen til mora si.

NOTER

1. Kamerat Fang Chih-min fra Yiyang i Kiangsi-provinsen, medlem av den sjette sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti, grunnla det røde området i Nordøst-Kiangsi og den tiende røde arméen. I 1934 ledet han fortroppsavdelinga av rødehæren som dro nordover for å gjøre motstand mot de japanske inntrengerne. I januar 1935 blei han tatt til fange i et slag mot de kontrarevolusjonære Kuomintang-styrkene, og i juli lei han heltedøden i Nanchang i Kiangsi.

2. Revolusjonens subjektive krefter betyr de organiserte kreftene i revolusjonen.

3. Lu Ti-ping var Kuomintang-krigsherre. I 1928 var han Kuomintangs guvernør for Hunan-provinsen.

4. Krigen i mars-april 1929 mellom Chiang Kai-shek, Kuomintang-krigsherren i Nanking, og Li Tsung-jen og Pai Chung-hsi, Kuomintang-krigsherrene i Kwangsi-provinsen.

5. Den tredje invasjonen av rødehærens baseområde i Chinggang-fjella som Kuomintang-krigsherrene i Hunan og Kiangsi gjennomførte, varte fra slutten av 1928 til begynnelsen av 1929.

6. Sitatet er fra Mencius, som sammenlikna en tyrann som dreiv folket sitt til å søke en velvillig hersker, med oteren som «jager fisken ut på djupet».

7. Den sjette nasjonale kongressen til Kinas Kommunistiske Parti blei holdt i juli 1928. Den pekte på at Kinas revolusjon etter nederlaget i 1927 fortsatt var borgerlig-demokratisk. Dvs. at den var anti-imperialistisk og anti-føydal, og at generallinja for revolusjonen skulle være å vinne massene, ettersom den nye revolusjonære flodbølga som måtte komme, ikke sto for døra ennå. Den sjette kongressen uttrykka Chen Tushius høyrekapitulasjonisme fra 1927 og forkasta også «venstre»-kuppmakeriet som forekom i partiet på slutten av 1927 og i begynnelsen av 1928.

8. Setninga i parentes er lagt til av forfatteren.

9. Regimet i Vest-Fukien blei oppretta i 1929 da rødehæren i Chinggang-fjella dro østover for å bygge et nytt revolusjonært baseområde, og oppretta folkets revolusjonære politiske makt i fylkene Lungyen, Yungting og Shanghang i den vestlige delen av provinsen.

10. Stabile baseområder står for de forholdsvis stabile revolusjonære baseområdene som den røde arbeider- og bondehæren oppretta.

11. På den tida var Chiang Po-cheng sjef for Kuomintangs fredsbevaringskorps i Chekiang-provinsen.

12. Chen Kuo-hui og Lu Hsing-pang var to berykta banditter i Fukien. Styrkene deres var blitt innlemma i Kuomintang-hæren.

13. Chang Chen var divisjonssjef i Kuomintang-hæren.

14. Chu Pei-teh var Kuomintang-krigsherre. På den tida var han Kuomintangs guvernør for Kiangsi-provinsen.

15. Hsiung Shih-hui var da divisjonssjef for Kuomintang-hæren i Kiangsi-provinsen.

LEGG VEKT PÅ ØKONOMISK ARBEID

20. august 1933

Den revolusjonære krigen blir stadig heftigere. Dette gjør at det er tvungende nødvendig for oss å mobilisere massene øyeblikkelig for å starte en kampanje på den økonomiske fronten, og gjøre alt som er mulig og nødvendig for å bygge opp økonomien. Hvorfor det? Fordi alt vi gjør nå må ha som siktemål å vinne seier i den revolusjonære krigen, og først og fremst å vinne full seier i kampen for å knuse fiendens femte «innringings- og undertrykkings»-felttog¹. Arbeidet vårt må ha dette siktemålet: Vi må skape materielle vilkår som sikrer rødehæren mat og andre forsyninger. Vi må bedre livet til folket slik at det blir oppmuntra til å være mer med i den revolusjonære krigen. Vi må organisere massene på den økonomiske fronten og fostre dem slik at vi skaffer krigen ny massestyrke. Videre må vi konsolidere forbundet mellom arbeiderne og bøndene og arbeidernes og bøndenes demokratiske diktatur, og styrke den proletariske ledelsen ved å bygge opp økonomien. Denne økonomiske oppbygginga må til om vi skal nå alle disse måla. Alle som deltar i revolusjonært arbeid, må forstå dette klart. Noen kamerater har ment at det er umulig å få tid til økonomisk oppbygging, fordi den revolusjonære krigen gjør at folk har det travelt nok som det er. De har fordømt alle som har gått inn for økonomisk oppbygging som «høyreavvikere». De mener at det er umulig å bygge opp økonomien midt under en revolusjonær krig, og at det bare er mulig under de fredelige, rolige forholda som rår etter den endelige seieren. Kamerater, slike synspunkter er gale. De som hevder noe slikt, skjønner ikke at om vi lar være å bygge opp økonomien, er det umulig å skape de materielle vilkåra for å føre den revolusjonære krigen, og at folket blir utmatta i løpet av en lang krig. Bare

Denne talen blei holdt på konferansen om økonomisk oppbygging i august 1933, der representanter for sytten fylker i Sør-Kiangsi var til stede.

tenk etter! Fienden har satt i verk en økonomisk blokade, samvittighetsløse handelsmenn og reaksjonære undergraver finansene og handelen vår, og handelen mellom de røde områdene og omverdenen blir alvorlig hemma. Vil det ikke få alvorlige følger for den revolusjonære krigen hvis vi ikke overvinner disse vanskene? Salt er svært dyrt, og noen ganger umulig å få tak i. Ris er billig om høsten og vinteren, men blir forferdelig dyrt om våren og sommeren. Alt dette griper direkte inn i arbeidernes og bøndernes liv, og hindrer enhver bedring. Virker det ikke også direkte inn på den grunnleggende linja vår — forbundet mellom arbeiderne og bøndene? Vil det ikke virke inn på arbeidet vårt med å utvide rødehæren og mobilisere massene til den revolusjonære krigen dersom arbeiderne og bøndene blir misnøyd med levkåra sine? Derfor er det absolutt galt å mene at vi ikke bør drive noen form for økonomisk oppbygging midt under den revolusjonære krigen. De som mener dette, sier ofte at krigsinnsatsen må settes over alt annet. Men de forstår ikke at om vi lar være å bygge opp økonomien, så betyr det snarere at vi svekker krigsinnsatsen enn at vi setter den over alt annet. Hvis vi skal kunne skape et godt nok materielt grunnlag for den revolusjonære krigen, fortsette de militære offensivene framgangsrikt, og rette kraftige slag mot fiendens «innringings- og undertrykkings»-felttog, må vi utvide arbeidet på den økonomiske fronten og bygge opp økonomien i de røde områdene. Bare på det viset kan vi skaffe de ressursene som trengs for å gjøre rødehæren større, og utvide fronten til punkter som ligger tusenvis av li borte, slik at rødehæren trygt kan angripe Nanchang og Kiukiang når forholda ligger til rette for det. Når så hæren på denne måten blir avlasta for en stor del av oppgava med å skaffe seg forsyninger, kan den konsentrere seg helt om å kjempe. Og bare sånn kan vi til en viss grad dekke de materielle behova til folket, slik at de slutter seg til rødehæren eller tar fatt på andre revolusjonære oppgaver med enda større begeistring. Det er nettopp dette som vil si å sette krigsinnsatsen over alt annet. Blant dem som driver revolusjonært arbeid rundt omkring, er det fortsatt mange som ennå ikke forstår hvor viktig det er for den revolusjonære krigen at vi bygger opp økonomien. Det fins mange lokale regjeringer som legger liten vekt på å diskutere problemene i samband med den revolusjonære oppbygginga. Økonomiavdelingene i lokalregjeringene er ikke godt organisert ennå, og noen er fortsatt uten sjef. Andre har utnevnt en eller annen som ikke holder mål, bare for å fylle stillinga. Danninga av kooperativer har bare såvidt begynt, og arbeidet med å regulere

matforsyninger er starta opp bare noen få steder. Det har ikke vært drevet noe propaganda blant folket for arbeidet med å bygge opp økonomien (sjøl om slik propaganda er svært viktig), og vi har ikke vekt begeistring i massene for det. Alt dette kommer av at mange ikke skjønner hvor viktig det er å bygge opp økonomien. Gjennom diskusjonene på denne konferansen og de rapportene dere skal lage når dere kommer hjem igjen, må vi skape allmenn begeistring for å bygge opp økonomien hos hele regjeringspersonalet og hos alle arbeiderne og bøndene. Vi må gjøre det klart for alle hvor viktig økonomisk oppbygging er for den revolusjonære krigen, slik at de gjør sitt beste for å fremme salget av økonomiske oppbyggingsobligasjoner, utvikle kooperativbevegelsen og opprette offentlige kornmagasiner og lagre overalt i tilfelle hungersnød. Hvert fylke må opprette ei underavdeling for å regulere matforsyningene, med avdelingskontorer i viktige distrikter og på de viktigste markeds plassene. På den ene sida må vi sende korn fra steder med overskudd til steder med underskudd innafor de røde områdene, så det ikke hoper seg opp på ett sted mens det er uråd å få tak i noe et annet, og sånn at prisen ikke blir for lav ett sted og for høy et annet. På den andre sida må vi utføre overskuddet av korn fra de røde områdene planmessig (men ikke ubegrensa), og innføre de varene vi trenger fra de hvite områdene. Dermed unngår vi å bli utbytta av samvittighetsløse handelsmenn. Vi må alle gjøre vårt beste for å utvikle jordbruket og handverket og øke produksjonen av jordbruksredskaper og kalk, for å sikre større avlinger neste år. Vi må få produksjonen av slike lokale produkter som wolfram, tømmer, kamfer, papir, tobakk, lintøy, tørka sopp og peppermynteolje opp på samme nivå som før, og selge dem i store mengder i de hvite områdene.

Målt i mengde er korn den viktigste eksportvaren i handelen med omverdenen. Vi utfører om lag tre millioner pikuler ikke avskalla ris i året i bytte for nødvendige forbruksvarer. Med ei befolkning på tre millioner er det et gjennomsnitt på en pikul pr. person. Mindre enn det kan det vel ikke være. Men hvem driver denne handelen? Den drives helt og holdent av handelsmenn som utbytter oss hensynsløst. I fjor kjøpte de ikke avskalla ris fra bøndene i Wanan og Taiho fylke til femti fen for pikulen, og solgte den i Kanchow for fire yuan. De håva altså inn en fortjeneste på sju hundre prosent. La oss ta et annet eksempel. Våre tre millioner mennesker trenger salt til en verdi av om lag ni millioner yuan, og bomullstøy til en verdi av om lag seks millioner yuan i året. Sjølsagt har den-

ne handelen med salt og tøy på femten millioner yuan vært helt og holdent i hendene på handelsmennene. Vi har ikke gjort noe med det. Handelsmennene driver virkelig ei uhørt utbytting av folket. De reiser for eksempel til Meihsien og kjøper salt til en pris av en yuan for sju katti, og så selger de det i områdene våre til en pris av en yuan for 3/4 katti. Er ikke dette hårreisende utplyndring? Vi kan ikke se gjennom fingrene med slike tilstander lenger, og fra nå av må vi drive denne handelen sjøl. Departementet for handel med omverdenen må gjøre en stor innsats her.

Hvordan skal vi bruke de tre millionene yuan fra de økonomiske oppbyggingsobligasjonene? Vi har tenkt å bruke dem på denne måten: En million vil bli satt av til rødehærens krigsutgifter, og to millioner vil bli lånt ut som kapital til kooperativene, Byrået for regulering av matforsyninger og Byrået for handel med omverdenen. Størsteparten av det siste beløpet kommer til å bli brukt til å utvide handelen med omverdenen, og resten til å utvide produksjonen. Målet er ikke bare å utvide produksjonen, men også å selge produktene våre til de hvite områdene til rimelige priser, og så kjøpe salt og bomullstøy billig for å fordele det blant folket i områdene våre. På det viset kan vi bryte fiendens blokade og hindre at handelsmennene utbytter folket. Vi må sørge for at folkehusholdninga stadig utvikler seg, bedre massenes utkomme kraftig og øke de offentlige inntektene en hel del. På det viset kan vi legge et solid materielt grunnlag for den revolusjonære krigen og den økonomiske oppbygginga.

Dette er ei stor oppgave, en stor klassekamp. Men vi må spørre oss sjøl: Kan vi greie det midt under en innbitt krig? Jeg trur vi kan det. Vi snakker ikke om å bygge jernbane til Lungyen. Foreløpig snakker vi ikke engang om å bygge bilveg til Kanchow. Vi sier ikke at det bør være fullstendig monopol på kornsalg. Vi sier heller ikke at regjeringa bør drive all handel med salt og bomullstøy til en verdi av femten millioner yuan, og stenge handelsmennene helt ute. Det er ikke dette vi prøver å få fram eller gjøre. Det vi snakker om og prøver å gjøre, er å utvikle jordbruket og handverket og utføre korn og wolfram i bytte for salt og bomullstøy. Foreløpig begynner vi med et fond på to millioner yuan pluss de pengene som folket har investert. Er det noe av dette vi ikke bør gjøre, ikke kan ta på oss eller få til? Vi har alt gått i gang med dette arbeidet, og oppnådd en del. Avlinga i høst er mellom 20 og 25 prosent større enn i fjor, eller høyere enn det opprinnelige anslaget på 20 prosent økning. I

handverksindustrien er produksjonen av jordbruksredskaper og kalk i gang igjen, og vi holder på med å ta opp igjen produksjonen av wolfram. Produksjonen av tobakk, papir og tømmer holder på å ta seg opp. Vi har oppnådd mye i år når det gjelder reguleringa av matforsyninger. Innførselen av salt er også kommet i gang. På grunnlag av disse resultatene trur vi fullt og fast at vi kan gjøre videre framskritt. Er det ikke helt opplagt galt å si at det er umulig å bygge opp økonomien nå, og at vi må vente til krigen er over?

Det er altså opplagt at i dette stadiet må den økonomiske oppbygginga være innretta på den sentrale oppgava vår, som er den revolusjonære krigen. I dag er den revolusjonære krigen den sentrale oppgava for oss, og den økonomiske oppbygginga må tjene den, være innretta på den og underordna den. Det ville også være galt å se på den økonomiske oppbygginga som den sentrale oppgava vår nå på bekostning av den revolusjonære krigen, eller drive den atskilt fra den revolusjonære krigen. Før borgerkrigen er over, verken kan eller må vi se på den økonomiske oppbygginga som den sentrale oppgava. Midt under en borgerkrig er det reint sjølbedrag å tru at vi kan gjennomføre ei form for økonomisk oppbygging som passer i fredstid. Vi kan og må gjennomføre ei sann økonomisk oppbygging i framtida, men ikke nå. De oppgavene vi står foran nå, er de som er påtrengende på grunn av krigen. Hver eneste oppgave må tjene krigen, ingen av dem er fredsforetak atskilt fra krigen. Dersom noen kamerater har den ideen at de skal gjennomføre den økonomiske oppbygginga atskilt fra krigen, må de rette på denne feilen straks.

Det blir umulig å få i gang en rask kampanje på den økonomiske fronten om ikke arbeidet blir leda og drevet riktig. Dette er også et viktig problem som denne konferansen må løse. For kameratene her kommer til å få mye å gjøre når de kommer hjem, og de må gi rettleiing til mange mennesker som de skal arbeide sammen med. Dette gjelder særlig de kameratene som arbeider på herreds- og bynivå og i kooperativene, matforsyningsavdelingene, handelsavdelingene og innkjøpskontorene. De er sjøl med i det praktiske arbeidet for å mobilisere folket til å organisere kooperativer, regulere og frakte matforsyninger og skjøtte handelen med omverdenen. Dersom de leder arbeidet på gal måte og ikke driver det riktig og effektivt, kommer dette til å virke direkte inn på arbeidet. Da kommer vi ikke til å greie å vinne støtte fra masene for å gjennomføre de forskjellige oppgavene, og vi kommer ikke til å klare å gjennomføre hele planen sentralregjeringa har for å bygge opp økonomien i løpet

av høsten og vinteren og neste vår og sommer. Derfor vil jeg be kameratene merke seg følgende:

For det første må vi mobilisere massene ved hjelp av ulike organisatoriske midler. Framfor alt må kamerater i presidiene og i økonomi- og finansavdelingene til regjeringsorganene på alle plan regelmessig sette opp på dagsordenen, diskutere, overvåke og kontrollere slikt arbeid som salg av obligasjoner, oppretting av kooperativer, regulering av matforsyninger og utvikling av produksjon og handel. I neste omgang må masseorganisasjonene, hovedsakelig fagforeningene og fattigbondeforbunda, bli satt i bevegelse. Fagforeningene må mobilisere alle medlemmene sine til å bli med i disse økonomiske kampene. Fattigbondeforbunda er sterke baser for å mobilisere massene til å bygge opp kooperativer og tegne obligasjoner, og distrikts- og herredsregjeringene må lede dem energisk. Dessuten må vi drive propaganda for økonomisk oppbygging på landsby- og husmøter, forklare tydelig hvordan det henger sammen med den revolusjonære krigen, og diskutere helt konkret hvordan vi kan bedre massenes utkomme og øke kampstyrken vår. Vi må oppfordre folket til å tegne obligasjoner, utvikle kooperativer, regulere matforsyninger, trygge finansene og fremme handelen. Vi må oppfordre dem til å kjempe for disse parolene og høyne entusiasmen deres. Vi kan ikke nå måla våre uten å bruke ulike organisatoriske midler for å mobilisere massene og drive propaganda blant dem på den måten vi har lagt det fram her, det vil si uten at presidiene og økonomi- og finansavdelingene til regjeringsorganene på alle plan aktivt sørger for å diskutere og kontrollere det økonomiske oppbyggingsarbeidet, uten at de sporer masseorganisasjonene til handling og holder propagandamøter for massene.

For det andre må vi ikke være byråkratiske i metodene for å mobilisere massene. Vi kan ikke finne oss i byråkratisk ledelse i arbeidet med å bygge opp økonomien, like lite som vi kan finne oss i det på noen andre områder av den revolusjonære arbeidet. Byråkrati er noe styggedom som ingen kamerater liker, og det må kastes på søppeldynga. Alle kameratene må velge metoder som massene er fornøyd med, dvs. metoder som alle arbeidere og bønder hilser velkommen. Et utslag av byråkrati er slapt arbeid på grunn av likegyldighet eller slurv. Vi må føre hard kamp mot dette. Kommandometoder er et annet utslag. Folk som bruker kommandometoder ser ikke ut som lathanser. De gir inntrykk av å være folk som arbeider hardt. Men i virkeligheten kommer ikke kooperativer som er oppretta gjennom kommandometoder til å ha framgang,

og sjøl om det ser ut til at de vokser ei stund, kan de ikke bli grunnfesta. Til slutt kommer massene til å miste trua på dem, og det vil hindre dem i å utvikle seg. Hvis vi driver fram salget av obligasjoner ved hjelp av kommandometoder, og setter opp vilkårlige kvoter uten hensyn til om folk forstår vitsen med obligasjonene, og uten hensyn til hvor mye folk har råd til, kommer det til sjuende og sist til å vekke uvilje i folket og gjøre et godt salg umulig. Vi må avvise kommandometoder. Det vi trenger er energisk propaganda for å overbevise massene. Vi må utvikle kooperativene, fremme salget av obligasjoner, og gjøre alt det økonomiske mobiliseringsarbeidet i samsvar med de faktiske forholda og de virkelige følelsene i massene.

For det tredje trengs det mange kadrer for å utvide kampanjen for økonomisk oppbygging. Det dreier seg ikke om noen dusin eller et hundretalls mennesker, men om tusener og titusener. Disse må vi organisere, lære opp og sende til den økonomiske oppbyggingsfronten. De blir ledere og massene blir soldatene på den økonomiske fronten. Folk jamrer seg ofte over mangelen på kadrer. Kamerater, er det virkelig slik mangel på kadrer? Utallige kadrer har stått fram fra massenes rekker. De har blitt stålsatte i jordbrukskampene, de økonomiske kampene og den revolusjonære krigen. Hvordan kan vi si at det er mangel på kadrer? Kvitt dere med dette feilaktige synet, så kommer dere til å se kadrer rundt dere overalt.

For det fjerde er den økonomiske oppbygginga i dag ikke bare knyttet uatskillelig sammen med krigen, den allmenne oppgava vår, men også med andre oppgaver. Vi må gjennomføre kampanjen for å kontrollere jordfordelinga² godt, ellers blir det umulig å avskaffe føydalt og halv-føydalt jordeie fullstendig, styrke bøndenes entusiasme for produksjonen, og trekke bondemassene raskt med i den økonomiske oppbygginga. Vi må gjennomføre arbeidslovene besluttosomt, ellers blir det umulig å bedre livet til arbeiderne, få dem aktivt med i den økonomiske oppbygginga raskt, og styrke arbeidernes ledelse over bøndene. Vi må lede valga og avsløringskampanjene³ som følger med kontrollen av jordfordelinga, riktig, ellers blir det umulig å styrke regjeringsorganene våre slik at de kan lede den revolusjonære krigen og alt arbeidet vårt energisk, medrekna det økonomiske arbeidet. Når økonomien blir utvikla, er det også ei svært viktig oppgave å høyne det politiske og kulturelle nivået til folket gjennom kultur- og utdanningsarbeid. Det sier seg sjøl at vi ikke en eneste dag må forsømme å utvide rødehæren. Alle skjønner at

den økonomiske blokaden blir enda strammere hvis rødehæren ikke vinner seirer. På den andre sida kommer økonomisk vekst og et bedre liv for massene utvilsomt til å være til stor hjelp for arbeidet med å utvide rødehæren, og oppmuntre massene til å marsjere ivrig til fronten. La oss oppsummere. Dersom vi gjennomfører alle disse oppgavene, medrekna den svært viktige oppgava med å bygge opp økonomien, og dersom vi sørger for at alle oppgavene tjener den revolusjonære krigen, kommer vi uten tvil til å vinne seier i den revolusjonære krigen.

NOTER

1. Mellom 1930 og 1934 satte Chiang Kai-shek i gang fem storstilte stormangrep mot det røde området som hadde Juichin i Kiangsi som sentrum. De blei kalt «innringings- og undertrykkings»-felttog. Det femte av disse felttoga begynte i oktober 1933, men Chiang Kai-shek hadde forberedt seg aktivt til det helt fra sommeren.

2. Etter jordbruksreformen blei det gjennomført en kampanje for å kontrollere jordfordelinga i det røde området. Den skulle undersøke om jorda var blitt omfordelt riktig.

3. Avsløringskampanjer var demokratiske kampanjer der folket blei oppmuntra til å avsløre ugjerninger fra funksjonærer i den demokratiske regjeringa.

HVORDAN SKAL VI SKILLE MELLOM KLASSENE PÅ LANDSBYGDA?

Oktober 1933

I. GODSEIERNE

En godseier er en person som eier jord, men som ikke arbeider sjøl, eller bare arbeider litt. Han lever av å utbytte bøndene. Den viktigste måten han utbytter dem på, er ved å kreve inn landskyld. I tillegg kan han låne ut penger, leie arbeidskraft, eller drive med industri eller handel. Men hovedforma for utbytting er å drive inn landskyld fra bøndene. Forvaltning av offentlig jord og inndriving av landskyld fra den jorda skolene eier¹, rekner vi også som utbytting gjennom landskyld.

En godseier som er gått konkurs, reknér vi fortsatt som godseier dersom han har det bedre enn en gjennomsnittlig mellombonde og ikke arbeider, men lever av å svindle og plyndre andre, eller av hjelp fra slekt og venner.

Krigsherrer, embetsmenn, lokale tyranner og ondskapsfulle storfolk er politiske representanter for godseierklassen og de mest hjerteløse blant godseierne. Svært ofte finner vi også lokale tyranner og ondskapsfulle storfolk i rikbøndenes rekker, men de har liten innflytelse.

Folk som hjelper godseierne med å kreve inn landskyld og forvalte eiendom, plasserer vi også i samme gruppe som godseierne dersom de får hovedinntekta si fra godseierens utbytting av bøndene, og tjener mer enn en gjennomsnittlig mellombonde.

Kamerat Maó Tsetung skreiv dette dokumentet i oktober 1933 for å rette på de avvika som var oppstått i arbeidet med jordreformen, og finne ei riktig løsning på jordproblemet. Det blei vedtatt av Den demokratiske sentrale arbeider- og bonderegjeringa på den tida, og de kriteriene som er lagt fram i dette dokumentet blei tatt i bruk for å fastsette klassetilhørigheten til folk på landsbygda.

Ågerkarer får i hovedsak inntekta si fra utbytting gjennom åger og de har det bedre enn en gjennomsnittlig mellombonde. Vi rekner dem til godseierne.

II. RIKBØNDENE

Som regel eier rikbonden jord. Men noen rikbønder eier bare en del av den jorda de driver, og leier resten. Andre har ikke noen egen jord i det hele tatt, og leier alt. Vanligvis har rikbonden flere og bedre produksjonsredskaper og større disponibel kapital enn det som er vanlig. Han arbeider sjøl, men får alltid en del av inntekta si, eller til og med størstedelen, fra utbytting. Den viktigste måten han utbytter andre på er ved å leie arbeidskraft (langtidsansatte arbeidere). I tillegg kan han leie bort en del av jorda si og drive utbytting gjennom landskyld, låne ut penger, eller drive industri og handel. De fleste rikbønder forvalter offentlig jord også. En som eier en god del god jord og driver noe av den sjøl uten å leie arbeidskraft, men som utbytter andre bønder gjennom landskyld, lånerenter eller på andre måter, skal også reknes som rikbonde. Rikbønder driver utbytting regelmessig, og mange av dem får mesteparten av inntekta si fra dette.

III. MELLOMBØNDENE

Mange mellombønder eier jord. Noen eier bare en del av den jorda de driver og leier resten. Andre eier ikke noe jord i det hele tatt, men leier alt. De har en god del jordbruksredskaper alle sammen. En mellombonde får enten hele eller mesteparten av inntekta si fra sitt eget arbeid. Som regel utbytter han ingen andre, og ofte blir han utbytta sjøl, og må betale en liten sum i landskyld og renter på lån. Men vanligvis selger han ikke arbeidskrafta si. Noen mellombønder (de velstående mellombøndene) driver litt utbytting, men dette er verken den vanlige eller den viktigste inntektskilden deres.

IV. FATTIGBØNDENE

Noen av fattigbøndene eier en del av den jorda de driver, og har noen få jordbruksredskaper. Andre eier ikke jord i det hele tatt, men bare noen få jordbruksredskaper. Vanligvis må fattigbøndene leie den jorda de driver. De blir utbytta, ettersom de må betale landskyld og renter på lån og selge en del av arbeidskrafta si.

Mellombonden trenger vanligvis ikke selge arbeidskrafta si, mens fattigbonden må selge en del av den. Dette er det viktigste kjennetegnet som skiller en mellombonde fra en fattigbonde.

V. ARBEIDERNE

Arbeiderne (medrekna landarbeiderne) eier vanligvis verken jord eller jordbruksredskaper, sjøl om noen eier en bitte liten jordlapp og et og annet jordbruksredskap. Arbeiderne lever helt eller i hovedsak av å selge arbeidskrafta si.

NOTER

1. Det var flere former for offentlig jord på landsbygda i Kina — jord som tilhørte herreds- eller distriktsregjeringene, forfedretemplet til en klan, et buddhist- eller taoist-tempel, ei katolsk kirke eller en moské, og jord der avkastninga skulle brukes til velferds-tiltak, som for eksempel hjelp til de som sulta, til bygging og vedlikehold av bruer og vegger, eller til utdanning. I virkeligheten var det godseierne og rikbøndene som kontrollerte mesteparten av denne jorda, og det var ikke mange bønder som hadde noe å si.

DEN ØKONOMISKE POLITIKKEN VÅR

23. januar 1934

De Kuomintang-krigsherrene som nesten har kjørt områdene under sitt eget styre i grøfta økonomisk, er de eneste som er så uforskamma at de dag inn og dag ut sprer rykter om at de røde områdene holder på å bryte helt sammen. Imperialistene og Kuomintang er oppsatt på å ødelegge de røde områdene, det økonomiske oppbyggingsarbeidet som foregår der nå og velferden til flere millioner arbeidere og bønder som har kjempa til seg frihet. Derfor fører de den hensynsløse politikken med økonomisk blokade, samtidig som de organiserer styrker som skal gjennomføre militære «innringings- og undertrykkings»-felttog. Men vi har leda de breie massene og rødehæren, og vi har ikke bare knust det ene fiendtlige «innringings- og undertrykkings»-felttoget etter det andre. Vi har også gjort det som har vært mulig med det livsviktige arbeidet for å bygge opp økonomien, slik at vi kan slå tilbake denne ondsinna økonomiske blokaden. På dette området har vi også vunnet den ene seieren etter den andre.

Den økonomiske politikken vår følger prinsippet om å fortsette med å gjøre alt vi kan klare med det livsviktige arbeidet for å bygge opp økonomien, og konsentrere de økonomiske ressursene om krigsinnsatsen. Samtidig skal vi forbedre levakåra til folket så mye som mulig, konsolidere forbundet mellom arbeidere og bønder på det økonomiske området, sikre arbeidernes ledelse over bøndene, og arbeide for å sikre statssektoren ei ledende rolle i forhold til den private sektoren i økonomien. Slik skaper vi vilkåra for å gå framover mot sosialismen i framtida.

Brennpunktet for oppbygginga av økonomien er å øke jordbruks- og

Kamerat Mao Tsetung la fram denne rapporten på Den andre nasjonale kongressen av arbeider- og bonderepresentanter i Juichin i Kiangsi-provinsen i januar 1934.

industriproduksjonen, utvide handelen med omverdenen og utvikle kooperativene.

Det er helt klart at jordbruket er i framgang i de røde områdene. Om vi sammenlikner med 1932, var jordbruksproduksjonen i 1933 15 prosent høyere i Sør-Kiangsi og Vest-Fukien og 20 prosent høyere i grenseområdet mellom Fukien, Chekiang og Kiangsi. Grenseområdet mellom Szechuan og Shensi har hatt en god høst. Når vi oppretter et rødt område, går jordbruksproduksjonen ofte ned det første eller de to første åra.¹ Men produksjonen tar seg opp igjen når jorda er omfordelt og eiendomsretten til den er fastlagt, og etter at vi har oppmuntra produksjonen, for da arbeider bondemassene med større iver. I noen områder er jordbruksproduksjonen like stor eller til og med større enn før revolusjonen. I andre områder har vi ikke bare dyrka opp igjen jord som lå brakk under de revolusjonære oppstandene, men også kommet i gang med nydyrking. Mange steder er det organisert pløyingslag og grupper for gjensidig hjelp² for å regulere bruken av arbeidskraft i landsbyene. Det er også organisert kooperativer for å overvinne vanskene som skyldes mangelen på trekkokser. Videre er det slik at svært mange av kvinnene deltar i produksjonen. Ikke noe av dette kunne ha skjedd i Kuomintang-tida. Den gangen, da godseierne eide jorda, verken ville eller kunne bøndene forbedre den. Det er først nå, som vi har fordelt jorda til bøndene og oppmuntra og belønna produksjonen, at arbeidsgløden deres har blomstra opp, og produksjonen har hatt stor framgang. Det er viktig å peke på at jordbruket er viktigst i oppbygginga av økonomien i den situasjonen vi er i nå. Det er gjennom jordbruket vi løser både det viktigste problemet vårt, nemlig matproblemet, og problemet med råmaterialer som bomull, hamp, sukkerrør og bambus, som vi trenger for å lage klær, sukker, papir og andre nødvendighetsartikler. Skogbruk og utviding av buskapen er også en viktig del av jordbruket. Innafor ramma av småbondeøkonomien er det tillatt og til og med nødvendig å legge passende planer for hvor mye som skal produseres av visse viktige jordbruksprodukter, og mobilisere bøndene til å arbeide hardt for å oppfylle planene. Vi må legge større vekt på dette og anstrenge oss mer for å få det til. Vi må lede bøndene aktivt i å løse vanskelige og viktige problemer i produksjonen, som for eksempel problemene med arbeidskraft, trekkokser, gjødsel, såkorn og vanning. I denne sammenhengen er den grunnleggende oppgava vår å organisere det slik at arbeidskrafta blir satt inn der den trengs, og å oppmuntre kvinner til å ta

del i jordbruksproduksjonen. Det som skal til for å løse arbeidskraft-problemet er å organisere grupper for gjensidig hjelp og pøyingslag, og mobilisere og oppmuntre hele befolkninga på landsbygda til å hjelpe til i den travle pøyningstida om våren og sommeren. Et annet stort problem er at en ganske stor del (om lag 25 prosent) av bøndene ikke har nok trekkokser. Vi må se til at det blir organisert trekkokse-kooperativer, og vi må oppmuntre bøndene som ikke har okser til å gå sammen om å kjøpe. Vanning er livsnerven i jordbruket, og det må vi også legge stor vekt på. Sjølsagt kan vi ikke trekke fram spørsmålet om statsbruk eller kollektivbruk ennå, men det er tvingende nødvendig å opprette små forsøksgarder, landbrukshøgskoler og landbruksmesser på ulike steder, for å fremme utviklinga av jordbruket.

Fiendens blokade har gjort det vanskelig for oss å markedsføre varer utafor våre egne områder. Produksjonen har gått tilbake i mange handverksgreiner i de røde områdene. Dette gjelder særlig tobakks- og papirproduksjonen. Men vanskene med å sende varer ut er ikke helt uoverstigelige. Vi har store markeder i våre egne områder på grunn av massenes behov. Vi må systematisk få i gang igjen og utvikle produksjonen innfor handverk og enkelte industrigreiner, for det første for å dekke våre egne behov og for det andre for å handle med omverdenen. Mange handverks- og noen industrigreiner har begynt å ta seg opp de to siste åra, og særlig sia første halvdel av 1933. Dette skyldes at vi har begynt å legge vekt på det, og at folket litt etter litt har utvikla produsentkooperativer. De viktigste områdene er: tobakk, papir, wolfram, kamfer, jordbruksredskaper, gjødsel og kalk. Sånn som sakene står nå, må vi heller ikke la være å produsere bomullstøy, medisiner og sukker sjøl. I grenseområdet mellom Fukien, Chekiang og Kiangsi er det satt i gang noen industrigreiner som ikke var der før, som for eksempel papirproduksjon, tekstilproduksjon og sukkerraffinering, og de klarer seg bra. Folk har begynt å utvinne salt fra salpeter for å bøte på saltmangelen. Vi må planlegge skikkelig for å holde industrien i gang. Det er sjølsagt umulig å legge detaljerte og omfattende planer når handverksproduksjonen er så spredt. Men for enkelte sentrale foretak er det absolutt livsviktig å legge ganske detaljerte produksjonsplaner. Dette gjelder først og fremst stats- og kooperativforetak. Helt fra første stund må hvert eneste et av de statlige og kooperative industriforetaka våre legge vekt på å gjøre nøyaktige overslag over tilgangen på råmaterialer og markedsutsiktene både hos fienden og hos oss.

I øyeblikket er det særlig viktig at vi organiserer privat handel med omverdenen etter en plan, og at staten tar seg av visse livsviktige varer direkte, som for eksempel innførsel av salt og bomullstøy, utførsel av korn og wolfram og regulering av korntilførselen innafor våre egne områder. Slikt arbeid blei først starta i grenseområdet mellom Fukien, Chekiang og Kiangsi, og blei satt i gang i sentralområdet våren 1933. I denne sammenhengen har vi sikra oss framgang i utgangspunktet ved å opprette Byrået for handel med omverdenen og andre byråer.

Det er tre sektorer innafor økonomien vår: den statlige, den kooperative og den private sektoren.

I øyeblikket er den statlige sektoren begrensa til det som er mulig og livsviktig. Statsdrevet industri og handel er begynt å vokse og har grenseløse muligheter.

Når det gjelder den private sektoren av økonomien, skal vi ikke hindre den. Vi skal faktisk fremme og oppmuntre den, så lenge den ikke går ut over de lovfesta grensene regjeringa har satt. Det er nemlig livsviktig for statens og folkets interesser på dette stadiet at den private sektoren utvikler seg. Vi trenger knapt nevne at den private sektoren dominerer nå, og helt sikkert vil fortsette å ha ei ledende stilling i lang tid. I dag består den private sektoren i de røde områdene av små bedrifter.

Den kooperative sektoren vokser raskt. Ifølge talla fra sytten fylker i Kiangsi og Fukien, var det 1423 kooperativer av forskjellig slag i september 1933. De har en samla kapital på over 300 000 yuan. Det er flest forbrukerkooperativer og kornkooperativer, mens produsentkooperativer kommer på andre plass. Det er først i det siste at det er blitt satt i gang kredittkooperativer. Når kooperativene og statsforetaka blir samordna og vokser over lang tid, blir de ei enorm kraft i økonomien vår som gradvis får overhand og tar ledelsen over den private sektoren. Derfor må vi utvikle den statlige sektoren så mye som råd og utvikle den kooperative sektoren kraftig, samtidig som vi oppmuntrer den private sektoren.

Med støtte fra massene har vi sendt ut økonomiske oppbyggingsobligasjoner til en samla verdi av tre millioner yuan. Dette har vi gjort for å utvikle statsforetaka og hjelpe kooperativene. I dag kan vi bare løse spørsmålet om midler til å bygge opp økonomien om vi har denne tiltrua til massenes styrke.

Å øke inntektene ved å utvikle økonomien er et grunnprinsipp i finanspolitikken vår. Det har allerede brakt handfaste resultater i gren-

seområdet mellom Fukien, Chekiang og Kiangsi, og det holder på å gjøre det i Sentralområdet også. Finans- og økonomiorganisasjonene våre har plikt til å følge dette prinsippet samvittighetsfullt. I denne sammenhengen må vi sørge for at statsbanken først og fremst gir ut pengesedler etter det som trengs for å utvikle økonomien, og bare i andre rekke etter reint finansielle behov.

Sparsomhet må være det veiledende prinsippet for utgiftene til regjeringa. Vi må gjøre det klart for alle regjeringsansatte at korrupsjon og sløseri er svært store forbrytelser. Vi har allerede fått noen resultater i kampanjene mot korrupsjon og sløseri, men vi må fortsette anstrengelsene. Rekneskapssystemet vårt må følge prinsippet om å spare hver slant til krigsinnsatsen, til revolusjonen og oppbygginga av økonomien. Vi må bruke statsinntektene på helt andre måter enn Kuomintang.

I ei tid da landet er kasta ut i økonomisk katastrofe, da hundrevis av millioner mennesker lir grusomt under sult og kulde, går folkeregjeringa i områdene våre iherdig løs på å bygge opp økonomien til beste for nasjonen og for å fremme den revolusjonære krigen, uten å la seg hindre av alle vanskene. Situasjonen er helt klar. Hvis vi ikke slår imperialismen og Kuomintang og tar fatt på planmessig, organisert oppbygging av økonomien, kan vi ikke redde folket i hele Kina fra ei ulykke ingen har opplevd maken til.

NOTER

1. Vanligvis gikk jordbruksproduksjonen ned i ett eller to år etter at det var blitt oppretta et rødt område. Dette skyldtes i hovedsak at eiendomsretten til jorda ennå ikke var fastsatt og at en ny økonomisk orden ennå ikke var skikkelig grunnfesta, da jorda blei omfordelt. Dette gjorde at bøndene ikke kunne konsentrere seg fullt og helt om produksjonen.

2. Bøndene i de røde områdene oppretta grupper for gjensidig hjelp og pløyingslag for å organisere arbeidskrafta bedre, og dermed lette produksjonen. Systemet var bygd på enmannsdrift i jordbruket. Medlemmene gjorde like mye arbeid for hverandre etter prinsippet om frivillig deltaking og gjensidige fordeler. Om én ikke kunne gi en annen like mye hjelp som han fikk, betalte han mellomlegget. Gruppene hjalp ikke bare hverandre, de hjalp også familien til soldater i rødehæren og arbeidde for gamle folk som hadde mista slektningene sine, uten annen lønn enn mat så lenge arbeidet varte. Disse tiltaka for gjensidig hjelp var til stor hjelp i produksjonen, og blei gjennomført på en fornuftig måte. Derfor fikk de varm støtte fra massene.

SØRG FOR MASSENE VELFERD, LEGG VEKT PÅ ARBEIDSMETODENE

27. januar 1934

Det er to spørsmål kameratene ikke har lagt vekt på i diskusjonen, og som jeg mener vi må ta opp.

Det første spørsmålet dreier seg om massenes velferd.

Nå er den sentrale oppgava vår å mobilisere de breie massene til å delta i den revolusjonære krigen, bruke krigen til å styrte imperialismen og Kuomintang, spre revolusjonen over hele landet, og drive imperialismen ut av Kina. Den som legger for lite vekt på denne sentrale oppgava, er ingen god revolusjonær kader. Dersom kameratene våre virkelig forstår denne oppgava og skjønner at vi må spre revolusjonen over hele landet for enhver pris, må de på ingen måte se gjennom fingrene med eller undervurdere spørsmålet om de nærmeste interessene til de breie massene, spørsmålet om massenes velferd. For den revolusjonære krigen er massenes krig. Vi kan bare føre en slik krig om vi mobiliserer massene og stoler på dem.

Kan vi klare å slå fienden om vi bare mobiliserer folket til å fortsette krigen, og ikke gjør noe annet? Sjølsagt ikke. Om vi vil vinne, må vi gjøre mye mer. Vi må lede bøndernes kamp for jord, og fordele jord til dem. Vi må høyne arbeidsgløden deres og øke jordbruksproduksjonen. Vi må trygge arbeidernes interesser, opprette kooperativer, utvikle handelen med omverdenen, og løse de problemene massene står overfor — mat, husrom, klær, brensel, ris, matolje, salt, sjukdom, hygiene og giftermål. Kort sagt, vi må ta oss av alle de praktiske problemene i dagliglivet til massene. Hvis vi tar oss av disse problemene, løser dem og tilfredsstil-

Dette er en del av avslutningstalen som kamerat Mao Tsetung holdt på den andre nasjonale kongressen av arbeider- og bonderepresentanter i Juichin i Kiangsi-provinsen i januar 1934.

ler massenes behov, organiserer vi virkelig massenes velferd. Da er det sikkert og visst at massene kommer til å samle seg rundt oss og støtte oss varmt. Kamerater, kan vi da få dem til å reise seg og bli med i den revolusjonære krigen? Ja visst kan vi det.

Her er noen saker vi har oppdaga hos noen av kadrene våre: De snakker bare om å utvide rødehæren, gjøre transportkorpset større, kreve inn jordskatt og selge obligasjoner. De verken diskuterer eller tar seg av andre saker, de gir til og med helt blaffen i dem. Ei tid var for eksempel bystyret i Tingchow bare opptatt av å utvide rødehæren og mobilisere til transportkorpset, og brydde seg slett ikke om massenes velferd. Folk i Tingchow sto overfor disse problemene: De mangla ved. Det var ikke mulig å få kjøpt salt, for kapitalistene hamstra det. Noen mennesker hadde ikke noe sted å bo. Det var dårlig med ris; og den som fans var dyr. Dette var de praktiske problemene folkemassene i Tingchow sto overfor, og de vendte seg ivrig mot oss for å få hjelp til å løse dem. Men bystyret i Tingchow drøfta ikke noen av disse sakene. Dette førte til at minst hundre representanter nekta å møte opp da det nye rådet av arbeider- og bonderepresentanter blei valgt i byen. Det var etter at de første rådsmøtene bare hadde drøfta spørsmåla om å utvide rødehæren og mobilisere til transportkorpset, og hadde sett helt gjennom fingrene med massenes velferd. Derfor kunne ikke rådet fortsette møtene sine. Dette gjorde at de verken fikk utvida rødehæren eller transportkorpset noe særlig. Dette var det første eksempelet.

Kamerater! Dere har sikkert lest de heftene dere har fått, om de to mønsterherredene. Der er situasjonen helt annerledes. Se hvor mange fra Changkang herred i Kiangsi¹ og Tsaihsi herred i Fukien² som har blitt med i rødehæren. I Changkang har 80 prosent av de unge mennene og kvinnene blitt med i rødehæren, og i Tsaihsi er tallet 88 prosent. Det er solgt mange obligasjoner der også. I Changkang er folketallet 1500, og der er det solgt obligasjoner for 4500 yuan. Det er gjort mye på andre områder også. Hvordan forklarer vi dette? Noen eksempler vil vise det tydelig. I Changkang begynte det å brenne i huset til en fattigbonde, og ett og et halvt rom blei ødelagt. Da ba herredsregjeringa massene om å hjelpe han med penger. I et annet tilfelle var det tre som sulta. Herredsregjeringa og gruppa for gjensidig hjelp ga dem straks ris. Da det var matmangel i fjor sommer, fikk herredsregjeringa tak i ris fra Kunglueh fylke³, mer enn to hundre li unna, for å hjelpe massene. På dette området blei det også gjort utmerka arbeid i Tsaihsi. Slike herredsregjeringer

er virkelig forbilder. Bystyret i Tingchow, med sine byråkratiske metoder for ledelse, er helt annerledes. Vi må lære av herredene Changkang og Tsaihsi, og gå mot slike byråkratiske ledere som de har i Tingchow.

Jeg vil så sterkt jeg kan understreke for denne kongressen at vi må legge stor vekt på massenes velferd, alt fra problemene med jord og arbeid til problemene med brensel, ris, matolje og salt. Kvinnene vil lære å pløye og harve. Hvem kan lære dem det? Barna vil gå på skole. Har vi oppretta grunnskoler? Trebrua der borte er altfor smal og folk kan falle ned. Skal vi ikke reparere den? Mange lir av byller og andre skavanker. Hva skal vi gjøre med det? Vi må sette alle slike problemer som gjelder massenes velferd, på dagsordenen. Vi må diskutere problemene, fatte vedtak, sette dem ut i livet, og undersøke resultatene. Vi må overbevise massene om at vi forsvarer deres interesser, at våre liv er nært knytta sammen med deres. Vi må hjelpe dem til å gå videre fra dette til å forstå de større oppgavene vi har stilt, oppgavene i den revolusjonære krigen. Da kommer de til å støtte revolusjonen og spre den over hele landet, følge de politiske oppfordringene våre, og kjempe til siste slutt for at revolusjonen skal seire. Massene i Changkang sier: «Kommunistpartiet er virkelig bra! Det tenker på alt for oss.» Kameratene i herredet Changkang er et eksempel for oss alle. For noen fantastiske mennesker! De breie massene er blitt oppriktig glad i dem, og støtter oppfordringa fra dem om å mobilisere til krigen. Vil vi at massene skal støtte oss? Vil vi at de skal bruke hele styrken sin ved fronten? Dersom vi vil det, må vi være sammen med dem, vekke gløden og initiativet deres, bry oss om hvordan de har det, arbeide alvorlig og ærlig til beste for dem, og løse alle problemene de har, både i produksjonen og i dagliglivet — problemene med salt, ris, husrom, klær, fødsler osv. Om vi gjør det, kommer massene helt sikkert til å støtte oss og se på revolusjonen som den mest ærerike fana si, som sjølve livet. Om Kuomintang angriper de røde områdene, vil massene kjempe mot dem til siste slutt. Dette er ikke noe å lure på, for er det ikke sant at vi har knust fiendens første, andre, tredje og fjerde «innringings- og undertrykkings»-felttog?

Kuomintang følger nå en taktikk med blokkhuskrigføring⁴. De bygger febrilsk «skilpaddeskalla» sine som om de skulle være jernbastioner. Kamerater! Er de virkelige jernbastioner? Langt ifra! Tenk på palassene til de føydale keiserne, som sto i tusenvis av år. Var ikke de mektige med murene og vollgravene sine? Likevel falt de sammen ett etter ett straks massene reiste seg. Tsaren av Russland var en av de grusomste herskerne

i verden, men blei det noe igjen av han når proletariatet og bøndene reiste seg til revolusjon? Nei, ingenting. Og jernbastionene hans? De falt fra hverandre alle som en. Kamerater! Hva er en virkelig jernbastion? Det er massene, millioner på millioner av mennesker som ærlig og redelig støtter revolusjonen. Det er den virkelige jernbastionen som ingen makt kan knuse, ingen makt i verden. Kontrarevolusjonen kan ikke knuse oss. Tvert imot, vi skal knuse den. Vi skal samle millioner på millioner av mennesker rundt den revolusjonære regjeringa og utvide den revolusjonære krigen vår. Vi skal feie vekk all kontrarevolusjon og vinne hele Kina.

Det andre spørsmålet dreier seg om arbeidsmetodene våre.

Vi skal lede og organisere den revolusjonære krigen samtidig som vi skal lede og organisere massenes liv. De to største oppgavene vi har, er å organisere den revolusjonære krigen og gjøre massenes liv bedre. Her står vi overfor problemet med arbeidsmetoder, som er et alvorlig problem. Det er ikke nok å stille oppgaver, vi må løse problemet med metodene for å utføre dem også. Om vi skal sette over ei elv, kan vi ikke klare det uten bru eller båt. Om vi ikke løser problemet med brua eller båten, er det ingen vits i å snakke om å sette over elva. Om vi ikke løser problemet med metodene, er det ingen vits i å snakke om oppgava. Om vi ikke legger vekt på å lede arbeidet med å utvide rødehæren og er særskilt nøye med metodene vi bruker, kan vi aldri løse den oppgava, sjøl om vi gjentar frasen «Utvid rødehæren» tusen ganger. Om vi ikke gjør annet enn å stille oppgaver uten å bry oss med metodene for å gjennomføre dem, ikke bekjemper byråkratiske arbeidsmetoder og tar i bruk praktiske og konkrete metoder, og om vi ikke kvitter oss med kommandometoder og tar i bruk metoden med tålmodig overtalelse, kan vi ikke gjennomføre oppgavene våre på noe annet felt heller. Verken kontroll av jordfordelinga eller oppbygging av økonomien, arbeidet innafor kultur og utdanning eller arbeidet i de nye områdene og grensedistriktene.

Kameratene i Hsingkuo har gjort førsteklasses arbeid og fortjener ros som mønsterarbeidere. Kameratene i Nordøst-Kiangsi har også gjort bra arbeid, og de er også mønsterarbeidere. Kameratene på begge disse stedene har knytta problemet med massenes velferd sammen med problemet med den revolusjonære krigen. Slik løser de problemene med de revolusjonære arbeidsmetodene, samtidig som de utfører de revolusjonære oppgavene sine. De arbeider samvittighetsfullt, løser problemene nøyaktig og omhyggelig og tar det revolusjonære ansvaret sitt alvorlig.

De er flinke til å organisere og lede både revolusjonær krig og massenes velferd. Også andre steder har kamerater gjort framsteg i dette arbeidet og fortjener ros — som for eksempel i noen deler av fylkene Shanghang, Changting og Yungting i Fukien-provinsen, i Hsikiang og andre steder sør i Kiangsi-provinsen, i noen deler av fylkene Chaling, Yunghsin og Kian i grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi, i noen deler av Yang-hsin fylke i grenseområdet mellom Hunan, Hupeh og Kiangsi, i distrikter og herreder i mange andre fylker i Kiangsi-provinsen, og i Juichin fylke som ligger direkte under sentralregjeringa.

På alle steder der vi har ledelsen, er det helt sikkert mange aktive kadrer, utmerka kamerater som har kommet fra massene. Disse kameratene har ansvaret for å hjelpe til på steder der arbeidet vårt er svakt, og for å hjelpe kamerater som ikke greier å arbeide godt ennå. Vi er midt oppe i en stor revolusjonær krig. Vi må bryte gjennom fiendens storstilte «innringing og undertrykking», og spre revolusjonen til alle deler av landet. Alle revolusjonære kadrer har et enormt ansvar. Etter denne kongressen må vi ta i bruk effektive metoder for å forbedre arbeidet vårt. De framskredne områdene må bli enda mer framskredne, og de tilbakeliggende områdene må ta igjen de framskredne. Vi må skape tusenvis av herreder som Changkang og dusinvis av fylker som Hsingkuo. De skal bli støttepunktene våre. Vi skal dra ut fra disse støttepunktene for å knuse fiendens «innringings- og undertrykkings»-felttog, og styrte styret til imperialismen og Kuomintang i hele landet.

NOTER

1. Herredet Changkang ligger i Hsingkuo fylke i Kiangsi-provinsen.
2. Herredet Tsaihsi ligger i Shanghang fylke i Fukien-provinsen.
3. Kunglueh fylke lå da i det røde området i Kiangsi. Sentrum var byen Tungku, som lå sørøst for Kian fylke. Det var oppkalt etter kamerat Huang Kung-lueh, som var sjef for det tredje armékorps i den røde hæren. Han ga livet sitt der i oktober 1931.
4. På den militære konferansen Chiang Kai-shek holdt i Lushan i Kiangsi-provinsen i juli 1933, bestemte han at det skulle bygges blokkhus rundt de røde områdene. Dette var en ny militær taktikk for det femte «innringings- og undertrykkings»-felttoget hans. Ved slutten av januar 1934 rekna en med at det var bygd i alt 2900 blokkhus i Kiangsi-provinsen. Seinare brukte de japanske angriperne den samme taktikken mot Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen. Erfaringa viste klart og tydelig at det var mulig å slå tilbake og overvinne den kontrarevolusjonære blokkhus-taktikken fullstendig, om en holdt fast på kamerat Mao Tsetungs strategi med folkekrig.

OM TAKTIKKEN MOT DEN JAPANSKE IMPERIALISMEN

27. desember 1935

KJENNETEGNA VED DEN POLITISKE SITUASJONEN NÅ

Kamerater! Nå har den politiske situasjonen endra seg voldsomt. Partiet vårt har fastlagt oppgavene sine ut fra denne nye situasjonen.

Hvordan er situasjonen nå?

Det viktigste kjennetegnet er at den japanske imperialismen vil gjøre Kina til en koloni.

Som vi alle veit, har Kina vært en halvkoloni i nesten hundre år, og flere imperialistmakter har herska her i fellesskap. Det kinesiske folket har slåss mot imperialismen, og imperialismaktene har stridd seg imellom. Derfor har Kina klart å holde på ei halvfri stilling. Den første verdenskrigen gjorde det mulig for den japanske imperialismen å herske over Kina aleine ei tid. Yuan Shih-kai¹, som var den største landssvike-
ren på den tida, undertegna de tjueen krava², som overga Kina til Japan.

Dette er en rapport kamerat Mao Tsetung la fram på konferansen for partiaktivister i Wayaopao i Nord-Shensi etter Wayaopao-møtet i sentralkomiteens politiske byrå i desember 1935. Dette er et av de viktigste møtene sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti har sammenkalt noen gang. Det fans en feilaktig ide i partiet som gikk ut på at arbeiderne og bøndene ikke kunne alliere seg med det kinesiske nasjonale borgerskapet i kampen de alle førte mot Japan. Møtet kritiserte dette, og bestemte seg for taktikken med en nasjonal enhetsfront. På grunnlag av vedtaka fra det politiske byrået forklarte kamerat Mao Tsetung i detalj hvilke muligheter som fans, og hvor viktig det var å få i stand en enhetsfront med det nasjonale borgerskapet igjen. Vilkåret var at det måtte gjøres motstand mot Japan. Han la vekt på hvor avgjørende viktig det var at kommunistpartiet og rødehæren

Denne avtalen blei erklært død og maktesløs fordi det kinesiske folket kjempa mot den japanske imperialismen, og fordi andre imperialistmakter blanda seg inn. I 1922 sammenkalte De forente stater nimaktskonferansen i Washington. Der blei det undertegna en avtale³ som igjen ga flere imperialistmakter felles herredømme over Kina. Men snart endra situasjonen seg igjen. 18. september-hendinga i 1931⁴ var starten på det stadiet vi er i nå, der Japan gjør Kina til en koloni. Japans aggresjon gjaldt i første omgang bare de fire provinsene i nordøst⁵. Derfor var det mange som trudde at de japanske imperialistene ikke ville rykke lengre fram. I dag er det annerledes. De japanske imperialistene har alt vist at de vil rykke fram sør for den store muren og okkupere hele Kina. Nå vil de forandre hele Kina fra en halvkoloni som er delt mellom flere imperialistmakter, til en japansk koloni. Øst-Hopei-hendinga⁶, som nylig har funnet sted, og de diplomatiske samtalene⁷ er klare tegn på at utviklinga går i ei retning som truer tilværelsen til hele det kinesiske folket. Dette gjør at alle klasser og politiske grupper i Kina må bestemme seg for hva de skal gjøre. Skal de gjøre motstand? Skal de overgi seg? Eller skal de vakle?

La oss nå se på hvordan de ulike klassene i Kina svarer på dette spørsmålet.

Alle arbeiderne og bøndene krever at det blir gjort motstand. Arbeiderklassen og bøndene er de mest beslutsomme kreftene i den kinesiske revolusjonen. Revolusjonen i 1924—27, jordbruksrevolusjonen fra 1927 til i dag og den anti-japanske flodbølga etter 18. september-hendinga i 1931 har bevist dette.

Småborgerskapet krever også at det blir gjort motstand. Har ikke studentene og småborgerskapet i byene alt satt i gang en brei bevegelse mot Japan?⁸ Denne delen av det kinesiske småborgerskapet deltok i revolu-

måtte ha den ledende rolla i denne enhetsfronten. Han pekte på at den kinesiske revolusjonen var langvarig, og kritiserte den transsynte politikken med stengte dører og forhasta framferd, som lenge hadde eksistert i partiet når det gjaldt revolusjonen. Dette var den grunnleggende årsaka til at partiet og rødehæren haddé ei rekke alvorlige tilbakeslag i den andre revolusjonære borgerkrigen. Samtidig gjorde Mao partiet oppmerksom på den historiske lærdommen de kunne trekke av nederlaget for revolusjonen i 1927. Dette nederlaget skyldtes høyreopportunismen til Chen Tu-hsiu. Han viste også at Chiang Kai-shek helt sikkert ville prøve å undergrave de revolusjonære kreftene. Slik gjorde han det mulig for partiet å holde hodet kaldt i den nye situasjonen og bevare de revolusjonære kreftene til tross for at Chiang Kai-shek ustanselig lagde intriger og satte i gang mange væpna angrep.

sjonen i 1924—27. Akkurat som bøndene er de økonomisk sett småprodusenter, og interessene deres kan ikke forenes med interessene til imperialismen. Imperialismen og de kinesiske kontrarevolusjonære kreftene har gjort det svært vanskelig for dem. Mange har blitt arbeidsløse, gått konkurs, eller nesten konkurs. Nå er det overhengende fare for at de blir slaver under et annet land, og de har ikke annet valg enn å gjøre motstand.

Men hva svarer det nasjonale borgerskapet, kompradorklassen og godseierklassen, og hva svarer Kuomintang på dette spørsmålet?

De store lokale tyrannene, de store ondskapsfulle storfolka, de store krigsherrene og de store byråkratene og kompradorene har bestemt seg for lenge sia. De holder fast på det de har sagt lenge, at revolusjon er verre enn imperialisme, uansett hva slags revolusjon det er. De har dannet en leir av landssvikere. For dem fins det rett og slett ikke noe spørsmål om å bli slaver under en fremmed nasjon, for de har alt mista all nasjonalfølelse. Interessene deres kan ikke skilles fra interessene til imperialismen. Chiang Kai-shek⁹ er høvdingen deres. Denne leiren av landssvikere er dødsfiender av det kinesiske folket. Om det ikke hadde vært for denne bølgingen med landssvikere, kunne ikke den japanske imperialismen ha drevet så åpenlys aggresjon. De er løpegutter for imperialismen.

Spørsmålet om det nasjonale borgerskapet er innfløkt. Denne klassen deltok i revolusjonen i 1924—27, men flammene fra revolusjonen skremte vettet av dem. Seinere gikk de over til folkets fiender, Chiang Kai-shek-klikken. Spørsmålet er: Kan denne klassen i det hele tatt forandre seg under de forholda vi har nå? Vi tror den kan det. For det nasjonale borgerskapet skiller seg både fra godseierklassen og kompradorklassen. Det er forskjell på dem. Det nasjonale borgerskapet er mindre føydalt enn godseierklassen, og har færre kompradortrekk enn

I januar 1935 fikk sentralkomiteen ny ledelse med kamerat Mao Tsetung i spissen, i stedet for den «venstre»-opportunistiske ledelsen den hadde hatt før. Dette skjedde på et utvida møte i det politiske byrået i sentralkomiteen i Tsunyi i Kweichow-provinsen. Men dette møtet blei holdt under den lange marsjen til rødehæren, og derfor kunne det bare avgjøre de militære spørsmåla som hasta mest, og spørsmålet om hvordan sekretariatet og den revolusjonære militærkommisjonen i sentralkomiteen skulle organiseres. Det var først da den røde hæren hadde nådd fram til Nord-Shensi etter den lange marsjen, at sentralkomiteen i partiet kunne ta seg systematisk av de ulike taktiske problemene på det politiske området. I denne rapporten analyserer kamerat Mao Tsetung disse problemene svært grundig.

kompradorklassen. I det nasjonale borgerskapet er det ei gruppe som er nært knytta til utenlandsk kapital og de kinesiske godseierne. Det er høyrefløya i det nasjonale borgerskapet. Nå skal vi ikke ta opp spørsmålet om de kan forandre seg. Problemet er de gruppene som har få eller ingen slike band. Nå står Kina i fare for å bli redusert til koloni. Og i denne nye situasjonen trur vi at disse delene av det nasjonale borgerskapet kan endre holdning. Endringa vil bli prega av vakling. På den ene sida liker de ikke imperialismen. På den andre sida er de redde for en gjennomgripende revolusjon, og derfor vakler de. Dette forklarer hvorfor de deltok i revolusjonen i 1924—27, og hvorfor de til slutt gikk over til Chiang Kai-sheks side. På hvilken måte er forholda annerledes nå enn i 1927, da Chiang Kai-shek sveik revolusjonen? Da var Kina fortsatt en halvkoloni, men nå er det på veg til å bli en koloni. I de siste ni åra har det nasjonale borgerskapet svikta forbundsfellene sine, arbeiderklassen, og blitt venner med godseierklassen og kompradorklassen. Men har de vunnet noe? Ingenting, bortsett fra at industri- og handelsforetaka deres har gått konkurs eller nesten konkurs. Derfor trur vi at det nasjonale borgerskapet kan forandre holdning i den situasjonen vi står i nå. Hvor stor blir denne endringa? Det allmenne kjennetegnet ved det nasjonale borgerskapet er at det vakler. Men på et visst trinn i kampen kan ei gruppe (venstrefløya) delta, mens ei annen gruppe vakler i retning av å bli nøytrale.

Hvilke klasseinteresser representerer 19. rutearmé, som er leda av Tsai Ting-kai¹⁰ og andre? Den representerer interessene til det nasjonale borgerskapet, det øverste laget av småborgerskapet og rikbøndene og smågodseierne på landsbygda. Sloss ikke Tsai Ting-kai og forbundsfellene hans en gang vilt mot rødehæren? Jo, men seinere har de gått sammen med rødehæren for å slåss mot Japan og Chiang Kai-shek. I Kiangsi angrep de rødehæren, men seinere kjempa de mot de japanske imperialistene i Shanghai. Og da de så kom til Fukien, kom de overens med rødehæren og vendte våpna mot Chiang Kai-shek. Tsai Ting-kai og forbundsfellene hans retta altså til å begynne med våpna mot rødehæren. Nå retter de dem mot den japanske imperialismen og Chiang Kai-shek. Dette betyr at Kuomintang-leiren er blitt splitta, og vi må se på det som en fordel for revolusjonen, uansett hva de måtte gjøre i framtida og trass i at folkeregjeringa deres i Fukien holder fast på de gamle metodene sine og ikke reiser massene til kamp. Når forholda etter 18. september-hendinga kunne få denne gruppa til å splitte ut, hvorfor kan

ikke forholde i dag føre til andre splittelser i Kuomintang? De partimedlemmene som mener at hele leiren til godseierne og borgerskapet er enhetlig og fast, og at den aldri kan forandre seg under noen forhold, tar feil. Ikke nok med at de ikke forstår alvoret i den situasjonen vi er oppe i nå, de har til og med glemt historia.

La meg si litt mer om det som har skjedd. I 1926 og 1927 rykka den revolusjonære hæren fram mot Wuhan, inntok den og marsjerte inn i Honan. Da var Tang Sheng-chih og Feng Yu-hsiang¹¹ med i revolusjonen. I 1933 samarbeidde Feng Yu-hsiang ei tid med kommunistpartiet om å danne en alliert hær mot Japan i Chahar-provinsen.

La oss ta et annet slående eksempel. 26. rutearmé og 19. rutearmé angrep rødehæren i Kiangsi. Men var det ikke den samme 26. rutearmé som satte i scene Ningtu-opprøret¹² i desember 1931, og blei en del av rødehæren? Lederne for Ningtu-opprøret, Chao Po-sheng, Tung Chen-tang og andre, er blitt stø kamerater i revolusjonen.

De operasjonene Ma Chan-shan¹³ leda mot Japan i de tre provinsene i nordøst, betydde enda en splittelse i leiren til herskerklassene.

Alle disse hendingene viser at det blir splittelser i fiendens leir når de japanske bombene truer hele Kina, og når kampen ikke lenger går som vanlig, men plutselig skyter fart.

Kamerater, la oss nå se på ei annen side ved spørsmålet.

Er det riktig å gå mot synspunktet vårt fordi det nasjonale borgerskapet i Kina er svakt politisk og økonomisk? Er det riktig å hevde at det nasjonale borgerskapet ikke kan endre holdning til tross for de nye forholda? Jeg trur ikke det. Dersom det nasjonale borgerskapet ikke kan endre holdning fordi det er svakt, hvorfor oppførte det seg da annerledes i 1924—27? Da helte det ikke bare mot revolusjon, det deltok faktisk i den. Kan vi si at svakheten til det nasjonale borgerskapet er en ny sjukdom, og ikke en det har hatt helt fra fødselen av? Kan vi si at det nasjonale borgerskapet er svakt i dag, men at det ikke var svakt i 1924—27? Et av de viktigste politiske og økonomiske kjennetegna ved et halvkolonialt land er at det nasjonale borgerskapet er svakt. Det er det som er grunnen til at imperialistene tør herse med dem, og derfor er et av kjennetegna ved det nasjonale borgerskapet at det ikke liker imperialismen. Vi nekter sjølsagt ikke for at det nettopp er svakheten til det nasjonale borgerskapet som gjør det lett for imperialistene, godseierne og kompradorene å lokke dem med noen midlertidige fordeler. Tvert imot innser vi fullt ut at denne svakheten nettopp er årsaka til at det nasjonale

borgerskapet ikke støtter revolusjonen konsekvent. Likevel kan vi ikke si at det nasjonale borgerskapet ikke er forskjellig fra godseier- og kompradorklassene, slik forholda er nå.

Derfor hevder vi ettertrykkelig at det blir splittelser i Kuomintang's leir når den nasjonale krisa når et avgjørende vendepunkt. Sånne splittelser har vist seg ved at det nasjonale borgerskapet har vakla og ved at det har dukka opp folk som er mot Japan, folk som Feng Yu-hsiang, Tsai Ting-kai og Ma Chan-shan, som har vært populære ei stund. Disse splittelserne er alt i alt til ulempe for kontrarevolusjonen og til fordel for revolusjonen. Kina er ujamnt utvikla politisk og økonomisk, og dette fører til at revolusjonen utvikler seg ujamnt. Dette øker mulighetene for å få slike splittelser.

Kamerater, så langt den positive sida av spørsmålet. La oss nå se på den negative, nemlig at visse deler av det nasjonale borgerskapet ofte er uovertrufne i kunsten å lure folket. Hvorfor det? Fordi denne klassen ikke bare omfatter dem som ærlig støtter den revolusjonære saka til folket, men også mange som kan virke revolusjonære eller halvvegs revolusjonære ei stund. På den måten får de ei stilling som gjør at de kan lure folket, ei stilling som gjør det vanskelig for folket å gjennomskue at de ikke støtter revolusjonen konsekvent, men farer med fusk. Dette gjør at kommunistpartiet får større ansvar for å kritisere forbundsfellene sine, avsløre de falske revolusjonære, og ta ledelsen. Å nekte for at det nasjonale borgerskapet kan vakle og slutte seg til revolusjonen under store omveltninger, er det samme som å skrinlegge, eller i alle fall legge for liten vekt på oppgava til partiet vårt, nemlig å kjempe for å ta ledelsen. For om det nasjonale borgerskapet var nøyaktig det samme som gods-eierne og kompradorene og hadde et like motbydelig og svikefullt oppsyn, ville det by på få eller ingen problemer å slåss mot dem om ledelsen.

Når vi lager en allmenn analyse av holdninga til den kinesiske gods-eierklassen og det kinesiske borgerskapet i tider med store omveltninger, må vi også peke på ei annen side. Det er nemlig slik at ikke engang godseier- og kompradorleiren er helt enhetlig. Grunnen til det er at Kina er et halvkolonialt land som mange imperialismakter slåss om. Når kampen retter seg mot den japanske imperialismen, danser løpeguttene til De forente stater og Storbritannia etter pipa til herrerne sine. Da kan de komme opp i skjult eller åpen kamp med de japanske imperialistene og løpeguttene deres. Det fins mange eksempler på slike bikkjeslagsmål, og vi skal ikke hefte oss ved dem. Vi skal bare nevne at Kuomintang-

politikeren Hu Han-min¹⁴, som Chiang Kai-shek en gang fengsla, nettopp har skrevet under på programmet vi har lagt fram, nemlig sekspunktsprogrammet for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen¹⁵. Krigsherrene i Kwangtung- og Kwangsi-klikken¹⁶, som støtter Hu Han-min, går også mot Chiang Kai-shek. De reiser de bedragerske parolene: «Vinn tilbake de områdene vi har tapt» og «gjør motstand mot Japan og undertrykk bandittene samtidig».¹⁷ (Chiang Kai-shek derimot reiste parolen: «Undertrykk bandittene først og gjør motstand mot Japan etterpå»). Er ikke dette ganske merkelig? Nei, det er slett ikke merkelig, men bare et særlig interessant eksempel på slagsmål mellom store og små bikkjer, mellom velfødde og utsulta bikkjer. Det er ikke ei stor kløft, men den er ikke liten heller. Det er en motsigelse som er både irriterende og vond på samme tid. Men det revolusjonære folket har nytte av at det fins slike slagsmål, slike kløfter og slike motsigelser. Vi må bruke alle slike slagsmål, kløfter og motsigelser i fiendens leir, og utnytte dem i kampen mot hovedfienden vår i øyeblikket.

Når vi skal oppsummere spørsmålet om forholdet mellom klassene, kan vi si at den grunnleggende endringa i situasjonen, nemlig at Japan har invadert Kina sør for den store muren, har endra forholdet mellom de ulike klassene i Kina. Det har styrka leiren til den nasjonale revolusjonen og svekka leiren til kontrarevolusjonen.

La oss nå drøfte situasjonen i leiren til den nasjonale revolusjonen i Kina.

La oss først se på rødehæren. Som dere veit, kamerater, har de tre hovedavdelingene i den kinesiske rødehæren vært opptatt med store forflytninger i nesten ett og et halvt år. Sjette armégruppe, under Jen Pi-shih¹⁸ og andre kamerater, begynte å forflytte seg til kamerat Ho Lungs område¹⁹ i august i fjor. I oktober begynte vi sjøl å forflytte oss²⁰. I mars i år begynte rødehæren i grenseområdet mellom Szechuan og Shensi²¹ å forflytte seg. Alle de tre avdelingene i rødehæren har forlatt de gamle stillingene, og forflytta seg til nye områder. Disse store forflytningene har gjort de gamle områdene om til geriljasoner. Rødehæren er blitt kraftig svekka undervegs. Ser vi hele situasjonen fra denne vinkelen, kan vi si at fienden har seira midlertidig og delvis, mens vi har lidd nederlag midlertidig og delvis. Er det riktig å si dette? Jeg mener det er det. For slik er virkeligheten. Men noen (for eksempel Chang Kuo-tao²²) sier at den sentrale røde arméen²³ har mislykkes. Er dette riktig? Nei, for virkeligheten er ikke slik. Når en marxist skal ta stilling til et problem, må

han se på både helheten og delene. Frøsken i brønnen sier: «Himmelen er ikke større enn brønnåpninga.» Det er ikke sant, for himmelen er mye større enn brønnåpninga. Om den hadde sagt: «En del av himmelen er like stor som brønnåpninga,» ville det være sant, for det stemmer med virkeligheten. Vi sier at på ett vis har rødehæren mislykkes (dvs. den har ikke klart å holde på de opprinnelige stillingene sine), men på et annet vis har den seira (dvs. i å gjennomføre planen om den lange marsjen). På ett vis har fienden seira (dvs. i å okkupere de opprinnelige stillingene våre), men på et annet vis har han mislykkes (dvs. han har ikke klart å gjennomføre planen med «innringing og undertrykking» og med «forfølgelse og undertrykking»). Dette er den eneste riktige måten å si det på, for vi har gjennomført den lange marsjen.

Når vi snakker om den lange marsjen, kan vi spørre: «Hvor viktig er den?» Vi svarer at den lange marsjen er den første i sitt slag i historia, den er et opprop, en propagandastyrke, en såmaskin. Har historia noen gang vært vitne til en lang marsj som vår sia Pan Ku delte himlene fra jorda, og de tre fyrstene og de fem keiserne²⁴ regjerte? I tolv måneder blei vi hver dag jaga og bomba fra lufta av dusinvis av fly. Samtidig blei vi innringa og forfulgt på bakken. Vi blei hindra og avskåret av en enorm styrke på flere hundre tusen mann, og vi støtte på talløse vansker og farer på vegen. Likevel feide vi tvers over en avstand på mer enn tjue tusen li, på kryss og tvers gjennom elleve provinser, og dette gjorde vi til fots. La oss spørre, har historia noengang sett en lang marsj som kunne måle seg med vår? Nei, aldri. Den lange marsjen er et opprop. Den har vist hele verden at den røde hæren er en hær av helter, mens imperialistene og løpeguttene deres, Chiang Kai-shek og hans likemenn, ikke dugar til noe. De har fullstendig mislykkes i å innringe, forfølge, hindre og avskjære oss, og dette har den lange marsjen bevist. Den lange marsjen er også en propagandastyrke. Den har vist for 200 millioner mennesker i elleve provinser at den vegen rødehæren går, er den eneste vegen til frihet. Hvordan kunne de breie massene så raskt ha lært om den store sannheten som rødehæren uttrykker, om det ikke hadde vært for den lange marsjen? Den lange marsjen er også en såmaskin. I de elleve provinsene har den sådd mange frø som kommer til å spire, skyte knopper, blomstre og bære frukt som vi kan høste i framtida. Kort sagt har den lange marsjen endt med seier for oss og nederlag for fienden. Hvem førte den lange marsjen fram til seier? Kommunistpartiet. En slik lang marsj hadde vært utenkelig om det ikke hadde vært for kommunistpar-

tiet. Det kinesiske kommunistpartiet, ledelsen, kadrene og medlemmene i partiet, er ikke redde for vansker eller strabaser. Alle som tviler på at vi er i stand til å lede den revolusjonære krigen vil falle i ei hengemyr av opportunisme. Det oppsto en ny situasjon straks den lange marsjen var over. I slaget ved Chihlochen sloss den sentrale røde arméen og den røde arméen i nordvest i broderlig fellesskap, og knuste landssvikerens Chiang Kai-sheks «innrings- og undertrykkings»-felttog mot grenseområdet mellom Shensi og Kansu.²⁵ På denne måten la de hjørnesteinen for den oppgava sentralkomiteen i partiet hadde tatt på seg, nemlig å bygge det revolusjonære hovedkvarteret for hele landet i Nordvest-Kina.

Slik er situasjonen for hovedstyrken til rødehæren, men hva med geriljakrigen i provinsene i sør? Geriljastyrkene våre der måtte tåle noen tilbakeslag, men de er ikke blitt utsletta. Mange steder hevder de seg igjen, og de vokser og utvider seg.²⁶

I Kuomintang-områdene sprer arbeidernes kamp seg utafor fabrikkportene, og kampen går over fra å være økonomisk til å bli politisk. Den heltmodige kampen arbeiderklassen fører mot japanerne og landssvikerne gjærer nå sterkt, og skal vi dømme etter situasjonen nå, er det like før det smeller.

Bøndene har aldri slutta å kjempe. De lir under utenlandsk aggresjon, vansker innenlands og naturkatastrofer. De har satt i gang omfattende kamper, som geriljakrig, masseopprør og hungeropptøyer. Geriljakrigen mot Japan som pågår nå i provinsene i nordøst og i Øst-Hopei²⁷, er bøndenes svar på angrepa fra den japanske imperialismen.

Studentbevegelsen har allerede vokst mye, og kommer helt sikkert til å fortsette med det. Men den må samordnes med kampen til arbeiderne, bøndene og soldatene. Bare da kan den fortsette frammarsjen og trasse unntakstilstanden som landssvikerne har innført, og trasse politikken med undergraving og nedslakting som politiet, sikkerhetspolitiets agenter, slynglene i utdanningssektoren og fascistene står for.

Vi har alt tatt opp vaklinga til det nasjonale borgerskapet, rikbøndene og smågodseierne, og muligheten for at de faktisk kan delta i kampen mot Japan.

Minoritetsnasjonalitetene, og særlig folket i Indre Mongolia, som er direkte trua av den japanske imperialismen, reiser seg til kamp. Ettersom tida går vil kampen deres smelte sammen med kampen til folket i Nord-Kina og med operasjonene til den røde arméen i nordvest.

Alt dette viser at den revolusjonære situasjonen nå endrer seg fra å

være lokal til å bli landsomfattende, og at den endrer seg litt etter litt fra å være ujamn til å bli temmelig jamn. Vi står like foran et stort omskifte. Oppgava til partiet er å samordne det rødehæren gjør med alt det arbeiderne, bøndene, studentene, småborgerskapet og det nasjonale borgerskapet i hele landet gjør, og skape en revolusjonær nasjonal enhetsfront.

DEN NASJONALE ENHETSFRONTEN

Nå som vi har gått gjennom situasjonen både med omsyn til kontrarevolusjonen og revolusjonen, blir det lett å fastsette de taktiske oppgavene til partiet.

Hva er den grunnleggende taktiske oppgava til partiet? Det er ikke noe annet enn å danne en brei revolusjonær nasjonal enhetsfront.

Den revolusjonære taktikken og de revolusjonære metodene for ledelse må endres etter som den revolusjonære situasjonen endrer seg. Oppgava til de japanske imperialistene, samarbeidsfolka og landssvikerne er å gjøre Kina til en koloni, mens vår oppgave er å gjøre Kina til et fritt og sjølstendig land med full territorial integritet.

Det er ei stor oppgave å vinne sjølstendighet og frihet for Kina. Den krever at vi kjemper mot utenlandsk imperialisme og de kontrarevolusjonære kreftene innenlands. Den japanske imperialismen er fast bestemt på å trenge djupt inn i Kina. De kontrarevolusjonære kreftene til storgodseier- og kompradorklassene innenlands er fortsatt sterkere enn de revolusjonære kreftene til folket. Vi kan ikke styrte den japanske imperialismen og de kontrarevolusjonære kreftene i Kina på en dag. Vi må være forberedt på at det tar lang tid. Vi kan ikke klare det hvis vi er svake. Derfor må vi samle stor styrke. I Kina er de kontrarevolusjonære kreftene svakere enn før og de revolusjonære kreftene sterkere, akkurat som i resten av verden. Denne vurderinga er riktig, og den viser ei side av saka. Samtidig må vi peke på at de kontrarevolusjonære kreftene i Kina og resten av verden foreløpig er sterkere enn de revolusjonære kreftene. Denne vurderinga er også riktig, og den viser ei annen side av saka. Kina har utvikla seg ujamnt politisk og økonomisk, derfor utvikler revolusjonen seg ujamnt. Som regel vokser revolusjonen fram, utvikler seg og seirer først der de kontrarevolusjonære kreftene er ganske svake,

mens den ennå ikke har vokst fram, eller bare utvikler seg svært sakte, der de kontrarevolusjonære kreftene er sterke. Slik har situasjonen vært for den kinesiske revolusjonen i lang tid. Vi kan forutsi at den allmenne revolusjonære situasjonen kommer til å vokse enda mer på visse stadier i framtida, men den vil fortsatt vokse ujamt. Det kommer til å ta lang tid å forandre den kinesiske revolusjonen fra å være ujamn til å bli allment jamn. Det kommer også til å kreve enorm innsats og ei riktig partilinj. Når den revolusjonære krigen som Sovjetunionens Kommunistiske Parti²⁸ leda, varte i tre år, så må vi være klare til å bruke enda lengre tid på den revolusjonære krigen som det kinesiske kommunistpartiet leder, og som allerede har vart lenge. Denne tida er nødvendig for å gjøre grundig slutt på de innenlandske og utenlandske kontrarevolusjonære kreftene en gang for alle. Det holder ikke med slik utålmodighet som dukka opp før i tida. I tillegg må vi utarbeide en riktig revolusjonær taktikk. Vi klarer aldri å utrette noe stort dersom vi fortsetter med å virre rundt innafor snevre grenser. Dette betyr ikke at alt må gjøres langsomt i Kina. Nei, vi må være dristige. Vi må ikke slappe av et øyeblikk, for da kan landet bli underkua. Fra nå av kommer revolusjonen helt sikkert til å utvikle seg mye raskere enn før, for både Kina og resten av verden går mot en ny periode med krig og revolusjon. Likevel blir den revolusjonære krigen i Kina langvarig. Årsaka til dette er at imperialismen er sterk og at revolusjonen utvikler seg ujamt. Vi sier at situasjonen nå er slik at ei ny flodbølge i den nasjonale revolusjonen nærmer seg, og at en ny landsomfattende revolusjon står for døra i Kina. Dette er et kjennetegn ved den revolusjonære situasjonen i dag. Det er ei kjensgjerning og ei side av saka. Men vi må også si at imperialismen fortsatt er ei kraft vi må ta alvorlig, at den ujamne utviklinga i revolusjonen er en alvorlig svakhet, og at vi må være forberedt på å kjempe en langvarig krig om vi skal slå fiendene våre. Dette er et annet kjennetegn ved den revolusjonære situasjonen i dag. Det er også ei kjensgjerning og ei annen side av saka. Begge kjennetegna og begge kjensgjerningene lærer oss og tvinger oss til å endre taktikken og måten å disponere kreftene på for å fortsette kampen i samsvar med situasjonen. Situasjonen i dag krever at vi dristig forkaster all politikk med stengte dører, danner en brei enhetsfront og er på vakt mot eventyrpolitikk. Vi må ikke kaste oss inn i avgjørende slag før tida er moden og før vi har den styrken vi trenger.

Her skal jeg verken drøfte forholdet mellom eventyrpolitikk og politikk med stengte dører, eller de farene eventyrpolitikken kan føre med

seg når det skjer ting i større målestokk. Det kan vente til seinere. Nå skal jeg bare forklare hvorfor enhetsfronttaktikken og taktikken med stengte dører er stikk motsatte ting.

Enhetsfronttaktikken krever at vi rekrutterer store styrker for å omringe og tilintetgjøre fienden.

Taktikken med stengte dører er det samme som å slåss aleine i en desperat kamp mot en fryktinngytende fiende.

De som går inn for enhetsfronttaktikken sier: De japanske imperialistene prøver å gjøre Kina til en koloni. Det kan endre den revolusjonære og den kontrarevolusjonære fronten i Kina. Dette må vi vurdere riktig, ellers kan vi ikke vurdere riktig hvilke muligheter vi har for å danne en brei revolusjonær nasjonal enhetsfront. Om vi ikke lager ei skikkelig vurdering av de sterke og svake sidene til de japanske og kinesiske kontrarevolusjonære kreftene og til de revolusjonære kreftene i Kina, kan vi ikke forstå fullt ut at det er nødvendig å organisere en brei revolusjonær nasjonal enhetsfront, eller ta bestemte tiltak for å bryte ned politikken med stengte dører. Uten ei slik vurdering, kan vi ikke bruke enhetsfronten til å organisere og samle millioner av folk og alle de arméene som kan komme til å støtte revolusjonen, slik at de rykker fram og slår til mot hovedmålet vårt, nemlig de japanske imperialistene og løpeguttene deres, de kinesiske landssvikerne. Da kan vi heller ikke bruke dette taktiske våpenet for å slå til mot hovedmålet. Isteden kommer vi til å sikte på mange ulike mål. Kulene våre kommer ikke til å treffe hovedfienden, men mindre fiender, eller til og med forbundsfellene våre. Dette ville bety at vi ikke peker ut hovedfienden, og at vi kaster bort ammunisjon. Det ville bety at vi ikke klarer å omringe og isolere hovedfienden. Det ville bety at vi ikke ville klare å trekke over til vår side alle dem i fiendens leir og ved fiendens front som er der under tvang, og heller ikke dem som var fiendene våre i går, men som kan bli vennene våre i dag. Det ville faktisk bety at vi hjalp fienden, at vi bremsa, isolerte og inn-snevra revolusjonen. Det ville bety at den revolusjonære flodbølga gikk tilbake, og til og med at revolusjonen lei nederlag.

De som går inn for taktikken med stengte dører, sier at alt dette er galt. De revolusjonære kreftene må være reine, helt reine, og den revolusjonære vegen må være rett, helt rett. Bare det som bokstavelig talt står i den hellige skrifta er riktig. Det nasjonale borgerskapet er fullstendig kontrarevolusjonært til evig tid. Vi må ikke vike en eneste tomme for rikbøndene. Vi må bekjempe de gule fagforeningene med nebb og

klør. Tar vi Tsai Ting-kai i handa, må vi samtidig kalle han kontrarevolusjonær. Har dere noen gang hørt om en katt som ikke var glad i fisk, eller en krigsherre som ikke var kontrarevolusjonær? Intellektuelle er døgnfluerevolusjonære som det er farlig å rekruttere. Derfor er politikken med stengte dører det eneste undergjørende tryllemidlet, mens enhetsfronten er en opportunistisk taktikk.

Kamerater, hva er nå egentlig riktig, enhetsfronten eller politikken med stengte dører? Hvilken taktikk er marxist-leninistisk? Jeg svarer uten å nøle et øyeblikk — enhetsfronten og ikke politikken med stengte dører. Treåringer har mange ideer som er riktige, men vi kan ikke overlate alvorlige nasjonale eller internasjonale spørsmål til dem, for de forstår ikke slike spørsmål ennå. Marxisme-leninisme går mot «barnesjukdommer» i de revolusjonære rekkene. De som går hardt inn for politikken med stengte dører, går nettopp inn for en slik barnesjukdom. Det er med revolusjonen som med alle andre ting i verden, den tar krokveger og går aldri rett fram. Den revolusjonære og den kontrarevolusjonære fronten kan endre seg, akkurat som alt annet i verden. Den japanske imperialismen har bestemt seg for å gjøre Kina til en koloni, og de revolusjonære kreftene i Kina har fortsatt alvorlige svakheter. Disse to kjensgjerningene er utgangspunktet for partiets nye taktikk med brei enhetsfront. I dag må de revolusjonære kreftene organisere millioner av mennesker, og sette en mektig revolusjonær hær i bevegelse for å angripe de kontrarevolusjonære kreftene. Bare en så enorm styrke kan knuse de japanske imperialistene, landssvikerne og samarbeidsfolka. Dette er den nakne sannheten. Derfor er enhetsfronttaktikken den eneste marxist-leninistiske taktikken. Taktikken med stengte dører er derimot taktikken for å kjempe i ensom majestet. Det eneste politikken med stengte dører fører til, er «å jage fisken ut på djupet og spurvene inn i krattet». Denne politikken kommer til å jage millionmassene, denne mektige hæren, over til fienden. Da kommer han helt sikkert til å juble. Når det kommer til stykket, er politikken med stengte dører en trufast tjener for de japanske imperialistene, landssvikerne og samarbeidsfolka. De som går inn for denne politikken, snakker om det «reine» og det «rette». Marxist-leninistene kommer til å fordømme dette pratet, og de japanske imperialistene kommer til å rose det. Vi vil slett ikke ha noe av politikken med stengte dører. Det vi vil ha, er en revolusjonær nasjonal enhetsfront som kommer til å gi de japanske imperialistene, landssvikerne og samarbeidsfolka dødsstøtet.

FOLKEREPUBLIKKEN²⁹

Om det er slik at regjeringa vår hittil har støtta seg på forbundet mellom arbeiderne, bøndene og småborgerskapet i byene, må vi gjøre den om fra nå av slik at den også har med folk fra alle andre klasser som vil være med i den nasjonale revolusjonen.

Nå må den grunnleggende oppgava til ei slik regjering være å gå mot at den japanske imperialismen annekterer Kina. Ei slik regjering kommer til å være så breit sammensatt at også de som bare er interessert i den nasjonale revolusjonen og ikke jordbruksrevolusjonen, kan bli med. Til og med de som bare er mot den japanske imperialismen og løpeguttene deres kan få være med hvis de vil, sjøl om de ikke vil gå mot de europeiske og amerikanske imperialistene fordi de har så nære band til dem. Derfor er det et prinsipp at ei slik regjering må ha et program som stemmer overens med den grunnleggende oppgava, som er å slåss mot de japanske imperialistene og lakeiene deres, og vi må endre politikken vår i samsvar med det.

Det som særmerker den revolusjonære leiren nå, er at det fins et kommunistparti og en rødehær, som er stålsatt. Dette har avgjørende betydning. Uten dem ville vi få store problemer. Hvorfor det? Fordi det er mange landssvikere og samarbeidsfolk i Kina. Og fordi de er mektige. De vil helt sikkert finne på alt mulig for å ødelegge enhetsfronten. De vil så splid ved å skremme og bestikke folk og spille på motsetningene mellom de ulike gruppene. De vil bruke troppene sine til å undertrykke og knuse en for en alle som er svakere enn dem, og som vil skille lag med dem og slutte seg til oss for å kjempe mot Japan. Dette kunne vi neppe unngå dersom den anti-japanske regjeringa og hæren ikke hadde denne livskraftige faktoren, dvs. kommunistpartiet og rødehæren. I 1927 mislyktes revolusjonen først og fremst på grunn av at kommunistpartiet hadde ei opportunistisk linje. Det blei ikke gjort noe forsøk på å utvide rekkene våre (arbeider- og bondebevegelsen og de væpna styrkene som kommunistpartiet leda), og Kuomintang som vi var i midlertidig forbund med, var det eneste det blei satt lit til. Da imperialismen ga lakeiene sine, godseier- og kompradorklassen, ordre om å strekke ut de talløse fangarmene sine og trekke til seg først Chiang Kai-shek og så Wang Ching-wei, lei revolusjonen nederlag. På den tida hadde ikke den revo-

lusjonære enhetsfronten noen grunnpillar å støtte seg til, den hadde ikke sterke revolusjonære væpna styrker. Derfor måtte kommunistpartiet slåss aleine når folk falt fra i store skarer. Det kunne ikke slå tilbake taktikken til imperialistene og de kinesiske kontrarevolusjonære med å knuse motstanderne en for en. Vi hadde riktignok troppene under Ho Lung og Yeh Ting, men de var ikke sterke nok politisk ennå, og partiet var ikke særlig dyktig til å lede dem. Derfor blei de slått til slutt. Uten en hard kjerne av revolusjonære styrker vil revolusjonen li nederlag. Denne lærdommen har vi betalt for med vårt eget blod. I dag er alt helt annerledes. Nå har vi et sterkt kommunistparti og en sterk rødehær, og vi har også baseområdene til rødehæren. Kommunistpartiet og rødehæren tar initiativet til en landsomfattende enhetsfront mot Japan i dag, og i framtida kommer de også til å bli den mektige grunnpillaren i den anti-japanske regjeringa og hæren i Kina. De kommer til å klare å hindre at de japanske imperialistene og Chiang Kai-shek får gjennomført politikken for å rive opp denne enhetsfronten. Men vi må være på vakt, for de japanske imperialistene og Chiang Kai-shek vil helt sikkert ty til alle slags skremser og bestikkelser og spille på motsetningene mellom de ulike gruppene.

Vi kan sjølsagt ikke vente at alle gruppene innafor den breie nasjonale enhetsfronten mot Japan skal stå like fast som kommunistpartiet og rødehæren. Noen dårlige elementer kan bli påvirkta av fienden og trekke seg ut av enhetsfronten etter hvert. Men vi trenger ikke være redd for å miste slike folk. Sjøl om fiendens innflytelse kan få dårlige elementer til å falle fra, så får vår innflytelse bra folk til å komme til oss. Så lenge kommunistpartiet og rødehæren lever og blomstrer, gjør den nasjonale enhetsfronten det også. Dette viser den ledende rolla til kommunistpartiet og rødehæren i den nasjonale enhetsfronten. Kommunistene er ikke lenger politiske småunger, og de kan ta vare på seg sjøl og ta seg av forholdet til forbundsfellene sine. Om de japanske imperialistene og Chiang Kai-shek kan spille på motsetningene mellom de revolusjonære kreftene, kan kommunistpartiet gjøre det samme i forhold til de kontrarevolusjonære kreftene. Om de kan trekke dårlige elementer i våre rekker over til seg, kan vi på samme måte trekke de «dårlige elementene» deres (vi ser på dem som bra elementer) over til oss. Om vi kan trekke mange over til oss, vil det tynne ut fiendens rekker og styrke våre. Kort sagt, det er to grunnleggende krefter som nå er i kamp, og alle de mellomliggende kreftene vil måtte slutte seg til den ene eller den andre sida.

Dette er en lov vi ikke kan komme forbi. Mange vil helt sikkert bli drevet over til oss av de japanske imperialistenes politikk med å underkue Kina og Chiang Kai-sheks politikk med å svike Kina. De kommer enten til å gå rett inn i kommunistpartiet eller rødehæren, eller gå inn i enhetsfront med oss. Dette vil skje så sant vi lar være å følge politikken med stengte dører.

Hvorfor skal vi endre «arbeider- og bonderepublikken» til en «folke-republikk»?

Regjeringa vår representerer ikke bare arbeiderne og bøndene, men hele nasjonen. Dette er underforstått i parolen om en demokratisk arbeider- og bonderepublikk, for 80 til 90 prosent av befolkninga er arbeidere og bønder. Tipunksprogrammet³⁰, som blei vedtatt av den sjette nasjonale partikongressen vår, gir uttrykk for interessene til hele nasjonen og ikke bare til arbeiderne og bøndene. Men situasjonen nå krever at vi endrer parolen vår, at vi endrer den til en parole om en folkerepublikk. Årsaka er at den japanske invasjonen har endra klasseforholda i Kina. Nå er det ikke bare småborgerskapet som kan slutte seg til kampen mot Japan, men også det nasjonale borgerskapet.

Folkerepublikken kommer absolutt ikke til å representere interessene til de fiendtlige klassene. Tvert om, den skal stå i direkte motsetning til godseier- og kompradorklassen og lakeiene til imperialismen og ikke rekne dem som en del av folket. På samme måte representerer Chiang Kai-sheks «Nasjonale regjering for republikken Kina» bare de rikeste, og ikke vanlige folk. Den rekner ikke dem som en del av nasjonen. 80 til 90 prosent av befolkninga i Kina er arbeidere eller bønder. Derfor må folkerepublikken først og fremst representere interessene deres. Men folkerepublikken kommer til å gjøre slutt på den imperialistiske undertrykkinga av Kina, gjøre landet fritt og sjølstendig, og gjøre slutt på godseiernes undertrykking og de halvføydale tilstandene i Kina. Derfor vil ikke folkerepublikken bare tjene arbeiderne og bøndene, men også andre deler av folket. Summen av interessene til arbeiderne, bøndene og resten av folket er interessene til hele den kinesiske nasjonen. Komprador- og godseierklassen lever også på kinesisk jord, men de bryr seg ikke om nasjonens interesser. Derfor står interessene deres i strid med interessene til flertallet. Dette lille mindretallet er de eneste vi bryter med og de eneste vi går til kamp mot. Derfor har vi rett til å si at vi representerer hele nasjonen.

Sjølsagt er det interesse-motsetninger mellom arbeiderklassen og det

nasjonale borgerskapet. Arbeiderklassen er fortroppen i den nasjonale revolusjonen. Derfor må den få politiske og økonomiske retter, og den må få rette styrken sin mot imperialistene og landssvikerne, som er løpegutter for imperialismen. Ellers kommer vi ikke til å klare å utvikle den nasjonale revolusjonen framgangsrikt. Men arbeiderklassen og det nasjonale borgerskapet får felles interesser dersom det nasjonale borgerskapet blir med i den anti-imperialistiske enhetsfronten. I perioden med den borgerlig-demokratiske revolusjonen skal ikke folkerepublikken beslaglegge privateiendom, bortsett fra den imperialistiske og føydale privateiendommen. Den skal slett ikke beslaglegge industri- og handelsforetaka til det nasjonale borgerskapet, men tvert om oppmuntre utviklinga av slike foretak. Vi skal beskytte alle nasjonale kapitalister som ikke støtter imperialistene eller de kinesiske landssvikerne. Under den demokratiske revolusjonen må vi sette grenser for kampen mellom arbeid og kapital. Arbeidslovene i folkerepublikken kommer til å beskytte arbeidernes interesser, men ikke hindre det nasjonale borgerskapet i å skaffe seg profitt, eller utvikle industri- og handelsforetak, for ei slik utvikling skader imperialismen og tjener det kinesiske folket. Derfor er det tydelig at folkerepublikken kommer til å representere interessene til alle lag som går mot imperialismen og de føydale kreftene. Regjeringa i folkerepublikken skal først og fremst bygge på arbeiderne og bøndene, men den skal også ha representanter fra andre klasser som går mot imperialismen og de føydale kreftene.

Men er det ikke farlig å la representanter for slike klasser delta i regjeringa til folkerepublikken? Nei. Arbeiderne og bøndene er det viktigste massegrunnlaget for republikken. Når vi gir småborgerskapet i byene, de intellektuelle og andre deler av befolkninga som støtter det anti-imperialistiske og anti-føydale programmet, rett til å ha talsmenn i regjeringa i folkerepublikken og arbeide i den, rett til å stemme og stille til valg, må vi ikke tillate at interessene til arbeiderne og bøndene blir krenka, for arbeiderne og bøndene er det viktigste massegrunnlaget for republikken. Den viktigste delen av programmet vårt må være å verne interessene deres. Når representantene deres har flertall i denne regjeringa, og kommunistpartiet har ledelsen og arbeider der, har vi en garanti for at det ikke ligger noen fare i at andre klasser deltar. Det er helt opplagt at den kinesiske revolusjonen på dette stadiet fortsatt er en borgerlig-demokratisk revolusjon, og ikke en proletarisk-sosialistisk revolusjon. Det er bare de kontrarevolusjonære trotskistene³¹ som kommer med

slikt sprøyt som at Kina allerede har gjennomført den borgerlig-demokratiske revolusjonen, og at all fortsettelse av revolusjonen bare kan bli sosialistisk. Revolusjonen i 1924—27 var en borgerlig-demokratisk revolusjon som ikke blei fullført, men endte med nederlag. Jordbruksrevolusjonen som vi har leda siden 1927, er også en borgerlig-demokratisk revolusjon, for den er ikke retta mot kapitalismen, men mot imperialismen og føydalismen. Dette vil fortsatt gjelde for revolusjonen vår i ganske lang tid framover.

Arbeiderne, bøndene og småborgerskapet i byene er i all hovedsak fortsatt drivkreftene i revolusjonen, men nå kan vi også rekne med det nasjonale borgerskapet.

Vendinga i revolusjonen kommer seinere. Det er ikke til å unngå at den demokratiske revolusjonen i framtida går over i den sosialistiske revolusjonen. Når kommer denne overgangen? Det avhenger av når de nødvendige vilkåra er til stede, og det kan ta ganske lang tid. Vi må ikke legge ut om denne overgangen før alle de nødvendige politiske og økonomiske vilkåra er til stede, og før det er til fordel og ikke til skade for det overveldende flertallet av folket i hele Kina. Det er galt å tvile på dette og vente at overgangen skal komme snart. Det var dette noen av kameratene våre trudde da de hevda at overgangen i revolusjonen ville ta til straks den demokratiske revolusjonen begynte å seire i nøkkelprovins-er. Det skyldtes at de ikke forsto hva slags land Kina er politisk og økonomisk. De forsto heller ikke at det blir vanskeligere å fullføre den demokratiske revolusjonen politisk og økonomisk i Kina enn i Russland, og at det vil kreve lengre tid og mer strev.

INTERNASJONAL STØTTE

Til slutt må jeg si noe om forholdet mellom den kinesiske revolusjonen og verdensrevolusjonen.

Helt sia det imperialistiske uhyret blei til, har forholda i hele verden blitt så nært sammenknyttat at det er umulig å skille dem fra hverandre. Vi kinesere har glød nok til å kjempe mot fienden til siste blodsdråpe, vilje til å ta tilbake det tapte området ved egen hjelp og evne til å stå på egne bein blant alle andre nasjoner. Men dette betyr ikke at vi kan klare oss uten internasjonal støtte. Nei, i dag er internasjonal støtte nødven-

dig for den revolusjonære kampen i alle nasjoner og land. En gammel filosof har sagt: «I vår- og høstepoken var det ingen rettferdige kriger.»³² Dette gjelder enda mer for imperialismen i dag. For det er bare de undertrykte nasjonene og de undertrykte klassene som kan føre rettferdige kriger. Alle kriger overalt i verden der folket reiser seg for å kjempe mot dem som undertrykker dem, er rettferdige kriger. Februar-revolusjonen og Oktoberrevolusjonen i Russland var rettferdige kriger. De revolusjonene folk i ulike europeiske land gjennomførte etter 1. verdenskrig, var rettferdige kriger. Opiumskrigen³³, krigen for det himmelske Taiping-kongedømmet³⁴, Yi Ho Tuan-krigen³⁵, den revolusjonære krigen i 1911³⁶, nordekspedisjonen i 1926—27, jordbruksrevolusjonskrigen fra 1927 til i dag og den krigen vi fører nå for å gjøre motstand mot Japan og straffe landssvikene, er rettferdige kriger i Kina. Den landsomfattende kampen mot Japan og den verdensomspennende kampen mot fascismen stiger nå som ei flodbølge. Derfor vil rettferdige kriger spre seg over hele Kina og hele jordkloden. Alle rettferdige kriger støtter hverandre, mens alle urettferdige kriger må vendes til rettferdige kriger. Dette er den leninistiske linja³⁷. Krigen vår mot Japan trenger støtte fra folket i hele verden og framfor alt fra folket i Sovjetunionen. Den støtta får vi helt sikkert, for det er ei felles sak som binder oss sammen. Før var de kinesiske revolusjonære kreftene på en måte isolert, for Chiang Kai-shek skilte oss fra de internasjonale revolusjonære kreftene ei tid. Nå har situasjonen endra seg, og den har endra seg til fordel for oss. Heretter kommer den til å fortsette å endre seg til fordel for oss. Vi kan ikke bli isolert igjen. Det er ett av de nødvendige vilkåra for at Kina skal seire i krigen mot Japan, og for at vi skal seire i den kinesiske revolusjonen.

NOTER

1. 18. januar 1915 la de japanske imperialistene fram de tjueen krava for regjeringa til Yuan Shih-kai. 7. mai sendte de et ultimatum og krevde svar i løpet av førtiåtte timer. Krava kan deles inn i fem deler. Innholdet i de fire første delene var: De rettighetene Tyskland hadde rana til seg i Shantung skulle overføres til Japan, som også skulle få enda større rettigheter i provinsen. Japanere skulle få rett til å leie eller eie jord i Sør-Mandsjuria og Øst-Mongolia og bosette seg der, drive industri og handel og ha enerett på jernbanebygging og gruvedrift. Han-Jeh-Ping jern- og stålkompani skulle omorganiseres til et felles kinesisk-

japansk foretak. Og Kina skulle forplikte seg til ikke å leie ut eller avstå noen havner eller øyer langs kysten til noen tredje makt. Den femte delen inneholdt krav om at Japan skulle ha kontroll over Kina på det politiske, finansielle og militære området og når det gjaldt politiet, og at Japan skulle bygge viktige jernbanelinjer for å knytte sammen provinsene Hupeh, Kiangsi og Kwangtung. Yuan Shih-kai godtok alle krava unntatt de i den femte delen, som han ønska «videre forhandlinger» om. Takket være den enhetlige motstanden i det kinesiske folket, fikk ikke Japan innfridd krava sine.

2. Yuan Shih-kai var leder for krigsherrene i nord de siste åra av Ching-dynastiet. Etter at Ching-dynastiet blei styrt ved revolusjon i 1911, rana han til seg presidentstillinga i republikken ved hjelp av kontrarevolusjonære væpna styrker og med støtte fra imperialistene. Han utnytta også den forsonlige innstillinga til borgerskapet, som leda revolusjonen på den tida. Han danna den første regjeringa til krigsherrene i nord, som representerte storgodseierklassen og storkompradorklassen. I 1915 ville han gjøre seg sjøl til keiser. For å vinne støtte fra de japanske imperialistene, godtok han de tjueen krava Japan satte fram for å få enekontroll over hele Kina. I desember samme år var det en oppstand i Yunnan-provinsen mot at Yuan Shih-kai skulle bli utropt til keiser. Denne oppstanden vant raskt gjengklang og støtte over hele landet. Yuan Shih-kai døde i Peking i juni 1916.

3. Regjeringa i De forente stater sammenkalte nimaktskonferansen i Washington i november 1921. Kina, Storbritannia, Frankrike, Italia, Belgia, Nederland, Portugal og Japan blei innbudt. Konferansen var en kamp mellom De forente stater og Japan om hegemoniet i Det fjerne østen. De forente stater foreslo en nimaktsavtale på grunnlag av prinsippet om «åpne dører» og «like muligheter for alle land i Kina». Den blei undertegna 6. februar 1922. Målet med denne avtalen var å skape en situasjon der imperialismaktene kontrollerte Kina sammen. I virkeligheten rydda den vegen for at USA-imperialistene fikk eneherrerådeme, for målet var å velte de japanske planene om eneherrerådeme.

4. 18. september 1931 tok den japanske «Kwangtung-arméen» i Nordøst-Kina Shenyang. De kinesiske styrkene i Shenyang og andre steder i nordøst (nordøstarméen) fulgte Chiang Kai-sheks ordre om «absolutt ikke-motstand» og trakk seg tilbake til et område sør for Shanhaikuan. Dermed kunne de japanske styrkene raskt okkupere provinsene Liaoning, Kirin og Heilungkiang. Denne japanske aggresjonen er blitt kjent som «18. september-hendinga».

5. «De fire provinsene i nordøst» var Liaoning, Kirin, Heilungkiang og Jehol. I dag svarer det til provinsene Liaoning, Kirin og Heilungkiang, den nordøstlige delen av Hopei-provinsen nord for den store muren og den østlige delen av Det autonome området Indre Mongolia. Etter 18. september-hendinga okkuperte de japanske inntrengerne Liaoning, Kirin og Heilungkiang, og seinere, i 1933, tok de Jehol.

6. Tilskynda av japanerne oppretta Kuomintang-forræderen Yin Ju-keng et marionette-regime i tjueto fylker i Øst-Hopei den 25. november 1935. Det kalte seg «Den autonome anti-kommunistiske administrasjonen i Øst-Hopei». Dette blei kjent som Øst-Hopei-hendinga.

7. De diplomatiske samtalenene mellom Chiang Kai-shek-regjeringa og den japanske re-

gjeringa tok opp de såkalte «Hirotas tre prinsipper», dvs. «De tre prinsippene for forholdet til Kina» som den japanske utenriksministeren Hirota hadde lagt fram. De var: 1) Kina skulle undertrykke alle bevegelser som retta seg mot Japan. 2) Det skulle opprettes økonomisk samarbeid mellom Kina, Japan og «Mandsjuko». 3) Kina og Japan skulle samarbeide om å forsvare seg mot kommunismen. 21. januar 1936 erklærte Hirota i den japanske nasjonalforsamlinga at den kinesiske regjeringa «har godtatt de tre prinsippene som keiserriket har foreslått».

8. I 1935 begynte et nytt oppsving for den folkelige patriotiske bevegelsen over hele landet. Under ledelse av Kinas Kommunistiske Parti holdt studenter i Peking en patriotisk demonstrasjon den 9. desember. De satte fram paroler som «Stans borgerkrigen og gå sammen for å gjøre motstand mot utenlandsk aggresjon» og «Ned med den japanske imperialismen». Denne bevegelsen slo en sprekk i det langvarige terrorstyret som Kuomintang-regjeringa hadde oppretta i forbund med de japanske inntrengerne. De fikk raskt støtte frå folket over hele landet, og er kjent som «9. desember-bevegelsen». Resultatet var at forholdet mellom de ulike klassene i landet endra seg, og at alle patrioter åpent slo til lyd for å følge den politikken Kinas Kommunistiske Parti hadde satt fram, nemlig politikken med den nasjonale enhetsfronten mot Japan. Chiang Kai-shek-regjeringa blei stående temmelig aleine med den svikefulle politikken sin.

9. Chiang Kai-shek hadde alt solgt Nordøst-Kina til Japan, og da denne rapporten blei skrevet var han i ferd med å selge Nord-Kina. Samtidig fortsatte han aktivt kampen mot rødehæren. Derfor måtte det kinesiske kommunistpartiet gjøre sitt beste for å avsløre han som landssviker, og sjølsagt blei han ikke tatt med i den nasjonale enhetsfronten mot Japan som partiet foreslo. Men alt i denne rapporten nevner kamerat Mao Tsetung at motsigelsene mellom imperialismaktene kunne få leiren til den kinesiske godseierklassen og kompradorklassen til å gå i oppløsning. Og seinere førte nettopp Japans angrep på Nord-Kina til alvorlige interessemotsetninger mellom den japanske og den engelsk-amerikanske imperialismen. Det kinesiske kommunistpartiet sa at Chiang Kai-shek-klikken hadde så nære band til engelsk-amerikanske imperialistiske interesser at de kunne komme til å endre holdninga si til Japan dersom herrene deres ba om det. Derfor valgte kommunistpartiet å bruke politikken med å tvinge Chiang Kai-shek til å gjøre motstand mot Japan. I mai 1936 kom rødehæren tilbake fra Shansi til Nord-Shensi. Rødehæren vendte seg direkte til Kuomintang-regjeringa i Nanking, og oppfordra den til å stoppe borgerkrigen og gå sammen med rødehæren for å gjøre motstand mot Japan. I august samme år sendte sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet brev til sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang. I brevet krevde sentralkomiteen at de to partiene skulle danne en enhetsfront for å gjøre motstand mot Japan, og den krevde forhandlinger mellom representanter for begge partiene. Men Chiang Kai-shek gikk ikke med på disse forslaga. I desember 1936 blei Chiang Kai-shek arrestert av offiserer i Kuomintang-hæren som var for forbund med kommunistpartiet, og først da blei han tvunget til å godta kravet fra kommunistpartiet om å stanse borgerkrigen og gjøre motstand mot Japan.

10. Tsai Ting-kai var nestkommanderende for Kuomintangs 19. rutearmé og sjef for ett

av korpsa i den. De to andre lederne var Chen Ming-shu og Chiang Kuang-nai. 19. rutearmé hadde kjempa mot rødehæren i Kiangsi, og blei sendt til Shanghai etter 18. september-hendinga. Oppsvinget i den anti-japanske bevegelsen til folket i Shanghai og hele landet hadde stor virkning på 19. rutearmé. Da japanske marinesoldater angrep Shanghai natt til 28. januar 1932, gjorde arméen og folket i Shanghai felles motstand. Men dette slaget tapte de fordi Chiang Kai-shek og Wang Ching-wei sveik dem. Seinere blei 19. rutearmé sendt til Fukien på Chiangs ordre for å slåss mot rødehæren igjen. Men litt etter litt forsto lederne deres hvor fånyttet det var å kjempe mot rødehæren. De allierte seg med Kuomintang-styrkene under Li Chi-shen og andre, og i november 1933 erklærte de offentlig at de hadde brutt med Chiang Kai-shek. De oppretta «Den revolusjonære folkeregjeringa for republikken Kina» i Fukien, og slutta en avtale med rødehæren om å gjøre motstand mot Japan og gå mot Chiang Kai-shek. 19. rutearmé og folkeregjeringa i Fukien falt sammen under angrepa fra troppene til Chiang. Etter det gikk Tsai Ting-kai og andre litt etter litt over til å ville samarbeide med kommunistpartiet.

11. Feng Yu-hsiang og styrkene som han hadde kommandoen over i Suiyuan-provinsen, brøt med krigsherreklikken i nord, og slutta seg til revolusjonen da den revolusjonære nordekspedisjonshæren kom fram til Wuhan i september 1926. Tidlig i 1927 dro troppene hans fra Shensi for å angripe Honan-provinsen sammen med nordekspedisjonshæren. Etter at Chiang Kai-shek og Wang Ching-wei sveik revolusjonen i 1927, deltok Feng i anti-kommunistisk virksomhet. Men han og Chiang Kai-shek-klikken hadde alltid forskjellige interesser. Etter at Japan gikk inn i Kina 18. september 1931, ville han gjøre motstand. I mai 1933 gikk han sammen med kommunistpartiet om å danne folkets anti-japanske allierte hær i Changchiakou. I august måtte han gi opp forsøka sine på grunn av presset fra Chiang Kai-shek-styrkene og de japanske inntrengerne. Feng fortsatte å samarbeide med kommunistpartiet de siste åra han levde.

12. I desember 1931 gjorde Kuomintangs 26. rutearmé i Ningtu i Kiangsi opprør. Den var sendt dit av Chiang Kai-shek for å angripe rødehæren i Kiangsi-provinsen. Under ledelse av kameratene Chao Po-sheng og Tung Chen-tang reiste mer enn ti tusen offiserer og menige seg, og slutta seg til rødehæren som svar på oppfordringa fra kommunistene om å gjøre motstand mot Japan.

13. Ma Chan-shan var offiser i Kuomintangs nordøstarmé som var stasjonert i Heilungkiang. Ma Chan-shan og mennene hans kjempa mot de japanske inntrengerne som trengte fram mot Heilungkiang gjennom Liaoning etter 18. september-hendinga.

14. Den velkjente Kuomintang-politikeren Hu Han-min var motstander av politikken til dr. Sun Yat-sen med samarbeid med det kinesiske kommunistpartiet. Han var Chiang Kai-sheks medskyldige i det kontrarevolusjonære statskuppet 12. april 1927. Seinere begynte de å slåss om makta, og Chiang satte Hu Han-min i fengsel. Da han slapp løs etter 18. september-hendinga, dro han fra Nanking til Kanton. Der egga han opp krigsherrene fra Kwangtung og Kwangsi mot Chiang Kai-sheks Nanking-regjering, slik at de sto mot hverandre i lang tid.

15. Sekspunktsprogrammet for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen var «det

kinesiske folkets grunnprogram for å kjerpe mot Japan» som det kinesiske kommunistpartiet la fram og offentliggjorde i 1934. Det var undertegna av Soong Ching Ling (kona til Sun Yat-sen) og andre. Programmet inneholdt disse punktene: 1) Mobiliser alle sjø-, luft- og landstridskrefter til å kjempe mot Japan. 2) Mobiliser folket i hele landet. 3) Gi hele folket våpen. 4) Beslaglegg det de japanske imperialistene i Kina og landssvikene eier for å dekke krigsomkostningene. 5) Opprett en landsomfattende komite for nasjonalt væpna forsvar. Den skal velges av representanter for arbeidere, bønder, soldater, studenter og forretningsfolk. 6) Inngå forbund med alle krefter som er mot de japanske imperialistene og opprett vennskapelige forbindelser med alle land som overholder velvillig nøytralitet.

16. Disse krigsherrene var Chen Chi-tang fra Kwangtung og Li Tsung-jen og Pai Chung-hsi fra Kwangsi.

17. Chiang Kai-shek-banden kalte det revolusjonære folket «banditter», og de væpna angrepa sine og massakrene på det revolusjonære folket «undertrykking av banditter».

18. Kamerat Jen Pi-shih var en veteran i det kinesiske kommunistpartiet og en av de første som var med på å organisere partiet. Han var medlem av sentralkomiteen fra den femte nasjonale kongressen i 1927 og framover. Han blei valgt inn i det politiske byrået på den fjerde plenumsesjonen til den sjette sentralkomiteen i 1931. I 1933 var han sekretær i provinspartikomiteen i grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi, samtidig med at han var politisk kommissær for sjette armégruppe i rødehæren. Da sjette og andre armégruppe gikk sammen og danna andre frontarmé, blei han valgt til politisk kommissær. Han var leder for den politiske hovedavdelinga til Den åttende rutearméen i de første åra av motstandskrigen. I 1940 begynte han å arbeide i sekretariatet til sentralkomiteen i partiet. På den første plenumsesjonen til den sjuende sentralkomiteen i 1945 blei han igjen valgt til medlem i det politiske byrået og sekretariatet. Kamerat Jen Pi-shih døde i Peking 27. oktober 1950.

19. Sjette armégruppe i den røde kinesiske arbeider- og bondehæren var opprinnelig stasjonert i grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi. I august 1934 brøt de beleiringa til fienden og forflytta seg etter ordre fra partiets sentralkomite. I oktober slutta de seg sammen med andre armégruppe i Øst-Kweichow. Den var leda av kamerat Ho Lung. Sammen danna de rødehærens andre frontarmé, og oppretta det revolusjonære baseområdet Hunan-Hupeh-Szechuan-Kweichow.

20. I oktober 1934 starta første, tredje og femte armégruppe i den røde kinesiske arbeider- og bondehæren (det vil si rødehærens første frontarmé, også kjent som den sentrale røde arméen) fra Changting og Ninghua i Vest-Fukien og fra Juichin, Yutu og andre steder i Sør-Kiangsi, og begynte ei større strategisk forflytning. Den røde hæren tilbakela 25 000 li (12 500 km) på marsjen gjennom de elleve provinsene Fukien, Kiangsi, Kwangtung, Hunan, Kwangsi, Kweichow, Szechuan, Yunnan, Sikang, Kansu og Shensi. De gikk over fjell dekt av evig snø og sumpland uten stier, de måtte tåle umåtelige vansker og slå tilbake gjentatte forsøk fra fienden på å innringe, forfølge, hindre og avskjære dem. I oktober 1935 nådde de endelig seierrikt fram til den revolusjonære basen i Nord-Shensi.

21. Rødehæren i grenseområdet mellom Szechuan og Shensi var fjerde frontarmé i den røde kinesiske arbeider- og bondehæren. I mars 1935 forflytta den seg fra basen i grenseområdet mellom Szechuan og Shensi til grensa mellom provinsene Szechuan og Sikang. I juni slutta den seg sammen med første frontarmé i Maokung i Vest-Szechuan. De rykka nordover i to kolonner, en høyre og en venstre. Men da de kom til Maoerhkai-området nær Sungpan i september, handla Chang Kuo-tao fra fjerde frontarmé i strid med sentralkomiteens ordrer, og leda den venstre kolonnen sørover. Dette førte til at rødehæren blei splitta. Andre frontarmé hadde brutt fiendens beleiring og forlatt grenseområdet mellom Hunan, Hupeh, Szechuan og Kweichow. Den dro gjennom Hunan, Kweichow og Yunnan, og kom til Kantze i Sikang-provinsen i juni 1936. Der slutta den seg til fjerde frontarmé. Kameratene fra fjerde frontarmé handla i strid med viljen til Chang Kuo-tao, og begynte igjen å forflytte seg nordover sammen med andre frontarmé. I oktober kom hele andre frontarmé og en del av fjerde frontarmé til Nord-Shensi, og klarte å slutte seg til første frontarmé.

22. Chang Kuo-tao var en overløper fra den kinesiske revolusjonen. Han blei med i det kinesiske kommunistpartiet i ungdommen fordi han spekulerte i revolusjonen. Han gjorde store feil innfor partiet, og endte med å begå alvorlige forbrytelser. Den mest berykta feilen var da han i 1935 gikk mot at den røde hæren skulle marsjere nordover, og gikk inn for at den skulle føreta ei defaitistisk og likvidasjonistisk tilbaketrekking til områdene til minoritetsnasjonalitetene på grensa mellom Szechuan og Sikang. (Provinsen Sikang blei oppløst i 1955. Nå er den delt mellom Szechuan-provinsen og det autonome området Tibet.) Han begikk åpenlyst forræderi mot partiet og sentralkomiteen, oppretta sin egen falske sentralkomite, brøt enheten i partiet og den røde hæren og forårsaka alvorlige tap for den fjerde frontarméen. Takket være at kamerat Mao Tsetung og sentralkomiteen underviste dem tålmodig, kom den fjerde frontarméen og de mange kadrene i den snart tilbake under den riktige ledelsen til sentralkomiteen. Den spilte ei ærefull rolle i de kampene som fulgte. Men Chang Kuo-tao viste seg å være uforbederlig. Våren 1938 flykta han aleine fra grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia, og blei med i det hemmelige politiet til Kuomintang.

23. Den sentrale rødehæren, eller første frontarmé, var den røde hæren som blei bygd opp direkte under ledelse av sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet i området Kiangsi-Fukien.

24. Ifølge kinesisk mytologi skapte Pan Ku verden, og var menneskehetens første hersker. Sagnet sier at de tre fyrstene og de fem keiserne herska i det gamle Kina.

25. I juli 1935 starta Kuomintang-troppene det tredje «innrings- og undertrykkings»-felttoget mot det revolusjonære baseområdet Shensi-Kansu. Det 26. armékorps til rødehæren i Nord-Shensi slo to fiendtlige brigader på flukt på østavsnittet, og dreiv fienden til østsida av Den gule floden. Rødehærens 25. armékorps, som hadde operert i baseområdet Hupeh-Honan-Anhwei, dro gjennom Sør-Shensi og Øst-Kansu og kom i september til Nord-Shensi. Der slutta de seg til rødehæren i Nord-Shensi og danna rødehærens 15. armégruppe. I Kanchuan-Laoshan-felttoget tilintetgjorde denne armégruppa mesteparten av

fiendens 110. divisjon og drepte divisjonssjefen. Seinere knuste den fire bataljoner av fiendens 107. divisjon i Yulinchiao i Kanchuan fylke. Fienden organiserte nye angrep og ga Tung Ying-pin (sjef for et armékorp i nordøstarméen) kommando over fem divisjoner som gikk til angrep i to kolonner. Divisjonen i østkolonnen dro nordover gjennom Lo-chuan og Fuhsien, og de fire andre divisjonene i vestkolonnen dro langs Hulu-elva mot Fuhsien i Nord-Shensi gjennom Chingyang og Hoshui i Kansu. Den sentrale rødehæren kom fram til Nord-Shensi i oktober. Månedene etter tilintetgjorde den sentrale rødehæren og 15. armégruppe i fellesskap fiendens 109. divisjon i Chihlochen, sørvest for Fuhsien. Under forfølgelsen utsletta de ett regiment fra fiendens 106. divisjon i Heishuisze. Dermed blei fiendens tredje «innringings- og undertrykkings»-felttog mot grenseområdet mellom Shensi og Kansu fullstendig knust.

26. Da hovedstyrkene til rødehæren i Sør-Kina forflytta seg i 1934—35, lot de noen enheter bli igjen for å operere som geriljaenheter. Disse geriljaenheterne holdt stand i fjorten baseområder i åtte provinser, nemlig Sør-Chekiang, Nord-Fukien, Øst-Fukien, Sør-Fukien, Vest-Fukien, Nordøst-Kiangsi, grensa mellom Fukien og Kiangsi, grensa mellom Kwangtung og Kiangsi, Sør-Hunan, grensa mellom Hunan og Kiangsi, grensa mellom Hunan, Hupeh og Kiangsi, grensa mellom Hupeh, Honan og Anhwei, Tungpai-fjella i Sør-Honan og øya Hainan utafor Kwangtung-kysten.

27. Etter at de japanske imperialistene okkuperte Nordøst-Kina i 1931, oppfordra det kinesiske kommunistpartiet folket til å gjøre væpna motstand. Kommunistpartiet organiserte anti-japanske geriljaenheter, grunnla folkets revolusjonære armé for nordøst, og hjalp ulike frivillige styrker som sloss mot fienden. Under ledelse av partiet blei alle disse styrkene omorganisert i én armé, nemlig den forente anti-japanske nordøstarméen. Den framstående kommunisten Yang Ching-yu blei øverstkommanderende. I lang tid førte denne arméen geriljakrig mot japanerne i nordøst. Når vi snakker om geriljakrigen mot Japan i Øst-Hopei, mener vi bondeopprøret mot Japan i mai 1935.

28. Når Mao snakker om den revolusjonære krigen som Sovjetunionens Kommunistiske Parti leda, mener han kampene fra 1918 til 1920. Da slo det sovjetiske folket tilbake den væpna intervensjonen fra Storbritannia, De forente stater, Frankrike, Japan, Polen osv., og knuste opprøret fra hvitegardene.

29. Her gjør kamerat Mao Tsetung greie for den politiske makta og politikken til en folkerepublikk. Dette blei satt ut i livet i folkets frigjorte områder under ledelse av kommunistpartiet i løpet av motstandskrigen. Derfor var partiet i stand til å lede folket bak fiendens linjer til å føre en seierrik krig mot de japanske inntrengerne. Da Japan overga seg, brøt den tredje revolusjonære borgerkrigen ut. I løpet av krigen blei det området som folket hadde frigjort, smått om senn utvida til å omfatte hele Kina. På denne måten oppsto den forente Folkerepublikken Kina. Slik blei kamerat Mao Tsetungs ideal om en folkerepublikk til slutt til virkelighet i hele landet.

30. Den sjetten nasjonale kongressen til Kinas Kommunistiske Parti blei holdt i juli 1928. Den vedtok tipunktsprogrammet om å 1) styrte det imperialistiske styret, 2) beslaglegge utenlandske kapitalistiske foretak og banker, 3) samle Kina og anerkjenne nasjonalitete-

nes sjølråderett, 4) styrte regjeringa til Kuomintang-krigsherrene, 5) opprette ei regjering av arbeider-, bonde- og soldatråd, 6) innføre åttetimersdagen, øke lønningene og innføre arbeidsløshets- og sosialtrygd, 7) beslaglegge jorda til alle godseierne og fordele den blant bøndene, 8) bedre levekåra til soldatene og gi folk som hadde vært soldater jord og arbeid, 9) åvskafe alle tyngende skatter og avgifter og innføre enhetlig progressiv skattlegging, og 10) forene oss med verdensproletariatet, forene oss med Sovjetunionen.

31. Trotskistene var opprinnelig en anti-leninistisk fraksjon innafør den russiske arbeiderbevegelsen. Seinere degenererte de fullstendig og blei en tvers gjennom kontrarevolusjonær gjeng. I rapporten til plenumsmøtet i sentralkomiteen i SUKP(b) i 1937 forklarte kamerat Stalin utviklinga til denne gruppa av overløpere slik:

Før, for sju eller åtte år sia, var trotskismen ei slik politisk retning innafør arbeiderklassen. Riktignok var den ei anti-leninistisk retning og tok derfor grunnleggende feil, men ikke desto mindre var den ei politisk retning ... I dag er ikke trotskismen noen politisk retning innafør arbeiderklassen. Trotskistene i dag er en gjeng uten prinsipper og ideer, de er sabotører, splittelsesmakere, agenter, spioner og mordere, en gjeng svorne fiender av arbeiderklassen som står på lønningslista til etterretningsorganisasjonene til andre stater.

Etter at den kinesiske revolusjonen slo feil i 1927, dukka det opp noen få trotskister i Kina også. I 1929 slo de seg sammen med Chen Tu-hsiu og andre overløpere og danna en liten kontrarevolusjonær klikk. De spredde kontrarevolusjonær propaganda om at Kuomintang alt hadde fullført den borgerlig-demokratiske revolusjonen, og de blei et skittent redskap for imperialismen og Kuomintang mot folket. De kinesiske trotskistene gikk åpent inn i etterretningsstjenesten til Kuomintang. Etter 18. september-hendinga fulgte de ordren fra den forbyrterke overløperen Trotski om «å ikke hindre keiserriket Japan i å okkupere Kina». Derfor begynte de å samarbeide med japanske hemmelige agenter, tok mot penger fra dem og var med på all slags virksomhet som tjente den japanske aggresjonen.

32. Dette er et sitat fra *Mencius*. Mencius sa dette fordi de føydale fyrstene i Kina sloss innbyrdes om makta i hele den perioden som kalles vår- og høstepoken (722—481 f.Kr.).

33. Det kinesiske folket gjorde motstand mot den britiske opiumshandelen. Derfor sendte Storbritannia styrker for å invadere Kwangtung og andre kinesiske kystområder i 1840—42. Påskuddet var at de skulle beskytte handelen. Troppene i Kwangtung førte motstandskrig under ledelse av Lin Tse-hsu. De britiske angriperne blei også ramma hardt av «slå-ned-britene-korpset», som folket i Kanton organiserte spontant.

34. Krigen for det himmelske Taiping-kongedømmet var en revolusjonær bondekrig i midten av det 19. hundreåret mot det føydale styret og den nasjonale undertrykkinga til Ching-dynastiet. I januar 1851 starta Hung Hsiu-chuan, Yang Hsiu-ching og andre ledere av denne revolusjonen et opprør i landsbyen Chintien i Kueiping fylke i Kwangsi, og kunn gjorde at det himmelske Taiping-kongedømmet var danna. I 1852 marsjerte bondehæren gjennom Hunan, Hupeh, Kiangsi og Anhwei på veg nordover fra Kwangsi, og i 1853 tok den Nanking, den viktigste byen ved nedre Yangtse. En del av styrkene fortsatte framstøtet nordover og trengte fram til utkanten av Tientsin. Men Taiping-hæren bygde ikke sta-

bile baseområder på de stedene den okkuperte, og dessuten gjorde den ledende gruppa i hæren mange politiske og militære feil etter at den hadde gjort Nanking til hovedstad. Derfor kunne ikke Taiping-hæren stå mot det stormangrepet som de kontrarevolusjonære styrkene til Ching-regjeringa satte i verk sammen med britiske, amerikanske og franske angripere. I 1864 lei den til slutt nederlag.

35. Yi Ho Tuan-krigen (utlendingene kalte den «bokseropprøret» fordi de hadde en knyttneve på fana si — *red.*) var en veldig og spontan bevegelse blant bøndene og handverkerne i Nord-Kina i 1900. Disse bøndene og handverkerne danna mystiske hemmelige selskaper og førte væpna kamp mot imperialistene. Men bevegelsen blei slått ned med ubeskrivelig råskap, og Peking og Tientsin blei okkupert av forente styrker fra åtte imperialistmakter.

36. Om revolusjonen i 1911, se «Rapport fra en undersøkelse om bondebevegelsen i Hunan», note 3, s. 58 i denne boka.

37. Se Lenin «Den proletariske revolusjonens militærprogram» (1916) i *Utvalgte verker i 12 bind*, bind 6, Forlaget Oktober 1976, s. 171—182. Se også *Sovjetunionens Kommunistiske Partis (bolsjevikenes) historie, kort framstilling* (1938), kapittel 6, del 3, Forlaget Oktober 1974, s. 175—181.

STRATEGISKE PROBLEMER FOR DEN REVOLUSJONÆRE KRIGEN I KINA.

Desember 1936

KAPITTEL I

HVORDAN SKAL VI STUDERE KRIG?

1. LOVENE FOR KRIG ER UTVIKLINGSLOVER

Lovene for krig er et problem alle som leder en krig må studere og løse.

Lovene for revolusjonær krig er et problem alle som leder en revolusjonær krig må studere og løse.

Lovene for revolusjonær krig i Kina er et problem alle som leder revolusjonær krig i Kina må studere og løse.

Vi står nå oppe i en krig. Krigen vår er en revolusjonær krig. Og den revolusjonære krigen vår blir ført i Kina, som er et halvkolonialt og halvføydalt land. Derfor må vi ikke bare studere de allmenne lovene for krig, men de særegne lovene for revolusjonær krig, og de enda mer særegne lovene for revolusjonær krig i Kina.

Det er velkjent at når du gjør et eller annet, må du forstå hvilke omstendigheter som faktisk foreligger, hvilken karakter saka har og hvil-

Kamerat Mao Tsetung skreiv dette verket for å oppsummere erfaringene fra den andre revolusjonære borgerkrigen, og brukte det da han foreleste på rødehærens høyskole i Nord-Shensi. Bare fem kapitler blei fullført. Kapitlene om den strategiske offensiven, politisk arbeid og om andre problemer blei ikke skrevet, fordi han blei for opptatt med Sianhendinga. Dette verket, som er et resultat av en stor diskusjon i partiet om militære spørsmål under den andre revolusjonære borgerkrigen, gir uttrykk for ei linje i militære spørsmål og setter den opp mot ei annen. Det utvida møtet i det politiske byrået i sentralkomite-

ken sammenheng den står i til andre ting. Ellers kan du heller ikke vite hvordan du skal gjøre det, eller greie å gjøre det bra.

Krig er den høyeste kampforma som blir brukt for å løse motsigelser mellom klasser, nasjoner, stater eller politiske grupper når de har utvikla seg til et bestemt nivå, og kriger har det vært helt sia privateiendommen og klassene oppsto. Om du ikke forstår hvilke omstendigheter som faktisk foreligger, hvilken karakter krigen har og hvilken sammenheng den står i til andre ting, kan du ikke forstå lovene for krig, vite hvordan du skal lede krig eller klare å seire.

Revolusjonær krig, enten det er revolusjonær klassekrig eller revolusjonær nasjonal krig, foregår under sine særegne omstendigheter og har sin særegne karakter i tillegg til de omstendighetene som krig allment foregår under, og den karakteren den har. Derfor har den sine særegne lover i tillegg til de allmenne lovene for krig. Om du ikke forstår de særegne omstendighetene den foregår under og den særegne karakteren den har, kan du ikke greie å lede en revolusjonær krig og føre den framgangsrikt.

Revolusjonær krig i Kina, enten det er borgerkrig eller nasjonal krig, blir ført i de særegne omgivelsene i Kina. Og derfor foregår den under sine særegne omstendigheter og har sin særegne karakter som skiller den både fra krig allment og fra revolusjonær krig allment. Derfor har den sine særegne lover i tillegg til de lovene som gjelder for krig allment og for revolusjonær krig allment. Om du ikke forstår dem, kan du ikke seire i en revolusjonær krig i Kina.

Derfor må vi studere de lovene som gjelder for krig allment, vi må også studere de lovene som gjelder for revolusjonær krig, og endelig må vi studere de lovene som gjelder for revolusjonær krig i Kina.

Noen folk har ei feilaktig oppfatning som vi har tilbakevist for lenge sia. De sier at det er nok å bare studere de lovene som gjelder for krig allment, eller for å si det mer konkret, at det er nok å bare følge militær-

en, som blei holdt i Tsunyi i januar 1935, avgjorde diskusjonen om den militære linja, stadfesta på ny kamerat Mao Tsetungs synspunkter og tilbakeviste den feilaktige linja. I oktober 1935 flytta sentralkomiteen til Nord-Shensi, og i desember skreiv kamerat Mao Tsetung en rapport «Om taktikken mot den japanske imperialismen». Her løste han systematisk problemer i tilknytning til den politiske linja til partiet i den andre revolusjonære borgerkrigen. Dette verket skreiv han ett år seinere, i 1936, for å forklare de strategiske problemene i den revolusjonære krigen i Kina på systematisk vis.

handbøkene som den reaksjonære regjeringa i Kina eller de reaksjonære krigsskolene i Kina har gitt ut. De forstår ikke at disse handbøkene bare gir oss de lovene som gjelder for krig allment, og attpåtil er reine avskrifter fra utlandet. Dersom vi skriver dem av og bruker dem nøyaktig som de er, uten å gjøre den minste forandring i form eller innhold, er det det samme som å «skjære til foten for å få på skoene», og da blir vi slått. De argumenterer slik: Hvorfor har vi ikke bruk for det som er betalt med blod? De forstår ikke at sjøl om vi må ta vare på de tidligere erfaringene som er vunnet på den måten, så må vi også ta vare på de erfaringene som vi har betalt med vårt eget blod.

Andre har et annet feilaktig syn, som vi også har tilbakevist for lenge sia. De sier at det er nok å bare studere erfaringene fra den revolusjonære krigen i Russland, eller for å si det mer konkret, at det er nok å bare følge de lovene som borgerkrigen i Sovjetunionen blei leda etter og de militærhandbøkene som blei gitt ut av de militære organisasjonene i Sovjetunionen. De forstår ikke at disse lovene og handbøkene uttrykker de særegne kjennetegna ved borgerkrigen og den røde hæren i Sovjetunionen. Om vi kopierer dem og bruker dem uten å tillate noen forandringer, ville det også bli det samme som å «skjære til foten for å få på skoene», og da blir vi slått. De argumenterer slik: Krigen vår er en revolusjonær krig, liksom krigen i Sovjetunionen, og Sovjetunionen vant. Har vi noe annet valg da enn å følge det sovjetiske eksemplet? Riktignok bør vi legge særlig vekt på Sovjetunionens krigserfaringer, fordi det er de seineste erfaringene fra revolusjonær krig, og fordi de blei vunnet under rettleiing av Lenin og Stalin, men vi må også ta vare på erfaringene fra den revolusjonære krigen i Kina, og dette forstår de ikke. Det er nemlig mange ting som er særskilte for den kinesiske revolusjonen og den kinesiske rødehæren.

Andre igjen har et tredje feilaktig syn, som vi også har tilbakevist for lenge sia. De sier at de mest verdifulle erfaringene er erfaringene fra nordekspedisjonen i 1926—27, og at vi må lære av dem. Eller for å si det mer konkret, at vi må gjøre som nordekspedisjonen og gå rett på for å ta de store byene. Sjøl om vi må studere erfaringene fra nordekspedisjonen, må vi ikke kopiere dem og bruke dem mekanisk, for omstendighetene som krigen vi fører nå foregår under, er annerledes, og dette forstår de ikke. Fra nordekspedisjonen må vi bare overta det som fortsatt gjelder i dag, og utarbeide noe sjøl i lys av de vilkåra som rår nå.

På denne måten blir de forskjellige lovene for å føre forskjellige kri-

ger bestemt av de forskjellige omstendighetene for disse krigene — forskjeller i tid, sted og karakter. Når det gjelder tidsfaktoren, utvikler både krigen og lovene for å lede kriger seg. Hver historisk epoke har sine særlige kjennetegn. Derfor har lovene for krig i hver historisk epoke sine særlige kjennetegn, og kan ikke brukes mekanisk i en annen epoke. Når det gjelder krigens karakter, så har både revolusjonær og kontrarevolusjonær krig sine kjennetegn. Derfor har lovene som styrer dem også sine kjennetegn. De som gjelder for den ene, kan altså ikke overføres mekanisk til den andre. Når det gjelder stedet, har hvert land eller hver nasjon sine egne kjennetegn, og særlig gjelder det et stort land eller en stor nasjon. Derfor har lovene for krig i hvert land eller hver nasjon også sine egne kjennetegn. Her kan heller ikke lovene som gjelder for ett sted, overføres mekanisk til et annet. Når vi studerer lovene for å lede kriger som går for seg i forskjellige historiske epoker, som har ulik karakter og som blir ført på forskjellige steder og av ulike nasjoner, må vi feste oppmerksomheten ved kjennetegna og utviklinga for hver lov, og gå mot mekaniske måter å nærme seg krigsproblemet på.

Dette er heller ikke alt. Om en militær sjef som til å begynne med bare greier å lede en liten enhet, lærer seg å lede en stor en, er det tegn på framgang og utvikling. Det er også forskjell på å operere ett sted og mange steder. Om en militær sjef som til å begynne med bare greier å operere på et sted han kjenner godt, lærer seg å operere på mange andre steder, er det også tegn på framgang og utvikling. Ettersom teknikk, taktikk og strategi utvikler seg både på fiendens side og hos oss, endrer også omstendighetene seg etter de ulike stadiene i en og samme krig. Om en militær sjef som greier å ha kommandoen på de lavere stadiene i en krig, lærer seg å ha kommandoen på de høyere, er det tegn på enda mer framgang og utvikling. Hvis en militær sjef fortsatt bare kan lede en enhet av en viss størrelse, på et bestemt sted og på et bestemt stadium i utviklinga av en krig, viser det at han ikke har hatt noen framgang og ikke har utvikla seg. Noen mennesker er fornøyd med å bare kunne en eneste ting eller å bare se et lite utsnitt, og de har aldri framgang. De kan spille ei rolle i revolusjonen på et bestemt sted og ei bestemt tid, men ikke noen viktig rolle. Vi trenger militære ledere som kan spille ei viktig rolle. Alle lovene for lede krig utvikler seg ettersom historia og krigen utvikler seg. Ingenting er uforanderlig.

2. KRIGENS MÅL ER Å UTRYDDE KRIGEN

Krigen er et uhyre som får menneskene til å slakte hverandre. Fordi menneskesamfunnet går framover, kommer krigen til å bli utrydda for godt, og det kommer til å skje i ei ikke altfor fjern framtid. Men det er bare én måte å utrydde den på, og det er å bekjempe krig med krig, bekjempe kontrarevolusjonær krig med revolusjonær krig, bekjempe nasjonal kontrarevolusjonær krig med nasjonal revolusjonær krig, bekjempe kontrarevolusjonær klassekrig med revolusjonær klassekrig. Historia kjenner bare to slags kriger, rettferdige og urettferdige. Vi støtter rettferdige kriger og bekjemper urettferdige. Alle kontrarevolusjonære kriger er urettferdige, alle revolusjonære kriger er rettferdige. Innsatsen vår kommer til å gjøre slutt på krigstidsalderen i menneskehetens historie, og det er ikke tvil om at den krigen vi fører er en del av det endelige slaget. Men det er heller ikke tvil om at den krigen vi står overfor, kommer til å bli en del av den største og mest hensynsløse av alle kriger. Den største og mest hensynsløse av alle urettferdige kontrarevolusjonære kriger henger over oss, og det store flertallet av menneskeheten kommer til å bli styrta ut i elendighet om vi ikke reiser den rettferdige krigens fane. Fana for menneskehetens rettferdige krig er fana for menneskehetens redning. Fana for Kinas rettferdige krig er fana for Kinas redning. En krig som det store flertallet av menneskeheten og det kinesiske folket fører, er uten tvil en rettferdig krig. En slik krig er et edelt og ærerikt tiltak for å redde menneskeheten og Kina og ei bru til en ny tidsalder i verdenshistoria. Når menneskesamfunnet har kommet så langt at klasser og stater er utrydda, blir det ikke flere kriger, verken kontrarevolusjonære eller revolusjonære, urettferdige eller rettferdige. Det blir tidsalderen da menneskeheten får leve i evig fred. Vi studerer lovene for revolusjonær krig fordi vi vil utrydde alle kriger. Dette er forskjellen mellom oss kommunister og alle utbytterklassene.

3. STRATEGI ER Å STUDERE LOVENE FOR EN KRIGSSITUASJON SOM HELHET

Overalt der det er krig er det en krigssituasjon som helhet. Krigssituasjonen som helhet kan omfatte hele verden, et helt land eller ei sjølstendig geriljasone eller en større sjølstendig operasjonsfront. Hver gang vi må

vurdere alle sider og alle stadier i en krigssituasjon, står vi overfor en krigssituasjon som helhet.

Vitenskapen om strategi har som oppgave å studere de lovene for å lede krig som styrer en krigssituasjon som helhet. Vitenskapen om felttog og vitenskapen om taktikk¹ har som oppgave å studere lovene for å lede krig i en delsituasjon.

Hvorfor er det nødvendig at sjefen for et felttog eller en taktisk operasjon i en viss monn forstår lovene for strategi? Fordi den som forstår helheten, har lettere for å handtere delen, og fordi delen er underordna helheten. Den som mener at det bare er taktiske framganger som avgjør den strategiske seieren, tar feil, for han tar ikke hensyn til at seier eller nederlag i krig først og fremst kommer an på om det blir tatt skikkelig hensyn til situasjonen som helhet og de forskjellige stadiene i den. Vi kommer helt sikkert til å tape krigen om det forekommer alvorlige feil eller mangler i vurderinga av situasjonen som helhet og de forskjellige stadiene. «Et uforsiktig trekk velter hele spillet» sikter til et trekk som gjelder situasjonen som helhet, et trekk som er avgjørende for hele situasjonen. Det sikter ikke til et trekk som bare har betydning for delen, et trekk som ikke er avgjørende for hele situasjonen. Som i sjakk, så i krig.

Men situasjonen som helhet kan ikke skilles fra de delene den består av, eller bli uavhengig av dem, for den er satt sammen av alle disse delene. Noen ganger kan enkelte deler bli ødelagt eller slått uten at det påvirker helhetssituasjonen alvorlig, for de er ikke avgjørende. Noen nederlag eller feilslag i taktiske operasjoner eller felttog fører ikke til tilbakegang i krigssituasjonen som helhet, fordi de ikke har avgjørende betydning. Men tap i de fleste av felttoga som utgjør krigssituasjonen som helhet, eller i ett eller to avgjørende felttog, forandrer straks hele situasjonen. Her er «de fleste av felttoga», eller «ett eller to felttog» avgjørende. Vi kjenner eksempler fra krigshistoria der nederlag i ett slag oppheva fordelene fra ei rekke seirer, og det fins også eksempler der seier i ett slag etter mange nederlag åpna for en ny situasjon. I de tilfellene hadde «ei rekke seirer» og «ei rekke nederlag» delkarakter, var ikke avgjørende for situasjonen som helhet, mens «nederlag i ett slag» eller «seier i ett slag» spilte den avgjørende rolla. Alt dette forklarer hvor viktig det er å ta hensyn til situasjonen som helhet. Det viktigste for den som har den øverste ledelsen, er å konsentrere seg om krigssituasjonen som helhet. Hovedsaka er at han, alt etter omstendighetene, er opptatt

av problemene med å gruppere de militære enhetene og formasjonene, forholda mellom felttog, forholda mellom forskjellige operasjonsstadier og forholda mellom vår virksomhet som helhet og fiendens virksomhet som helhet — alle disse problemene krever størst mulig omsorg og innsats fra han. Om han overser dem og fortaper seg i underordna problemer, kan han neppe unngå tilbakeslag.

Forholdet mellom helheten og delen gjelder ikke bare for forholdet mellom strategi og felttog, men også for forholdet mellom felttog og taktikk. Eksempler på dette kan en finne i forholdet mellom operasjonene til en divisjon og operasjonene til regimentene og bataljonene i divisjonen, og i forholdet mellom operasjonene til et kompani og operasjonene til troppene og laga i kompaniet. Uansett hvilket nivå han har kommandoen på, bør den kommanderende offiseren samle oppmerksomheten om det viktigste og avgjørende problemet, eller den viktigste og avgjørende aksjonen, i hele den situasjonen han har hand om, og ikke om andre problemer eller aksjoner.

En må ikke avgjøre hva som er viktig eller avgjørende ut fra allmenne eller abstrakte vurderinger, men ut fra konkrete omstendigheter. I en militær operasjon må en velge angrepsretninga og angrepspunktet ut fra hvordan fiendens situasjon faktisk er, ut fra lendet og slagkrafta til våre egne styrker i øyeblikket. Vi må sørge for at soldatene ikke spiser for mye når vi har rikelig med forsyninger, og passe på at de ikke går sultne når det er knapt med forsyninger. I de hvite områdene kan sjøl det at det lekker ut litt informasjon føre til nederlag i den neste trefninga, men i de røde områdene er en slik lekkasje ofte ikke særlig alvorlig. De øverste sjefene må delta personlig i noen slag, men ikke i andre. Det viktigste spørsmålet for en militærskole er å velge rektor og lærere og velge opplæringsprogram. Hovedsaka for et masse møte er å mobilisere massene til å komme og legge fram høvelige paroler, og så videre, og så videre. Kort sagt, prinsippet er å konsentrere seg om de viktigste ledda som har noe å si for situasjonen som helhet.

Den eneste måten å studere lovene for en krigssituasjon som helhet på, er å gjøre en del hardt tankearbeid. For det som gjelder for situasjonen som helhet syns ikke, og vi kan bare forstå det ved å tenke hardt. Det er ingen andre måter å gjøre det på. Men situasjonen som helhet er satt sammen av deler. Derfor kan folk som har erfaring fra delene, erfaring fra felttog og taktikk, forstå spørsmål i en større sammenheng hvis de er villige til å tenke hardt. Strategiens problemer omfatter dette:

Å vurdere forholdet mellom oss og fienden skikkelig.

Å vurdere forholdet mellom forskjellige felttog eller mellom forskjellige stadier i operasjonene skikkelig.

Å vurdere de delene som har betydning for (eller er avgjørende for) situasjonen som helhet, skikkelig.

Å vurdere særtrekka i den allmenne situasjonen skikkelig.

Å vurdere forholdet mellom fronten og de bakre områdene skikkelig.

Å vurdere skikkelig både forskjellen og sammenhengen mellom tap og erstatningsmannskaper, mellom kamp og hvile, mellom konsentrasjon og spredning, mellom angrep og forsvar, mellom framrykking og tilbaketrekking, mellom skjul og blottstilling, mellom hovedangrep og støtteangrep, mellom stormangrep og angrep som tar sikte på å binde fienden, mellom sentralisert kommando og desentralisert kommando, mellom langvarig krig og krig med rask avgjørelse, mellom stillingskrig og bevegelig krigføring, mellom våre egne styrker og vennligsinna styrker, mellom én våpenart og en annen, mellom høyere og lavere nivåer, mellom kadrer og menige, mellom gamle og nye soldater, mellom kadrer på høyere og lavere nivåer, mellom gamle og nye kadrer, mellom røde områder og hvite områder, mellom gamle røde områder og nye, mellom det sentrale området og grensene i et bestemt baseområde, mellom den varme og den kalde årstida, mellom seier og nederlag, mellom store og små troppeformasjoner, mellom den regulære hæren og geriljastyrkene, mellom å utrydde fienden og vinne massene, mellom å utvide den røde hæren og konsolidere den, mellom militært og politisk arbeid, mellom tidligere oppgaver og oppgaver vi har nå, mellom oppgaver vi har nå og oppgaver vi får i framtida, mellom oppgaver som oppstår under visse omstendigheter og oppgaver som oppstår under andre, mellom faste fronter og flytende fronter, mellom borgerkrig og nasjonal krig, mellom én historisk epoke og en annen osv., osv.

Ingen av disse strategiske problemene syns, og likevel kan vi forstå, gripe og mestre dem alle sammen om vi tenker hardt. Det vil si at vi kan løfte de viktige problemene som gjelder krig eller militære operasjoner opp til et høyere og prinsipielt nivå og løse dem. Formålet med å studere strategiske problemer er å nå dette målet.

4. DET VIKTIGSTE ER Å VÆRE FLINK TIL Å LÆRE

Hvorfor har vi organisert den røde hæren? For å slå fienden. Hvorfor studerer vi lovene for krig? For å bruke dem i krig.

Det er ikke lett å lære, og det er enda vanskeligere å bruke det en har lært. Mange ser imponerende ut når de legger ut om militærteori i klasserom eller i bøker, men når det er snakk om å slåss på alvor, er det noen som vinner slag mens andre taper. Både krigshistoria og vår egen erfaring i krig har vist dette.

Hva er så kjernen i saka?

I det virkelige livet kan vi ikke be om «generaler som alltid seirer». Dem er det få av og langt mellom i historia. Det vi kan be om, er generaler som er modige og kloke og som vanligvis vinner slaga i en krig, generaler som forener visdom med mot. For å bli både klok og modig må en skaffe seg en metode, en metode som skal brukes både når en lærer og når en bruker det en har lært.

Hva slags metode? Metoden er å gjøre seg kjent med alle sidene ved fiendens og vår egen situasjon, oppdage lovene som styrer handlingene til begge partene og bruke disse lovene i våre egne operasjoner.

Militærhandbøkene som er gitt ut i mange land, peker både på at det er nødvendig «å bruke prinsippene smidig i samsvar med omstendighetene» og på hva en skal gjøre om en blir slått. De peker på det første for å advare en militær sjef mot å gjøre subjektive feil fordi han bruker prinsippene for stivbeint, og de peker på det siste for å sette han i stand til å hankses med situasjonen etter at han har gjort subjektive feil, eller etter at omstendighetene har endra seg uventa og uomgjengelig.

Hvorfor blir det gjort subjektive feil? Fordi den måten styrkene i en krig eller et slag er disponert eller leda på, ikke passer til vilkåra på det tidspunktet og stedet. Fordi den subjektive ledelsen ikke svarer til, eller står i strid med, de objektive vilkåra. Det er med andre ord fordi motsigelsen mellom det subjektive og det objektive ikke er løst. Folk kan neppe unngå slike situasjoner samme hva de gjør, men noen viser seg å være flinkere enn andre. Vi krever flere seirer, eller omvendt færre nederlag, i krig, på samme vis som vi krever en forholdsvis høy grad av dyktighet i en hvilken som helst annen jobb. Det springende punktet her er å få det subjektive og det objektive til å stemme skikkelig overens.

Ta et eksempel fra taktikken. La oss si at angrepspunktet er valgt på

en av fiendens flanker, at det er nøyaktig der det svake punktet hans tilfeldigvis ligger og at stormangrepet derfor blir vellykka. Da stemmer det subjektive overens med det objektive. Det vil si at sjefens oppklaring, vurdering og avgjørelse har stemt overens med fiendens faktiske situasjon og troppefordelinger. La oss si at angrepspunktet er valgt på en annen flanke eller i sentrum, og angrepet møter vansker og ikke gjør framgang. Da stemmer det ikke overens. La oss si at vi angriper i rette øyeblikk, bruker reservene verken for seint eller for tidlig, og at alle de andre disposisjonene og operasjonene i slaget er slik at de er til fordel for oss og ikke for fienden. Da stemmer den subjektive ledelsen fullstendig overens med den objektive situasjonen under hele slaget. Det er svært sjelden at den subjektive ledelsen og den objektive situasjonen stemmer så fullstendig overens i en krig eller et slag, for de krigførende er grupper av levende mennesker som bærer våpen og som holder hemmelighetene sine for seg sjøl. Dette er helt annerledes enn å hankses med livløse ting eller rutinesaker. Men om sjefens ledelse i hovedsak stemmer overens med situasjonen slik den er, det vil si om de avgjørende elementene stemmer overens med den virkelige situasjonen, er det grunnlag for seier.

De riktige disposisjonene som en militær sjef gjør, stammer fra de riktige avgjørelsene han tar, de riktige avgjørelsene stammer fra de riktige vurderingene han gjør, og de riktige vurderingene stammer fra grundig og nødvendig oppklaring og fra å grunne over og sette sammen forskjellige slags data som er samla under oppklaringa. Han bruker alle mulige og nødvendige oppklaringsmetoder og grunner over de opplysningene som er kommet inn om fiendens situasjon, han skiller klinten fra hveten, luker ut det som er falskt og beholder det som er sant, og går fra det ene til det andre og fra utsida til innsida. Så trekker han inn vilkåra på si egen side og studerer begge parter og forholdet mellom dem. Dermed kommer han fram til ei vurdering, bestemmer seg og utarbeider planene sine. Slik er hele den prosessen som en militær går gjennom for å forstå en situasjon før han utformer en strategisk plan, en plan for et felttog eller en plan for et slag. Men istedenfor å gjøre dette, bygger en skjødesløs militær militære planer på si egen ønsketenkning, og følgelig er planene hans fantasiprodukter og svarer ikke til virkeligheten. En tankeløs militær, som setter all sin lit til begeistring, er dømt til å bli lurt av fienden eller narra av ei eller annen overflatisk side eller en del av fiendens situasjon. Eller så lar han seg lede av uansvarlige forslag fra

underordna, forslag som ikke bygger på virkelig kunnskap eller djup innsikt. Og dermed kjører han hodet mot veggen, for han veit ikke, eller vil ikke vite, at alle militære planer må bygge på tilstrekkelig oppklaring og på nøye vurdering av fiendens situasjon, hans egen situasjon og forholdet mellom dem.

Prosessten med å skaffe kunnskap om en situasjon foregår ikke bare før en militær plan blir utforma, men også etterpå. Når planen skal gjennomføres, fra det øyeblikket den blir satt ut i livet til operasjonene er slutt, har vi en annen prosess med å skaffe kunnskap om situasjonen, nemlig prosessen med å bruke planen på virkeligheten. I løpet av denne prosessen er det nødvendig å undersøke på nytt om den planen som er utarbeidd i den forrige prosessen, svarer til virkeligheten. Om den ikke svarer til virkeligheten, eller om den ikke gjør det fullt ut, må en gjøre nye vurderinger i lys av den nye kunnskapen vår, ta nye avgjørelser, og forandre den opprinnelige planen slik at den svarer til den nye situasjonen. Planen blir delvis forandra i nesten alle operasjoner, og noen ganger blir den til og med forandra helt. En tankeløs mann som ikke forstår at slike forandringer trengs, eller som ikke har lyst til å gjøre dem, men som handler blindt, kan ikke unngå å kjøre hodet mot veggen.

Det som er sagt her, gjelder en strategisk aksjon, et felttog eller et slag. Forutsatt at han er beskjeden og lærevillig, kommer en erfaren militær til å klare å gjøre seg kjent med sine egne tropper (sjefer, soldater, våpen, forsyninger osv. og summen av alt dette), med fiendens styrker (også der sjefer, soldater, våpen, forsyninger osv. og summen av alt dette) og med alle andre vilkår som har med krigen å gjøre, som politikk, økonomi, geografi og værforhold. En slik militær har bedre grep om å lede en krig eller en operasjon, og det er mer sannsynlig at han kommer til å seire. Han kommer til å greie dette fordi han har gjort seg kjent med fiendens situasjon og sin egen over lang tid, han har funnet lovene for handling og løst motsigelsen mellom det subjektive og det objektive. Denne kunnskapsprosessen er umåtelig viktig. Uten en slik lang periode med erfaring er det vanskelig å forstå og gripe lovene for en hel krig. Verken en nybegynner eller en person som bare slåss på papiret, kan bli en virkelig dyktig høyere militær sjef. Bare en som har lært gjennom å slåss i en virkelig krig, kan bli det.

Alle militære lover og teorier som er av prinsipiell karakter, er erfaringer fra tidligere kriger som folk har oppsummert i tidligere tider eller i vår egen tid. Disse lærdommene har kosta blod. Vi må studere dem al-

vorlig, de er en arv fra tidligere kriger. Det er én ting. Men det er enda en. Vi må prøve disse slutningene mot våre egne erfaringer, ta til oss det som er nyttig, forkaste det som er unyttig og legge til det som er særskilt for oss. Det siste er svært viktig, for ellers kan vi ikke lede en krig.

Å lese er å lære, men å bruke det en har lært er også å lære, og det er til og med den viktigste måten å lære på. Den viktigste metoden er å lære krigføring gjennom krigføring. En som ikke har hatt sjanse til å gå på skole, kan også lære krigføring — han kan lære ved å slåss i krig. En revolusjonær krig er ei sak for massene. Ofte er det ikke spørsmål om å lære først og handle etterpå, men om å handle og så lære av det, for å handle er å lære. Det er ei kløft mellom den vanlige sivilisten og soldaten, men det er ikke noen stor mur. Denne kløfta kan fylles igjen raskt, og måten å fylle den igjen på er å være med i revolusjonen, i krigen. Når vi sier at det ikke er lett å lære og bruke det en har lært, så mener vi at det er vanskelig å lære grundig og bruke det dyktig. Når vi sier at sivilister kan bli soldater svært raskt, mener vi at det ikke er vanskelig å gå over dørstokken. Om vi setter sammen de to utsagna, kan vi sitere det kinesiske ordspråket «ingenting i verden er vanskelig for den som anstrenger seg for å få det til». Å gå over dørstokken er ikke vanskelig, og det går godt an å bli virkelig flink om en anstrenger seg for å klare oppgava og er flink til å lære.

Lovene for krig, liksom lovene som styrer alle andre ting, gjenspeiler den objektive virkeligheten i bevisstheten. Alt utafor bevisstheten er objektiv virkelighet. Derfor er forholda på fiendens og vår side en del av det vi må lære. En må se på begge deler som objekt for studier, mens bevisstheten (evnen til å tenke) aleine er subjektet som studerer. Noen kjenner seg sjøl godt og fienden dårlig, og for andre er det omvendt. Ingen av dem kan løse problemet med å lære og bruke lovene for krig. Det fins et ordtak i boka til Sun Wu Tzu, den store militærteoretikeren i oldtidas Kina: «Kjenn fienden og kjenn deg sjøl. Da kan du kjempe hundre slag uten fare for nederlag.»² Dette sikter både til lærestadiet og til stadiet med å bruke det en har lært, både til å kunne lovene for utviklinga av den objektive virkeligheten og til å bestemme seg for hvordan en skal handle i samsvar med disse lovene for å overvinne fienden vi står overfor. Vi må ikke ta lett på dette ordtaket.

Krig er den høyeste forma for kamp mellom nasjoner, stater, klasser eller politiske grupper, og alle krigens lover blir brukt av nasjoner, stater, klasser og politiske grupper som er i krig, for at de sjøl skal seire.

Seier eller nederlag i krig blir uten tvil i hovedsak avgjort av de militære, politiske og økonomiske forholda og naturforholda på begge sider. Men ikke bare av dem. Det blir også avgjort av den subjektive evna hver side har til å lede krigen. En militær som anstrenger seg for å vinne en krig, kan ikke gå utover de grensene som de materielle vilkåra setter. Men innafor disse grensene kan og må han kjempe for å seire. Den scenen en militær skal opptre på, er bygd på objektive materielle vilkår, men på den scenen kan han lede oppføringa av mangt et skuespill, fylt av lyd og farge, kraft og storhet. Derfor må sjefene i den røde hæren vise hva de er god for når det objektive materielle grunnlaget, dvs. de militære, politiske og økonomiske forholda og naturforholda er fastlagt. Da må de stille opp med hele styrken sin for å knuse fiendene av nasjonen og klassefiendene og omskape denne vonde verden. Det er her vi kan og må bruke den subjektive evna til å lede krig. Vi går ikke med på at noen av sjefene i den røde hæren blir klossete hissigpropper. Vi vil absolutt at alle sjefene i den røde hæren skal bli helter som er både modige og kloke, som både har mot til å vinne over alle hindringer og evne til å mestre situasjonen ettersom den forandrer seg og skifter gjennom hele krigen. Mens han svømmer i krigshavet, må han ikke bare la være å kave omkring på måfå, han må også sørge for å nå den andre bredden med jamne tak. Lovene for å lede krig er kunsten å svømme i krigshavet.

Så langt om metodene våre.

KAPITTEL II

DET KINESISKE KOMMUNISTPARTIET OG DEN REVOLUSJONÆRE KRIGEN I KINA

Den revolusjonære krigen i Kina begynte i 1924. Den har gjennomgått to stadier, det første fra 1924 til 1927 og det andre fra 1927 til 1936. Stadiet med nasjonal revolusjonær krig mot Japan tar til nå. På alle tre stadiene har denne revolusjonære krigen vært ført, blir og kommer til å bli ført under ledelse av det kinesiske proletariatet og partiet deres, det kinesiske kommunistpartiet. Hovedfiendene i den revolusjonære krigen i Kina er imperialismen og de føydale kreftene. Det kinesiske borgerska-

pet kan være med i den revolusjonære krigen ved visse historiske korsveger, men egoismen deres og mangelen på politisk og økonomisk sjølstendighet gjør at de verken vil eller kan lede den revolusjonære krigen i Kina mot full seier. Massene av bondebefolkninga og småborgerskapet i byene i Kina vil være aktivt med i den revolusjonære krigen og føre den fram til full seier. De er hovedkreftene i den revolusjonære krigen. Men de er småprodusenter, derfor har de et snevert politisk perspektiv (og noen av de arbeidsløse massene har anarkistiske syn). Derfor kan de ikke lede krigen riktig. I en epoke da proletariatet alt har dukka opp på den politiske scenen, er det derfor ikke til å unngå at ansvaret for å lede den revolusjonære krigen i Kina faller på skuldrene til det kinesiske kommunistpartiet. I denne epoken kommer alle revolusjonære kriger som mangler eller går mot proletariatets og kommunistpartiets ledelse, helt sikkert til å ende med nederlag. Av alle samfunnslag og politiske grupperinger i det halvkoloniale Kina er proletariatet og kommunistpartiet de som er minst trangsynte og egoistiske. Det er de som ser lengst framover politisk, er best organisert og er mest innstilt på å lære med åpent sinn av erfaringene til proletariatet, som er den mest framskredne klassen, og proletariatets politiske partier i hele verden, og bruke disse erfaringene til å tjene si egen sak. Derfor kan bare proletariatet og kommunistpartiet lede bøndene, småborgerskapet i byene og borgerskapet. Bare de kan overvinne trangsynet til bøndene og småborgerskapet, ødeleggeselslysta til de arbeidsløse massene og også vaklinga og inkonsekvensen i borgerskapet (forutsetninga er at kommunistpartiet ikke gjør feil i politikken sin). Bare de kan lede revolusjonen og krigen mot seier.

Den revolusjonære krigen i 1924—27 blei i hovedsak ført under vilkår der det internasjonale proletariatet, det kinesiske proletariatet og partiene deres påvirka det kinesiske nasjonale borgerskapet og partiene deres politisk, og inngikk politisk samarbeid med dem. Men denne revolusjonære krigen mislyktes i det avgjørende øyeblikket, i første rekke på grunn av at storborgerskapet sveik, og samtidig fordi opportunistene i de revolusjonære rekkene frivillig ga fra seg ledelsen i revolusjonen.

Jordbruksrevolusjonskrigen som har vart fra 1927 til i dag, har blitt ført under nye vilkår. Det er ikke bare imperialismen som er fienden i denne krigen, men også forbundet av storborgerskapet og storgodseierne. Samtidig har det nasjonale borgerskapet blitt et haleheng til storborgerskapet. Kommunistpartiet leder denne revolusjonære krigen aleine, det har overtatt ledelsen i den fullt ut. Denne absolutte ledelsen er det

viktigste vilkåret for at den revolusjonære krigen kan bli fullført besluttomt. Det er utenkelig at den revolusjonære krigen kunne ha blitt ført med slik utholdenhet uten den.

Det kinesiske kommunistpartiet har leda den revolusjonære krigen i Kina modig og besluttomt, og i femten lange år³ har det vist hele nasjonen at det er folkets venn. For det har hele tida slåss i første rekke i den revolusjonære krigen, for å forsvare folkets interesser og for folkets frihet og frigjøring.

Kinas Kommunistiske Parti har stridd hardt, og hundretusener av de heltemodige medlemmene og titusenvis av de heltemodige kadrene har ofra livet. Dette gjør at partiet har spilt ei stor rolle som lærer for hundrevis av millioner mennesker i hele landet. I dette avgjørende øyeblikket, da Kina blir invadert av en fiende av nasjonen, er det de store historiske bragdene partiet har bak seg i den revolusjonære kampen, som har skapt forutsetninga for at Kina kan overleve og bli frelst. Og denne forutsetninga er at det fins en politisk ledelse som det store flertallet av folket har tillit til, og som de har valgt etter mange års prøving. I dag godtar folket lettere det kommunistpartiet sier enn det noen andre politiske partier sier. Om det ikke hadde vært for de slitsomme kampene det kinesiske kommunistpartiet har ført de siste femten åra, ville det være umulig å redde Kina fra den nye truselen om underkuing.

I tillegg til de høyreopportunistiske feilene til Chen Tu-hsiu⁴ og «venstre»-opportunisten til Li Li-san⁵, har det kinesiske kommunistpartiet gjort to feil i den revolusjonære krigen. Den første feilen var «venstre»-opportunisten i 1931—34.⁶ Den førte til alvorlige tap i jordbruksrevolusjonskrigen, og gjorde at baseområdene gikk tapt og den røde hæren blei svekka istedenfor at fiendens «femte innringings- og undertrykkings»-felttog blei knust. Denne feilen blei retta på det utvida møtet i det politiske byrået i sentralkomiteen i Tsunyi i januar 1935. Den andre feilen var høyreopportunisten til Chang Kuo-tao i 1935—36.⁷ Den vokste og blei så stor at den undergravde disiplinen i partiet og i den røde hæren, og førte til alvorlige tap i deler av den røde hærens hovedstyrker. Men denne feilen blei også retta til slutt, takket være sentralkomiteens riktige ledelse og den politiske bevisstheten til partimedlemmer, befal og menige i den røde hæren. Alle disse feilene var sjølsagt skadelige for partiet, for revolusjonen og for krigen, men til slutt overvant vi dem, og dette har stålsatt partiet og den røde hæren og gjort dem enda sterkere.

Det kinesiske kommunistpartiet har leda og leder fortsatt den storslåtte, ærerike og seierrike revolusjonære krigen. Denne krigen er ikke bare fana for Kinas frigjøring, men har også internasjonal revolusjonær betydning. Det revolusjonære folk i verden over retter blikket mot oss. På dette stadiet, stadiet med den revolusjonære nasjonale krigen mot Japan, skal vi lede den kinesiske revolusjonen til den er fullført, og vi skal påvirke revolusjonen i Østen og i hele verden kraftig. Den revolusjonære krigen har vist at vi både trenger ei riktig marxistisk militær linje og ei riktig marxistisk politisk linje. Femten år med revolusjon og krig har meisle ut slike politiske og militære linjer. Vi trur at fra nå av, i krigens nye stadium, kommer disse linjene til å bli utvikla videre, utfylt og gjort rikere under de nye tilhøva, slik at vi kan nå målet, som er å slå den nasjonale fienden. Historia forteller oss at riktige politiske og militære linjer ikke oppstår og utvikler seg spontant og fredelig, men bare gjennom kamp. Disse linjene må nedkjempe «venstre»-opportunisme på den ene sida og høyreopportunisme på den andre. Om vi ikke nedkjemper disse skadelige tendensene som setter revolusjonen og den revolusjonære krigen i fare, og overvinner dem grundig, er det ikke mulig å slå fast ei riktig linje og seire i denne krigen. Det er årsaka til at jeg ofte viser til gale syn i dette heftet.

KAPITTEL III

KJENNETEGN VED DEN REVOLUSJONÆRE KRIGEN I KINA

1. HVOR VIKTIG ER DETTE EMNET?

Folk som ikke innrømmer, ikke veit eller ikke vil vite at den revolusjonære krigen i Kina har sine egne kjennetegn, har sammenlikna den krigen rødehæren fører mot Kuomintang-styrkene, med krig allment eller med borgerkrigen i Sovjetunionen. Erfaringene fra borgerkrigen i Sovjetunionen, som var leda av Lenin og Stalin, er viktige for hele verden. Alle kommunistpartier, også det kinesiske kommunistpartiet, ser på disse erfaringene og Lenins og Stalins teoretiske oppsummering av dem,

som ei rettesnor. Men det betyr ikke at vi skal bruke dem mekanisk på våre egne forhold. Den revolusjonære krigen i Kina har på mange måter kjennetegn som skiller den fra borgerkrigen i Sovjetunionen. Det er sjølsagt galt å ikke bry seg om disse kjennetegna eller å nekte for at de fins. Dette har de ti krigsåra våre bevist til fulle.

Fienden vår har gjort liknende feil. Han var ikke klar over at det kreves en annen strategi og en annen taktikk for å slåss mot den røde hæren enn den en bruker når en slåss mot andre styrker. Han stolte på at han sto sterkere på ulike områder. Derfor tok han lett på oss og holdt fast ved de gamle metodene for krigføring. Dette gjorde han både før og etter det fjerde «innringings- og undertrykkings»-felttoget i 1933, og resultatet var at han blei slått gang på gang. Den reaksjonære Kuomintang-generalen Lin Wei-yuan var den første til å foreslå en ny måte å løse problemet på i Kuomintang-hæren. Han fikk følge av Tai Yueh. Til slutt godtok Chiang Kai-shek ideen deres. Det var slik Chiang Kai-sheks øvingskorps for offiserer i Lushan blei til,⁸ og det var også slik de nye reaksjonære militære prinsippene⁹ som blei brukt i det femte «innringings- og undertrykkings»-felttoget, blei utvikla.

Men da fienden forandra de militære prinsippene for at de skulle passe til operasjoner mot den røde hæren, dukka det opp ei gruppe folk i rekkene våre som gikk tilbake til de «gamle metodene». De ivra for at vi skulle gå tilbake til de metodene som passa allment, nekta å ta for seg de særegne forholda i hvert enkelt tilfelle, forkasta erfaringene som den røde hæren hadde vunnet i blodige slag, undervurderte både styrken til imperialismen og Kuomintang og styrken til Kuomintang-hæren, og lukka øynene for de nye reaksjonære prinsippene som fienden hadde tatt i bruk. Dette førte til at vi mista alle de revolusjonære basene, unntatt grenseområdet mellom Shensi og Kansu. Den røde hæren blei redusert fra 300 000 til noen titusener, medlemsstokken i det kinesiske kommunistpartiet sank fra 300 000 til noen titusener, og nesten alle partiorganisasjonene i Kuomintang-områdene blei tilintetgjort. Kort sagt var straffa hard, og den har fått historisk betydning. Denne gruppa folk kalte seg marxist-leninister, men i virkeligheten hadde de ikke lært en tøddel marxisme-leninisme. Lenin sa at det viktigste i marxismen, marxismens levende sjel, er konkret analyse av konkrete forhold.¹⁰ Det var nettopp dette disse kameratene våre glemte.

Vi ser altså at det er umulig å lede den revolusjonære krigen i Kina og føre den fram til seier om en ikke forstår de kjennetegna den har.

2. HVILKE KJENNETEGN HAR DEN REVOLUSJONÆRE KRIGEN I KINA?

Hva er så kjennetegna ved den revolusjonære krigen i Kina?

Jeg mener det er fire hovedkjennetegn.

Det første er at Kina er et enormt, halvkolonialt land som er ujamnt utvikla både politisk og økonomisk, og som har gjennomgått revolusjonen i 1924—27.

Dette kjennetegnet viser at det er mulig for den revolusjonære krigen i Kina å utvikle seg og seire. Vi har pekt på dette før (på den første partikongressen i grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi)¹¹. Den gangen, seint i 1927 og tidlig i 1928, like etter at geriljakrigen tok til i Kina, var det noen kamerater i Ching kang-fjella, i grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi, som reiste spørsmålet «hvor lenge kan vi holde det røde flagget oppe?» Dette var et helt grunnleggende spørsmål. Om vi ikke svarte på spørsmålet om Kinas revolusjonære baseområder og den kinesiske rødehæren kunne overleve og utvikle seg, kunne vi ikke ta et eneste skritt framover. Den sjettede nasjonale kongressen til det kinesiske kommunistpartiet i 1928 svarte på spørsmålet en gang til. Sia har den kinesiske revolusjonære bevegelsen hatt et riktig teoretisk grunnlag.

La oss nå analysere dette kjennetegnet.

Kina har ei ujamn politisk og økonomisk utvikling. Det fins en svak kapitalistisk økonomi side om side med en framherskende halvføydal økonomi. Det fins noen få moderne industri- og handelsbyer side om side med ei enorm landsbygd der utviklinga står stille. Det fins flere millioner industriarbeidere side om side med flere hundre millioner bønder og handverkere som sliter under det gamle systemet. Det fins store krigsherrer som kontrollerer den sentrale regjeringa side om side med små krigsherrer som kontrollerer provinsene. Det fins to slags reaksjonære hærer side om side, den såkalte sentralhæren under Chiang Kai-shek og «uensarta tropper» under krigsherrene i provinsene. Det fins noen få jernbaner, dampbåtruter og bilveger side om side med et stort antall trillebårstier og gangstier, og mange av dem er vanskelige å ta seg fram på, sjøl til fots.

Kina er et halvkolonialt land — splid mellom imperialismaktene fører til splid mellom de herskende gruppene i Kina. Det er forskjell på et halvkolonialt land som er kontrollert av flere land og en koloni som er kontrollert av ett land.

Kina er et enormt land — «når det er mørkt i øst er det lyst i vest. Når det er mørkt i sør er det fortsatt lyst i nord». En trenger altså ikke være redd for at det skal bli for lite plass til å manøvrere på.

Kina har gjennomgått en stor revolusjon — dette har ryddet grunnen der den røde hæren har vokst, gitt oss lederne for den røde hæren, nemlig det kinesiske kommunistpartiet, og gitt massene erfaring fra å delta i en revolusjon.

Derfor sier vi at det første kjennetegnet ved den revolusjonære krigen i Kina er at den blir ført i et enormt halvkolonialt land som er ujamnt utvikla politisk og økonomisk og har gjennomgått en revolusjon. Dette kjennetegnet bestemmer både den militære strategien og taktikken og den politiske strategien og taktikken på en grunnleggende måte.

Det andre kjennetegnet er at fienden er stor og mektig.

Hvordan står det til med Kuomintang, rødehærens fiende? Det er et parti som har tatt den politiske makta og stabilisert den mer eller mindre. Det har fått støtte fra de viktigste imperialiststatene i verden. Det har omforma hæren sin, som dermed har blitt forskjellig fra alle andre hærer i Kinas historie, og stort sett lik hærene til moderne stater. Denne hæren er mye bedre forsynt med våpen og materiell enn rødehæren, og den er større enn noen hær i Kinas historie, eller for den saks skyld større enn den stående hæren i noe annet land. Det er et hav av forskjell mellom Kuomintang-hæren og rødehæren. Kuomintang kontrollerer nøkkelposisjonene eller livsnervene i Kinas politikk, økonomi, samferdsel og kultur. Det har landsomfattende politisk makt.

Den kinesiske rødehæren står altså overfor en stor og mektig fiende. Dette er det andre kjennetegnet ved den revolusjonære krigen i Kina. Derfor er de militære operasjonene til den røde hæren på mange måter nødt til å bli forskjellige fra operasjonene i krig allment sett og fra operasjonene i borgerkrigen i Sovjetunionen eller operasjonene under nord-ekspedisjonen.

Det tredje kjennetegnet er at rødehæren er liten og svak.

Den kinesiske rødehæren starta som geriljaenheter og blei til etter nederlaget i den første store revolusjonen. Dette skjedde i en forholdsvis stabil politisk og økonomisk periode for de reaksjonære kapitalistlanda i verden, og i ei tid med reaksjon i Kina.

Den politiske makta vår fins i spredte og avstengte fjellområder eller avsides områder, og får ikke noe som helst hjelp utafra. Økonomiske og kulturelle vilkår i de revolusjonære baseområdene ligger tilbake for vil-

kåra i områdene til Kuomintang. De revolusjonære baseområdene omfatter bare områder på landsbygda og små byer. Disse områdene var svært små i begynnelsen og har ikke vokst særlig siden. Dessuten er de flytende og ikke faste. Den røde hæren har ingen virkelig konsoliderte baser.

Den røde hæren er tallmessig liten, den har dårlig med våpen og den har store vansker med å skaffe seg forsyninger, som for eksempel mat, sengetøy og klær.

Dette kjennetegnet står i skarp kontrast til det forrige. Strategien og taktikken til den røde hæren bygger på denne skarpe kontrasten.

Det fjerde kjennetegnet er kommunistpartiets ledelse og jordbruksrevolusjonen.

Dette kjennetegnet er nødt til å følge av det første. Det har ført med seg to trekk ved situasjonen. På den ene sida går den revolusjonære krigen i Kina for seg i ei tid med reaksjon i Kina og i hele den kapitalistiske verden, men likevel kan vi seire i krigen fordi den blir leda av kommunistpartiet og støtta av bøndene. Denne støtta gjør at baseområdene våre er svært mektige politisk til tross for at de er små, og de står fast mot det enorme Kuomintang-regimet. På det militære området legger de samtidig store hindringer i vegen for Kuomintangs angrep. Sjøl om den røde hæren er liten, har den stor kampevne. Soldatene, som er leda av kommunistpartiet, kom nemlig til oss under jordbruksrevolusjonen. De slåss for sine egne interesser, og befal og menige står samla politisk.

På den andre sida står Kuomintang i skarp motsetning til dette. De går mot jordbruksrevolusjonen og får derfor ingen støtte fra bøndene. Kuomintang har en stor hær. Men soldatene og mange av de lavere offiserene var opprinnelig småprodusenter, og Kuomintang kan ikke få dem til godvillig å sette livet på spill. Hos Kuomintang er befal og menige politisk splitta, og det gjør kampevna deres mindre.

3. STRATEGIEN OG TAKTIKKEN VÅR FØLGER AV DISSE KJENNETEGNA

De fire viktigste kjennetegna ved den revolusjonære krigen i Kina er altså: Vi har et enormt halvkolonialt land som er ujamnt utvikla politisk og økonomisk, og som har gjennomgått en stor revolusjon, vi har en stor, mektig fiende, vi har en liten og svak rødehær og vi har gjennomgått jordbruksrevolusjonen. Disse kjennetegna bestemmer både retningslin-

ja for Kinas revolusjonære krig og mange av de strategiske og taktiske prinsippene for den. Det følger av det første og fjerde kjennetegnet at det er mulig for den kinesiske rødehæren å vokse og slå fienden. Det følger av det andre og tredje kjennetegnet at det er umulig for den kinesiske rødehæren å vokse svært hurtig eller slå fienden raskt. Med andre ord kommer krigen til å bli langvarig, og vi kan til og med tape den hvis vi fører den dårlig.

Dette er de to sidene ved den revolusjonære krigen i Kina. De fins side om side, det vil si at det både fins fordeler og vansker. Dette er den grunnleggende loven for den revolusjonære krigen i Kina, og den fører med seg mange andre lover. Den ti år lange krigshistoria vår har bevist at denne loven er gyldig. Den som har øyne, men som ikke klarer å se denne grunnleggende loven, kan ikke lede den revolusjonære krigen i Kina, kan ikke føre den røde hæren fram til seier.

Det er klart at vi må avgjøre alle disse prinsippsspørsmåla på en riktig måte:

Vi må fastsette den strategiske innretninga riktig, gå mot eventyrtypolitikk når vi er på offensiven, gå mot konservatisme når vi er på defensiven og gå mot fluktmentalitet når vi forflytter oss fra et sted til et annet.

Vi må gå mot geriljavesen i den røde hæren, samtidig som vi innser at operasjonene har geriljapreg.

Vi må gå mot langvarige felttog og en strategi med rask avgjørelse, og holde fast på strategien med langvarig krig og felttog med raske avgjørelser.

Vi må gå mot faste frontlinjer og stillingskrig, og gå inn for flytende frontlinjer og bevegelig krigføring.

Vi må gå mot å slåss bare for å drive fienden på flukt, og gå inn for å slåss for å utslette fienden.

Vi må gå mot strategien med å slå med to «knyttnever» i to retninger samtidig, og gå inn for strategien med å slå med en «knyttneve» i ei retning av gangen.¹²

Vi må gå mot prinsippet med å opprettholde en stor forsynings- og vedlikeholdsorganisasjon i de bakre områdene, og gå inn for prinsippet med små.

Vi må gå mot en absolutt sentralisert kommando, og gå inn for en relativt sentralisert kommando.

Vi må gå mot det reint militære synspunktet og mot å oppføre oss som omflakkende opprørere¹³, og forstå at den røde hæren skal propagandere og organisere den kinesiske revolusjonen.

Vi må gå mot bandittmanerer¹⁴, og gå inn for en streng politisk disiplin.

Vi må gå mot krigsherreskikker, og gå inn for både demokrati innafor visse grenser og myndig disiplin i hæren.

Vi må gå mot feilaktig og sekterisk kaderpolitikk, og gå inn for en riktig kaderpolitikk.

Vi må gå mot isolasjonspolitik, og slå fast linja med å vinne alle mulige forbundsfeller.

Vi må gå mot å holde den røde hæren på det gamle stadiet, og kjempe for å utvikle den til et nytt stadium.

Den diskusjonen vi har nå om strategiske problemer, skal forklare disse sakene omhyggelig i lys av de historiske erfaringene som er vunnet i Kinas tiårige blodige, revolusjonære krig.

KAPITTEL IV

«INNRRINGING OG UNDERTRYKKING» OG FELTTOG MOT DET ER HOVEDMØNSTERET FOR BORGERKRIGEN I KINA

I de ti åra som er gått etter at geriljakrigen begynte, har alle sjølstendige røde geriljaenheter, alle enhetene i den røde hæren og alle de revolusjonære baseområdene stadig blitt utsatt for fiendens «innringing og undertrykking». Fienden ser på den røde hæren som et uhyre og prøver å ta den til fange straks den viser seg. Han forfølger stadig den røde hæren og prøver stadig å innringe den. Dette krigførmønsteret har ikke endra seg på ti år. Om ikke borgerkrigen viker for en nasjonal krig, kommer mønsteret fortsatt til å være det samme, helt til fienden blir den svakeste parten og den røde hæren blir den sterkeste.

Den røde hærens operasjoner har form av felttog mot «innringing og undertrykking». For oss betyr seier i hovedsak seier i å bekjempe «inn-

ringing og undertrykking», det vil si strategisk seier og seier i felttog. Kampen mot hvert «innringings- og undertrykkings»-felttog er et motfelttog som vanligvis omfatter flere, eller til og med flere dusin slag, større og små. Vi kan ikke snakke om strategisk seier eller seier i motfelttoget som helhet før et «innringings- og undertrykkings»-felttog stort sett er knust, sjøl om vi kan ha vunnet mange slag. Den ti år lange krigshistoria til rødehæren er ei historie om felttog mot «innringing og undertrykking».

I fiendens «innringings- og undertrykkings»-felttog og den røde hærens felttog mot dem, blir de to kampformene, offensiven og defensiven, brukt begge to. Og her er det ingen forskjell fra en hvilken som helst annen krig, før i tida eller i dag, i Kina eller andre steder. Men det særegne kjennetegnet ved Kinas borgerkrig, er at de to formene stadig skifter over en lang periode. I hvert «innringings- og undertrykkings»-felttog bruker fienden offensiven mot den røde hærens defensiv, og den røde hæren bruker defensiven mot fiendens offensiv. Dette er det første stadiet i et felttog mot «innringing og undertrykking». Så bruker fienden defensiven mot den røde hærens offensiv, og den røde hæren bruker offensiven mot fiendens defensiv. Dette er det andre stadiet i motfelttoget. Hvert «innringings- og undertrykkings»-felttog har disse to stadiene, og de veksler over en lang periode.

Når vi sier at disse to formene veksler over en lang periode, mener vi at dette mønsteret for krig og disse formene for kamp gjentar seg. Dette er opplagt for alle. Et «innringings- og undertrykkings»-felttog og et felttog mot det — slik er det mønsteret som gjentar seg i krigen. I hvert felttog består vekslinga i kampformene av det første trinnet, der fienden bruker offensiven mot vår defensiv, og vi møter hans offensiv med vår defensiv, og av det andre trinnet, der fienden bruker defensiven mot vår offensiv, og vi møter hans defensiv med vår offensiv.

Når det gjelder innholdet i et felttog eller et slag, består det ikke bare av gjentakelser, det er forskjellig fra gang til gang. Dette er også ei kjensgjerning og opplagt for alle. I denne sammenhengen er det blitt en regel at for hvert felttog og hvert motfelttog er omfanget blitt større, situasjonen mer innvikla og striden voldsommere.

Men dette betyr ikke at det ikke går opp og ned. Etter fiendens femte «innringings- og undertrykkings»-felttog var den røde hæren sterkt svekka, og alle baseområdene i sør var tapt. Etter at rødehæren har forflytta seg mot nordvest, har den ikke lenger ei livsviktig stilling som

truer fienden innenlands, slik den hadde i sør. Derfor er omfanget av «innringings- og undertrykkings»-felttoga blitt mindre, situasjonen enklere og striden mindre voldsom.

Hva er et nederlag for den røde hæren? Strategisk er det bare et nederlag når et felttog mot «innringing og undertrykking» mislykkes fullstendig, men sjøl da er nederlaget bare delvis og midlertidig. For rødehæren ville bare ha lidd et fullstendig nederlag i borgerkrigen om den blei helt ødelagt. Men dette har aldri skjedd. Da vi tapte omfattende baseområder og rødehæren forflytta seg, var det et midlertidig og delvis nederlag, ikke et endelig og fullstendig, sjøl om dette delvise nederlaget førte til at vi mista 90 prosent av partimedlemmene, av de væpna styrkene og av baseområdene. Denne forflytninga kaller vi fortsettelsen av defensiven vår, det at fienden forfølger oss kaller vi fortsettelsen av offensiven hans. Det vil si at vi lot fiendens offensiv bryte defensiven vår istedenfor at vi gikk fra defensiven til offensiven under kampen mellom fiendens «innringing og undertrykking» og motfelttoget vårt. Og slik blei defensiven vår til tilbaketrekking og fiendens offensiv til forfølgelse. Men da den røde hæren kom til et nytt område, som for eksempel da vi forflytta oss fra Kiangsi-provinsen og forskjellige andre områder til Shensi-provinsen, begynte «innringings- og undertrykkings»-felttoga å gjenta seg på nytt. Det er derfor vi sier at den røde hærens strategiske tilbaketrekking (den lange marsjen) var en fortsettelse av den strategiske defensiven, og at fiendens strategiske forfølgelse var en fortsettelse av den strategiske offensiven hans.

Både i den kinesiske borgerkrigen og i alle andre kriger, før i tida og i dag, i Kina og i andre land, er det bare to grunnleggende former for kamp. Det er angrep og forsvar. Det særegne ved Kinas borgerkrig er at «innringings- og undertrykkings»-felttog og våre motfelttog gjentar seg over lang tid, og at de to formene for kamp, angrep og forsvar, skifter over lang tid. Dette omfatter også slike ting som den store strategiske forflytninga på mer enn ti tusen kilometer (den lange marsjen).¹⁵

Det samme gjelder et nederlag for fienden. Det er et strategisk nederlag for fienden når «innringings- og undertrykkings»-felttoga hans blir brutt og defensiven vår blir til en offensiv, når fienden går over på defensiven, og må omorganisere før han setter i gang et nytt «innringings- og undertrykkings»-felttog. Fienden har ikke vært nødt til å foreta ei strategisk forflytning på mer enn ti tusen kilometer slik som oss, for han styrer hele landet og er mye sterkere enn vi er. Men han har måttet gjøre

delvise forflytninger av styrkene sine. I noen baseområder har rødehæren innringa hvite festninger, og fiendestyrkene der har noen ganger brutt igjennom og trukket seg tilbake til de hvite områdene for å organisere nye offensiver. Det kommer til å bli mer av dette om borgerkrigen blir langvarig og den røde hærens seirer blir mer omfattende. Men fienden kan ikke oppnå de samme resultatene som den røde hæren, for han har ikke hjelp fra folket, og offiserer og menige står ikke samla. Han ville helt sikkert bli utsletta om han skulle etterlikne den lange forflytninga til den røde hæren.

I perioden med Li Li-san-linja i 1930 forsto ikke kamerat Li Li-san at Kinas borgerkrig måtte bli langvarig. Derfor oppfatta han ikke loven om at «innringings- og undertrykkings»-felttog, og det at de blir slått tilbake, gjentar seg over en lang periode i denne krigen (på den tida hadde det allerede vært tre slike felttog i grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi, og to i Fukien). I et forsøk på å vinne rask seier i revolusjonen ga han derfor den røde hæren, som fortsatt var i sin spede barndom, ordre om å angripe Wuhan. Han ga også ordre om landsomfattende væpna oppstand. Dermed gjorde han «venstre»-opportunistiske feil.

«Venstre»-opportunistene i 1931—34 trudde heller ikke på loven om at «innringings- og undertrykkings»-felttog gjentar seg. Noen ansvarlige kamerater i baseområdet vårt langs grensa mellom Hupeh, Honan og Anhwei hadde en «hjelpstyrke»-teori. De hevda at Kuomintang-hæren bare var blitt en hjelpstyrke etter nederlaget for det tredje «innringings- og undertrykkings»-felttoget deres, og at imperialistene sjøl ville måtte stille opp som hovedkrafta i framtidige angrep på den røde hæren. Strategien som var bygd på denne vurderinga, var at den røde hæren skulle angripe Wuhan. Dette stemte i prinsippet med synspunktene til de kameratene i Kiangsi som krevde at den røde hæren skulle angripe Nanchang, og som var mot arbeidet med å knytte sammen baseområdene og mot taktikken med å lokke fienden langt inn. De så på det å ta hovedstaden og andre nøkkelbyer i en provins som utgangspunktet for seier i den provinsen, og de mente at «kampen mot det femte 'innringings- og undertrykkings'-felttoget var det avgjørende slaget mellom den revolusjonære vegen og kolonialismens veg». Denne «venstre»-opportunismen var opphavet til den feilaktige linja som blei tatt i bruk i kampen mot det fjerde «innringings- og undertrykkings»-felttoget i grenseområdet mellom Hupeh, Honan og Anhwei og i kampene mot det femte «innringings- og undertrykkings»-felttoget i det sentrale området

i Kiangsi. Denne linja gjorde den røde hæren hjelpeløs overfor disse voldsomme felttog til fienden, og påførte den kinesiske revolusjonen enorme tap.

Det synspunktet at den røde hæren ikke under noen omstendigheter skulle bruke defensive metoder, var direkte knytta sammen med denne «venstre»-opportunisten, som nekta for at «innringings- og undertrykkings»-felttog gjentok seg. Og den var også helt feilaktig.

Det er sjølsagt riktig å si at en revolusjon eller en revolusjonær krig er en offensiv. En revolusjon eller en revolusjonær krig er nødvendigvis offensiv når den bryter ut og vokser fra liten kraft til stor, fra de revolusjonære mangler politisk makt til de har erobra den, fra de mangler en rød hær til de har skapt en, og fra de mangler revolusjonære baseområder til de har oppretta dem. En revolusjon eller en revolusjonær krig kan ikke være konservativ, og vi må gå mot konservatisme.

Den eneste helt riktige påstanden er at en revolusjon eller en revolusjonær krig er en offensiv, men at den også innebærer forsvar og tilbaketrekking. Å forsvare for å angripe, å trekke seg tilbake for å rykke fram, å trekke mot flankene for å kunne rykke fram mot fronten, og å ta en omveg for å komme på den direkte vegen — dette er ikke til å unngå i utviklinga av mange ting, særlig militære operasjoner.

Av de to påstandene som er lagt fram her, kan den første være riktig på det politiske området, men den er feilaktig når den blir overført på det militære området. Dessuten er den bare politisk riktig i én situasjon (når revolusjonen er på frammarsj), men feilaktig når den blir overført på andre situasjoner (når revolusjonen er på tilbaketog, på allment tilbaketog, som i Russland i 1906¹⁶ og i Kina i 1927, eller på delvis tilbaketog, som i Russland da Brest-Litovsk-avtalen blei undertegna i 1918¹⁷). Bare den andre påstanden er helt riktig og sann. «Venstre»-opportunisten i 1931—34 som gikk mekanisk mot bruken av defensive militære tiltak, var ikke noe annet enn barnslig tenkning.

Når kommer mønsteret med gjentatte «innringings- og undertrykkings»-felttog til å ta slutt? Om borgerkrigen er langvarig, kommer dette etter mi oppfatning til å ta slutt når det har skjedd ei grunnleggende forandring i styrkeforholdet. Det kommer til å ta slutt når den røde hæren er blitt sterkere enn fienden. Da er det vi som kommer til å innringe og undertrykke fienden, og han som tyr til motfelttog. Men de politiske og militære vilkåra vil gjøre det umulig for han å få den samme stillinga som den røde hæren hadde i sine motfelttog. Vi kan hevde med

sikkerhet at da kommer mønsteret med gjentatte «innringings- og undertrykkings»-felttog til å være avslutta i hovedsak, om ikke helt.

KAPITTEL V

DEN STRATEGISKE DEFENSIVEN

Her vil jeg gjerne drøfte disse problemene: 1) aktivt og passivt forsvar, 2) forberedelser for å bekjempe «innringings- og undertrykkings»-felttog, 3) strategisk tilbaketrekking, 4) strategisk motoffensiv, 5) innledninga av motoffensiven, 6) troppekonsentrasjon, 7) bevegelig krigføring, 8) krig med rask avgjørelse og 9) tilintetgjøringskrig.

1. AKTIVT OG PASSIVT FORSVAR

Hvorfor begynner vi med å drøfte forsvar? Etter at Kinas første nasjonale enhetsfront i 1924—27 mislyktes, blei revolusjonen en svært voldsom og hensynsløs klassekrig. Fienden herska over hele landet, mens vi bare hadde små væpna styrker. Derfor har vi måttet føre en bitter kamp mot «innringings- og undertrykkings»-felttoga hans helt fra starten av. Offensivene våre har vært nært knytta sammen med forsøka våre på å bryte disse felttoga, og skjebnen vår avhenger helt og holdent av om vi klarer å gjøre det eller ikke. Prosessen med å bryte et «innringings- og undertrykkings»-felttog tar vanligvis omveger og går ikke så rett fram som en skulle ønske. Det første problemet, og et alvorlig et også, er hvordan vi skal ta vare på styrken vår og vente på en mulighet til å slå fienden. Derfor er den strategiske defensiven det mest innfløkte og det viktigste problemet som den røde hæren står overfor i operasjonene sine.

I de ti åra vi har ført krig, har det ofte oppstått to avvik når det gjelder den strategiske defensiven. Det ene er å undervurdere fienden, det andre er å være livredd for han.

Mange geriljaenheter lei nederlag fordi de undervurderte fienden, og ved flere høve var den røde hæren ute av stand til å bryte fiendens «innringing og undertrykking».

Da de revolusjonære geriljaenhetene nettopp var blitt til, hendte det ofte at lederne deres ikke klarte å vurdere fiendens og vår situasjon riktig. De hadde lyktes i å organisere plutselige væpna opprør på visse steder, eller mytteri blant de hvite troppene, derfor så de bare de omstendighetene som var fordelaktige i øyeblikket. Eller så skjønnte de ikke den alvorlige situasjonen som de faktisk sto overfor, og derfor undervurderte de som regel fienden. Dessuten hadde de ingen forståelse for sine egne svakheter, (dvs. at de mangla erfaring og hadde små styrker). Det var ei objektiv kjensgjerning at fienden var sterk og vi var svake, men likevel var det noen som nektet å tenke over det, de snakka bare om angrep, men aldri om forsvar eller tilbaketrekking. På den måten avvæpna de seg sjøl mentalt når det gjaldt forsvar, og derfor leda de aksjonene feilaktig. Mange geriljaenheter blei slått på grunn av dette.

Eksempler på at den røde hæren ikke klarte å bryte fiendens «innringings- og undertrykkings»-felttog på grunn av dette, er nederlaget i 1928 i Haifeng-Lufeng-området i Kwangtung-provinsen¹⁸ og tapet av handlefriheten i 1932 i det fjerde felttoget mot fiendens «innringing og undertrykking» i grenseområdet mellom Hupeh, Honan og Anhwei. Her handla den røde hæren etter teorien om at Kuomintang-hæren bare var en hjelpestyrke.

Det fins mange eksempler på tilbakeslag som skyldtes at en var livredd for fienden.

I motsetning til dem som undervurderte fienden, var det noen som overvurderte han enormt, og som også i høy grad undervurderte vår egen styrke. Dette førte til at de fulgte ei forkastelig tilbaketrekkingsslinje, og de avvæpna også seg sjøl mentalt når det gjaldt forsvar. Dette førte til at noen geriljaenheter lei nederlag, at enkelte av felttoga til rødehæren mislyktes, eller at baseområder gikk tapt.

Det mest slående eksemplet på at baseområder gikk tapt, var tapet av det sentrale baseområdet i Kiangsi under det femte felttoget mot «innringing og undertrykking». Denne feilen skyldtes et høyrestandpunkt. Lederne var så redde for fienden at en skulle tru han var en tiger. De satte opp forsvarsverker overalt, utkjempa hele tida defensive aksjoner og turte ikke rykke fram til fiendens bakre områder og angripe han der, enda det ville ha vært til fordel for oss. De turte heller ikke lokke fiendestyrkene langt inn og så konsentrere styrkene våre og knuse dem. Resultatet av dette var at hele baseområdet gikk tapt, og den røde hæren måtte foreta den lange marsjen på over 12 000 kilometer. Men denne typen

feil kom vanligvis etter en «venstre»-feil som besto i å undervurdere fienden. Den militære eventyrpolitikken i 1932 med å angripe nøkkelbyene, var den egentlige årsaka til linja med passivt forsvar som seinere blei tatt i bruk for å hamle opp med fiendens femte «innringings- og undertrykkings»-felttog.

Det mest ekstreme eksemplet på å være livredd for fienden er tilbaketrekkingmentaliteten i «Chang Kuo-tao-linja». Nederlaget for vestkolonnen til den fjerde røde frontarméen vest for Den gule floden betydde det endelige sammenbruddet for denne linja.¹⁹

Aktivt forsvar er også kjent som offensivt forsvar, eller forsvar gjennom avgjørende trefninger. Passivt forsvar er også kjent som reint defensivt forsvar eller reint forsvar. Passivt forsvar er i virkeligheten ei falsk form for forsvar, og det eneste virkelige forsvaret er aktivt forsvar, forsvar for å gå til motangrep og ta offensiven. Såvidt jeg veit fins det ingen militærhandbøker av verdi eller noen fornuftig militær ekspert, fra fortida eller nåtida, kinesisk eller utenlandsk, som ikke går mot passivt forsvar, enten det gjelder strategi eller taktikk. Bare en fullkommen idiot eller en galning ville se på passivt forsvar som et tryllemiddel. Men det fins folk her i verden som gjør slike ting. Det er en feil i krig, et uttrykk for konservatisme i militære saker som vi må bekjempe besluttomt.

Militærekspertene i de nye imperialiststatene som er i rask utvikling, nemlig Tyskland og Japan, utbasunerer fordelene ved den strategiske offensiven og går ut mot den strategiske defensiven. Den slags militærtenkning passer overhodet ikke for den revolusjonære krigen i Kina. Disse militærekspertene påstår at en alvorlig svakhet ved defensiven er at den svekker folks moral i stedet for å sette mot i dem. Dette gjelder land der klassemotsigelsene er skarpe, og der krigen bare tjener det reaksjonære, herskende laget eller de reaksjonære politiske gruppene som har makta. Men situasjonen vår er annerledes. Med parolen om å forsvare de revolusjonære baseområdene og forsvare Kina, kan vi samle det overveldende flertallet av folket til å kjempe som én mann. Dette kan vi gjøre fordi det er vi som blir undertrykt og er ofre for aggresjon. Det var også ved å bruke denne forma for defensiv at den røde hæren i Sovjetunionen slo fiendene sine i borgerkrigen. Da de imperialistiske landa organiserte de hvite til angrep, førte rødehæren krigen under parolen om å forsvare sovjetene. Sjøl da Oktoberoppstanden blei forberedt, blei den militære mobiliseringa gjennomført under parolen om å

forsvare hovedstaden. I hver eneste rettferdige krig har defensiven ikke bare ei beroligende virkning på politiske fiendtlige elementer, den gjør det også mulig å samle de tilbakeliggende delene av massene til å ta del i krigen.

Marx har sagt at straks en væpna oppstand har begynt, må det ikke være et øyeblikks opphold i angrepet.²⁰ Med det mente han at når massene hadde overraska fienden med en oppstand, måtte de ikke gi de reaksjonære herskerne noen mulighet til å beholde eller gjenerobre den politiske makta si. Massene må bruke det øyeblikket til å slå nasjonens reaksjonære herskende krefter når de er uforberedt, og må ikke være fornøyde med de seirene de allerede har vunnet. De må ikke undervurdere fienden, slappe av på angrepa sine eller nøle med å gå på, og på den måten la muligheten til å knuse fienden gå fra seg. For dette ville føre til nederlag for revolusjonen. Dette er riktig. Men det betyr ikke at vi revolusjonære ikke kan ta defensive tiltak når vi er i kamp med en fiende som er overlegen, og vi er hardt pressa. Bare en premietosk ville tenke på denne måten.

Som helhet har krigen vår vært en offensiv mot Kuomintang, men militært har den tatt form av å bryte fiendens «innringing og undertrykking».

Militært sett består krigføringa vår av vekslende bruk av defensiven og offensiven. For oss spiller det ingen rolle om offensiven sies å følge etter eller gå foran defensiven, for det springende punktet er å bryte «innringinga og undertrykkinga». Defensiven fortsetter til et «innringings- og undertrykkings»-felttog er brutt, da begynner offensiven. Dette er bare to stadier i en og samme prosess, og et slikt felttog fra fiendens side blir tett fulgt av et annet. Av de to stadiene er defensiven det mest innfløkte og det viktigste. Det omfatter tallrike problemer om hvordan en skal bryte «innringinga og undertrykkinga». Grunnprinsippet her er å stå for aktivt forsvar og bekjempe passivt forsvar.

Når den røde hærens styrke overgår fiendens, kommer vi allment sett ikke til å trenge den strategiske defensiven i borgerkrigen lenger. Da kommer linja vår bare til å være den strategiske offensiven. Denne forandringa er avhengig av ei allmenn forandring i styrkebalansen. Da vil det eneste som er igjen av defensive tiltak ha en delkarakter.

2. FORBEREDELSE FOR Å BEKJEMPE «INNRINGINGS- OG UNDERTRYKKINGS»-FELTTOG

Vi må gjøre tilstrekkelige og nødvendige forberedelser for å møte et planlagt «innringings- og undertrykkings»-felttog fra fienden. Hvis ikke, blir vi helt sikkert tvunget inn i ei passiv stilling. Å ta opp kampen forhasta er å slåss uten å være sikker på seier. Derfor er det helt nødvendig at vi planlegger motfelttog når fienden planlegger et «innringings- og undertrykkings»-felttog. Det er barnslig og latterlig å gå mot slike forberedelser, slik noen folk i våre rekker gjorde ei tid.

Her har vi et vanskelig problem som det lett kan oppstå strid om. Når skal vi avslutte offensiven og gå over til fasen med å forberede felttoget mot «innringing og undertrykking»? Når vi er på offensiven og vinner seirer, og fienden er på defensiven, forbereder han seg til det neste «innringings- og undertrykkings»-felttoget i hemmelighet. Derfor er det vanskelig for oss å vite når offensiven hans kommer til å begynne. Om vi begynner arbeidet vårt med å forberede motfelttoget for tidlig, fører det helt sikkert til at vi vinner mindre ved offensiven vår, og noen ganger får det til og med visse skadelige virkninger på den røde hæren og folket. For de viktigste tiltaka i forberedelsesfasen er å forberede oss militært på å trekke oss tilbake, og mobilisere politisk til det. Om vi begynner å forberede oss for tidlig, slår dette noen ganger over i at vi blir sittende å vente på fienden. Etter å ha venta i lang tid uten at fienden har dukka opp, vil vi måtte sette i gang offensiven vår igjen. Noen ganger starter fienden offensiven sin akkurat når vår nye offensiv begynner, og slik setter han oss i ei vanskelig stilling. Derfor er det viktig å velge det rette øyeblikket for å sette i gang forberedelsene våre. Når en bestemmer seg for hvilket øyeblikk som er det rette, må en ta skikkelig hensyn til både fiendens situasjon og vår egen og forholdet mellom dem. For å kjenne fiendens situasjon, må vi samle opplysninger om den politiske, militære og finansielle stillinga hans, og om hva folk i områdene hans mener. Vi må ta hensyn til hele fiendens styrke når vi analyserer slike opplysninger, og vi må ikke tru at han har lidd større nederlag enn han i virkeligheten har. Men på den andre sida må vi ikke la være å ta hensyn til de indre motsigelsene hans, de finansielle vanskene, virkningene av de nederlagene han har lidd osv. For vår egen del må vi ikke tru at vi har vunnet større seirer enn vi i virkeligheten har, men vi må heller ikke la være å ta hensyn til virkninga av dem.

Men når det er snakk om tidspunktet for å starte forberedelsene, er det allment sett bedre å starte dem for tidlig enn for seint. For det fører til at vi får færre tap, det har den fordel at vi er forberedt og unngår farer og kommer i ei praktisk talt uovervinnelig stilling.

De viktigste problemene i forberedelsesfasen er å forberede den røde hæren på å trekke seg tilbake, drive politisk mobilisering, rekruttere, ordne finansene og forsyningene og ta seg av politisk fiendtlige elementer.

Når vi snakker om å forberede den røde hæren på å trekke seg tilbake, mener vi at den ikke må bevege seg i ei retning som setter tilbake-trekkinga i fare, rykke for langt fram i angrepa sine, eller bli for utslitt. Det er dette hovedstyrkene i den røde hæren må konsentrere seg om når de står foran en storstilt fiendtoffensiv. På et slikt tidspunkt må rødehæren hovedsakelig legge vekt på å planlegge valget og forberedelsen av slagområdene, skaffe seg forsyninger og utvide og trene sine egne styrker.

Politisk mobilisering er ytterst viktig i kampen mot «innringing og undertrykking». Det vil si at vi klart og tydelig, uten å nøle og uten å skjule noe, må fortelle den røde hæren og folket i baseområdene at fiendens offensiv ikke er til å unngå og står for døra, og at den kommer til å skade folket alvorlig. Men samtidig må vi fortelle dem om svakhetene hans og om de faktorene som er til fordel for den røde hæren, vår ukuelige vilje til å seire og hvordan vi allment sett har tenkt å gå fram. Vi må oppfordre hele folket og den røde hæren til å bekjempe fiendens «innringings- og undertrykkings»-felttog og forsvare baseområdet. Den politiske mobiliseringa må gjennomføres åpent når det ikke dreier seg om militære hemmeligheter, og vi må gjøre alt for å nå alle som kan komme til å støtte den revolusjonære saka. Nøkkelleddet her er å overbevise kadrene.

Det er to hensyn vi må ta når vi skal rekruttere nye soldater. For det første må vi ta hensyn til folkets politiske bevissthetsnivå og størrelsen av befolkninga. For det andre må vi ta hensyn til hvordan forholda er i den røde hæren i øyeblikket, og hvor store tap den kan komme til å li i løpet av hele motfelttoget.

Finans- og matproblemet har sjølsagt stor betydning for motfelttoget. Vi må rekne med at fiendefelttoget kan bli langvarig. Vi må gjøre et overslag over minimum av hva vi trenger av materiell i hele kampen mot fiendens «innringings- og undertrykkings»-felttog. Dette gjelder først

og fremst det rødehæren trenger, men også det folket i de revolusjonære baseområdene trenger.

Vi må være på vakt for politisk fiendtlige elementer, men vi må ikke være alt for redde for forræderi fra dem og ta i bruk overdrevne sikkerhetstiltak. Vi må skille mellom godseierne, kjøpmennene og rikbøndene. Hovedsaka er å forklare ting for dem politisk og sikre at de blir nøytrale, samtidig som vi organiserer folkemassene til å holde øye med dem. Vi må bare bruke harde tiltak, som fengsling, mot de aller farligste elementene. Det er svært få av dem.

Hvor stor framgang vi har i kampen mot «innringing og undertrykking» henger nøye sammen med hvor langt vi har kommet med å fullføre oppgavene i forberedelsesfasen. Det er skadelig om en slapper av på forberedelsesarbeidet fordi en undervurderer fienden, eller om en får panikk fordi en er livredd fiendens angrep. Dette må vi bekjempe besluttomt. Det vi trenger er begeistring, men ro — og intenst, men ordna arbeid.

3. STRATEGISK TILBAKETREKKING

Ei strategisk tilbaketrekking er et planlagt strategisk skritt som en underlegen styrke tar når den står overfor en overlegen styrke, og den ikke klarer å knuse offensiven raskt. Dette gjør den for å ta vare på sin egen styrke og vente til tida er inne til å slå fienden. Men militære eventyrpolitikere går hardnakka mot et slikt skritt og går inn for «å ta kampen opp med fienden utafor portene».

Vi veit alle at når to bokserere slåss, gir den lure bokseren vanligvis litt etter til å begynne med, mens den dumme styrter rasende inn i ringen og bruker opp alle kreftene sine helt i begynnelsen. Til slutt blir den dumme ofte slått av han som har gitt litt etter.

I romanen *Shui Hu Chuan*²¹ skriker drillsersjanten Hung «kom igjen, kom igjen, kom igjen» når han utfordrer Lin Chung til å slåss på Chai Chins gods. Lin Chung er den som trekker seg tilbake, men til slutt er det han som ser Hungs svake punkt og slår han i bakken med ett slag.

I vår- og høstepoken, da det var krig mellom statene Lu og Chi²², ville hertug Chuang av Lu angripe før Chi-hæren hadde slitt seg ut, men Tsao Kuei hindra han. Isteden tok han i bruk taktikken «fienden blir utmatta, vi angriper» og slo Chi-hæren. Dette er et klassisk eksempel fra

Kinas militærhistorie på en svak styrke som slår en sterk. La oss se hva historikeren Tsochiu Ming²³ skriver om dette:

Om høsten invaderte Chi-hæren oss. Hertugen skulle til å slåss. Tsao Kuei ba om audiens. Naboene hans sa: «Dette er ei sak for de kjøttetende embetsmennene, hvorfor skal du blande deg opp i det?» Tsao svarte: «Kjøtteterne er tosker, de kan ikke legge lang-siktige planer.» Så snakka han med hertugen og spurte: «Hva vil du støtte deg på når du slåss?» Hertugen svarte: «Jeg tør aldri beholde all maten og alle klærne mine for meg sjøl, men deler alltid med andre.» Tsao sa: «Slik knuslete veldedighet kan ikke nå alle. Folket kommer ikke til å følge deg.» Hertugen sa: «Jeg gir aldri gudene mindre slaktoffer, jade eller silke enn det de har krav på. Jeg gjør alltid det jeg bør gjøre.» Tsao sa: «Slik stakkarslig plikt-oppfyllenhet vinner ingen tillit. Gudene kommer ikke til å velsigne deg.» Hertugen sa: «Sjøl om jeg ikke personlig kan ta meg av alle detaljene i alle rettssakene, store som små, krever jeg alltid å få vite kjensgjerningene.» Tsao sa: «Det viser at du bryr deg om folket ditt. Du kan dra i felten. Når du gjør det, vil jeg gjerne følge deg.» Hertugen og han kjørte i samme vogna. Slaget sto ved Changshao. Da hertugen skulle til å tromme til angrep, sa Tsao: «Ikke ennå.» Da Chis soldater hadde tromma tre ganger, sa Tsao: «Nå kan vi tromme.» Og Chis hær blei jaga på flukt. Hertugen ville forfølge den. Igjen sa Tsao: «Ikke ennå.» Han gikk ned av vogna for å undersøke fiendens hjulspor, så gikk han opp på armlenet av vogna for å se langt. Han sa: «Nå kan vi forfølge dem!» Så begynte de å forfølge Chi-troppene. Etter seieren spurte hertugen Tsao hvorfor han hadde gitt slike råd. Tsao svarte: «Et slag avhenger av mot. Det første trommeslaget vekker mot, det andre svekker det og ved det tredje forsvinner det. Da fiendens mot var forsvunnet, var vi fortsatt fulle av mot. Derfor vant vi. Det er vanskelig å finne ut hva en stor stat kommer til å gjøre, og jeg var redd for bakhold. Men da jeg undersøkte fiendens hjulspor og så at de kryssa hverandre, og så langt framme at fanene hans hang slapt ned, ga jeg råd om å forfølge».

Dette var et eksempel på at en svak stat klarte seg mot en sterk. Denne historia forteller om de politiske forberedelsene før et slag — å vinne

folkets tillit. Den forteller om ei slagmark som er fordelaktig for å gå over til motoffensiven — Chanshao. Den peker på når det er gunstig å starte motoffensiven — når fiendens mot er i ferd med å forsvinne og vi sjøl er ved godt mot. Og den peker på når en skal starte forfølgelsen — når fiendens hjulspor krysser hverandre og fanene hans henger slapt ned. Sjøl om det ikke var et stort slag, viser det prinsippene for den strategiske defensiven. Kinas militærhistorie inneholder tallrike eksempler på seirer som er vunnet etter disse prinsippene. Vi har slike berømte slag som slaget ved Chengkao mellom Chu- og Han-staten,²⁴ slaget om Kunyang mellom Hsin- og Han-staten,²⁵ slaget om Kuantu mellom Yuan Shao og Tsao Tsao,²⁶ slaget om Chihpi mellom Wu- og Wei-staten,²⁷ slaget ved Yiling mellom Wu- og Shu-staten²⁸ og slaget ved Feishui mellom Chin- og Tsin-staten.²⁹ I hvert av disse slaga sto de stridende partene ulikt. Den svakeste sida ga litt etter i begynnelsen. Den fikk overtaket, fordi den slo til mot fienden først etter at fienden hadde angrepet. På den måten blei den sterkeste parten slått.

Krigen vår begynte høsten 1927, og da hadde vi slett ingen erfaring. Nanchang-opprøret³⁰ og Kanton-opprøret³¹ mislyktes, og i høstinnhøstingsopprøret³² lei rødehæren også alvorlige nederlag i grenseområdene mellom Hunan, Hupeh og Kiangsi, og forflytta seg til Chinggang-fjella på grensa mellom Hunan og Kiangsi. I april året etter flytta også de enhetene som hadde overlevd nederlaget for Nanchang-opprøret, til Chinggang-fjella gjennom Sør-Hunan. Men innen mai 1928 var grunnprinsippene for geriljakrigføring allerede utvikla, de var enkle og passa til forholda på den tida. De kan uttrykkes med seksten skrifttegn: «Fienden rykker fram, vi trekker oss tilbake. Fienden slår leir, vi forstyrrer han. Fienden blir utmatta, vi angriper. Fienden trekker seg tilbake, vi tar opp forfølgelsen.» Disse militære prinsippene, uttrykt i seksten skrifttegn, blei godtatt av sentralkomiteen før Li Li-san-linja. Seinere blei operasjonsprinsippene våre utvikla et skritt videre. Prinsippet om å «lokke fienden langt inn» blei satt fram, og dessuten brukt med hell under det første felttoget vårt mot «innringing og undertrykking» i baseområdet Kiangsi. Da fiendens tredje «innringings- og undertrykkings»-felttog blei slått tilbake, var de nye operasjonsprinsippene for den røde hæren fullt utvikla. Dette betydde et nytt stadium i utviklinga av de militære prinsippene våre. De fikk et mye rikere innhold og gjennomgikk mange endringer i forma. Sjøl om de i hovedsak var de samme prinsippene som i de seksten skrifttegnene, utvikla de karakteren som opprinnelig

hadde vært svært enkel. De seksten skrifttegnene tok for seg grunnprinsippene for å bekjempe «innringing og undertrykking». De tok for seg de to stadiene, den strategiske defensiven og den strategiske offensiven, og innafor defensiven tok de for seg stadiene med den strategiske tilbaketrekkinga og den strategiske motoffensiven. Det som kom seinere var bare ei utvikling av dette.

Men fra og med januar 1932 angrep «venstre»-opportunistene disse riktige prinsippene. Det begynte etter at partiet offentliggjorde «Resolusjon om å kjempe for revolusjonens seier først i en eller flere provinser». Denne resolusjonen inneholdt alvorlige prinsipielle feil. Til slutt avskaffa «venstre»-opportunistene alt sammen, og innførte et helt sett motsatte «nye prinsipper» eller «regulære prinsipper». Fra da av skulle ikke de gamle prinsippene lenger reknes som regulære, men forkastes som «geriljavesen». Motstanden mot «geriljavesen» herska i tre hele år. I det første stadiet kom denne motstanden til syne som militær eventyrpolitikk, i det andre endra det seg til å bli militær konservatisme og til slutt, i det tredje, blei det til fluktmentalitet. Det var ikke før sentralkomiteen holdt det utvida møtet til det politiske byrået i Tsunyi i Kweichow-provinsen i januar 1935, at det blei gjort oppgjør med denne feilaktige linja, og det blei slått fast på nytt at den gamle linja var riktig. Men til hvilken pris!

De kameratene som energisk gikk mot «geriljavesen», argumenterte på denne måten: Det var galt å lokke fienden langt inn, fordi vi måtte oppgi så mye territorium. Sjøl om vi har vunnet slag på denne måten før, er ikke situasjonen en annen nå? Ville det ikke dessuten være bedre å slå fienden uten å oppgi territorium? Og ville det ikke være enda bedre å slå fienden på hans egne områder, eller på grensa mellom hans områder og våre? De gamle prinsippene hadde ikke noe «regulært» ved seg, og de passa bare for geriljaen. Nå har vi grunnlagt vår egen stat, og den røde hæren er blitt en regulær hær. Kampen mot Chiang Kai-shek er blitt en krig mellom to stater, mellom to store hærer. Historia må ikke gjenta seg, og vi må forkaste alt som har med «geriljavesen» å gjøre. De nye prinsippene var «fullstendig marxistiske», mens de gamle var skapt av geriljaenheter i fjella, og det fanns ikke marxisme i fjella. De nye prinsippene var stikk motsatte de gamle. De var: «Sett en opp mot ti, sett ti opp mot hundre, slåss modig og bestemt og utnytt seirer ved å forfølge hakk i hæl.» «Angrip på alle fronter.» «Ta nøkkelbyer.» Og «slå med to knyttnever i to retninger samtidig.» Når fienden angrep, var metoden

for å hamle opp med han: «Ta opp kampen utafor porten», «få overtaket ved å slå til først», «la ikke koppene og kara våre bli knust», «ikke gi fra dere en tomme jord» og «del styrkene i seks kolonner». Krigen var «det avgjørende slaget mellom den revolusjonære vegen og kolonialismens veg», en krig som besto av korte, kjappe framstøt, blokkhuskrigføring, utmattelseskrig og «langvarig krig». Dessuten hadde vi politikken med å opprettholde store forsynings- og vedlikeholdsorganisasjoner i de bakre områdene og en fullstendig sentralisert kommando. Endelig hadde vi storstilt «flytting». Alle som ikke godtok dette, skulle straffes, stemples som opportunist, og så videre, og så videre.

Alle disse teoriene og all denne praksisen var uten tvil feilaktig. Det var ikke noe annet enn subjektivisme. Under gunstige omstendigheter kom denne subjektivismen til uttrykk i småborgerlig revolusjonær fanatisme og ubesindighet, men i tider med motgang, da situasjonen forverra seg, forandra den seg litt etter litt til desperat dumdristighet, konservatisme og fluktmentalitet. Det var teorien og praksisen til hissigpropaganda og uvitende personer. De hadde overhodet ingenting marxistisk ved seg, ja, de var anti-marxistiske.

Her skal vi bare drøfte strategisk tilbaketrekking, det som i Kiangsi blei kalt «å lokke fienden langt inn» og i Szechuan «å trekke sammen fronten». Ingen tidligere krigsteoretiker eller hærfører har noen gang nektet for at dette er den politikken en svak hær som slåss mot en sterk hær, må bruke i begynnerfasen av krigen. En utenlandsk militæreksperter har sagt at en vanligvis unngår avgjørende slag i begynnelsen av strategisk defensive operasjoner og bare søker dem når vilkåra er blitt gunstige. Dette er helt riktig, og vi har ikke noe å legge til.

Målet med strategisk tilbaketrekking er å bevare den militære styrken og forberede seg på motoffensiven. Det er nødvendig å trekke seg tilbake, for om en ikke trekker seg et skritt tilbake når en sterk fiende angriper, risikerer en at en ikke kan ta vare på sine egne styrker. Men tidligere gikk mange mennesker hardnakket mot å trekke seg tilbake, fordi de mente det var «ei opportunistisk linje med reint forsvar». Historia vår har bevisst at innvendingene deres var helt feilaktige.

Når vi forbereder en motoffensiv, må vi velge eller skape vilkår som er gunstige for oss, men ugunstige for fienden, for å forandre styrkebalansen før vi fortsetter til stadiet med motoffensiven.

I lys av de erfaringene vi har gjort før, må vi i stadiet med tilbaketrekkinga allment sett sikre at minst to av de følgende vilkåra er oppfylt før

vi kan rekne situasjonen som gunstig for oss og ugunstig for fienden, og før vi kan gå over til motoffensiven. Disse vilkåra er:

- 1) Befolkninga støtter den røde hæren aktivt.
- 2) Terrenget er fordelaktig for våre operasjoner.
- 3) Alle hovedstyrkene til den røde hæren er konsentrert.
- 4) Vi har funnet fiendens svake punkter.
- 5) Fienden er blitt trøtt og motløs.
- 6) Vi har fått fienden til å gjøre feil.

Det første vilkåret, aktiv støtte fra befolkninga, er det viktigste for den røde hæren. Det betyr å ha et baseområde. Dessuten er det lett å skape vilkår 4, 5 og 6 om vi har støtte i befolkninga. Når fienden setter i gang en stor offensiv trekker derfor den røde hæren seg vanligvis tilbake fra det hvite området til baseområdet. Grunnen til dette er at det er der befolkninga mest aktivt støtter den røde hæren mot den hvite. Det er også en forskjell mellom grenseområdene og det sentrale området i et baseområde. I det sentrale området er folk flinkere til å hindre at fienden skaffer seg opplysninger, flinkere til å rekognosere, transportere, delta i kampene og så videre. Derfor valgte vi alltid steder der det første vilkåret, støtte fra befolkninga, var utmerka eller ganske godt som «endepunkt for tilbaketrekkinga» da vi slo tilbake det første, andre og tredje «innringings- og undertrykkings»-felttoget i Kiangsi. Dette kjennetegnet ved baseområdene våre gjorde at den røde hærens operasjoner var svært forskjellige fra vanlige operasjoner. Det var hovedgrunnen til at fienden seinere måtte ty til politikken med blokkhuskrigføring.

En av fordelene med å operere på indre linjer er at den hæren som trekker seg tilbake, kan velge et lende som er gunstig for den, og tvinge den hæren som angriper den til å slåss på sine vilkår. En svak hær må være nøye med å velge et fordelaktig lende som slagmark om den skal slå en sterk hær. Men dette vilkåret er i seg sjøl ikke nok, og må være knytta sammen med andre. Det første av disse er støtte fra folket. Det neste er en sårbar fiende, for eksempel en fiende som er sliten eller som har gjort feil, eller en fiendtlig kolonne som rykker fram og har forholdsvis dårlig kampevne. Om disse vilkåra mangler, må vi fortsette tilbaketrekkinga for å skaffe oss dem, og sjøl om vi har funnet et utmerka lende, kan vi ikke bry oss om det. I de hvite områdene er det ingen mangel på bra lende, men vi har ikke det gunstige vilkåret som aktiv støtte

fra folket er. Om de andre vilkåra ikke er oppfylt ennå, har ikke den røde hæren noe annet valg enn å trekke seg tilbake mot baseområdet sitt. Den typen forskjeller som fins mellom de hvite og de røde områdene, fins vanligvis også mellom grenseområdene og de sentrale områdene i et baseområde.

I prinsippet bør vi konsentrere alle stormtroppene våre, unntatt lokale enheter og styrker som skal binde fienden. Når den røde hæren angriper en fiende som er på den strategiske defensiven, sprer den vanligvis sine egne styrker. Straks fienden setter i gang en storoffensiv, setter den røde hæren i gang ei «tilbaketrekking mot sentrum». Endepunktet som blir valgt for tilbaketrekkinga, ligger vanligvis i den sentrale delen av baseområdet, men noen ganger ligger det i de framskutte områdene, eller i de bakre områdene, alt etter omstendighetene. Ved ei slik tilbaketrekking mot sentrum kan en konsentrere alle hovedstyrkene til den røde hæren.

Et annet nødvendig vilkår for en svak hær som slåss mot en sterk, er å velge ut de svakeste enhetene til fienden for å angripe dem. Men i begynnelsen av fiendens offensiv veit vi vanligvis ikke hvilken av de framrykkende kolonnene hans som er den sterkeste og hvilken som er den nest sterkeste, hvilken som er den svakeste og hvilken som er den nest svakeste. Derfor er det nødvendig å drive oppklaring. Dette tar ofte ganske lang tid. Det er en annen grunn til at strategisk tilbaketrekking er nødvendig.

Om fienden som angriper er mye større og sterkere enn oss, kan vi bare klare å forandre styrkebalansen når fienden har trengt djupt inn i baseområdet vårt og fått smake den bitre kalken. Som stabssjefen i en av Chiang Kai-sheks brigader sa under det tredje «innringings- og undertrykkings»-felttoget: «De tjukke mennene våre har slitt seg ut og blitt tynne, og de tynne mennene våre har slitt seg til døde.» Eller for å si det med Chen Ming-shu, øverstkommanderende for Vest-kolonnen i Kuomintang's «innringings- og undertrykkings»-hær: «Overalt famler den nasjonale hæren i mørke, mens den røde hæren opererer i fullt dagslys.» På dette tidspunktet er den fiendtlige hæren svært svekka, sjøl om den fortsatt er sterk, soldatene er trøtte, moralen synker og vi har avslørt mange av de svake punktene hans. Men sjøl om den røde hæren er svak, har den styrken sin i behold og har samla krefter, og venter på den utslitte fienden i fred og ro. I slike øyeblikk er det vanligvis mulig å oppnå en slags jambyrdighet mellom de to partene, eller forandre fien-

dens absolutte overlegenhet til relativ overlegenhet og vår absolutte underlegenhet til relativ underlegenhet, og noen ganger til og med å bli overlegen i forhold til fienden. Da den røde hæren sloss mot det tredje «innringings- og undertrykkings»-felttoget i Kiangsi, trakk den seg tilbake til yttergrensa (for å konsentrere styrkene i den bakre delen av baseområdet). Om den ikke hadde gjort det, kunne den ikke ha slått fienden. For fiendens «innringings- og undertrykkings»-styrker var da mer enn ti ganger så sterke som den røde hæren. Da Sun Wu Tzu sa «unngå fienden når han er full av kraft, slå til når han er utslitt og trekker seg tilbake», snakka han om å slite ut og ta motet fra fienden for å gjøre overmakta mindre.

Endelig er målet med tilbaketrekkinga å få fienden til å gjøre feil, eller å oppdage feilene hans. Vi må forstå at uansett hvor klok en fiendtlig militær sjef er, kan han i løpet av forholdsvis lang tid ikke unngå å gjøre noen feil. Derfor er det alltid mulig for oss å utnytte dette. Fienden er tilbøyelig til å gjøre feil akkurat som vi sjøl vurderer feil noen ganger og gjør det mulig for han å utnytte det. I tillegg til det kan vi handle slik at vi får fienden til å gjøre feil, for eksempel gjennom «å late som om vi dukker opp» som Sun Wu Tzu kalte det, det vil si ved å gjøre en skinnmanøver mot øst, men angripe i vest. Om vi skal gjøre dette, kan vi ikke avgrense endepunktet for tilbaketrekkinga til et bestemt område. Når vi har trukket oss tilbake til det området vi hadde bestemt oss for, og ennå ikke har funnet noen feil vi kan utnytte, må vi noen ganger trekke oss enda lengre tilbake og vente på at fienden gjør en slik feil.

Dette er allment sett de fordelaktige vilkåra som vi prøver å oppnå ved å trekke oss tilbake. Men dette betyr ikke at vi ikke kan sette i gang en motoffensiv før alle disse vilkåra er til stede. Det er verken mulig eller nødvendig at alle vilkåra er til stede samtidig. Men en svak styrke som opererer på indre linjer mot en sterk fiende, bør arbeide for å sikre de vilkåra som er nødvendige ut fra fiendens virkelige stilling. Alle som mener det motsatte, tar feil.

Det er avhengig av situasjonen som helhet hvilket endepunkt vi skal velge for tilbaketrekkinga. Det er galt å bestemme seg for et sted som virker gunstig for overgangen til motoffensiven, hvis det bare er vurdert ut fra en del av situasjonen, og det ikke også er fordelaktig ut fra situasjonen som helhet. For i begynnelsen av motoffensiven vår må vi ha i tankene det som kan skje lengre fram, og motoffensivene våre begynner alltid med delaksjoner. Noen ganger bør endepunktet for tilbaketrek-

kinga legges i den forreste delen av baseområdet, slik det blei gjort i det andre og fjerde felttoget vårt mot «innringing og undertrykking» i Kiangsi, og i det tredje motfelttoget vårt i Shensi-Kansu-området. Noen ganger bør det være i den midtre delen av baseområdet, som i det første motfelttoget vårt i Kiangsi. Andre ganger bør det legges i den bakre delen av baseområdet, som i det tredje motfelttoget vårt i Kiangsi. I alle disse tilfellene tok vi en avgjørelse ved å knytte delsituasjonen sammen med situasjonen som helhet. Men under det femte motfelttoget i Kiangsi tenkte hæren vår slett ikke på tilbaketrekking, for den tok verken hensyn til delsituasjonen eller til situasjonen som helhet. Dette var virkelig ubesindig og dumdristig oppførsel. En situasjon er satt sammen av ei rekke faktorer. Når vi vurderer forholdet mellom en del av situasjonen og situasjonen som helhet, må vi vurdere ut fra om faktorene påfiendens side og vår, slik de kommer til uttrykk både i delsituasjonen og i situasjonen som helhet, i en viss grad er gunstige for å starte en motoffensiv.

Endepunktene for tilbaketrekkinga i et baseområde kan vanligvis deles inn i tre typer: De i den forreste delen av baseområdet, de i den midtre og de i den bakre delen. Men betyr dette at vi absolutt ikke vil slåss i de hvite områdene? Nei. Det er bare når vi må hamle opp med etorstilt «innringings- og undertrykkings»-felttog, som fienden har satt i gang, at vi nekter å slåss i de hvite områdene. Det er bare når det er stor forskjell på fiendens styrke og vår, at vi går inn for å trekke oss tilbake til baseområdet og lokke fienden langt inn, for bare på denne måten kan vi skape eller finne vilkår som er til fordel for motoffensiven. Da handler vi ut fra prinsippet om å ta vare på styrken vår og se tida an for å slå fienden. Hvis situasjonen ikke er så alvorlig, eller hvis den er så alvorlig at den røde hæren ikke kan begynne motoffensiven i baseområdet engang, eller om motoffensiven ikke går bra og det er nødvendig å trekke seg enda lengre tilbake for å få til ei forandring i situasjonen, da må vi iallfall teoretisk godta at endepunktet for tilbaketrekkinga kan bli lagt i et hvitt område, sjøl om vi har svært liten erfaring i dette.

Vanligvis kan endepunktet for tilbaketrekkinga i et hvitt område også deles inn i tre typer: 1) de som er foran baseområdet vårt, 2) de som er på flankene og 3) de som er bak. Her er et eksempel på den første typen.

Om det ikke hadde vært uenighet innafor den røde hæren og den lokale partiorganisasjonen ikke hadde vært splitta (de to vanskelige problemene som Li Li-san-linja og A-B-gruppa³³ skapte), er det

tenkelig at vi kunne konsentrert styrkene våre innfor trekanten Kian-Nanfeng-Changshu under det første felttoget mot «innringing og undertrykking» i Kiangsi, og satt i gang en motoffensiv. For fiendestyrken som rykka fram fra området mellom elvene Kan og Fu, var ikke særlig større enn den røde hæren (100 000 mot 40 000). Sjøl om folket der ikke støtta rødehæren så aktivt som i baseområdet, var lendet gunstig. I tillegg til det ville det ha vært mulig å knuse de fiendtlige styrkene en for en etter hvert som de rykka fram langs forskjellige ruter.

Så et eksempel på den andre typen.

Under det tredje motfelttoget vårt i Kiangsi hadde det på samme måte vært mulig for rødehæren å konsentrere styrkene sine i det hvite området i Vest-Fukien og knuse den kolonnen først, uten å måtte gjøre en omveg på tusen li gjennom Juichin til Hsingkuo. Dette hadde vært mulig om fiendens offensiv ikke hadde vært så omfattende, om en av fiendens kolonner hadde kommet fra Chienning, Lichuan og Taining på grensa mellom Fukien og Kiangsi, og om den kolonnen ikke hadde vært for sterk til å angripes.

Til slutt et eksempel på den tredje typen.

Under det samme tredje motfelttoget i Kiangsi kunne vi ha blitt tvunget til å trekke oss tilbake til Huichang-Hsunwu-Anyuan-området (et hvitt område) for å få fienden til å trekke lengre sør, om fiendens hovedstyrke hadde dratt sørover istedenfor vestover. Da kunne den røde hæren ha gjort et framstøt nordover, inn i det indre av baseområdet, og på det tidspunktet ville ikke fiendestyrkene i den nordre delen av baseområdet ha vært særlig store.

Men alt det som står her, er tenkte eksempler som ikke er bygd på virkelige erfaringer. Vi må se på dem som unntak og ikke behandle dem som allmenne prinsipper. Når fienden setter i gang et storstilt «innringings- og undertrykkings»-felttog, er det allmenne prinsippet vårt å lokke han langt inn, trekke oss tilbake til baseområdet og kjempe der, fordi dette er den sikreste metoden til å knuse offensiven hans.

De som går inn for «å ta opp kampen med fienden utafor porten» går mot strategisk tilbaketrekking. De hevder at å trekke seg tilbake betyr å tape territorium, påføre folket skade («å la koppene og kara våre bli knust», som de kaller det) og forårsake ugunstige følger utafor baseområdet. Under det femte motfelttoget vårt hevda de at hver gang vi trakk oss et skritt tilbake, ville fienden skyve blokkhusa sine et skritt framover. Slik ville baseområdene våre stadig skrumpe inn, og vi ville ikke ha noen mulighet til å vinne tilbake tapt grunn. Sjøl om det kan ha vært nyttig å lokke fienden langt inn i området vårt før, vil ikke dette nytte mot fiendens femte «innringings- og undertrykkings»-felttog, der han har tatt i bruk politikken med blokkhuskrigføring. De sa at den eneste måten vi kunne hamle opp med dette felttoget på, var å dele opp styrkene våre for motstand og gjøre korte, kjappe støt mot fienden.

Det er lett å svare på slike påstander, og historia vår har allerede gjort det. Når det gjelder tap av territorium, hender det ofte at en bare kan unngå tap gjennom tap. Dette er prinsippet med «å gi for å ta». Om det vi taper er territorium, og det vi vinner er seier over fienden i tillegg til at vi vinner tilbake og utvider territoriet vårt, da lønner det seg. I en handel kan ikke en kjøper få tak i varer om han ikke «taper» penger. Om en selger ikke «taper» varer, kan han ikke få tak i penger. De tapa en pådrar seg i et revolusjonært øyeblikk fører med seg ødeleggelse, og det en vinner er oppbygging med progressiv karakter. Søvn og hvile innebærer at vi taper tid, men vi får energi til morgendagens arbeid. Om en eller annen tosk ikke forstår dette og nekter å sove, har han ingen krefter neste dag, og det lønner seg ikke. Det var nettopp derfor vi tapte i det femte motfelttoget. Motvilje møt å oppgi en del av området vårt førte til at vi tapte hele. Abessinia mista også hele territoriet sitt da det bekjempa fienden front mot front, sjøl om dette ikke var den eneste grunnen til at det tapte.

Det samme gjelder spørsmålet om å påføre folket skade. Om dere nekter å la koppene og kara i noen husholdninger bli knust for ei kort tid, forårsaker dere at koppene og kara til hele folket fortsetter å bli knust i lang tid. Om dere er redde for ufordelaktige, kortsiktige, politiske tilbakeslag, kommer dere til å måtte betale for det med ufordelaktige, langsiktige, politiske tilbakeslag. Om de russiske bolsjevikene hadde gjort som «venstrekomunistene» ville etter Oktober-revolusjonen, og nekta å undertegne fredsavtalen med Tyskland, hadde de nyfødte sovjetene stått i fare for å dø en tidlig død.³⁴

Slike tilsynelatende revolusjonære «venstre»-meninger stammer fra den revolusjonære utålmodigheten til de småborgerlige intellektuelle, såvel som fra den snevre konservatismen til småprodusentene blant bøndene. Folk som har slike meninger, ser bare ei side av problemet og er ikke i stand til å se allsidig på hele situasjonen. De vil ikke knytte dagens interesser sammen med morgendagens interesser, eller delinteresser sammen med helhetlige interesser, men klynger seg for sitt bare liv til delen og til det midlertidige. Visst skal vi klynge oss fast til delen og til det midlertidige når det under de forholda som rår er fordelaktig — og særlig når det er avgjørende — for hele situasjonen på det tidspunktet, og for hele perioden. Ellers blir vi talsmenn for å la ting skli og ikke gjøre noe med dem. Det er grunnen til at ei tilbaketrekking må ha et endepunkt. Vi må ikke følge småprodusentens kortsynthet. Vi må lære bolsjevikenes visdom. Det blotte øyet er ikke nok, vi trenger hjelp av teleskopet og mikroskopet. Den marxistiske metoden er teleskopet og mikroskopet i politiske og militære saker.

Sjølsagt er det problemer i forbindelse med strategisk tilbaketrekking. Å velge tidspunktet for å begynne tilbaketrekkinga, å velge endepunktet, å overbevise kadrene og folket politisk er vanskelige problemer som krever ei løsning.

Spørsmålet om å finne det rette tidspunktet for å begynne tilbaketrekkinga er svært viktig. Om tilbaketrekkinga ikke var blitt gjennomført akkurat da den blei det i det første felttoget vårt mot «innringing og undertrykking» i Kiangsi-provinsen, det vil si om den var blitt forsinka, ville det i hvert fall ha hatt noe å si for hvor stor seieren vår blei. Både for tidlig tilbaketrekking og for sein tilbaketrekking fører sjølsagt til tap. Men vanligvis fører for sein tilbaketrekking til større tap enn for tidlig tilbaketrekking. Når vi går over til motoffensiven, og har omgruppert styrkene våre etter at vi har nådd endepunktet for tilbaketrekkinga vår, og venter i ro og fred på den utslitte fienden, er det til stor hjelp for oss at vi har trukket oss tilbake i rett tid og dermed blitt i stand til å beholde hele initiativet. Da vi knuste fiendens første, andre og fjerde «innringings- og undertrykkings»-felttog i Kiangsi, kunne vi handtere han sjølsikkert og uten hastverk. Det var bare under det tredje felttoget at den røde hæren var svært utslitt av den omvegen den måtte ta i all hast for å samle seg på nytt. Vi hadde nemlig ikke venta at fienden skulle sette i gang en ny offensiv så raskt etter å ha lidd et så knusende nederlag i det andre felttoget (vi avslutta det andre motfelttoget vårt den 29. mai

1931 og Chiang Kai-shek begynte det tredje «innringings- og undertrykkings»-felttoget sitt den 1. juli). Vi bestemmer oss for når vi skal trekke oss tilbake på samme måte som vi bestemmer oss for når vi skal sette i gang forberedelsesfasen til en motoffensiv, noe som vi har drøfta før, dvs. helt på grunnlag av de opplysningene vi har samla før og som vi ikke kan klare oss uten, og på ei vurdering av den allmenne situasjonen til fienden og hos oss.

Det er svært vanskelig å overbevise kadrene og folket om at strategisk tilbaketrekking er nødvendig når de ikke har erfaring med det, og når hærledelsen ennå ikke har så stor prestisje at den kan samle myndigheten til å ta avgjørelsen om strategisk tilbaketrekking i hendene på noen få personer, eller på en enkelt person, og samtidig ha kadrenes tillit. Vi møtte store vansker i begynnelsen av det første og fjerde motfelttoget vårt og i hele det femte, fordi kadrene mangla erfaring og ikke hadde tru på strategisk tilbaketrekking. Under det første motfelttoget var kadrene påvirket av Li Li-san-linja, og helt til de blei overbevist om det motsatte, gikk de ikke inn for å trekke seg tilbake, men for å angripe. I det fjerde motfelttoget var kadrene påvirket av militær eventyrpolitikk og gikk mot å forberede tilbaketrekking. I det femte holdt de først fast på den militære eventyrpolitikken og gikk mot å lokke fienden langt inn, men seinere gikk de over til militær konservatisme. Så hadde vi tilhengerne av Chang Kuo-tao-linja. De innrømte ikke at det var umulig å opprette baser i områdene til det tibetanske folket og til hui-folket³⁵ før de kjørte hodet mot veggen. Det er helt nødvendig at kadrene har erfaring, og nederlag er sannelig framgangens mor. Men det er også nødvendig å lære med et åpent sinn fra andre folks erfaring. Det er rein og skjær «transsynt empirisme» å forlange å ha egne erfaringer i alle saker og nekte å godta andre folks erfaringer når en ikke har egne. Krigen vår har lidd i ikke liten grad på grunn av dette.

Folket hadde aldri så liten tru på at strategisk tilbaketrekking var nødvendig, som i det første motfelttoget vårt i Kiangsi, og det skyldtes at de mangla erfaring. Da var både de lokale partiorganisasjonene og folke-massene i fylkene Kian, Hsingkuo og Yungfeng mot at den røde hæren trakk seg tilbake. Men etter erfaringene med det første motfelttoget dukka det ikke opp noe slikt problem i de felttoga som fulgte. Alle var overbevist om at tapet av territorium i baseområdet og folkets lidelser var midlertidige, og hadde tillit til at den røde hæren kunne knuse fiendens «innringing og undertrykking». Men spørsmålet om folket er til-

litsfullt er nært knytta sammen med om kadrene er tillitsfulle, og derfor er det å overbevise kadrene den første og viktigste oppgava vår.

Strategisk tilbaketrekking tar bare sikte på å gå over på motoffensiven, og er bare det første stadiet i den strategiske defensiven. Det spørsmålet som avgjør hele strategien, er spørsmålet om seieren kan vinnes i det stadiet som følger, stadiet med motoffensiv.

4. STRATEGISK MOTOFFENSIV

Når vi skal slå tilbake offensiven til en fiende som er absolutt overlegen, støtter vi oss på situasjonen som blei skapt i stadiet med den strategiske tilbaketrekkinga. Det er en situasjon som er til fordel for oss, ufordelaktig for fienden og som er forskjellig fra situasjonen i begynnelsen av offensiven hans. Det er mye som trengs for å skape en slik situasjon. Alt dette har vi tatt for oss ovafor.

Men om disse vilkåra er til stede, og om vi har en situasjon som er til fordel for oss og ufordelaktig for fienden, så betyr ikke det at vi allerede har slått han. Slike vilkår og en slik situasjon gjør det mulig for oss å seire, og gjør det mulig at han lir nederlag, men det innebærer verken at seier eller nederlag er blitt til virkelighet. De har ennå ikke gitt noen av hærene virkelig seier eller nederlag. Det er nødvendig med et avgjørende slag mellom de to hærene for at en av dem skal seire og den andre li nederlag. Bare et avgjørende slag kan slå fast hvilken hær som er seierherren og hvilken som er taperen. Dette er den eneste oppgava i stadiet med strategisk motoffensiv. Motoffensiven er en lang prosess, det mest fengslende, det mest dynamiske og også det endelige stadiet i et defensivt felttog. Det som kalles aktivt forsvar, dreier seg i hovedsak om denne strategiske motoffensiven, som har karakter av et avgjørende slag.

Vilkåra og situasjonen blir ikke bare skapt i stadiet med den strategiske tilbaketrekkinga, men fortsetter å bli skapt i stadiet med motoffensiven. Verken i form eller innhold er de nøyaktig like i det første og siste stadiet.

Det som for eksempel fortsatt kan være det samme både i form og innhold, er den kjensgjerninga at fiendens styrker kommer til å være enda mer utslitte og reduserte. Dette er rett og slett en fortsettelse av at de var utslitte og reduserte i det forrige stadiet.

Men det er nødt til å oppstå helt nye vilkår og en helt ny situasjon. Når fienden har lidd ett eller flere nederlag, er derfor de vilkåra som er

til fordel for oss, men ufordelaktige for fienden, ikke lenger innskrenka til at han er utslitt osv. En ny ting har kommet til, nemlig at han har lidd nederlag. Det vil også skje nye endringer i situasjonen. Den relative styrken til de to hærene som står mot hverandre, kommer sjølsagt ikke lenger til å være den samme som før når fienden begynner å manøvrere styrkene sine på en uryddig måte og gjøre feiltrekk.

Men om det ikke er fiendens, men våre styrker som har lidd ett eller flere nederlag, kommer både vilkåra og situasjonen til å endre seg i den motsatte retninga. Det vil si at fienden får færre ulemper, mens vi på vår side får flere ulemper og de kommer attpå til til å vokse. Det vil igjen være noe helt nytt og annerledes.

Om den ene parten lir nederlag, fører det umiddelbart og raskt til at han anstrenger seg på nytt for å unngå katastrofe og gjøre seg fri fra de nye vilkåra og den nye situasjonen som er ugunstig for han og gunstig for fienden. Han anstrenger seg for å gjenskape vilkår og en situasjon som er gunstig for seg og ugunstig for motstanderen, for å øve press på han.

Han som vinner, kommer til å anstrenge seg for å gjøre nøyaktig det motsatte. Han kommer til å anstrenge seg for å utnytte seieren og volde fienden enda større skader. Han kommer til å anstrenge seg for å få flere vilkår som er gunstige for han og for å bedre situasjonen sin enda mer og hindre at fienden klarer å gjøre seg fri fra de ugunstige vilkåra og den ugunstige situasjonen og unngå katastrofe.

Derfor er kampen i stadiet med det avgjørende slaget den voldsomste for begge parter. Den er den mest innvikla, og den som forandrer seg mest, så vel som den vanskeligste og hardeste i hele krigen eller hele felttoget. Også for ledelsen er det den aller mest krevende tida.

I stadiet med motoffensiven er det mange problemer. De viktigste er innledninga av motoffensiven, troppekonsentrasjon, bevegelig krigføring, krig med rask avgjørelse og tilintetgjøringskrig.

For å løse disse problemene bruker vi i hovedsak de samme prinsippene som i en motoffensiv. I denne forstand kan vi si at en motoffensiv er en offensiv.

Likevel er en motoffensiv ikke akkurat det samme som en offensiv. Prinsippene for motoffensiven blir brukt når fienden er på offensiven. Prinsippene for offensiven blir brukt når fienden er på defensiven. På denne måten er det visse forskjeller mellom en motoffensiv og en offensiv.

Derfor må vi verken overse likhetene eller forskjellene mellom motoffensiven og offensiven når det gjelder å bruke dem i praksis. Vi må ikke gjøre dette, sjøl om alle de forskjellige operasjonsprinsippene er tatt med i drøftinga av motoffensiven i dette kapitlet om den strategiske defensiven, og sjøl om kapitlet om den strategiske offensiven bare tar opp andre problemer for å unngå gjentakelser.

5. INNLEDNING AV MOTOFFENSIVEN

Problemet med å starte motoffensiven er problemet med «det innledende slaget» eller «forspillet».

Mange borgerlige militæreksperter tilrår at en er forsiktig i det innledende slaget, enten en er på den strategiske defensiven eller på den strategiske offensiven, men særlig når en er på defensiven. Tidligere gjorde vi også dette til et viktig poeng. Operasjonene våre mot fiendens fem «innringings- og undertrykkings»-felttog i Kiangsi-provinsen har gitt oss rik erfaring, og vi vil tjene på å studere dem.

I det første felttoget brukte fienden om lag 100 000 mann som var delt inn i åtte kolonner, da han rykka fram sørover fra Kian-Chienning-linja mot baseområdet til den røde hæren. Den røde hæren hadde om lag 40 000 mann og var konsentrert i Huangpi- og Hsiaopu-området i Ningtu fylke i Kiangsi-provinsen.

Situasjonen var slik:

1) «Undertrykkings»-styrkene var ikke over 100 000 mann. Ingen av dem var Chiang Kai-sheks egne tropper, og den allmenne situasjonen var ikke særlig alvorlig.

2) Fiendedivisjonen under Lo Lin, som forsvarte Kian, befant seg i vest på den andre sida av Kan-elva.

3) De tre fiendedivisjonene under Kung Ping-fan, Chang Hui-tsan og Tan Tao-yuan hadde rykka fram og okkupert Futien-Tungku-Lungku-Yuantou-avsnittet sørøst for Kian og nordvest for Ningtu. Hovedstyrken til Chang Hui-tsans divisjon var i Lungku, og hovedstyrken til Tan Tao-yuans divisjon var i Yuantou. Det var ikke tilrådelig å velge Futien og Tungku som slagmark, for innbyggerne der var blitt villeda av A-B-gruppa og var mistruiske til, og mot, den røde hæren for ei tid.

4) Fiendedivisjonen under Liu Ho-ting var langt unna, i Chien-

ning i det hvite området i Fukien, og det var ikke sannsynlig at den ville gå inn i Kiangsi.

5) De to fiendedivisjonene under Mao Ping-wen og Hsu Keh-hsiang hadde gått inn i Toupi-Lokou-Tungshao-avsnittet, som lå mellom Kuangchang og Ningtu. Toupi var et hvitt område, Lokou en geriljasone og Tungshao, der det var A-B-gruppelementer, var et sted der det sannsynligvis ville lekke ut informasjoner. I tillegg kunne de tre fiendedivisjonene i vest under Chang Hui-tsan, Tan Tao-yuan og Kung Ping-fan samle styrkene sine dersom vi angrep Mao Ping-wen og Hsu Keh-hsiang og deretter gjorde et framstøt vestover. På den måten kunne de gjøre det vanskelig for oss å seire, og gjøre det umulig for oss å avgjøre saka en gang for alle.

6) De to divisjonene under Chang Hui-tsan og Tan Tao-yuan, som utgjorde fiendens hovedstyrke, var tropper som tilhørte Lu Ti-ping. Han var øverstkommanderende for dette «innringings- og undertrykkings»-felttoget og guvernør i Kiangsi-provinsen, og Chang Hui-tsan var kommanderende offiser i felten. Å tilintetgjøre disse to divisjonene ville praktisk talt være å knuse felttoget. Hver divisjon hadde omlag fjorten tusen mann, og Changs var fordelt på to steder. Derfor ville vi ha absolutt overlegenhet om vi angrep en divisjon av gangen.

7) Lungkang-Yuantou-avsnittet, der hovedstyrkene til Changs og Tans divisjoner sto, lå nært det stedet vi hadde konsentrert styrkene våre, og vi hadde god støtte i folket til å dekke framrykkinga vår.

8) Lendet i Lungkang var bra. Det var ikke lett å angripe Yuantou. Men om fienden skulle trykke fram til Hsiaopu for å angripe oss, ville lendet være bra for oss der også.

9) Vi kunne samle flest soldater i Lungkang-avsnittet. I Hsingkuo, mindre enn hundre li sørvest for Lungkang, hadde vi en sjølstandig divisjon på over tusen mann som kunne manøvrere i fiendens bakre områder.

10) Om troppene våre gjorde et gjennombrudd i sentrum og slo ei bresje i fiendens front, ville kolonnene hans i øst og i vest bli delt og splitta i to grupper som sto langt fra hverandre.

Dette var årsakene til at vi bestemte oss for at det første slaget vårt skul-

le bli mot Chang Hui-tsans hovedstyrke. Vi slo med hell til mot to av brigadene og divisjonshovedkvarteret hans. Vi utrydda hele styrken på ni tusen menn og tok divisjonssjefen sjøl til fange, uten å la en eneste mann eller hest slippe unna. Denne ene seieren skremte Tans divisjon til å flykte mot Tungshao og Hsus divisjon til å flykte mot Toupi. Troppene våre forfulgte Tans divisjon og utsletta halvparten av den. Vi utkjempet to slag på fem dager (27. desember 1930 til 1. januar 1931), og fiendestyrkene i Futien, Tungku og Toupi trakk seg tilbake i uorden fordi de var redde for å bli slått. Slik endte det første «innringings- og undertrykkings»-felttoget.

Situasjonen i det andre felttoget var slik:

1) «Undertrykkings»-styrkene på 200 000 menn blei kommandert av Ho Ying-chin, og hadde hovedkvarter i Nanchang.

2) Akkurat som i det første fiendefelttoget var ingen av styrkene Chiang Kai-sheks egne tropper. Blant dem var 19. rutearmé under Tsai Ting-kai, 26. under Sun Lien-chung og 8. under Chu Shao-liang sterke eller ganske sterke, mens alle de andre var ganske svake.

3) A-B-gruppa var blitt renska ut og hele befolkninga i baseområdet støtta den røde hæren.

4) 5. rutearmé under Wang Chin-yu, som nettopp var kommet nordfra, var redd for oss, og allment sett var de to divisjonene på venstre flanke under Kuo Hua-tsung og Ha Meng-ling også redde.

5) Dersom troppene våre angrep Futien først og så feide tvers over mot øst, kunne vi utvide baseområdet til Chienning-Lichuan-Taining-avsnittet på grensa mellom Fukien og Kiangsi og skaffe oss forsyninger som kunne hjelpe oss å knuse det neste «innringings- og undertrykkings»-felttoget. Men om vi skulle trenge vestover, ville vi havne ved Kan-elva og ikke ha plass til å utvide styrkene våre etter slaget. Om vi skulle snu østover etter slaget, ville vi slite ut troppene våre og kaste bort tid.

6) Sjøl om hæren vår (den hadde over 30 000 menn) var litt mindre enn i det første felttoget, hadde den hatt fire måneder til å komme seg og samle krefter på.

På grunn av dette bestemte vi oss for å ta kampen opp med styrkene til Wang Chin-yu og Kung Ping-fan (de utgjorde 11 regimenter) i Futien-

avsnittet i det første slaget vårt. Etter at vi hadde vunnet dette slaget, angrep vi Kuo Hua-tsung, Sun Lien-chung, Chu Shao-liang og Liu Hoting en etter en. På femten dager (fra 16. mai til 30. mai 1931) marsjerte vi sju hundre li, utkjempa fem slag, erobra mer enn tjue tusen geværer og knuste fiendens «innringings- og undertrykkings»-felttog grundig. Da vi sloss mot Wang Chin-yu, sto vi mellom de to fiendestyrkene under Tsai Ting-kai og Kuo Hua-tsung. Vi var omlag ti li fra Kuo Hua-tsung og førti li fra Tsai Ting-kai, og noen sa at vi var «havna i ei blindgate», men vi kom oss gjennom likevel. Dette skyldtes i hovedsak den støtta vi fikk fra folket i baseområdet og mangelen på samordning mellom fiendens enheter. Etter at divisjonene til Kuo Hua-tsung var slått, flykta Hao Meng-lings divisjon tilbake til Yungfeng om natta, og unngikk på det viset katastrofen.

Situasjonen i det tredje «innringings- og undertrykkings»-felttoget var slik:

1) Chiang Kai-shek dro sjøl i felten som øverstkommanderende. Det var tre underordna sjefer under han. Hver av dem hadde ansvar for en kolonne — den venstre, den høyre og den midtre. Midtkolonnen blei leda av Ho Ying-chin, som i likhet med Chiang Kai-shek hadde hovedkvarteret sitt i Nanchang. Den høyre kolonnen blei leda av Chen Ming-shu som hadde hovedkvarter i Kian, og den venstre av Chu Shao-liang som hadde hovedkvarter i Nanfeng.

2) «Undertrykkings»-styrkene telte 300 000 mann. Hovedstyrkene, til sammen om lag 100 000 mann, var Chiang Kai-sheks egne tropper, og besto av 5 divisjoner (hver med 9 regimenter). De blei leda av henholdsvis Chen Cheng, Lo Cho-ying, Chao Kuan-tao, Wei Li-huang og Chiang Ting-wen. I tillegg til disse var det 3 divisjoner (tilsammen 40 000 mann) under Chiang Kuang-nai, Tsai Ting-kai og Han Teh-chin. Så var det Sun Lien-chungs 20 000 mann sterke armé. Det var også andre og svakere styrker som heller ikke var Chiangs egne.

3) Fiendens strategi i dette «undertrykkings»-felttoget var «å gå rett på». Dette var svært forskjellig fra strategien med «å konsolidere seg for hvert skritt», som han brukte i det andre felttoget. Målet var å presse den røde hæren tilbake mot Kan-elva og utrydde den der.

4) Det var bare en måneds opphold mellom slutten på det andre fiendefelttoget og begynnelsen på det tredje. Den røde hæren (som da var 30 000 mann sterk) hadde verken fått hvile eller erstatninger etter mye hard kamp, og da fienden pressa hardt på fra flere retninger, hadde den nettopp tatt en omveg på tusen li for å konsentrere styrkene i Hsingkuo i den vestre delen av baseområdet i Sør-Kiangsi.

I denne situasjonen planla vi først å bevege oss fra Hsingkuo om Wanan, gjøre et gjennombrudd ved Futien, og så feie fra vest til øst, tvers over fiendens bakre sambandslinjer. Slik skulle vi la fiendens hovedstyrker trenge djupt inn i baseområdet vårt i Sør-Kiangsi til ingen nytte. Dette skulle være den første fasen i operasjonen vår. Så skulle vi gripe høvet til å slå til mot de sårbare enhetene til fienden når han gikk nordover igjen og nødvendigvis måtte være svært utslitt. Det skulle være den andre fasen i operasjonen vår. Kjernen i denne planen var å unngå fiendens hovedstyrker og slå til mot de svake punktene hans. Men da styrkene våre rykka fram mot Futien, blei vi oppdaga av fienden. Han sendte de to divisjonene under Chen Cheng og Lo Cho-ying raskt inn på scenen. Vi måtte forandre planene våre og falle tilbake til Kaohsinghsu i den vestlige delen av Hsingkuo fylke, som sammen med omegnen på mindre enn hundre kvadratli var det eneste stedet troppene våre kunne trekkes sammen. Dagen etter at vi hadde trukket sammen styrkene våre, bestemte vi oss for å gjøre et framstøt østover mot Lientang øst i Hsingkuo fylke, Liangtsun sør i Yungfeng fylke og Huangpi nord i Ningtu fylke. Samme natt gikk vi gjennom den førti li breie luka mellom Chiang Ting-wens divisjon og styrkene til Chiang Kuang-nai, Tsai Ting-kai og Han Teh-chin i ly av mørket og dreide mot Lien-tang. Den andre dagen utkjempa vi ei mindre trefning med de framskutte enhetene under Shangkuan Yun-hsiang (som hadde kommandoen over Hao Meng-ling's divisjon, såvel som sin egen). Det første slaget utkjempa vi den tredje dagen mot divisjonen til Shangkuan Yun-hsiang, og det andre på den fjerde dagen mot divisjonen til Hao Meng-ling. Etter at vi hadde marsjert i tre dager, nådde vi Huangpi og utkjempa det tredje slaget vårt mot divisjonen til Mao Ping-wen. Vi vant alle tre slaga og erobra over ti tusen geværer. Hovedstyrkene til fienden hadde rykka fram vestover og sørover, og ved dette høvet vendte de alle mtt øst. I rasende fart rykka de fram mot Huangpi fra alle kanter for å komme i kamp, og rykka inn

på oss i ei stor tett innringing. Vi smatt gjennom i de høye fjella som lå i den tjue li store luka mellom styrkene til Chiang Kuang-nai, Tsai Ting-kai og Han Teh-chin på den ene sida og Chen Cheng og Lo Cho-ying på den andre. På den måten konsentrerte vi styrkene igjen innafor grensene til Hsingkuo fylke da vi dro tilbake mot vest. Da fienden oppdaga dette og begynte å rykke vestover igjen, hadde styrkene våre allerede hatt fjorten dagers hvile, mens fiendens sultne, utslitte og mismodige tropper ikke var i stand til å slåss. Derfor bestemte de seg for å trekke seg tilbake. Vi utnytta tilbaketogets deres til å angripe styrkene til Chiang Kuang-nai, Tsai Ting-kai, Chiang Ting-wen og Han Teh-chin, og utsletta en av Chiang Ting-wens brigader og hele divisjonen til Han Teh-chin. Når det gjelder divisjonene under Chiang Kuang-nai og Tsai Ting-kai, endte kampen uavgjort, og de kom seg unna.

Situasjonen i det fjerde «innringings- og undertrykkings»-felttoget var slik: Fienden rykka fram mot Kuangchang i tre kolonner. Den østre var hovedstyrken hans, mens de to divisjonene som utgjorde den vestre kolonnen, var ubeskytta mot angrep fra oss, og samtidig lå de svært nær det området der vi hadde konsentrert styrkene våre. Vi hadde altså muligheten til å angripe den vestre kolonnen hans sør i Yihuang fylke først, og med ett slag utrydda vi de to divisjonene under Li Ming og Chen Shih-chi. Da fienden så sendte to divisjoner fra den østre kolonnen for å støtte midtkolonnen og rykke videre fram, kunne vi igjen utrydde en divisjon sør i Yihuang fylke. I disse to slaga erobra vi mer enn ti tusen geværer og knuste i hovedsak «innringings- og undertrykkings»-felttoget til fienden.

I det femte felttoget rykka fienden fram ved hjelp av den nye strategien sin med å bygge blokkhus, og han okkuperte først Lichuan. Men da vi prøvde å ta tilbake Lichuan og tok opp kampen med fienden utafor baseområdet, angrep vi nord for Lichuan ved Hsiaoshih. Dette var et av fiendens støttepunkter, og i tillegg lå det i det hvite området. Da vi ikke klarte å vinne slaget, vendte vi angrepet vårt mot Tzehsichiao, som også var et av fiendens støttepunkter i det hvite området sørøst for Hsiaoshih. Igjen mislyktes vi. På leiting etter kamp jagde vi rundt blant fiendens hovedstyrker og blokkhusa hans, og havna i fullstendig passivitet. Gjennom hele det femte felttoget vårt mot «innringing og undertrykking», som varte et helt år, viste vi ikke det minste initiativ eller framdrift. Til slutt måtte vi trekke oss tilbake fra baseområdet vårt i Kiangsi.

Erfaringa til hæren vår i disse fem felttoga mot «innringing og un-

dertrykking» beviser at det første slaget i en motoffensiv er uhyre viktig for den røde hæren som er på defensiven, om den skal knuse en stor og mektig fiendtlig «undertrykkings»-styrke. Seier eller nederlag i det første slaget har ei enorm virkning på hele situasjonen, helt fram til det siste slaget. Vi kommer altså til disse slutningene:

For det første må vi vinne det første slaget. Vi må bare slå til når både fiendens stilling, terrenget og støtta fra folket er til fordel for oss og ikke for fienden, og når vi er helt sikre på å seire. Dersom situasjonen ikke er slik, må vi heller vike unna og vise varsomhet og vente på et gunstig øyeblikk. Det vil alltid finnes muligheter, vi må ikke gå med på å slåss uten å tenke oss om. I det første motfelttoget hadde vi opprinnelig planlagt å slå til mot troppene til Tan Tao-yuan. Vi rykka fram to ganger, men måtte legge band på oss begge gangene og trekke oss tilbake, fordi de ikke ville rikke seg fra de dominerende stillingene sine på Yuantou-høydene. Noen få dager seinere oppsøkte vi troppene til Chang Huitsan, som var mer sårbare for angrepet vårt. I det andre motfelttoget rykka hæren vår fram mot Tungku, der vi lå i leir nær fienden i tjuefem dager. Det eneste formålet med dette var å vente på at Wang Chin-yus menn skulle forlate støttepunktet sitt i Futien. Dette gjorde vi sjøl om vi risikerte at det lekte ut opplysninger. Vi forkasta alle utålmodige forslag om et raskt angrep, og nådde til slutt målet vårt. I det tredje motfelttoget var vi tålmodige, vendte tilbake og forandra taktikken til et gjennombrudd i sentrum, sjøl om stormen raste rundt oss på alle kanter og vi hadde tatt en omveg på tusen li, og sjøl om fienden hadde oppdaga at vi planla å omgå han. Til slutt utkjempe vi det første slaget ved Lientang og vant. I det fjerde motfelttoget trakk vi oss tilbake uten å nøle etter at angrepet vårt på Nanfeng hadde slått feil. Vi svingte mot fiendens høyre flanke og samla styrkene våre igjen i Tungshao-området. Deretter begynte vi det store og seierrike slaget sør i Yihuang fylke. Det var først i det femte motfelttoget at vi ikke erkjente betydninga av det første slaget i det hele tatt. Vi blei urolige ved tapet av en enkelt fylkeshovedstad, Lichuan, og styrkene våre marsjerte nordover for å møte fienden i et forsøk på å ta den tilbake. Det uventa sammenstøtet ved Hsunkou førte til seier (en fiendedivisjon blei utrydda). Men det blei ikke behandla som det første slaget. Vi forutså heller ikke hvilke forandringer som måtte følge, men isteden angrep vi Hsiaoshih overilt, og uten å være sikre på seier. Vi mista altså initiativet i aller første trekk, og det er i virkeligheten den verste og dummeste måten å slåss på.

For det andre må planen for det første slaget være forspillet til og en organisk del av planen for hele felttoget. Uten en god plan for hele felttoget er det helt umulig å utkjempe det første slaget virkelig godt. Det vil si at sjøl om en seirer i det første slaget, kan en slik seier ikke reknes som noe annet enn et nederlag dersom det er til skade og ikke til hjelp for felttoget som helhet (slik tilfellet var med slaget ved Hsunkou i det femte felttoget). Derfor må en ha ei grov oversikt over hvordan det andre, tredje, fjerde og til og med det siste slaget kommer til å bli utkjempa før en utkjemper det første slaget. Vi må også vurdere hvilke forandringer det fører til for fiendens situasjon som helhet om vi vinner eller taper hvert av de slaga som følger. Sjøl om resultatet kanskje ikke blir — og avgjort ikke kommer til å bli — akkurat slik vi venter, må vi tenke gjennom alt nøye og realistisk i lys av den allmenne situasjonen på begge sider. Det er umulig å gjøre et virkelig godt trekk på sjakkbrettet uten å ha grep om situasjonen som helhet.

For det tredje må en også vurdere hva som kommer til å skje i det neste strategiske stadiet i krigen. En strateg gjør ikke plikta si om han bare er opptatt av motoffensiven og forsømmer de tiltaka en må ta etter at den lykkes, eller om den mislykkes. På et bestemt strategisk stadium må han vurdere de stadiene som kommer etterpå, eller i det minste det neste. Det er mulig å gjøre et allment overslag, og det er nødvendig å vurdere framtidsutsiktene, sjøl om det er vanskelig å forutse framtidige forandringer, og sjøl om ting virker mer utydelig jo lengre fram en ser. Både i krig og politikk er det å planlegge ett skritt av gangen etter hvert som en går framover, en skadelig måte å lede på. For hvert skritt er det nødvendig å undersøke de konkrete forändringene som følger, og endre eller utvikle de strategiske planene og operasjonsplanene sine i samsvar med det. Ellers står en i fare for å gjøre den feilen at en raser rett fram uten hensyn til farene. Men det er absolutt nødvendig å ha en langsiktig plan der hovedlinjene er tenkt ut, og som dekker et helt strategisk stadium eller til og med flere strategiske stadier. Om en ikke lager en slik plan, fører det til den feilen at en nøler og lar seg binde. Da tjener vi i virkeligheten fiendens strategiske mål, og setter oss sjøl i ei passiv stilling. Vi må huske at fiendens overkommando ikke mangler strategisk innsikt. Det blir først mulig å oppnå strategiske seirer når vi har lært oss til å ligge ett hestehode foran fienden. Vi gjorde ikke det, og det var hovedårsaka til feilene i den strategiske ledelsen da den «venstre»-opportunistiske linja rådde under fiendens femte «innringings- og

undertrykkings»-felttog og under Chang Kuo-tao-linja. Kort sagt må vi se framover til stadiet med motoffensiven når vi er i stadiet med tilbaketog. I stadiet med motoffensiven må vi se framover til stadiet med offensiven, og i stadiet med offensiven må vi igjen se framover til et stadium med tilbaketog. Hvis vi ikke gjør det, men begrenser oss til å vurdere situasjonen i øyeblikket, ber vi om å bli slått.

Det første slaget må vinnes. Vi må ta planen for hele felttoget med i betraktning. Og vi må ta det strategiske stadiet som kommer etter det med i betraktning. Dette er de tre prinsippene vi aldri må glemme når vi begynner en motoffensiv, det vil si når vi utkjemper det første slaget.

6. TROPPEKONSENTRASJON

Det virker lett å konsentrere troppene, men i praksis er det ganske vanskelig. Alle veit at det er best å bruke en stor styrke for å slå en liten. Likevel er det mange som ikke gjør det, men som tvert imot ofte deler opp styrkene sine. Grunnen til det er at slike militære ledere ikke har strategiske evner og blir forvirra av innfløkte omstendigheter. Derfor er de prisgitt omstendighetene, de mister initiativet og blir passive.

Det en militær leder trenger mest av alt, uansett hvor innfløkte, alvorlige og barske forholda er, er evna til å fungere sjølstendig når det gjelder å organisere og bruke styrkene sine. Fienden kan ofte tvinge han inn i ei passiv stilling, men det som er viktig, er å vinne tilbake initiativet raskt. Om han ikke gjør det, betyr det nederlag.

Initiativet er ikke noe innbilt, men konkret og materielt. Det viktigste her er å bevare og samle en væpna styrke som er så stor som mulig og som er full av kampglød.

Det er lett å havne i ei passiv stilling i defensiv krigføring, fordi den gir oss mye mindre spillerom til å utfolde initiativet vårt fullt ut enn offensiv krigføring. Men defensiv krigføring, som har ei passiv form, kan ha et aktivt innhold. Den kan vendes fra å ha ei passiv form til å ha både ei aktiv form og et aktivt innhold. Det kan se ut som om vi gjør ei fullstendig planlagt strategisk tilbaketrekking under tvang, men i virkeligheten gjør vi den for å ta vare på styrken vår og vente på et gunstig øyeblikk for å slå fienden, for å lokke han langt inn og forberede motoffensiven. På den andre sida kan det se ut som et alvorlig forsøk på å vinne initiativet om vi nekter å trekke oss tilbake og i all hast går med på å slåss (som i slaget ved Hsiaoshih), men i virkeligheten er vi da passive.

En strategisk motoffensiv har ikke bare et aktivt innhold, men også ei aktiv form, den forkaster den passive holdninga fra perioden med tilbaketrekking. I forhold til fienden er motoffensiven et forsøk vi gjør på å få han til å slippe initiativet og sette han i ei passiv stilling.

Troppekonsentrasjon, bevegelig krigføring, krig med rask avgjørelse og tilintetgjøringskrig er alt sammen nødvendige vilkår for å nå dette målet fullt ut. Og troppekonsentrasjon er det første og viktigste av dem.

Denne konsentrasjonen er nødvendig for å snu opp ned på situasjonen mellom oss og fienden. For det første har den som mål å snu situasjonen når det gjelder framrykking og tilbaketrekking. Før var det fienden som rykka fram og vi som trakk oss tilbake. Nå prøver vi å komme fram til en situasjon der vi rykker fram og han trekker seg tilbake. Når vi konsentrerer troppene våre og vinner et slag, oppnår vi dette målet i det slaget, og dette virker inn på hele felttoget.

For det andre er målet med troppekonsentrasjon å snu situasjonen når det gjelder angrep og forsvar. I defensiv krigføring er det hovedsakelig innafor det passive stadiet eller «forsvars»-stadiet vi trekker oss tilbake til det fastsatte endepunktet. Motoffensiven hører hjemme innafor det aktive stadiet eller «angreps»-stadiet. Sjøl om motoffensiven ikke mister det defensive preget sitt i noen av stadiene i den strategiske defensiven, betyr den likevel ei forandring når vi sammenlikner den med tilbaketrekkinga, ikke bare i form, men også i innhold. Motoffensiven er overgangen mellom den strategiske defensiven og den strategiske offensiven, og den er et forspill til den strategiske offensiven. Det er nettopp med tanke på motoffensiven at troppene blir konsentrert.

For det tredje skal troppekonsentrasjonen snu situasjonen når det gjelder indre og ytre linjer. En hær som opererer på strategisk indre linjer har mange ulemper, og dette gjelder særlig for den røde hæren som jo står overfor «innringing og undertrykking». Men vi kan og må absolutt forandre denne situasjonen i felttog og slag. Vi kan forandre et stort «innringings- og undertrykkings»-felttog som fienden fører mot oss, til flere små atskilte innringings- og undertrykkingsfelttog som vi fører mot fienden. Vi kan endre det angrepet fienden retter mot oss fra flere kanter på det strategiske nivået, til angrep som vi retter mot fienden fra flere kanter i felttog og slag. Strategisk er fienden overlegen, men det kan vi endre til at vi blir overlegne i felttog og slag. Vi kan stille fienden, som har ei sterk strategisk stilling, i ei svak stilling i felttog og slag. Samtidig kan vi forandre vår egen strategisk svake stilling til å bli ei sterk stilling i

felttog og slag. Det er dette vi kaller operasjoner på ytre linjer innafor operasjoner på indre linjer, innringing og undertrykking innafor «innringing og undertrykking», blokade innafor blokade, offensiv innafor defensiv, overlegenhet i underlegenhet, styrke i svakhet, fordeler i ugunstige situasjoner og initiativ i passivitet. Seier i den strategiske defensiven avhenger i hovedsak av troppekonsentrasjon.

Dette har ofte vært et viktig og omstridt spørsmål i krigshistoria til den kinesiske rødehæren. I slaget ved Kian 4. oktober 1930 rykka vi fram og begynte angrepet før styrkene våre var helt samla, men heldigvis flykta fiendestyrken (Teng Yings divisjon) av seg sjøl. Angrepet vårt aleine var uten virkning.

Fra 1932 fans det en parole, «angrip på alle fronter». Den oppfordra til å angripe i alle retninger fra baseområdet — nord, sør, øst og vest. Dette er ikke bare feilaktig for den strategiske defensiven, men tilmed for den strategiske offensiven. Så lenge det ikke skjer noen grunnleggende forandring i den totale styrkebalansen, inneholder både strategien og taktikken dette: defensiven og offensiven, angrep som tar sikte på å binde fienden og stormangrep. «Angrep på alle fronter» er i virkeligheten svært sjeldne. Denne parolen uttrykker militært likhetsmakeri, som henger sammen med militær eventyrpolitikk.

I 1933 la talsmennene for militært likhetsmakeri fram teorien om «å slå med to 'knyttnever'» og dele hovedstyrken til den røde hæren i to, for å prøve å seire i to strategiske retninger samtidig. Resultatet var at den ene knyttneven blei uvirksom, mens den andre blei utslitt av kamp, og vi klarte ikke å vinne den størst mulige seieren på den tida. Når vi står overfor en mektig fiende, må vi etter mi mening bare bruke hæren vår i ei hovedretning av gangen, ikke i to, uansett hvor stor den er. Jeg har ikke noe mot operasjoner i to eller flere retninger, men på et bestemt tidspunkt bør det bare være ei hovedretning. Den kinesiske rødehæren som kom inn på borgerkrigens arena som en liten og svak styrke, har sia slått den mektige motstanderen sin flere ganger og vunnet seirer som har forbløffa verden. Det har den gjort ved å bruke konsentrerte styrker i svært stor grad. Alle de store seirene den har vunnet kan bevise dette. Når vi sier «sett en opp mot ti, sett ti opp mot hundre», snakker vi om strategi, om hele krigen og om det totale styrkeforholdet, og i strategisk forstand er det akkurat det vi har gjort. Men vi snakker ikke om felttog og taktikk, der må vi aldri gjøre dette. Vi må alltid konsentrere en stor styrke for å slå til mot en del av fiendens styrker, enten det er i motoffensiver

eller offensiver. Vi fikk unngjelde hver gang vi ikke konsentrerte troppe-
ne våre, som i slaga mot Tan Tao-yuan i Tungshao-området i Ningtu
fylke i Kiangsi-provinsen i januar 1931, mot 19. rutearmé i
Kaohsinghsu-området i Hsingkuo fylke i Kiangsi i august 1931, mot
Chen Chi-tang i Shuikouhsu-området i Nanhsiung fylke i Kwangtung-
provinsen i juli 1932, og mot Chen Cheng i Tuantsun-området i Lichuan
fylke i Kiangsi i mars 1934. Tidligere blei slag, som slaga om Shuikou-
hsu og Tuantsun, vanligvis sett på som seirer eller til og med som store
seirer (i det første slaget jagde vi tjue regimente under Chen Chi-tan på
flukt, i det siste tolv regimente under Chen Cheng). Men vi ønska aldri
slike seirer velkommen, og på en måte så vi til og med på dem som ned-
erlag. For etter vår mening betyr et slag lite når vi ikke tar noen fanger
eller krigsbytte, eller når dette ikke oppveier tapa. Strategien vår er «å
sette en opp mot ti» og taktikken vår er «å sette ti opp mot en» — dette
er ett av grunnprinsippene for å seire over fienden.

Det militære likhetsmakeriet nådde høydepunktet i det femte felttoget
vårt mot «innringing og undertrykking» i 1934. Noen trudde at vi kunne
slå fienden ved «å dele opp styrkene i seks kolonner» og «gjøre mot-
stand på alle fronter». Men isteden slo fienden oss, og grunnen til det
var at vi var redde for å tape territorium. En kan sjølsagt neppe unngå å
tape territorium når en konsentrerer hovedstyrkene i ei retning, mens en
bare lar det være igjen styrker som skal binde fienden i andre. Men dette
tapet er midlertidig og ufullstendig, og seieren på det stedet der vi angri-
per, oppveier det. Etter at vi har vunnet en slik seier, kan vi vinne tilbake
det territoriet vi tapte i det området vi bare hadde styrker som skulle bin-
de fienden. Fiendens første, andre, tredje og fjerde «innringings- og
undertrykkings»-felttog innebar alle sammen at vi tapte territorium —
særlig det tredje felttoget, der vi tapte nesten hele baseområdet som den
røde hæren hadde i Kiangsi — men til slutt gjenerobra vi ikke bare det vi
hadde tapt, men utvida territoriet vårt.

Vi har ofte uten grunn vært redde for å flytte den røde hæren for
langt vekk fra baseområdet fordi vi ikke har forstått hvor stor styrke
folket i baseområdet hadde. Dette skjedde da den røde hæren i Kiangsi
gjorde et breitt framstøt for å angripe Changchow i Fukien-provinsen i
1932, og også da den snudde for å angripe Fukien etter seieren i det fjer-
de motfelttoget i 1933. I det første tilfellet var vi redde for at fienden
skulle ta hele baseområdet, og i det andre for at han skulle ta deler av
det. Derfor var det motstand mot å konsentrere styrkene våre, og folk

gikk inn for å dele dem opp for at de skulle kunne forsvare oss. Men til slutt viste alt dette seg å være feil. Fienden er redd for å rykke inn i baseområdet vårt, men i hans øyne er hovedfaren en rød hær som har trengt inn i det hvite området. Han konsentrerer alltid oppmerksomheten om hvor hovedstyrken til den røde hæren befinner seg, og han tar sjelden øynene fra den for å konsentrere seg om baseområdet. Sjøl når den røde hæren er på defensiven, er den fortsatt i brennpunktet for fiendens oppmerksomhet. En del av helhetsplanen hans er å minske størrelsen på baseområdene våre. Men om den røde hæren trekker sammen hovedstyrken for å utslette en av fiendens kolonner, blir overkommandoen hans tvunget til å konsentrere seg mer om den røde hæren og trekke sammen større styrker mot den. Det er altså mulig å ødelegge fiendens plan om å minske størrelsen på et baseområde.

Det var også galt å si: «I det femte 'innrings- og undertrykkings'-felttoget der vi bruker blokkhuskrigføring, kan vi ikke operere med konsentrerte styrker. Alt vi kan gjøre er å dele dem opp for forsvar og gjøre korte, kjappe framstøt.» Fiendens taktikk med å rykke fram 3, 5, 8 eller 10 li av gangen og bygge blokkhus hver gang de stoppa, var helt og holdent et resultat av den røde hærens praksis med å utkjempe defensive operasjoner på hvert eneste punkt. Situasjonen hadde helt sikkert vært en annen om hæren vår hadde gått bort fra taktikken med et punkt-for-punkt-forsvar på indre linjer, og isteden snudd og trengt inn på fiendens indre linjer når det var mulig og nødvendig. Prinsippet med troppekonsentrasjon er nettopp måten å vinne over fiendens blokkhuskrigføring på.

Den forma for troppekonsentrasjon vi går inn for, betyr ikke at vi gir avkall på folkets geriljakrigføring. Det er bevist for lenge sia at det er galt å oppgi geriljakrigføring i liten målestokk og «konsentrere hvert eneste gevær i den røde hæren», som Li Li-san-linja krevde. Om en ser på den revolusjonære krigen som helhet, utfyller operasjonene til folkegeriljaen og operasjonene til den røde hærens hovedstyrker hverandre på samme vis som en manns høyre og venstre arm utfyller hverandre. Om vi bare hadde den røde hærens hovedstyrker og ikke folkegeriljaen, ville vi være som en enarma kriger. Når vi snakker om folket i baseområdet som en faktor, mener vi konkret — og særskilt når det gjelder militære operasjoner — det væpna folket. Det er hovedgrunnen til at fienden er redd for å nærme seg baseområdet vårt.

Det er også nødvendig å bruke avdelinger fra den røde hæren til ope-

rasjoner i mindre viktige retninger. Vi bør ikke konsentrere alle styrkene til den røde hæren. Den slags konsentrasjon som vi går inn for, bygger på prinsippet om å sikre absolutt eller relativ overlegenhet på slagmarka. For å hamle opp med en sterk fiende eller for å slåss på et livsviktig avsnitt, må vi ha absolutt overlegen styrke. For eksempel trakk vi sammen en styrke på 40 000 mann for å bekjempe 9000 mann under Chang Hui-tsan den 30. desember 1930, i det første slaget i det første motfelttoget vårt. For å hamle opp med en svakere fiende eller slåss på et mindre viktig avsnitt, er det nok å ha en relativt overlegen styrke. For eksempel brukte den røde hæren bare om lag 10 000 mann for å bekjempe divisjonen til Liu Ho-ting på 7000 mann i Chienning den 29. mai 1931, i det siste slaget i det andre motfelttoget vårt.

Det betyr ikke at vi alltid må ha større styrker enn fienden. Under visse omstendigheter kan vi gå til kamp med en relativt eller absolutt underlegen styrke. La oss tenke oss et tilfelle der vi går til kamp med en relativt underlegen styrke. I et område har vi bare en ganske liten styrke av den røde hæren (det er ikke snakk om tilfeller der vi har flere tropper, men ikke har konsentrert dem). Da er det sjølsagt nødvendig å trekke sammen hoveddelen av styrkene til den røde hæren for et overraskelsesangrep på et avsnitt av en av flankene til fienden, mens vi binder sentrum og den andre flanken hans med geriljaenheter eller små avdelinger. Bare slik kan vi knuse angrepet fra en sterkere fiende når folket støtter oss, og terrenget og været er svært gunstig for oss. På denne måten kan vi seire. Prinsippet med å bruke en overlegen styrke mot en underlegen styrke, å bruke mange for å slå få, gjelder fortsatt for overraskelsesangrepet vårt på dette avsnittet av fiendens flanke. Det samme prinsippet gjelder også når våre styrker er absolutt underlegne, for eksempel når en geriljastyrke går til overraskelsesangrep på en stor hvit hærstyrke, men bare angriper en liten del av den.

Lendet, vegene, forsyningene og innkvarteringsmulighetene setter grenser for konsentrasjonen av en stor stridsstyrke på en enkelt slagmark. Dette må vurderes ut fra omstendighetene. Ettersom den røde hæren kan tåle større påkjenninger enn den hvite hæren, påvirker disse begrensningene den røde hæren og den hvite hæren i forskjellig grad.

Vi bruker få for å slå mange — dette sier vi til Kinas herskere sett under ett. Vi bruker mange for å slå få — dette sier vi til hver enkelt fiendestyrke på slagmarka. Det er ikke lenger noen hemmelighet, og nå er fienden i hovedsak blitt godt kjent med metoden vår. Men han kan verken

hindre at vi seirer eller at han taper, for han veit ikke når og hvor vi slår til. Dette holder vi hemmelig. Den røde hæren opererer vanligvis med overraskelsesangrep.

7. BEVEGELIG KRIGFØRING

Bevegelig krigføring eller stillingskrig? Svaret vårt er bevegelig krigføring. Så lenge vi mangler en stor hær eller ammunisjonsreserver, og så lenge det bare er én styrke av den røde hæren som slåss i hvert enkelt baseområde, kan vi vanligvis ikke bruke stillingskrig. Det er vanligvis ikke mulig for oss å bruke stillingskrig, verken i angrep eller forsvar.

Et av de fremste kjennetegna på operasjonene til den røde hæren er at det ikke er faste frontlinjer. Dette skyldes at fienden er mektig, mens den røde hæren har for lite teknisk utstyr.

Rødehærens frontlinjer blir bestemt av hvilken retning den opererer i. Ettersom operasjonsretninga ofte forandres, er frontlinjene flytende. Sjøl om hovedretninga ikke forandrer seg innafor et bestemt tidsrom, kan de underordna retningene når som helst endre seg innafor dette tidsrommet. Når vi ikke kommer videre i ei retning, må vi slå inn på ei annen. Om vi etter ei tid finner ut at vi ikke kan komme videre i hovedretninga heller, må vi forandre den også.

I en revolusjonær borgerkrig kan det ikke være faste frontlinjer, det var det ikke i Sovjetunionen heller. Forskjellen mellom Sovjet-hæren og vår hær er at frontlinjene deres ikke var fullt så flytende som våre. Det kan ikke være helt faste frontlinjer i noen krig, fordi vekslingene mellom seier og nederlag, framrykking og tilbaketrekking utelukker det. Men i vanlige kriger er det ofte forholdsvis faste frontlinjer. Det forekommer bare unntak når en hær står overfor en fiende som er mye sterkere, slik som den kinesiske røde hæren gjør i det stadiet den er i nå.

Flytende frontlinjer fører til at størrelsen på baseområdene våre flytter. Baseområdene våre utvider seg og trekker seg sammen hele tida, og ofte vokser et baseområde fram når et annet faller. Det at områder er flytende kommer helt og holdent av at krigen er flytende.

Oppbygginga i baseområdene blir flytende fordi krigen og områdene våre er flytende. Det kommer ikke på tale med oppbyggingsplaner som dekker flere år. Det er dagligdags at planene blir forandra.

Det er til vår fordel at vi innser dette. Vi må bygge planlegginga vår på det, og ikke ha noen illusjoner om en krig med framrykking og uten til-

baketrekking. Vi må ikke bli urolige om territoriet vårt eller de bakre områdene til hæren er flytende for ei tid, eller prøve å utarbeide utførlige langsiktige planer. Vi må tilpasse tenkninga og arbeidet vårt til omstendighetene, være klare til både å sette oss ned og marsjere videre, og alltid ha marsjrasjonene for handa. Det er bare om vi anstrenger oss under de skiftende forholda vi lever under i dag, at vi kan sikre tilnærma stabilitet i morgen og til slutt full stabilitet.

Talsmennene for strategien med «regulær krigføring», som var framherskende i det femte motfeltoget vårt, påsto at krigen ikke hadde en slik flytende karakter, og kjempa mot det de kalte «geriljavesen». De kameratene som nekta for at krigen hadde flytende karakter, oppførte seg som om de styrte en stor stat, og det førte til uvanlig og enormt flytende tilstander — den lange marsjen på 25 000 li.

Den demokratiske arbeider- og bonderepublikken vår er en stat, men i dag er den ennå ikke en fullt ferdig stat. I dag er vi fortsatt i perioden med den strategiske defensiven i borgerkrigen, og den forma den politiske makta vår har, er fortsatt svært forskjellig fra ei fullt ferdig statsform. Hæren vår står fortsatt mye tilbake for fienden både tallmessig og i teknisk utrustning. Vi har fortsatt et svært lite territorium, og fienden er stadig ute etter å ødelegge oss og kommer aldri til å slå seg til ro før han har gjort det. Når vi bestemmer politikken vår på grunnlag av disse sakene, må vi ikke forkaste geriljavesen i allmenne vendinger, men ærlig innrømme at den røde hæren har geriljapreg. Det er ingen grunn til å skamme seg over dette. Tvert om er dette geriljapreget nettopp det som kjennetegner oss, det er den sterke sida vår og vårt middel til å slå fienden. Vi må være forberedt på å kvitte oss med det, men vi kan ikke gjøre det i dag. I framtida kommer dette geriljapreget helt sikkert til å bli noe å skamme seg over, og da må vi kvitte oss med det, men i dag er det uvurderlig, og vi må holde fast på det.

«Slåss når dere kan seire, og trekk dere unna når dere ikke kan seire» — dette er den folkelige måten å beskrive bevegelig krigføring på i dag. Det er ingen militærekspertene noen steder i verden som bare går inn for å slåss og aldri forflytte seg, sjøl om få forflytter seg så mye som oss. Vanligvis bruker vi mer tid på forflytte oss enn på å slåss, og det ville være bra om vi i gjennomsnitt utkjemper ett stort slag i måneden. Målet med all «forflyttinga» vår er «kamp», og hele strategien og taktikken vår er bygd på «å kjempe». Likevel fins det tider da det ikke er klokt av oss å slåss. For det første er det ikke klokt av oss å kjempe når styrken vi står

overfor er for stor. For det andre er det noen ganger ikke klokt av oss å kjempe når styrken vi står overfor er svært nær andre fiendestyrker, sjøl om den ikke er så stor. For det tredje er det vanligvis ikke klokt av oss å kjempe mot en fiendestyrke som ikke er isolert og som er sterkt forskansa. For det fjerde er det ikke klokt av oss å fortsette ei trefning når vi ikke har utsikter til å seire. I alle disse situasjonene er vi villige til å trekke oss unna. Det er både tillatt og nødvendig å forflytte seg slik. Når vi innser at det er nødvendig å forflytte oss, er det fordi vi innser at det er nødvendig å kjempe. Her ligger det grunnleggende kjennetegnet på den bevegelige krigføringa til rødehæren.

Det er bevegelig krigføring som er grunnleggende, men vi forkaster ikke stillingskrig når det er mulig og nødvendig. Vi må innrømme at under den strategiske defensiven bør vi bruke stillingskrig til hardnakka forsvar av særskilte nøkkelpunkter i aksjoner som tar sikte på å binde fienden. Vi må også bruke det under den strategiske offensiven når vi møter en fiendestyrke som er isolert og avskåret fra hjelp. Vi har gjort temmelig mange erfaringer i å slå fienden ved hjelp av slik stillingskrig. Vi har tatt mange fiendebyer, blokkhus og fort, og brutt gjennom ganske godt befesta fiendtlige feltstillinger. I framtida skal vi øke innsatsen og rette på manglene våre på dette området. Vi må absolutt gå inn for å angripe eller forsvare befesta stillinger når forholda krever og tillater det. Det vi går mot nettopp nå, er å bruke stillingskrig allment, eller å stille det på lik linje med bevegelig krigføring. Det kan vi ikke tillate.

Rødehæren har geriljapreg. Den mangler faste frontlinjer, baseområdene er flytende, og det er også oppbyggingsarbeidet i baseområdene. Har det ikke vært noen som helst endringer i dette i den ti år lange borgerkrigen? Jo, det har vært endringer. Det første stadiet var perioden fra dagene i Chinggang-fjella til det første felttoget vårt mot «innringing og undertrykking» i Kiangsi. I det stadiet var geriljapreget og flyten svært framtreddende ettersom rødehæren var i sin barndom og baseområdene fortsatt var geriljasoner. Det andre stadiet omfatta perioden fra det første til det tredje motfelttoget. Da var både geriljapreget og flyten blitt ganske mye mindre, ettersom rødehærens første frontarmé var blitt danna, og det var oppretta baseområder med ei befolkning på flere millioner. Det tredje stadiet omfatta perioden fra slutten av det tredje til det femte motfelttoget. Her var geriljapreget og flyten enda mindre, og det var blitt oppretta ei sentral regjering og en revolusjonær militærkommissjon. Det fjerde stadiet var den lange marsjen. Fordi en gjorde den fei-

len å forkaste geriljakrigføring og flyt i liten målestokk, fikk vi geriljakrigføring og flyt i stor målestokk. Nå er vi i det femte stadiet. Den røde hæren og baseområdene er blitt sterkt redusert fordi vi ikke klarte å knuse det femte «innringings- og undertrykkings»-felttoget og på grunn av denne store flyten. Men vi har fått fotfeste i nordvest og konsolidert og utvikla grensestrøket mellom Shensi, Kansu og Ningsia, som er baseområdet vårt her. De tre frontarméene som utgjør hovedstyrkene til den røde hæren, har fått enhetlig ledelse, og det har de ikke hatt før.

Sett ut fra den karakteren strategien vår har, kan vi også si at perioden fra dagene i Chinggang-fjella til det fjerde motfelttoget var det første stadiet, perioden med det femte motfelttoget var det andre og perioden fra den lange marsjen til i dag er det tredje. Under det femte motfelttoget gjorde en den feilen å forkaste den riktige linja som vi hadde fulgt tidligere. I dag gjør vi rett når vi forkaster den feilaktige linja vi fulgte under det femte motfelttoget, og gjenoppliver den riktige linja vi fulgte før. Men vi har ikke kasta vrak på alt i det femte motfelttoget, vi har heller ikke gjenoppliva alt som fans før det. Vi har bare gjenoppliva det som var bra i fortida og bare forkasta feilene fra perioden med det femte motfelttoget.

Geriljavesen har to sider. Den ene er irregularitet, det vil si desentralisering, mangel på ensartahet, mangel på streng disiplin, og enkle arbeidsmetoder. Disse trekka stamma fra rødehærens barndom, og noen av dem var akkurat det vi trengte på den tida. Ettersom den røde hæren når et høyere nivå, må vi bevisst kvitte oss med dem litt etter litt for å gjøre den røde hæren mer sentralisert, mer enhetlig, mer disiplinert og grundigere i arbeidet sitt — kort sagt, mer regulær. Når vi leder operasjoner, må vi også gradvis og bevisst minske slike geriljakjennetegn som ikke trengs lenger på et høyere nivå. Det er til stor skade om vi nekter å gjøre framsteg på dette området og klamrer oss hardnakka til det gamle stadiet, og det kan vi ikke tillate. Det er til skade for storstilte operasjoner.

Den andre sida av geriljavesenet er: Prinsippet med bevegelig krigføring, geriljapreget som fortsatt er nødvendig i dag både i strategiske og taktiske operasjoner, det at baseområdene våre er flytende, smidigheten i planlegginga av hvordan baseområdene våre skal utvikle seg, og det at vi i oppbygginga av den røde hæren går mot å gjøre den regulær før tida. I denne sammenhengen er det like utillatelig, ufordelaktig og skadelig for operasjonene våre i dag å nekte for historiske kjensgjerninger, gå

mot å beholde det som er nyttig, og forlate det stadiet vi er på nå uten å tenke oss om, for å rase blindt mot et «nytt stadium» som fortsatt er utafør rekkevidde og ikke har noen virkelig betydning.

Vi står nå ved inngangen til et nytt stadium i utviklinga av rødehærens tekniske utrustning og organisering. Vi må være forberedt på å gå over til dette nye stadiet. Det ville være galt og til skade for krigføringa vår i framtida om vi ikke forbereder oss. I framtida, når de tekniske og organisatoriske forholda i rødehæren har forandra seg og bygginga av rødehæren har gått inn i et nytt stadium, kommer operasjonsretningene og frontlinjene til å bli mer stabile. Det kommer til å bli mer stillingskrig. Flyten i krigen, i territoriet og oppbyggingsarbeidet vårt kommer til å bli mye mindre og forsvinne til slutt. Fiendens overlegenhet og de sterkt forskansa stillingene hans som setter grenser for hva vi kan gjøre nå, kommer ikke til å hindre oss lenger.

Nå går vi på den ene sida mot de feilaktige tiltaka fra perioden da «venstre»-opportunisten herska. På den andre sida går vi mot å gjeninnføre mange av de irregulære trekkå som rødehæren hadde i barndommen, men som er unødvendige nå. Men vi må beslutsomt gjeninnføre de mange verdifulle prinsippene for å bygge en hær og for strategi og taktikk, som alltid har ført til seier for rødehæren. Vi må oppsummere alt som er bra fra fortida, og utforme ei systematisk, høyere utvikla og rikere militær linje for å vinne seirer over fienden i dag og forberede oss på å gå over i det nye stadiet i framtida.

Det er mange problemer med å drive bevegelig krigføring, som for eksempel: Oppklaring, vurdering, avgjørelse, kampoppstilling, ledelse, skjul, konsentrasjon, framrykking, gruppering, angrep, forfølgelse, overraskelsesangrep, angrep på stillinger, forsvar av stillinger, trefninger, tilbaketrekking, strid i mørke, spesialoperasjoner, unngåelse av den sterke og angrep på den svake, beleiring av fienden for å kunne slå til mot forsterkningene hans, skinnangrep, luftvern, operasjoner blant flere fiendestyrker, omgående bevegelser, fortløpende operasjoner, operasjoner uten bakre områder og nødvendigheten av å hvile og samle krefter. Disse problemene viser mange av særtrekka i rødehærens historie, som vi må behandle metodisk og oppsummere i vitenskapen om felttog. Jeg skal ikke gå inn på dem her.

8. KRIG MED RASK AVGJØRELSE

En strategisk langvarig krig og felttog eller slag med rask avgjørelse er to sider av samme sak, to prinsipper som vi samtidig må legge like mye vekt på i borgerkriger, og som også kan brukes i anti-imperialistiske kriger.

Fordi de reaksjonære kreftene er svært sterke, vokser de revolusjonære kreftene bare litt etter litt, og dette gjør at krigen blir langvarig. Her er det skadelig å være utålmodig, og det er galt å gå inn for «rask avgjørelse». I andre land kan det virke overraskende at noen fører en revolusjonær krig i ti år slik vi har gjort. Men for oss er det som de første delene av ei «åttebeint stiløving» — «presentasjon, utdjupe og foreløpig framstilling av emnet»³⁶ — og enda vil det komme mange spennende deler. Det er ingen tvil om at forholda innenlands og internasjonalt vil påvirke utviklinga, slik at den vil gå mye raskere i framtida. Ettersom det allerede har skjedd endringer i situasjonen internasjonalt og innenlands, og det kommer til å skje større endringer, kan vi si at vi har vokst fra det stadiet vi sto på før, da utviklinga gikk seint og vi sloss isolert. Men vi må ikke vente oss framgang over natta. Forhåpninga om «å ut-slette fienden før frokost» er beundringsverdig, men det går ikke an å legge konkrete planer om å gjøre det. Ettersom mange imperialistmakter støtter de reaksjonære kreftene i Kina, kommer den revolusjonære krigen vår fortsatt til å være langvarig helt til de revolusjonære kreftene i Kina har bygd opp nok styrke til å bryte gjennom hovedstillingene til de indre og ytre fiendene, og helt til de internasjonale revolusjonære kreftene har knust eller bundet mesteparten av de internasjonale reaksjonære kreftene. Ett av de viktigste vegledende prinsippene for strategien vår er å ta utgangspunkt i dette når vi utformer strategien vår for langsiktig krigføring.

Det motsatte gjelder for felttog og slag — her er ikke prinsippet langvarighet, men rask avgjørelse. I felttog og slag prøver en å oppnå rask avgjørelse, og det gjelder til alle tider og i alle land. I krigen som helhet prøver en også til alle tider og i alle land å oppnå rask avgjørelse, og en krig som trekker i langdrag, blir rekna som skadelig. Men krigen i Kina må håndteres med den største tålmodighet og behandles som en langvarig krig. Under perioden med Li Li-san-linja var det noen som latterliggjorde vår måte å gjøre ting på og kalte det «skygge-boksingstaktikk» (de mente taktikken med stadig veksling mellom angrep og forsvar og

framrykking og tilbaketrekking før vi gikk videre og tok de store byene). De sa at vi kom til å bli gamle og grå før vi fikk oppleve at revolusjonen seira. Det er bevist for lenge sia at slik utålmodighet er feilaktig. Men om kritikken deres ikke hadde dreid seg om strategien, men om felttog og slag, ville de hatt helt rett, og dette er årsaka: For det første har ikke rødehæren noen forsyningskilder for våpen og særskilt for ammunisjon. For det andre består de hvite styrkene av mange arméer, mens det bare er en rødehær, og den må være forberedt på å utkjempe den ene operasjonen etter den andre i rask rekkefølge for å knuse hvert «innringings- og undertrykkings»-felttog. For det tredje holder de fleste av de hvite arméene seg nær hverandre, sjøl om de rykker fram hver for seg. Hvis vi ikke får en rask avgjørelse når vi angriper en av dem, vil alle de andre samle seg og angripe oss. På grunn av dette må vi utkjempe slag med rask avgjørelse. Det er vanlig at vi fullfører et slag på noen få timer, eller på en dag eller to. Det er bare når vi har planer om «å beleire fienden for å slå til mot forsterkningene hans», og formålet vårt ikke er å slå til mot den beleira fienden, men mot forsterkningene hans, at vi er forberedt på å la beleiringsoperasjonene våre trekke litt ut. Men sjøl da prøver vi å få en rask avgjørelse mot forsterkningene hans. Vi bruker ofte en plan for langvarige operasjoner i felttog eller slag når vi er på defensiven strategisk sett, og hardnakka forsvarer stillinger i et område der vi vil binde fienden, eller når vi er på den strategiske offensiven og angriper isolerte fiendestyrker som er avskåret fra hjelp, eller når vi tilintetgjør hvite støttepunkter innafor baseområdene våre. Men slike langvarige operasjoner er mer til hjelp enn til hinder for hovedstyrken til den røde hæren i slaga med rask avgjørelse.

En kan ikke få en rask avgjørelse bare ved å ønske det, det krever mange særegne vilkår. De viktigste krava er at vi er godt nok forberedt, griper det rette øyeblikket, konsentrerer overlegne styrker, bruker innringings- og omgåingstaktikk, velger et gunstig terreng og slår til mot fienden når han er i bevegelse, eller når han står stille, men ennå ikke har konsolidert stillingene sine. Det er umulig å oppnå rask avgjørelse i et felttog eller et slag om disse krava ikke er oppfylt.

Det er et større felttog å knuse fiendens «innringing og undertrykking», men prinsippet med rask avgjørelse, ikke langvarighet, gjelder fortsatt. For mannskapsstyrken, de finansielle ressursene og den militære styrken til et baseområde tillater ikke langvarige operasjoner.

Sjøl om det allmenne prinsippet vårt er rask avgjørelse, må vi gå mot

unødvendig utålmodighet. Det er helt nødvendig at den høyeste militære og politiske ledelsen i et revolusjonært baseområde tar omsyn til forholda i baseområdet og fiendens situasjon, og ikke blir overvelda av fiendens truende oppførsel, motløs på grunn av påkjenninger som det går an å holde ut, eller nedslått av tilbakeslag. Men de må være så tålmodige og utholdende som situasjonen krever. Det gikk bare ei uke fra det første til det siste slaget da vi knuste det første «innringings- og undertrykkings»-felttoget til fienden i Kiangsi-provinsen. Det andre blei knust på knapt fjorten dager. Det tredje trakk ut i tre måneder før det blei knust. Det fjerde tok tre uker, og det femte satte utholdenheten vår på prøve i et helt år. Da vi blei tvunget til å bryte gjennom fiendens innringing etter at vi ikke hadde klart å knuse det femte felttoget hans, hadde vi alt for stort hastverk. Under de forholda som rådde da, kunne vi fint ha holdt ut i to eller tre måneder til og gitt troppene litt tid til hvile og omorganisering. Om vi hadde gjort det, og om ledelsen hadde vært litt klokere etter at vi hadde brutt gjennom, ville utfallet blitt svært annerledes.

Til tross for dette gjelder fortsatt prinsippet med å bruke alle mulige midler for å korte ned på den tida et felttog varer. Planene for felttog og slag må kreve at vi anstrenger oss til det ytterste for å konsentrere styrkene våre, drive bevegelig krigføring og så videre, for å sørge for at fiendens effektive styrke på våre indre linjer (dvs. i baseområdet) blir ødelagt og at «innringings- og undertrykkings»-felttoget hans blir slått raskt. Men der det er opplagt at felttoget ikke kan avsluttes på våre indre linjer, må vi bruke rødehærens hovedstyrke til å bryte gjennom fiendens innringing og gå over på våre ytre linjer (det vil si fiendens indre linjer) for å slå han der. Nå som fienden har utvikla blokkhuskrigføring til et høyt nivå, blir dette den vanlige operasjonsmetoden vår. Da Fukien-hendinga³⁷ fant sted, to måneder etter at det femte motfelttoget vårt var begynt, burde hovedstyrkene til den røde hæren uten tvil ha trengt inn i området Kiangsu-Chekiang-Anhwei-Kiangsi, med Chekiang som sentrum. De burde ha feid på kryss og tvers over hele området mellom Hangchow, Soochow, Nanking, Wuhu, Nanchang og Foochow, og gått over fra den strategiske defensiven til den strategiske offensiven, trua fiendens livsviktige sentrer, og prøvd å komme i kamp i de veldige områdene der det ikke var noen blokkhus. På denne måten kunne vi ha tvunget fienden som angrep Sør-Kiangsi og Vest-Fukien, til å komme tilbake for å forsvare de livviktige sentrene sine. Vi kunne ha knust an-

grepet mot baseområdet i Kiangsi og hjulpet folkeregjeringa i Fukien — vi kunne helt sikkert ha hjulpet den på denne måten. Da denne planen blei forkasta, var det umulig å bryte fiendens femte «innringings- og undertrykkings»-felttog, og folkeregjeringa i Fukien måtte falle sammen. Sjøl etter at vi hadde kjempa i et år og det ikke lenger lønte seg for oss å rykke fram mot Chekiang, kunne vi fortsatt gått over på den strategiske offensiven i ei annen retning ved å flytte hovedstyrkene våre mot Hunan. Det vil si at vi kunne ha rykka inn i det sentrale Hunan istedenfor å dra gjennom Hunan til Kweichow. På denne måten kunne vi ha fått fienden til å trekke seg ut av Kiangsi og dra til Hunan, og så kunne vi ha ødelagt han der. Da denne planen også blei forkasta, blei alt håp om å bryte fiendens femte felttog knust en gang for alle, og vi hadde ikke annet valg enn å legge ut på den lange marsjen.

9. TILINTETGJØRINGSKRIG

Det tjener ikke saka vår å gå inn for at den kinesiske røde hæren skal drive «utmattelsesstrid» i dag. En «strid om hvem som er rikest» mellom en drakekonge og en tigger, og ikke mellom to drakekonger, ville være ganske latterlig. For den røde hæren får nesten alle forsyningene sine fra fienden. Tilintetgjøringskrig er den grunnleggende politikken. Vi kan bare knuse «innringings- og undertrykkings»-felttoga til fienden og utvide de revolusjonære baseområdene dersom vi tilintetgjør fiendens effektive styrke. En måte å utrydde fienden på er å tilføre han tap. Ellers ville det ikke være noen mening i å gjøre det. Vi lir sjøl tap når vi tilføyer fienden tap, men vi får erstatninger ved å tilintetgjøre enhetene hans. På den måten oppveier vi ikke bare tapa våre, men øker styrken til hæren vår. Et slag der fienden blir jagd på flukt, kan ikke føre til noen grunnleggende avgjørelse i en kamp mot en sterk fiende. På den andre sida har et tilintetgjøringslag stor og øyeblikkelig virkning på en hvilken som helst fiende. Det er ikke like effektivt å skade alle ti fingrene på en mann som å kappe av en, og det er ikke like effektivt å jage ti fiendedisjoner på flukt som å tilintetgjøre en av dem.

Den politiske linja vår for å bekjempe fiendens første, andre, tredje og fjerde «innringings- og undertrykkings»-felttog var tilintetgjøringskrig. Det var bare en del av den samla styrken til fienden som blei tilintetgjort i hvert felttog, likevel blei alle disse «innringings- og undertrykkings»-felttoga knust. Men i det femte motfelttoget fulgte vi

den motsatte linja, og det hjalp i virkeligheten fienden til å nå måla sine.

Tilintetgjøringskrig betyr at en konsentrerer overlegne styrker og tar i bruk innringings- og omgåingstaktikk. Vi kan ikke føre tilintetgjøringskrig uten alt dette. Vilkår som støtte i folket, gunstig lende, en sårbar fiendestyrke og overraskelsesmomentet, er alle sammen helt nødvendige for å tilintetgjøre fienden.

Bare når hovedstyrken vår i slaget eller i felttoget som helhet konsentrerer tilintetgjøringsoperasjonene sine mot en annen fiendestyrke, er det mening i å jage en fiendestyrke på flukt eller la den slippe unna. Ellers er det meningsløst. Her blir tapa rettferdiggjort av det vi vinner.

Når vi bygger opp vår egen krigsindustri, må vi ikke bli avhengig av den. Den grunnleggende politikken vår er å stole på krigsindustrien til de imperialistiske landa og fienden innenlands. Vi gjør krav på det de produserer i våpensmiene både i London og i Hanyang, og dessuten er det fiendens transportkorps som leverer det til oss. Dette er ikke spøk, det er den nakne sannheten.

NOTER

1. Vitenskapen om strategi, vitenskapen om felttog og vitenskapen om taktikk er alle deler av den kinesiske militærteorien. Vitenskapen om strategi behandler de lovene som styrer krigssituasjonen som helhet. Vitenskapen om felttog behandler de lovene som styrer felttog, og brukes når en leder felttog. Vitenskapen om taktikk behandler de lovene som styrer slag, og brukes når en leder slag.

2. Sun Wu Tsu, eller Sun Wu, var en berømt kinesisk militærteoretiker i det 5. hundreåret f.Kr. Han skreiv *Sun Tzu*, ei avhandling om krig i tretten kapitler. Dette sitatet er fra kapittel 3, «angrepsstrategi».

3. Da kamerat Mao Tsetung skreiv denne artikkelen i 1936, var det nøyaktig femten år sia det kinesiske kommunistpartiet blei grunnlagt i juli 1921.

4. Chen Tu-hsiu var opprinnelig professor ved Pekinguniversitetet, og blei landskjent som redaktør for tidsskriftet *Ny Ungdom*. Han var med på å stifte Kinas Kommunistiske Parti. Han blei generalsekretær i partiet på grunn av det ryet han hadde da 4. mai-bevegelsen foregikk, og fordi partiet var umodent den første tida. I den siste perioden av revolusjonen i 1924—27 utvikla høyretenkningen i partiet, som Chen Tu-hsiu sto for, seg til ei kapitulasjonslinje. Kamerat Mao Tsetung har sagt at kapitulasjonistene på den tida «ga frivillig avkall på partiets ledelse over bondemassene, småborgerskapet i byene og mellomborgerskapet, og ga fremfor alt avkall på partiets ledelse over de væpna styrkene. Dette gjorde at revolusjonen lei nederlag.» («Situasjonen nå og våre oppgaver», 1947, Mao Tsetung, *Verker i utvalg*, eng. utg. 1961, bind 4, s. 171.) Etter nederlaget i 1927 mista Chen

Tu-hsiu og en handfull andre kapitulasjonister trua på revolusjonen, og blei likvidatorer. De tok et reaksjonært, trotskistisk standpunkt og danna ei lita partifiendtlig gruppe sammen med trotskistene. Derfor blei Chen Tu-hsiu ekskludert fra partiet i november 1929. Han døde i 1942.

5. Li Li-sans «venstre»-opportuniste er allment kjent som «Li Li-san-linja». Dette var den «venstre»-opportunistiske linja som herska i partiet i om lag fire måneder, fra og med juni 1930. Den som sto for denne linja, var kamerat Li Li-san, som da var den mest innflytelsesrike lederen i sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti. Li Li-san-linja hadde disse kjennetegna: Den brøt med linja til partiets sjette nasjonale kongress. Den nekta for at en måtte bygge opp massestøtte for revolusjonen og nekta for at revolusjonen utvikla seg ujamt. Kamerat Mao Tsetungs ideer om at vi i lang tid framover hovedsakelig måtte legge vekt på å skape baser på landsbygda, bruke områdene på landsbygda til å innringe byene og bruke disse basene for å fremme ei flodbølge av landsomfattende revolusjon, så de på som «svært feilaktig ... lokalt sneversyn og konservatisme som er typisk for bonde-mentaliteten». Den gikk også inn for å forberede øyeblikkelige opprør i alle deler av landet. På grunnlag av denne feilaktige linja trakk kamerat Li Li-san opp en eventyrplan for å organisere øyeblikkelige væpna opprør i nøkkelbyene over hele landet. Samtidig nekta han å godta at verdensrevolusjonen utvikler seg ujamt. Han mente at det helt sikkert ville bryte ut en verdensomspennende revolusjon når det brøt ut en landsomfattende revolusjon i Kina, og uten at det skjedde kunne ikke den kinesiske revolusjonen lykkes. Han nekta også å godta at den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina var langvarig. Han mente de første seirene i en eller flere provinser ville bety begynnelsen på overgangen til den sosialistiske revolusjonen, og på den måten utforma han ei rekke uhensiktsmessige eventyrpolitiske «venstre»-linjer. Kamerat Mao Tsetung gikk mot denne feilaktige linja, og de breie massene av kadrene og medlemmene i partiet krevde også at den blei korrigert. På det tredje plenumsrådet til partiets sjette sentralkomite i september 1930 innrømte kamerat Li Li-san feilene som var blitt påpekt, og sa så fra seg den ledende stillinga si i sentralkomiteen. Gjennom ei lang tid retta kamerat Li Li-san på de feilaktige synspunktene sine og blei derfor gjenvalgt til sentralkomiteen på den sjuende nasjonale kongressen til partiet.

6. Den tredje plenumsesjonen til partiets sjette sentralkomite blei holdt i september 1930, og den sentrale ledelsen som kom seinere, vedtok mange positive tiltak for å gjøre slutt på Li Li-san-linja. Men seinere gikk en del partikamerater som ikke hadde erfaring i praktisk revolusjonær kamp, ut mot tiltaka som den sentrale ledelsen hadde tatt. De blei leda av Chen Shao-yu (Wang Ming) og Chin Pang-hsien (Po Ku). I heftet *De to linjene eller kampen for fortsatt bolsjevisering av Kinas Kommunistiske Parti* hevda de ettertrykkelig at hovedfaren i partiet da var «høyreopportuniste» og ikke «venstre»-opportuniste. For å rettferdiggjøre sine egne handlinger «kritiserte» de Li Li-san-linja for å være ei «høyrelinje». De la fram et nytt politisk program som fortsatte, gjenoppliva eller utvikla Li Li-san-linja og andre «venstre»-ideer og politiske linjer i ei ny drakt, og gikk mot den riktige linja til kamerat Mao Tsetung. Det var hovedsakelig for å kritisere de militære fei-

lene til denne nye «venstre»-opportunistiske linja at kamerat Mao Tsetung skreiv denne artikkelen, «Strategiske problemer for den revolusjonære krigen i Kina». Denne linja var framherskende i partiet fra den fjerde plenumssesjonen i den sjette sentralkomiteen i januar 1931 til det møtet sentralkomiteen sammenkalte i det politiske byrået i Tsunyi i Kweichow-provinsen i januar 1935. Dette møtet gjorde slutt på herredømmet til denne feilaktige linja og oppretta den nye sentrale ledelsen med kamerat Mao Tsetung i spissen. Denne feilaktige «venstre»-linja herska særlig lenge (i fire år) i partiet, og førte med seg svært store tap for partiet og revolusjonen. Disse tapa fikk katastrofale følger. Det kinesiske kommunistpartiet, den kinesiske rødehæren og baseområdene lei et tap på 90 prosent. Flere titalls millioner mennesker i de revolusjonære baseområdene fikk li under den grusomme undertrykkinga til Kuomintang, og framgangen i den kinesiske revolusjonen blei forsinka. Det overveldende flertallet av de kameratene som sto for den feilaktige linja, har forstått og retta på feilene sine gjennom en lang prosess med å lære av erfaring, og de har gjort mye godt arbeid for partiet og folket. Under kamerat Mao Tsetungs ledelse er de nå forent med massene av andre kamerater i partiet på grunnlag av en felles politisk forståelse.

7. Når det gjelder høyreopportunismen til Chang Kuo-tao, se «Om taktikken mot den japanske imperialismen», note 21 og 22, s. 176 i denne boka.

8. Øvingskorpset for offiserer i Lushan var en organisasjon som Chiang Kai-shek oppretta i juli 1933 på Lushan-fjellet i Kiukiang i Kiangsi-provinsen, for å lære opp anti-kommunistiske militærkadrer. Offiserene fra Chiang Kai-sheks væpna styrker blei sendt dit etter tur for å få fascistisk militær og politisk opplæring fra tyske, italienske og amerikanske instruktører.

9. Disse nye militærprinsippene var i stor grad Chiang Kai-shek-gjengens politikk med «blokkhuskrigføring». I samsvar med denne politikken rykka de framover litt etter litt og forskansa seg for hvert skritt.

10. Se Lenin, «Kommunismus» (1920), der Lenin kritiserer den ungarske kommunisten Bela Kun og sier at han «gir slipp på det viktigste i marxismen, marxismens levende sjel, den konkrete analysen av de konkrete forholda» (*Samla verker*, 1920, eng. utg., bind 31, s. 165—167).

11. Den første partikongressen for grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi blei holdt 20. mai 1928 i Maoping i Ninggang fylke.

12. Se side 237—238 i denne boka for ei forklaring.

13. Se «Om å rette på feilaktige ideer i partiet», note 4 og 5, side 119 i denne boka når det gjelder omflakkende opprørere.

14. «Bandittmanerer» betyr plyndring og røving på grunn av mangel på disiplin, organisering og klar politisk ledelse.

15. Rødehæren gikk den lange marsjen på 25 000 li (12 500 km) fra Kiangsi-provinsen til den nordlige delen av Shensi-provinsen. Se også «Om taktikken mot den japanske imperialismen», note 20, s. 175 i denne boka.

16. Det vil si perioden etter at desemberopprøret i 1905 blei slått ned. I denne tida gikk

den revolusjonære flodbølge i Russland litt etter litt tilbake. Se *Sovjetunionens Kommunistiske Partis (bolsjevikenes) historie, Kort framstilling*, Forlaget Oktober 1974, kapittel 3, avsnitt 5 og 6, s. 85—98.

17. Sovjetrussland og Tyskland slutta fredsavtalen i Brest-Litovsk i mars 1918. Fordi de sto overfor en fiendestyrke som opplagt var overlegen, måtte de revolusjonære kreftene trekke seg midlertidig tilbake for å hindre at de tyske imperialistene satte i gang et angrep på den nyfødte Sovjetrepublikken som ennå ikke hadde noen hær. På grunn av at denne avtalen blei slutta, fikk Sovjetrepublikken tid til å konsolidere den politiske makta til proletariatet, omorganisere økonomien og bygge opp den røde hæren. Den gjorde det mulig for proletariatet å beholde ledelsen over bøndene og bygge opp nok styrke til å slå hvitegardene og den væpna innblandinga fra Storbritannia, De forente stater, Frankrike, Japan, Polen og andre land i 1918—20.

18. 30. oktober 1927 satte bøndene i Haifeng-Lufeng-området i Kwangtung-provinsen i gang det tredje opprøret sitt, under ledelse av Kinas Kommunistiske Parti. De okkuperte Haifeng og Lufeng og området rundt, de organiserte en rød hær og oppretta arbeidernes og bøndenes demokratiske politiske makt. Seinere blei de slått fordi de gjorde den feilen at de undervurderte fienden.

19. Rødehærens fjerde og andre frontarmé gikk sammen høsten 1936 og forflytta seg nordover fra den nordøstlige delen av Sikang. Chang Kuo-tao sto da fortsatt på den parti-fiendtlige linja si og på politikken med tilbaketrekking og likvidasjon. Da andre og fjerde frontarmé nådde Kansu i oktober samme år, ga han fortroppsenhetene til fjerde frontarmé, som var på over 20 000 mann, ordre om å organisere Vestkolonnen for å krysse Den gule floden og rykke fram vestover til Chinghai. Denne kolonnen blei praktisk talt slått etter at den hadde lidd harde tap i flere slag i desember 1936. I mars 1937 lei den endelig ned-erlag.

20. Se brev fra Karl Marx til L. Kugelman om Pariskommunen fra 12. april 1871.

21. *Shui Hu Chuan (Ved vannkanten)* er en berømt kinesisk roman som skildrer en bondekrig. Shih Nai-an går for å være forfatter av denne romanen. Han levde rundt slutten av Yuan-dynastiet og begynnelsen av Ming-dynastiet (det 14. hundreåret). Lin Chung og Chai Chin er begge helter i denne romanen. Hung er drillsersjant på Chai Chins eiendom.

22. Lu og Chi var to føydale stater i vår- og høstepoken (722—481 f.Kr.). Chi var en stor stat i den sentrale delen av det som nå er Shantung-provinsen, og Lu var en mindre stat i den sørlige delen. Hertug Chuang herska over Lu fra 693 til 662 f. Kr.

23. Tsochiu Ming var forfatteren av *Tso Chuan*, ei klassisk beretning om Choudynastiet. Se den delen i *Tso Chuan* som heter «hertug Chuangs 10. år» (684 f. Kr.), når det gjelder det avsnittet som er sitert her.

24. Den gamle byen Chengkao i den nordvestlige delen av det som nå er Chengkao fylke i Honan-provinsen, hadde stor militær betydning. Det var der Liu Pang, konge av Han, sloss mot Hsiang Yu, konge av Chu, i flere slag i år 203 f.Kr. Til å begynne med tok Hsiang Yu Hsingyang, og Chengkao og Liu Pangs styrker blei nesten slått på flukt. Liu

Pang venta til det rette øyeblikket, da Hsiang Yus styrker var midt ute i Szeshui-elva på veg over. Så knuste han dem og gjenerobra Chengkao.

25. Den gamle byen Kunyang i den nordlige delen av det som nå er Yehhsien fylke i Honan-provinsen, var det stedet der Liu Hsiu, som grunnla det østlige Han-dynastiet, slo troppene til Wang Mang, keiser av Hsin-dynastiet i år 23 e.Kr. Tallmessig var det stor forskjell mellom de to partene. Liu Hsius styrker var på 8000 til 9000 mann, mot Wang Mangs 400 000. Men ved å utnytte at Wang Mangs generaler, Wang Hsun og Wang Yi, var skjodesløse og undervurderte fienden, slo Liu Hsiu Wang Mangs hovedstyrker på flukt med bare 3000 utplukka soldater. Han fulgte opp denne seieren med å knuse resten av fiendestyrkene.

26. Kuantu lå nordøst i det som nå er Chungmou fylke i Honan-provinsen. Det var der slaget mellom hærene til Tsao Tsao og Yuan Shao sto i år 200 e.Kr. Yuan Shao hadde en hær på 100 000 mann, mens Tsao Tsao bare hadde en liten styrke og mangla forsyninger. Tsao Tsao utnyttet at Yuan Shaos styrker, som undervurderte fienden, ikke var årvåkne, og sendte de rappfota soldatene sine for å angripe dem overraskende og sette fyr på forsyningene deres. Hæren til Yuan Shao blei grepet av forvirring og hovedstyrken blei utslettet.

27. Staten Wu var styrt av Sun Chuan og staten Wei av Tsao Tsao. Chihpi ligger på sørbredden av Yangtse-elva, nordøst for Chiayu i Hupeh-provinsen. I år 208 e.Kr. ledet Tsao Tsao en hær på over 500 000 mann, som han hevda var på 800 000, for å angripe Sun Chuan. Sammen med Tsao Tsaos motstander Liu Pei mønstra Sun Chuan en styrke på 30 000 mann. De allierte styrkene til Sun Chuan og Liu Pei visste at Tsao Tsaos hær var herja av epidemier og ikke var vant til å slåss til sjøs, derfor satte de fyr på Tsao Tsaos flåte og knuste hæren hans.

28. Yiling ligger øst for det som nå er Ichang i Hupeh-provinsen. Det var der Lu Sun, en general fra staten Wu, slo hæren til Liu Pei, hersker av Shu, i år 222 e. Kr. Liu Peis tropper vant ei rekke seirer i begynnelsen av krigen, og trengte fem til seks hundre li inn på Wus område, helt til Yiling. Lu Sun, som forsvarte Yiling, unngikk kamp i over sju måneder, helt til Liu Pei «ikke visste si arme råd og styrkene hans var utslitte og mismodige». Da knuste han Liu Peis styrker ved å utnytte en gunstig vind til å sette fyr på telta deres.

29. Hsieh Hsuan var en general i det østlige Tsin-dynastiet. Han slo Fu Chien som herska over staten Chin, i år 383 e. Kr. ved Feishui-elva i Anwei-provinsen. Fu Chien hadde en infanteristyrke på over 600 000 mann, en kavaleristyrke på 270 000 og et gardekorps på over 30 000, mens land- og sjøstridskreftene til det østlige Tsin bare var på 80 000 mann. Da hærene sto oppstilt på hver sin bredde av Feishui-elva, utnyttet Hsieh Hsuan fiendestyrkenes skråsikkerhet og overmot, og ba Fu Chien om å trekke troppene sine bakover, slik at troppene til det østlige Tsin kunne få plass til å krysse elva for å avgjøre det hele. Fu Chien gjorde som han ba om. Men da han ga ordre om tilbaketrekking, fikk troppene hans panikk, og det var umulig å stoppe dem. Troppene fra det østlige Tsin nytta høvet til å krysse elva, sette i gang en offensiv og dermed knuste de fienden.

30. Det berømte innhøstningsopprøret 1. august 1927, under ledelse av Kinas Kommunistiske Parti, fant sted i Nanchang, hovedstaden i Kiangsi-provinsen. Opprøret

skulle bekjempe Chiang Kai-sheks og Wang Ching-weis kontrarevolusjon og fortsette revolusjonen fra 1924—27. Det var mer enn tretti tusen soldater med i opprøret, som var leda av kameratene Chou En-lai, Chu Teh, Ho Lung og Yeh Ting. Opprørshæren trakk seg som planlagt tilbake fra Nanchang 5. august, men lei nederlag da den nærma seg Chaochow og Swatow i Kwangtung-provinsen. Seinere kjempa en del av styrkene seg fram til Chinggang-fjella, under ledelse av kameratene Chu Teh, Chen Yi og Lin Piao. Der slutta de seg til 1. divisjon av den første revolusjonære arbeider- og bondehæren under kamerat Mao Tsetung.

31. «Hvorfor kan det finnes rød politisk makt i Kina?», se note 8. s. 74 i denne boka.

32. Det berømte høstinnhøstingsopprøret under ledelse av kamerat Mao Tsetung, blei satt i verk i september 1927 av folkets væpna styrker i fylkene Hsiushui, Pinghsiang, Pingkiang og Liuyang på grensa mellom Hunan og Kiangsi. Disse styrkene var 1. divisjon av den første revolusjonære arbeider- og bondehæren. Kamerat Mao Tsetung leda denne styrken til Chinggang-fjella der det blei oppretta en revolusjonær base.

33. A-B-gruppa (bokstavene står for «Anti-Bolsjevik») var en kontrarevolusjonær organisasjon som besto av hemmelige Kuomintang-agenter i de røde områdene.

34. Se Lenin, «Tesar om spørsmålet om å slutte en separat og anneksonistisk fred øyeblikkelig» (1918) i *Samla verker* eng. utg. 1964, bind 26, s. 442—50. «Merkelig og avskyelig» (1918), «En alvorlig lærdom og et stort ansvar» (1918) og «Rapport om krig og fred» (1918) i *Samla verker*, eng. utg. 1965, bind 27, s. 68—75, 79—84 og 118—19, og også *Sovjetunionens Kommunistiske Partis (bolsjevikenes) historie, kort framstilling*, Forlaget Oktober 1974, kapittel 7, avsnitt 7, s. 223—29.

35. Det dreier seg om tibetanerne og hui-folket som bor i Szechuan, Kansu, Chinghai og Sinkiang.

36. «Den åttebeinte stiløvinga» var den obligatoriske forma ved de keiserlige konkurranseeksamenene i det føydale Kina, fra det 15. til det 19. hundreåret. Hoveddelen av stiløvinga besto av innledningsavsnittet, midtavsnittet, avslutningsavsnittet og det sammenfattende avsnittet. Hvert avsnitt besto av to deler. Her bruker kamerat Mao Tsetung utviklinga av emnet i denne type stiløving som et bilde for å vise utviklinga av revolusjonen gjennom de forskjellige stadiene. Men vanligvis bruker kamerat Mao Tsetung betegnelsen «åttebeint stiløving» til å latterleggjøre dogmatisme.

37. Under innflytelse av det anti-japanske oppsvinget i folket i hele Kina tok lederne for Kuomintangs 19. rutearmé, sammen med Kuomintangs styrker under Li Chi-shen, offentlig avstand fra Chiang Kai-shek og grunnla «Republikken Kinas revolusjonære folkeregjering» i Fukien i november 1933. De inngikk en avtale med den røde hæren om å angripe Chiang Kai-shek og gjøre motstand mot Japan. Denne episoden blei kalt Fukienhendinga. Men den 19. rutearméen og folkeregjeringa i Fukien brøt sammen under angrepa fra Chiang Kai-sheks styrker.

EI ERKLÆRING TIL CHIANG KAI-SHEKS ERKLÆRING

28. desember 1936

I Sian godtok Chiang Kai-shek kravet om å gjøre motstand mot Japan, som blei satt fram av generalene Chang Hsueh-liang og Yang Hu-cheng og folket i nordvest. Som en begynnelse har han gitt borgerkrigstroppe-
ne ordre om å trekke seg tilbake fra provinsene Shensi og Kansu. Dette betyr at Chiang er i ferd med å endre den feilaktige politiske linja han har fulgt det siste tiåret.¹ Det er et slag mot intrigene de japanske imperia-
listene og den kinesiske «straffe»-gruppa² har drevet med for å få i stand en borgerkrig, hisse til splittelse, og få Chiang drept under Sian-
hendinga. Vi kan alt se at de er skuffa. At Chiang Kai-shek begynner å våkne, kan også være et varsel om at Kuomintang er villig til å gjøre slutt på den feilaktige politiske linja det har fulgt i ti år.

Den 26. desember sendte Chiang Kai-shek ut ei erklæring i Loyang, den såkalte «Advarsel til Chang Hsueh-liang og Yang Hu-cheng». Den er så tvetydig og unnvikende, at den i sannhet kan sies å være et av de mest interessante politiske dokumentene i Kina. Er det sånn at Chiang virkelig har et alvorlig ønske om å trekke lærdom av hendinga og prøve å blåse nytt liv i Kuomintang? Og vil han gjøre slutt på den gjennomført feilaktige politikken med kompromisser i utenrikssaker og borgerkrig og undertrykking hjemme, slik at Kuomintang ikke lenger går mot det folket ønsker? Da burde han ha gjort bedre arbeid for å bevise at han mener det han sier, sagt seg lei for den politiske fortida si, og stukket ut en ny kurs for framtida. 26. desember-erklæringa kan ikke oppfylle kra-
va fra de kinesiske massene.

Men ett avsnitt skal Chiang Kai-shek ha ros for. Det er der han sier at «vi må holde løfter og handle besluttosomt». Dette betyr at han er villig til å gå med på krav som gagnar staten og nasjonen, sjøl om han ikke

undertegna de punktene som Chang og Yang satte fram i Sian. Han kommer ikke til å bryte løftene sine og unnskyldte seg med at han ikke skreiv under. Når Chiang har trukket tilbake troppene sine, får vi se om han handler oppriktig og gjennomfører de punktene han har godtatt, nemlig

- 1) å omorganisere Kuomintang og den nasjonale regjeringa, kaste ut den pro-japanske gruppa og ta inn folk som er mot Japan,
- 2) å frigi de patriotiske lederne i Shanghai³ og alle andre politiske fanger, og garantere frihet og rettigheter for folket,
- 3) å gjøre slutt på politikken med «å undertrykke kommunister», og gå inn i et forbund med rødehæren for å gjøre motstand mot Japan,
- 4) å innkalle til en konferanse for å berge nasjonen, som skal være sammensatt av representanter for alle partier, grupper, lag av folket og hæren, og som skal avgjøre hvilken politikk som skal følges for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen,
- 5) å inngå samarbeid med land som er velvillig innstilt til at Kina gjør motstand mot Japan,
- 6) å ta i bruk andre konkrete metoder og midler for å berge nasjonen.

For å oppfylle disse punktene må Chiang først og fremst holde ord, men også ha et visst mot. Vi skal dømme han ut fra det han gjør framover.

Men denne erklæringa inneholder også en merknad om at Sian-hendinga var satt i verk under press fra «reaksjonære». Det er synd at han ikke forklarer hva han mener med «reaksjonære». Det er heller ikke klart hva ordet «reaksjonær» betyr ifølge ordboka til Chiang. Men det som er sikkert, er at Sian-hendinga blei utløst av disse kreftene:

- 1) Den stigende harmen mot Japan blant troppene til generalene Yang og Chang og i det revolusjonære folket i nordvest.
- 2) Den stigende harmen mot Japan i folket i hele landet.
- 3) Veksten av venstrekreftene innafor Kuomintang.
- 4) Kravet om motstand mot Japan og om å berge nasjonen, som de gruppene som satt med makta i forskjellige provinser satte fram.

- 5) Standpunktet til kommunistpartiet om en nasjonal enhetsfront mot Japan.
- 6) Utviklinga av den internasjonale fredsfronten.

Alt dette er kjensgjerninger som ikke kan diskuteres. Det er akkurat disse kreftene Chiang kaller «reaksjonære». Mens andre kaller dem revolusjonære, kaller Chiang dem «reaksjonære» — det er hele poenget. I Sian erklærte han at han ville kjempe oppriktig mot Japan. Derfor kommer han sikkert ikke til å sette i gang voldsomme angrep på de revolusjonære styrkene igjen rett etter at han har dratt derfra. Hans eget politiske liv og det politiske livet til gruppa hans står og faller med at han holder ord. Og ikke nok med det. Nå står de overfor ei kraft som skaper problemer for politikken deres, og som har vokst og blitt til stor skade for dem. Det er «straffe»-gruppa, som prøvde å få Chiang drept under Sian-hendinga. Derfor rår vi Chiang Kai-shek til å revidere den politiske ordboka si, og endre ordet «reaksjonær» til «revolusjonær». For det er bedre å bruke ord og uttrykk som svarer til virkeligheten.

Chiang bør huske at han ikke bare har generalene Yang og Chang, lederne i Sian-hendinga, å takke for at han kunne reise helskinna fra Sian. Meklinga til kommunistpartiet spilte også ei stor rolle. Kommunistpartiet gikk hele tida inn for ei fredelig løsning, og gjorde alt for å få det til. Alt partiet gjorde, blei gjort for at nasjonen skulle overleve. Hvis borgerkrigen hadde spredd seg, og Chang og Yang hadde holdt Chiang Kai-shek i varetekt lenge, kunne hendinga bare ha utvikla seg til fordel for de japanske imperialistene og den kinesiske «straffe»-gruppa. Det var i denne situasjonen at kommunistpartiet beslutsomt avslørte intrigene til de japanske imperialistene og Wang Ching-wei⁴, Ho Ying-chin⁵ og andre medlemmer av den kinesiske «straffe»-gruppa, og bestemt gikk inn for ei fredelig løsning. Dette var tilfeldigvis i samsvar med synet til generalene Chang Hsueh-liang og Yang Hu-cheng og slike medlemmer av Kuomintang som T.V. Soong⁶. Det er nettopp en slik politikk folket i hele landet vil ha, for de avskyr borgerkrigen djupt.

Chiang blei satt fri fordi han godtok Sian-vilkåra. Nå spør det om han holder det han lovte til punkt og prikke, nemlig «vi må holde løfter og handle beslutsomt», og om han strengt oppfyller alle punktene for å berge nasjonen. Nasjonen kommer ikke til å tillate at han nøler mer, eller slå av på krava til han. Hvis han vakler i spørsmålet om å gjøre motstand mot Japan, eller somler med å innfri løftet sitt, kommer den

landsomfattende revolusjonære flodbølga til å feie han vekk. Chiang og gruppa hans bør huske det gamle ordtaket: «Hva duger et menneske til om det ikke holder ord?»

Kommunistpartiet vil sjølsagt støtte Chiang dersom han kan vaske vekk møkka som den reaksjonære politikken til Kuomintang de siste ti åra har skapt, rette skikkelig opp de grunnleggende feilene med kompromiss i utenrikssaker og borgerkrig og undertrykking hjemme, straks gå inn i fronten mot Japan, som forener alle partier og grupper, og virkelig ta militære og politiske tiltak som kan berge nasjonen. Allerede i brevet til Kuomintang⁷ den 25. august lofte kommunistpartiet slik støtte til Chiang og Kuomintang. Kommunistpartiet følger prinsippet «vi må holde løfter og handle beslutsomt». Dette har folket visst i femten år. Det er ingen tvil om at de trur mer på det kommunistpartiet sier og gjør, enn det noen av de andre partiene eller gruppene i Kina sier og gjør.

NOTER

1. Kuomintangs nordøstarmé, som var leda av Chang Hsueh-liang, og Kuomintangs 17. rutearmé, som var leda av Yang Hu-cheng, var påverka av den kinesiske rødehæren og den anti-japanske bevegelsen i folket. Derfor var de enige i forslaget fra Kinas Kommunistiske Parti om en nasjonal enhetsfront mot Japan, og krevde at Chiang Kai-shek skulle gå sammen med kommunistpartiet for å gjøre motstand mot Japan. Han nekta, forberedte den militære «undertrykkinga av kommunistene» enda mer aktivt, og slakta ned ungdom i Sian som var mot Japan. Chang Hsueh-liang og Yang Hu-cheng gikk sammen om å arrestere Chiang Kai-shek. Dette var den berømte Sian-hendinga den 12. desember 1936. Chiang blei tvunget til å godta punktene om enhet med kommunistpartiet og motstand mot Japan. Så blei han satt fri, og kunne dra tilbake til Nanking.

2. Den kinesiske «straffe»-gruppa besto av de folka innafor Kuomintang-regjeringa i Nanking som var for Japan, og som prøvde å ta makta fra Chiang Kai-shek under Sian-hendinga. Wang Ching-wei og Ho Ying-chin var lederne deres. Gruppa slo til lyd for et «straffefelttog» mot Chang Hsueh-liang og Yang Hu-cheng. De brukte hendinga til å forberede en storstilt borgerkrig for å rydde vegen for de japanske inntrengerne, og ta den politiske makta fra Chiang Kai-shek.

3. I november 1936 arresterte regjeringa til Chiang Kai-shek sju ledere i den patriotiske bevegelsen mot Japan i Shanghai. Det var Shen Chun-ju, Chang Nai-chi, Tsou Tao-fen, Li Kung-pu, Sha Chien-li, Shihliang og Wang Tsao-shih. De blei holdt fengsla til juli 1937.

4. Wang Ching-wei leda den pro-japanske gruppa i Kuomintang. Han hadde gått inn

for kompromiss med de japanske imperialistene helt sia de invaderte Nordøst-Kina i 1931. I desember 1938 dro han fra Chungking, kapitulerte åpent for de japanske inntrengerne, og danna ei marionetteregjering i Nanking.

5. Ho Ying-chin, en Kuomintang-krigsherre, var en annen av lederne for den pro-japanske gruppa. Under Sian-hendinga stilte han opp tropper for å angripe Shensi langs Lunghai-jernbanen. Slik planla han aktivt en borgerkrig. Dessuten hadde han planer om å drepe Chiang Kai-shek ved å bombe Sian, slik at han kunne overta stillinga til Chiang.

6. T.V. Soong var et pro-amerikansk medlem av Kuomintang. Han foretrakk også ei fredelig løsning av Sian-hendinga, for han forsvarte amerikanske interesser, og USA-imperialismen var kommet på kant med den japanske imperialismen, som den konkurrerte med om herredømmet i Det fjerne østen.

7. Dette brevet kritiserte sterkt det reaksjonære styret til Kuomintang og de vedtaka som den andre plenumsesjonen til sentraleksekutivkomiteen fatta. Det trakk også opp kommunistpartiets politikk for å danne en nasjonal enhetsfront mot Japan og ta opp igjen samarbeidet med Kuomintang. Her er hoveddelen av brevet:

Når den andre plenumsesjonen til sentraleksekutivkomiteen i partiet deres snakker om «samling og enhet», blander den virkelig sammen årsak og virkning. Det må understrekes at borgerkrigen og splittelsen de siste ti åra helt og holdent skyldes den katastrofale politikken som partiet og regjeringa til partiet deres har ført, nemlig å gjøre seg avhengig av imperialismen, og særlig politikken med å ikke gjøre motstand mot Japan, som har vært linja helt sia 18. september-hendinga i 1931. Under slagordet om at «en må skape orden innenlands før en kjemper mot fremmed invasjon», har partiet og regjeringa til partiet deres fortsatt med borgerkrig uten stans, og satt i gang tallrike innringingsfelttog mot rødehæren. Dere har ikke spart på kreftene når det gjelder å undertrykke de patriotiske og demokratiske bevegelsene til folket i hele landet. Dere skjønner ikke at den japanske imperialismen er Kinas farligste fiende, og derfor har dere ikke engang de siste månedene hatt noen skrupler med å avstå Nordøst- og Nord-Kina. Dere har brukt alle kreftene dere har til å kjempe mot rødehæren og føre fraksjonskamper innafor deres eget parti. Dere har gjort det vanskeligere for rødehæren å slåss mot Japan og skapt bry for baklandet til rødehæren. Dere har ikke brydd dere om at hele nasjonen krever motstand mot Japan, og dere har tatt fra folket friheten og rettene deres. Patriotisme er blitt en forbrytelse, og uskyldige mennesker sitter fengsla overalt. Landssvik blir belønna, og landssvikere jubler over de nye stillingene og æresbevisningene de får. Å forsøke å få til samling og enhet ved hjelp av denne feilaktige politikken er som «å leite etter fisk i trærne», og det vil føre til det stikk motsatte. Vi advarer dere: Dersom dere ikke endrer den feilaktige politikken deres fra grunnen av, og dersom dere fortsatt ikke retter hatet mot de japanske imperialistene, men mot deres egne landsmenn, kan dere ikke engang holde på den stillinga dere har nå, og alt snakket om samling, enhet og en såkalt «moderne stat» blir bare tomt prat. Hele

nasjonen krever samling og enhet for å kjempe mot Japan og berge nasjonen, ikke for å smiske for de fremmede og forfølge vårt eget folk. Folket krever nå med stor styrke ei regjering som virkelig kan berge landet og folket, og det krever en virkelig demokratisk republikk. Det krever ei demokratisk republikansk regjering som tjener interessene deres. Programmet til ei slik regjering må inneholde disse hovedpunktene: For det første må den sørge for at det blir gjort motstand mot fremmed aggresjon, for det andre at folket får demokratiske retter, og for det tredje at økonomien i landet blir utvikla og at folket ikke lir vondt mer, eller i det minste får det litt bedre. Så sant det er noe mening i pratet deres om en «moderne stat», må programmet være slik. Dette er det eneste programmet som virkelig svarer til det som det koloniale og halvkoloniale Kina trenger i denne epoken. Hele folket har et varmt håp om at disse måla skal bli virkelighet, og kjemper beslutsomt for det. Men partiet og regjeringa til partiet deres fører en politikk som er stikk i strid med det folket ønsker, og dere kommer aldri til å få folket til å stole på dere. Det kinesiske kommunistpartiet og den kinesiske rødehæren erklærer hermed høytidelig: Vi vil danne en enhetlig demokratisk republikk for hele landet, og kalle sammen ei nasjonalforsamling som er valgt med allmenn stemmerett. Vi støtter en anti-japansk kongress for å berge nasjonen, som representerer hele folket og alle de væpna styrkene som er mot Japan, og vi støtter ei enhetlig nasjonal forsvarsregjering for hele landet. Hermed erklærer vi: Så snart det er danna en enhetlig demokratisk republikk i hele Kina, kommer de røde områdene til å bli en del av den. Representantene for folket i de røde områdene kommer til å delta i nasjonalforsamlinga for hele Kina, og de røde områdene kommer til å innføre det samme demokratiske systemet som resten av Kina har. Vi mener at det nasjonale forsvarsrådet, som den andre plenumssesjonen til sentraleksekutivkomiteen i partiet deres har vedtatt å organisere, og nasjonalforsamlinga, som partiet og regjeringa til partiet deres holder på med å danne, ikke kan samle og forene folket for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen. Det nasjonale forsvarsrådet kommer bare til å omfatte noen få embetsmenn som har maktposisjoner i partiet og regjeringa til partiet deres. Dette går fram av de bestemmelsene som den andre plenumssesjonen til sentraleksekutivkomiteen i partiet deres har vedtatt. Det skal bare være et rådgivende organ for regjeringa. Det er opplagt at et slikt råd ikke kan oppnå noe eller vinne tiltru hos folket. Det kan heller ikke den nasjonalforsamlinga som dere gjør framlegg om å kalle sammen. Ifølge «Utkast til grunnlov for Republikken Kina» og «Vedtekter og valgeregler for nasjonalforsamlinga», som regjeringa deres har vedtatt, kommer denne forsamlinga bare til å bli et organ som noen få embetsmenn i partiet og regjeringa til partiet deres kan skalte og valte med som de vil. Den blir ikke annet enn et vedheng eller en pen fasade for dem. Et sånt nasjonalt forsvarsråd og ei sånn nasjonalforsamling har ikke noe som helst til felles med den kongressen for hele Kina for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen (det nasjonale forsvarsrådet) og den kinesiske demokratiske republikken og det parlamentet partiet vårt har fore-

slått. Vi mener at et nasjonalt forsvarsråd for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen må ha med representanter fra alle politiske partier og grupper, alle samfunnslag og alle de væpna styrkene. Det må bli et organ som virkelig har myndighet til å avgjøre de viktigste politiske linjene for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen. Vi mener også at ei enhetlig nasjonal forsvarsregjering må bli dannet med utgangspunkt i dette rådet. Nasjonalforsamlinga må være et parlament som er valgt ved allmenn stemmerett, og den må ha den høyeste myndigheten i den demokratiske republikken Kina. Bare et slikt nasjonalt forsvarsråd og et slikt parlament for hele Kina kan vinne anerkjennelse og støtte fra folket i hele landet og få hele folket med seg, bare dette kan gi den store oppgava med å berge nasjonen og folket et fast og urokkelig grunnlag. Det nytter ikke med fine ord, det kommer ikke til å vinne anerkjennelse fra folket. Det beste beviset på dette er de forskjellige mislykka konferansene som partiet og regjeringa til partiet deres har holdt. Erklæringa fra den andre plenumsesjonen til sentraleksekutivkomiteen i partiet deres slo fast: «Det er klart at det kommer til å dukke opp farer og hindringer. Men de vanskene og problemene som nasjonen står overfor, kommer aldri til å få oss til å slappe av i arbeidet for å oppfylle pliktene våre». Og videre: «Naturligvis vil partiet vårt kjempe hardnakka og med liv og sjel for at nasjonen skal overleve.» Sant nok må partiet deres ta på seg det politiske ansvaret for alt som er gjort tidligere, fordi det har makta i størstedelen av Kina. Styret til Kuomintang er et ettpartidiktatur, og derfor kan partiet deres aldri slippe unna dette ansvaret. Dette gjelder særlig ansvaret for at nesten halve Kina gikk tapt. Det er et ansvar dere aldri kan velte over på andre, for det skyldes den helt feilaktige politikken partiet deres har ført helt sia 18. september-hendinga. Den var i strid med ønskene til hele folket og interessene til hele nasjonen. Vi og hele folket ser det sånn at partiet deres har avstått halve Kina. Derfor kan det absolutt ikke slippe unna ansvaret for å vinne tilbake og gjenopprette suvereniteten til Kina i dette området. Til og med i partiet deres er det dessuten ikke så reint få ærlige mennesker som nå er helt klar over at underkuinga av nasjonen har katastrofale følger, og at folkets vilje er ukrenkelig. De begynner å snu, og de er sinte og misfornøyde med de folka i partiet deres som har brakt ulykke over både partiet og nasjonen. Det kinesiske kommunistpartiet har full sympati med disse patriotiske og ærlige medlemmene i Kuomintang. Det hilser på det varmeste den edle innstillinga deres, at de har våkna og er klare til å ofre noe i kampen, og de viser mot ved å innføre reformer når nasjonen står i fare for å gå under. Vi veit at det stadig blir flere våkne og patriotiske mennesker i sentralhovedkvarteret og provinshovedkvarterene i partiet deres, i sentralregjeringa og provinsregjeringene, i utdanningskretser, vitenskaps-, kunstner-, journalist-, og industrikretser, blant kvinnene og i religiøse kretser, blant helsepersonell, innafør politiet, blant all slags masseorganisasjoner, og særlig blant massene i hæren og blant gamle og nye medlemmer såvel som ledere på forskjellige plan i Kuomintang. Dette er svært oppmuntrende. Det kinesiske kommunistpartiet vil alltid stå klar til

å gjøre felles sak med disse medlemmene i Kuomintang og danne en fast nasjonal enhetsfront med dem for å kjempe mot nasjonens farligste fiende, den japanske imperialismen. Vi håper at de raskt blir den viktigste krafta i Kuomintang, og får overtaket på de onde og skamløse medlemmene som gir blaffen i interessene til nasjonen og som faktisk har blitt japanske agenter og samarbeidsfolk. Slike folk gjør skam på dr. Sun Yat-sens minne. Vi håper også at de klarer å vekke til live ånden i dr. Sun Yat-sens revolusjonære Folkets tre prinsipper, sikre at De tre store politiske retningslinjene, nemlig forbund med Russland, samarbeid med kommunistpartiet og hjelp til arbeiderne og bøndene, blir stadfesta på ny, og at de «kjemper hardt og med liv og sjel» for at de revolusjonære Folkets tre prinsipper, De tre store politiske retningslinjene og det revolusjonære testamentet til dr. Sun Yat-sen blir satt ut i livet. Vi håper at de beslutsomt vil ta på seg ansvaret for å fortsette det revolusjonære arbeidet til dr. Sun, at de vil kaste seg inn i kampen for å drive ut de japanske imperialistene og berge den kinesiske nasjonen fra å bli underkua, kjempe fram demokratiske retter for folket, utvikle Kinas nasjonaløkonomi og gjøre slutt på lidelsene til det store flertallet av folket, og skape den demokratiske republikken Kina med et demokratisk parlament og ei demokratisk regjering. Vi håper at de gjør dette sammen med de patriotiske lederne for alle politiske partier, grupper og samfunnslag, og sammen med alle patrioter. Det kinesiske kommunistpartiet vender seg hermed til alle medlemmene i Kuomintang og erklærer: Hvis dere virkelig gjør dette, skal vi støtte dere beslutsomt. Vi står klar til å danne en fast revolusjonær enhetsfront sammen med dere, slik som den enhetsfronten mot imperialistisk og føydal undertrykking vi hadde i den store revolusjonære perioden fra 1924 til 1927. For i dag er dette den vegen vi må gå for å berge nasjonen fra underkuing og sikre at den overlever.

OPPGAVENE TIL DET KINESISKE KOMMUNISTPARTIET I PERIODEN MED MOTSTAND MOT JAPAN

3. mai 1937

UTVIKLINGSSTADIET SOM DE INDRE OG YTRE MOTSIGELSENE I KINA ER PÅ NÅ

1. I og med at motsigelsen mellom Kina og Japan er blitt hovedmotsigelsen, og de indre motsigelsene i Kina er blitt sekundære og underordna, har det skjedd ei endring i Kinas forhold til utlandet og i forholdet mellom klassene i landet. Dette har ført til at den situasjonen vi står oppe i, har nådd et nytt utviklingsstadium.

2. To skarpe og grunnleggende motsigelser har lenge hatt taket på Kina, nemlig motsigelsen mellom Kina og imperialismen og motsigelsen mellom føydalismen og folkemassene. I 1927 sveik borgerskapet — representert av Kuomintang — revolusjonen, og solgte Kinas nasjonale interesser til imperialismen. Dermed blei det skapt en situasjon der statsmakta til arbeiderne og bøndene sto i skarp motstrid til statsmakta til Kuomintang. Derfor blei det kinesiske kommunistpartiet nødt til å ta på seg oppgava med å fullføre den nasjonale og demokratiske revolusjonen aleine.

3. Etter 18. september-hendinga i 1931, og særlig etter Nord-Kina-hendinga i 1935¹, har disse motsigelsene endra seg slik:

1) Motsigelsen mellom Kina og imperialismen i alminnelighet er blitt

Kamerat Mao Tsetung la fram denne rapporten på landskonferansen til Kinas Kommunistiske parti i Yenan i mai 1937.

avløst av den særlig tydelige og skarpe motsigelsen mellom Kina og den japanske imperialismen. Politikken til den japanske imperialismen er å erobre hele Kina. Derfor har motsigelsene mellom Kina og visse andre imperialistmakter blitt underordna, mens kløfta mellom disse maktene og Japan er blitt utvida. Altså står det kinesiske kommunistpartiet og det kinesiske folket også overfor oppgava å knytte den kinesiske nasjonale enhetsfronten mot Japan sammen med den internasjonale fredsfronten. Kina bør med andre ord ikke bare forene seg med Sovjetunionen, som alltid har vært en trufast venn av det kinesiske folket. Dersom det lar seg gjøre, bør Kina også gå sammen med de imperialistiske landa som i øyeblikket ønsker å bevare freden og gå mot nye aggresjonskriger, og arbeide for felles motstand mot den japanske imperialismen. Målsettinga for enhetsfronten må være motstand mot Japan, og ikke kamp mot alle imperialistmaktenes samtidig.

2) Motsigelsen mellom Kina og Japan har forandra forholdet mellom klassene i Kina. Den har stilt borgerskapet og til og med krigsherrene overfor spørsmålet om å overleve. Følgen er at de sjøl og de politiske partiene deres litt etter litt har endra politisk innstilling. Dermed har det kinesiske kommunistpartiet og det kinesiske folket fått som oppgave å danne en nasjonal enhetsfront mot Japan. Enhetsfronten vår må omfatte borgerskapet og alle som vil forsvare fedrelandet. Den må stå for nasjonal solidaritet mot den utenlandske fienden. Denne oppgava ikke bare må, men kan bli gjennomført.

3) Motsigelsen mellom Kina og Japan har endra situasjonen for massene over hele landet (proletariatet, bøndene og småborgerskapet i byene) og for kommunistpartiet, og endra den politiske linja til partiet. Flere og flere har reist seg til kamp for å berge nasjonen. Den politiske linja som kommunistpartiet la fram etter 18. september-hendinga, gikk ut på at vi skulle inngå avtaler med de delene av Kuomintang som var villige til å samarbeide med oss i motstandskampen. Det var tre vilkår for et slikt samarbeid (stans angrepa på de revolusjonære baseområdene, garantier frihetene og rettene til folket, gi folket våpen). Denne linja har utvikla seg til ei linje for å danne en enhetsfront mot Japan som omfatter hele nasjonen. Dette er grunnen til at partiet vårt sendte ut August-erklæringa² og Desember-resolusjonen³ i 1935, ga avkall på «anti-Chiang Kai-shek»-parolen i mai 1936⁴, sendte brevet til Kuomintang i august⁵, la fram resolusjonen om den demokratiske republikken i september⁶, holdt fast på at Sian-hendinga måtte løses på fredelig vis i de-

sember, og sendte Februar-telegrammet til den tredje plenumsesjonen til sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang i 1937⁷.

4) De kinesiske krigsherreregimene og borgerkrigene mellom dem er et produkt av den imperialistiske politikken med innflytelsessfærer og de halvkoloniale økonomiske forholda i Kina. Også her har det skjedd endringer på grunn av motsigelsen mellom Kina og Japan. Den japanske imperialismen oppmuntrer til slike separatregimer og borgerkriger for å rydde vegen for japansk eneherredømme over Kina. Enkelte andre imperialistmakter er for enhet og fred i Kina akkurat nå, fordi de har fordel av det sjøl. Det kinesiske kommunistpartiet og det kinesiske folket setter på si side alle krefter inn i kampen mot borgerkrig og splittelse og for enhet og fred.

5) Den nasjonale motsigelsen som utvikler seg mellom Kina og Japan, er blitt politisk viktigere enn motsigelsene mellom klassene og mellom de politiske grupperingene i landet. Disse motsigelsene er blitt sekundære og underordna, men de fins fortsatt og har på ingen måte blitt mindre eller borte. Det samme gjelder motsigelsene mellom Kina og de andre imperialistaktene. Derfor står det kinesiske kommunistpartiet og det kinesiske folket overfor oppgava med å bilegge de indre og ytre motsigelsene som kan og må bli bilagt nå, på en slik måte at de samsvarer med den allmenne oppgava, som er enhet mot Japan. Dette er grunnen til at det kinesiske kommunistpartiet fører en politikk for fred og enhet, demokrati, bedring av levakåra til folket og forhandlinger med de landa som er mot Japan.

4. Det første stadiet i den nye perioden i den kinesiske revolusjonen begynte 9. desember 1935, og tok slutt da sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang holdt den tredje plenumsesjonen sin i februar 1937. De viktigste hendingene på dette stadiet var bevegelsene for å berge nasjonen blant studentene og i kultur- og pressekreter, rødehærens innmarsj i nordvest, kommunistpartiets arbeid for å propagandere og organisere den nasjonale enhetsfronten mot Japan, streikene mot Japan i Shanghai og Tsingtao⁸, ei viss innstramming i den politikken Storbritannia førte overfor Japan⁹, Kwangtung-Kwangsi-hendinga¹⁰, motstanden i Suiyuan og bevegelsen for å støtte den¹¹, den litt fastere holdninga Nanking viste i forhandlingene mellom Kina og Japan¹², Sian-hendinga og endelig den tredje plenumsesjonen til sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang i Nanking¹³. Alle disse hendingene dreier seg om den grunnleggende motsigelsen, som er striden mellom Kina og Japan. De dreide seg direkte om

at det var historisk nødvendig å danne en nasjonal enhetsfront mot Japan. Den grunnleggende oppgava i revolusjonen på dette stadiet var kampen for å skape fred og stanse de væpna sammenstøta innenlands, slik at vi kunne få i stand enhet mot Japan. På dette stadiet sendte kommunistpartiet ut oppfordringa si: «Stans borgerkrigen og stå sammen mot Japan». Denne oppfordringa er i hovedsak satt ut i livet, og dermed er det viktigste vilkåret for virkelig å danne en nasjonal enhetsfront mot Japan oppfylt.

5. Det fins ei pro-japansk gruppe innafor Kuomintang. Derfor endra ikke Kuomintang politikken sin klart eller gjennomgripende på den tredje plenumssesjonen i sentraleksekutivkomiteen, og derfor ga det ikke konkrete løsnings forslag på noen problemer. Men på grunn av press fra folket og utviklinga innafor egne rekke, måtte Kuomintang begynne å endre den feilaktige politikken som det hadde ført de siste ti åra. Det måtte altså gå fra politikken med borgerkrig, diktatur og ikke-motstand mot Japan, innrette seg på fred, demokrati og motstand mot Japan, og begynne å godta politikken med en nasjonal enhetsfront mot Japan. Denne første forandringa viste seg på den tredje plenumssesjonen i sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang. Fra nå av må kravet være ei gjennomgripende endring i politikken til Kuomintang. For å nå dette målet må partiet vårt og folket over hele landet utvikle bevegelsen for motstand mot Japan og demokrati enda breiere. Vi må gå ett skritt videre i kritikken av Kuomintang, drive det til handling og fortsette å presse det, forene oss med alle i Kuomintang som er for fred, demokrati og motstand mot Japan, hjelpe fram dem som nøler og vakler, og kaste ut de pro-japanske elementene.

6. Det stadiet vi er inne i nå, er det andre i den nye perioden. Både det forrige og dette stadiet er overgangsstadier til væpna motstand mot Japan over hele landet. Om hovedoppgava i det forrige stadiet var å kjempe for fred, så er hovedoppgava i dette stadiet å kjempe for demokrati. Det er viktig å forstå at en ekte og fast nasjonal enhetsfront mot Japan ikke kan bli danna uten demokrati innenlands, akkurat som den ikke kan bli danna uten fred innenlands. Derfor er kampen for demokrati nøkkelleddet i den revolusjonære oppgava på dette utviklingsstadiet. Dersom vi ikke har klart for oss hvor viktig demokrati er og slapper av i kampen for det, kommer vi ikke til å greie å danne en ekte og fast nasjonal enhetsfront mot Japan.

KAMPEN FOR DEMOKRATI OG FRIHET

7. Den japanske imperialismen forbereder seg aktivt på å rykke inn i Kina sør for den store muren. Hitler og Mussolini forbereder seg febrilsk på en røverkrig i vest. I samsvar med dette setter Japan i øst alle krefter inn for å rydde grunnen, slik at det kan underkue Kina med ett slag etter en bestemt plan. Innenlands skaper det de militære, politiske, økonomiske og ideologiske vilkåra som trengs, internasjonalt de diplomatiske vilkåra, og det hjelper fram de pro-japanske kreftene i Kina. Den japanske propagandaen om «samarbeid mellom Kina og Japan» og et visst måtehold i den diplomatiske virksomheten kommer nettopp av at aggresjonspolitikken som Japan fører, krever at det blir tatt taktiske omsyn nå like før en krig. Det kritiske øyeblikket da Kina må velge om det vil overleve eller bli utsletta, kommer stadig nærmere, og Kina må straks trappe opp forberedelsene sine for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen. Vi er så visst ikke mot forberedelser. Det vi er mot, er teorien om langvarige forberedelser og det lettsindige, utsvevende og overdådige livet til sivile og militære embetsmenn, som setter nasjonen i fare. Slike ting hjelper i virkeligheten fienden, og dette må det raskt bli rydda opp i.

8. Hvis vi skal kunne gjøre væpna motstand og berge nasjonen, trengs det forberedelser til å forsvare nasjonen på det politiske, militære og økonomiske området og innafor skoleverket. Ikke noe av dette kan utsettes et eneste øyeblikk. Men nøkkelen til seier for den væpna motstanden er at vi oppnår politisk demokrati og frihet. Væpna motstand forutsetter fred og enhet innenlands, men uten demokrati og frihet kan ikke den freden som vi alt har oppnådd, bli trygga, og enheten innenlands kan ikke bli styrka. Væpna motstand krever at folket blir mobilisert, men uten demokrati og frihet er det ikke mulig å mobilisere folket. Der-som freden og enheten ikke blir konsolidert, og folket ikke blir mobilisert, går det med motstanden vår som det gikk med motstanden til Abessinia. Abessinia blei slått først og fremst fordi det føydale regimet i landet ikke greide å skape en fast enhet innenlands og reise folket til handling. Uten demokrati kan vi ikke danne en ekte og fast nasjonal enhetsfront mot Japan i Kina, og vi kan ikke nå måla for enhetsfronten.

9. Kina må straks gjennomføre demokratiske forandringer på to områder: For det første må det gjennomføres forandringer i det politiske

systemet. Det reaksjonære diktaturet til Kuomintang, diktaturet til ett parti og én klasse, må bli forandra til ei demokratisk regjering som er bygd på samarbeid mellom alle partier og alle klasser. Vi må begynne med å endre de udemokratiske framgangsmåtene for å velge og innkalle nasjonalforsamlinga, holde demokratiske valg og sikre at nasjonalforsamlinga kan gjennomføre møtene sine fritt. Etterpå blir det nødvendig å gå videre og utforme og vedta en virkelig demokratisk grunnlov, kalle sammen et virkelig demokratisk parlament, og velge ei ekte demokratisk regjering som gjennomfører en ekte demokratisk politikk. Bare på det viset kan vi virkelig trygge freden, innstille de væpna sammenstøta og styrke enheten innenlands, slik at hele nasjonen kan stå sammen og gjøre motstand mot den utenlandske fienden. Det er mulig at den japanske imperialismen kommer til å angripe oss før endringene er fullført. For å klare å stå mot og knuse det japanske angrepet fullstendig når det kommer, må vi gå raskt i gang med reformene og være forberedt på å fullføre dem under motstandskrigen. Folket i hele landet og patriotene i alle partier må legge av seg den likegyldige holdninga de har hatt til spørsmålet om ei nasjonalforsamling og en grunnlov. De må konsentrere seg om bevegelsen for ei nasjonalforsamling og en grunnlov, for den er viktig for å forsvare nasjonen. De må skarpt kritisere Kuomintang, det partiet som har makta, og presse og tvinge det til å gi avkall på parti- og klassediktaturet sitt, og handle i samsvar med folkeviljen. I løpet av de neste par månedene må vi starte en brei demokratisk bevegelse over hele landet. Den skal ha som nærmeste mål å gjøre nasjonalforsamlinga og grunnloven fullstendig demokratisk. For det andre må det innføres ytringsfrihet, forsamlingsfrihet og møtefrihet for folket. Uten slik frihet blir det umulig å gjennomføre ei demokratisk gjenoppbygging av det politiske systemet, mobilisere folket til motstandskrigen, seire i forsvaret av fedrelandet, og vinne tilbake de landområdene vi har tapt. De neste par månedene må den landsomfattende demokratiske bevegelsen arbeide hardt for å oppnå i hvert fall et minstemål av slike friheter. Det må omfatte at de politiske fangene blir løslatt, at forbudet mot politiske partier blir oppheva, osv. Demokratisk gjenoppbygging av det politiske systemet og frihet og retter for folket er en viktig del av programmet til den nasjonale enhetsfronten mot Japan. Samtidig er det forutsetninger for å danne en ekte og fast nasjonal enhetsfront mot Japan.

10. Fiendene våre — de japanske imperialistene, de kinesiske landsvikerne, de pro-japanske elementene og trotskistene — har gjort sitt yt-

terste for å ødelegge alle framstøt for fred, enhet, demokrati og frihet i Kina, og for væpna motstand mot Japan. Før, da vi kjempa hardt for fred og enhet, gjorde de alt de kunne for å hisse til borgerkrig og splittelser. Nå og i nærmeste framtid skal vi kjempe hardt for demokrati og frihet. Da kommer de uten tvil til å begynne med undergravinga si igjen. Det allmenne målet deres er å hindre oss i å forsvare fedrelandet med våpen i hand og gjennomføre den aggressive planen om å underkue Kina. I kampen for demokrati og frihet må vi fra nå av ikke bare bruke krefter på propaganda, agitasjon og kritikk som er retta mot stribukkene i Kuomintang og de tilbakeliggende delene av folket. Vi må også avsløre fullstendig og føre besluttosom kamp mot renkespillet til de japanske imperialistene, de pro-japanske elementene og trotskistene, som tjener som løpegutter for de japanske imperialistene i angrepet på Kina.

11. For å oppnå fred innenlands, demokrati og væpna motstand, og for å danne den nasjonale enhetsfronten mot Japan, har det kinesiske kommunistpartiet gitt følgende fire løfter i telegrammet til den tredje plenumssesjonen til sentralesekutivkomiteen i Kuomintang:

- 1) Regjeringa under kommunistisk ledelse i det revolusjonære baseområdet Shensi-Kansu-Ningsia kommer til å endre navn til regjeringa for Særområdet i Republikken Kina, og rødehæren kommer til å bli omdanna til en del av den nasjonale revolusjonære hæren og komme under ledelsen til henholdsvis Sentralregjeringa i Nanking og militærrådet til denne regjeringa.
- 2) Det kommer til å bli innført et fullstendig demokratisk system i områdene under regjeringa for Særområdet.
- 3) Det vil bli slutt på politikken med å styrte Kuomintang med væpna makt.
- 4) Det vil bli slutt på å beslaglegge jorda til godseierne.

Det er både nødvendig og tillatelig å gi disse løftene. For bare på det viset kan vi få slutt på fiendskapen mellom de to forskjellige regimene i landet, og forene dem til felles kamp mot fienden. Dette vil være i samsvar med at den politiske betydninga til de ytre og indre motsigelsene i Kina har endra seg i forhold til hverandre. Dette er innrømmelser som vi gjør etter bestemte prinsipper og på bestemte vilkår, i bytte for det hele nasjonen trenger — fred, demokrati og væpna motstand. Dessuten er innrømmelsene begrensa. Kommunistpartiet beholder ledelsen over

Særområdet og rødehæren, og sjølstendighet og frihet til kritikk i forholdet til Kuomintang. Disse grensene kan vi ikke gå ut over. Innrømmelser betyr innrømmelser fra begge partiene: Kuomintang gir avkall på politikken med borgerkrig, diktatur og ikke-motstand mot den utenlandske fienden, og kommunistpartiet gir avkall på politikken med å holde striden mellom de to regimene ved lag. Vi bytter det ene mot det andre og tar opp igjen samarbeidet med Kuomintang for å slåss for å berge nasjonen. Å framstille dette som kapitulasjon fra kommunistpartiet, er ikke noe annet enn Ah Q-isme¹⁴ eller ondsinna bakvasking.

12. Er kommunistpartiet enig i Folkets tre prinsipper? Svaret vårt er: Ja, det er vi.¹⁵ Folkets tre prinsipper har endra seg med tida. Dr. Sun Yat-sens revolusjonære Folkets tre prinsipper vant tillit i folket, og blei fana for den seierrike revolusjonen i 1924—27, fordi de blei satt besluttosomt ut i livet som et resultat av samarbeidet med kommunistpartiet. Men i 1927 gikk Kuomintang løs på kommunistpartiet (partiutrenskinga¹⁶ og krigen mot kommunistene), og førte en stikk motsatt politikk. Da lei revolusjonen nederlag, og det satte nasjonen i fare. Følgen var at folket mista trua på Folkets tre prinsipper. Nå står vi oppe i ei uhyre alvorlig nasjonal krise, og Kuomintang kan ikke fortsette å styre på samme gamle måten. Nå krever folket i hele landet og patriotene innafor Kuomintang samarbeid mellom de to partiene. Derfor er det helt i samsvar med de historiske krava den kinesiske revolusjonen stiller, at kjernepunktet i Folkets tre prinsipper skal gjenopplives og innføres på ny, og at de to partiene tar opp samarbeidet igjen. Det må skje i samsvar med prinsippet om nasjonalisme, det vil si å kjempe for nasjonal sjølstendighet og frigjøring, prinsippet om demokrati, det vil si å gjennomføre indre demokrati og frihet, og prinsippet om folkets utkomme, det vil si å bedre folkets velferd. De to partiene må lede folket i å sette disse prinsippene besluttosomt ut i livet. Alle medlemmer i kommunistpartiet må forstå dette skikkelig. Kommunistene kommer aldri til å gi slipp på de sosialistiske og kommunistiske idealene sine, som de kommer til å nå ved å gå gjennom stadiet med den borgerlig-demokratiske revolusjonen. Det kinesiske kommunistpartiet har sitt eget politiske og økonomiske program. Maksimumsprogrammet til partiet er sosialisme og kommunisme, og det skiller seg fra Folkets tre prinsipper. Sjøl partiprogrammet for perioden med den demokratiske revolusjonen går lengre enn programmet til noe annet parti i Kina. Men det er ingen vesentlig motsetning mellom kommunistpartiets program for den demokratiske revolu-

sjonen og programmet til Folkets tre prinsipper, slik det blei satt fram av den første nasjonale kongressen til Kuomintang. Derfor forkaster vi slett ikke Folkets tre prinsipper, og vi er klare til å sette dem trufast ut i livet. Dessuten ber vi Kuomintang om å gjennomføre dem sammen med oss, og vi oppfordrer hele nasjonen til å sette dem ut i livet. Vi mener at kommunistpartiet, Kuomintang og folket i hele landet må stå sammen og slåss for disse tre store måla: Nasjonal sjølstendighet, demokrati og frihet og folkets utkomme.

13. Var parolen om en demokratisk arbeider- og bonderepublikk, som vi la fram tidligere, feilaktig? Nei, det var den ikke. Etter at borgerskapet, og særlig storborgerskapet, trakk seg ut av revolusjonen og blei lieisvenner for imperialismen og føydalkreftene, blei de folkets fiender. Da var proletariatet, bøndene og småborgerskapet i byene de eneste drivkreftene i revolusjonen som var igjen. Det eneste revolusjonære partiet som var igjen, var kommunistpartiet. Derfor måtte det ta på seg ansvaret for å organisere revolusjonen. Kommunistpartiet var det eneste partiet som fortsatt holdt revolusjonens fane høyt, som tok vare på de revolusjonære tradisjonene, satte fram parolen om en demokratisk arbeider- og bonderepublikk og kjempa hardt for den i mange år. Denne parolen sto ikke i strid med oppgava i den borgerlig-demokratiske revolusjonen, men viste at vi gjennomførte denne oppgava beslutsomt. I linja for kampen vår var det ikke noe som ikke samsvarte med denne oppgava. Politikken vår gikk aldri ut over grensene for kapitalistisk privateie, det gjelder også beslaglegging av jorda til godseierne og gjennomføring av åttetimersdagen. Politikken vår var ikke å sette sosialismen ut i livet akkurat da. Hvordan kommer sammen-setninga av den nye demokratiske republikken til å bli? Den kommer til å bestå av proletariatet, bøndene, småborgerskapet i byene, borgerskapet og alle i landet som er for den nasjonale og demokratiske revolusjonen. Den kommer til å være et forbund mellom disse klassene i den nasjonale og demokratiske revolusjonen. Særtrekket ved dette forbundet er at borgerskapet er med. Grunnen til det er at forholda nå er slik at borgerskapet kanskje kommer til å samarbeide med oss igjen og bli med i motstanden mot Japan. Derfor må ikke proletariatets parti støte dem fra seg. Det må ønske dem velkommen, og blåse nytt liv i forbundet med dem for å føre kampen i fellesskap og hjelpe den kinesiske revolusjonen framover. For å få slutt på den væpna konflikten i landet, er kommunistpartiet villig til å gjøre slutt på politikken med å beslaglegge jorda til

godseierne med makt. Vi er villige til å løse jordspørsmålet gjennom lovgiving og med andre høvelige midler mens vi bygger den nye demokratiske republikken. Det første spørsmålet som må løses, er om det er japanerne eller kineserne som skal eie Kinas jord. Ettersom vi ikke kan løse spørsmålet om jord til bøndene hvis vi ikke forsvarer Kina, er det absolutt nødvendig at vi går bort fra metoden med å beslaglegge jorda med makt, og tar i bruk høvelige nye metoder.

Før var det riktig å sette fram parolen om en demokratisk arbeider- og bonderepublikk, og nå er det riktig å trekke den tilbake.

14. For å opprette den nasjonale enhetsfronten for felles motstand mot fienden, må vi løse enkelte indre motsigelser på skikkelig vis. Prinsippet er at de må løses slik at det hjelper til med å styrke og utvide den nasjonale enhetsfronten mot Japan og ikke svekker den eller snevrer den inn. I stadiet med den demokratiske revolusjonen er det umulig å unngå motsigelser og kamp mellom klasser, partier og politiske grupperinger. Men det er både mulig og nødvendig at vi gjør slutt på strid som er til skade for enheten og motstanden mot Japan (borgerkrigen, den antagonistiske konflikten mellom de politiske partiene, provinsseparatismen, den føydale politiske og økonomiske undertrykkinga på den ene sida og linja med oppstand og overdrevne økonomiske krav som skader motstanden på den andre sida, osv.). Det er også mulig og nødvendig at vi fortsetter kamper som gagnar enheten og motstanden mot Japan (kamper for frihet til kritikk, sjølstendighet for de politiske partiene, bedring av folkets politiske og økonomiske liv, osv.).

15. Innafor ramma av den allmenne oppgava, som er å kjempe for en nasjonal enhetsfront mot Japan og en samla demokratisk republikk, er oppgavene til rødehæren og det anti-japanske baseområdet:

- 1) Krigen mot Japan, krever at rødehæren straks må bli omdanna til en del av den nasjonale revolusjonære hæren og skaffe seg et høyere nivå i militær, politisk og kulturell skoleing, slik at den kan tjene som forbilde i motstandskrigen.
- 2) Baseområdet vårt må bli en del av staten, tillempe det demokratiske systemet under de nye vilkåra, omorganisere fredsbevareingskorpset, renske ut landssvikere og sabotører, og bli et område som er et forbilde på motstand og demokrati.
- 3) Det må gjennomføres nødvendig økonomisk oppbygging i dette området, og folkets levkår må bedres.
- 4) Det må gjennomføres nødvendig kulturelt arbeid.

VI HAR ANSVARET FOR Å TA LEDELSEN

16. Under bestemte historiske vilkår kan det kinesiske borgerskapet være med i kampen mot imperialismen og føydalismen. Men under andre vilkår vakler det og sviker fordi det er svakt økonomisk og politisk. Dette er en lov som den kinesiske historia har stadfesta. Historias dom er derfor at den borgerlig-demokratiske revolusjonen mot imperialismen og føydalisme i Kina er ei oppgave som ikke kan fullføres under ledelse av borgerskapet, men bare under ledelse av proletariatet. Hvis vi skal overvinne den medfødte vaklinga og mangelen på fast holdning i borgerskapet og hindre at revolusjonen slår feil, er den eneste muligheten dessuten å la utholdenheten og den faste holdninga til proletariatet i den demokratiske revolusjonen få utfolde seg fritt. Skal proletariatet følge borgerskapet, eller skal borgerskapet følge proletariatet? Svaret på dette spørsmålet om ansvaret for ledelsen i den kinesiske revolusjonen avgjør om den skal ende med seier eller nederlag. Erfaringa fra 1924—27 viser hvordan revolusjonen pressa seg fram da borgerskapet fulgte den politiske ledelsen til proletariatet, og lei nederlag da feilene til kommunistpartiet gjorde at proletariatet blei et politisk haleheng til borgerskapet.¹⁷ Denne historia må ikke få gjenta seg. Slik som situasjonen er i dag, er det umulig å opprette en nasjonal enhetsfront mot Japan, oppnå fred, demokrati og væpna motstand og forsvare fedrelandet hvis ikke proletariatet og partiet deres har den politiske ledelsen. Da er det også umulig å opprette en samla demokratisk republikk. I dag er borgerskapet, representert av Kuomintang, fortsatt svært passivt og konservativt. Beviset på det er at de har nølt lenge med å godta den nasjonale enhetsfronten mot Japan, som kommunistpartiet har gått i spissen for. Denne situasjonen gjør at proletariatet og proletariatets parti får enda større ansvar for å ta den politiske ledelsen. Kommunistpartiet kan ikke komme vekk fra ansvaret for å spille rolla som generalstab i motstanden mot Japan og kampen for å berge nasjonen. Det er ei plikt partiet ikke kan si nei til.

17. Hvordan utøver proletariatet den politiske ledelsen over alle revolusjonære klasser i landet gjennom partiet? For det første stiller det de grunnleggende politiske parolene som samsvarer med den historiske utviklinga, og det stiller handlingsparoler for hvert stadium i utviklinga og

hvert store vendepunkt for å gjøre disse politiske parolene til virkelighet. For eksempel har vi stilt de grunnleggende parolene om en «nasjonal enhetsfront mot Japan» og om en «samla demokratisk republikk», men vi har også stilt parolene «stans borgerkrigen», «kjemp for demokrati» og «gjør væpna motstand» som konkrete mål for hele nasjonens felles kamp. Uten slike konkrete mål kan det ikke være snakk om politisk ledelse. For det andre. Når hele landet går til handling, må proletariatet, og særlig proletariatets fortropp, kommunistpartiet, være et forbilde på grenseløs glød og trufasthet i kampen for å nå de konkrete måla. I kampen for å utføre alle oppgavene til den nasjonale enhetsfronten mot Japan og den demokratiske republikken, må kommunistene være de mest vidsynte, sjøloppofrende og besluttomme, og de minst fordomsfulle i å danne seg et bilde av situasjonen. De må stole på flertallet av massene og vinne deres støtte. For det tredje må kommunistpartiet opprette skikkelige forbindelser med forbundsfellene sine, og utvikle og konsolidere forbundet med dem. Samtidig må det holde seg til prinsippet om å aldri gi slipp på de fastlagte politiske måla sine. For det fjerde må kommunistpartiet fylle rekkene og holde på den ideologiske enheten og den strenge disiplinen. Hvis det gjør alt dette, kan kommunistpartiet utøve politisk ledelse over folket i hele Kina. Dette er grunnlaget for å trygge den politiske ledelsen vår og sikre at revolusjonen seirer fullstendig, og ikke bryte, sammen på grunn av at forbundsfellene våre vakler.

18. Når vi har fått i stand fred innenlands og samarbeid mellom de to partiene, må vi forandre på de formene for kamp, organisering og arbeid som vi tok i bruk da linja var å holde oppe et regime som var i åpen strid med Kuomintang-regimet. Det kommer stort sett til å bli endringer fra militære til fredelige former og fra illegale til legale former. Det kommer ikke til å bli lett å gjøre disse endringene, og vi må lære ting på nytt. Dermed blir omskolering av kadrene et nøkkelledd.

19. Mange kamerater har stilt spørsmålet om karakteren til den demokratiske republikken, og hvilken framtid den har. Svaret vårt er: Når det gjelder republikkens klassekarakter, kommer den til å bli et forbund av alle revolusjonære klasser, og når det gjelder spørsmålet om hvilken framtid den har, kan den utvikle seg i retning av sosialismen. Den demokratiske republikken vår kommer til å bli oppretta under den nasjonale væpna motstandskampen under ledelse av proletariatet, og i en ny internasjonal situasjon (sosialismen har seira i Sovjetunionen, og

en ny periode i verdensrevolusjonen nærmer seg). Sjøl om staten fortsatt kommer til å være borgerlig-demokratisk sosialt og økonomisk, kommer den derfor til å være forskjellig fra vanlige borgerlige republikker. For ut fra de konkrete politiske vilkåra må den bli en stat bygd på forbundet mellom arbeiderklassen, bøndene, småborgerskapet og borgerskapet. Når det gjelder framtida til den demokratiske republikken, kan det hende at den utvikler seg i kapitalistisk lei, men det er også mulig at den kommer til å utvikle seg i retning av sosialismen, og partiet til det kinesiske proletariatet må kjempe hardt for det.

20. Kampen mot politikken med stengte dører, eventyrpolitikk og halehengspolitikk er avgjørende for om partiet skal nå måla sine. I massebevegelsene har partiet tradisjonelt en tendens til å føre en politikk med fullstendig stengte dører, hovmodig sekterisme og eventyrpolitikk. Denne stygge tendensen hindrer partiet i å danne en nasjonal enhetsfront mot Japan og vinne flertallet av massene. Det er absolutt nødvendig at vi luker ut denne tendensen på hvert eneste arbeidsområde. Det vi krever er: Stol på flertallet, og ta hele situasjonen med i vurderinga. Vi må ikke gjenopplive Chen Tu-hsius form for halehengspolitikk, som gjenspeiler borgerlig reformisme i rekkene til proletariatet. Hvis vi forfalsker klassestandpunktet til partiet, forkludrer særtrekka ved det, og ofrer interessene til arbeiderne og bøndene for å tilpasse oss behova til den borgerlige reformismen, fører vi helt sikkert revolusjonen mot nederlag. Det vi krever er: Gjennomfør en besluttsom revolusjonær politikk, og kjemp hardt for full seier i den borgerlig-demokratiske revolusjonen. For å overvinne de skadelige tendensene vi har skildra, er det absolutt nødvendig å høyne det marxist-leninistiske teoretiske nivået i hele partiet, for bare marxismen-leninismen kan føre den kinesiske revolusjonen fram til seier.

NOTER

1. Nord-Kina-hendinga fant sted i 1935, da japanerne gjorde invasjon i Nord-Kina. Kuomintang-regjeringa under ledelse av Chiang Kai-shek sveik suvereniteten vår og tråkka nasjonen ned i søla. I mai det året krevde japanerne at Kuomintang-regjeringa skulle gi dem administrativ myndighet over Nord-Kina. Ho Ying-chin, som var representanten til Kuomintang-regjeringa der, bøyde seg for dette i juni, og undertegna en avtale med Yoshijiro Umezu, sjef for invasjonstyrkene i Nord-Kina. Den blei kjent som «Ho-Umezu-

avtalen». Etter vilkåra i avtalen mista Kina mye av suvereniteten sin i provinsene Hopei og Chahar. På oppfordring fra de japanske inntrengerne, satte noen kinesiske landssvikere i scene et opprør i Hsiangho i Hopei-provinsen i oktober og tok fylkeshovedstaden. I november egga de japanske inntrengerne ei rekke kinesiske landssvikere til å starte en såkalt bevegelse for autonomi i de fem provinsene i Nord-Kina, og det blei oppretta ei marionetteregjering — «Den anti-kommunistiske autonome administrasjonen» — i Øst-Hopei. For å innfri det japanske kravet om en «særadministrasjon for Nord-Kina», utpekte Kuomintang-regjeringa Sung Cheh-yuan og andre til å danne et «politisk råd for Hopei og Chahar».

2. Dette oppropet blei sendt ut av det kinesiske kommunistpartiet den 1. august 1935. Hovedpunktene i den fins i disse utdraga:

«I dette øyeblikket, da landet og folket står overfor truselen om å bli ødelagt, vender kommunistpartiet seg enda en gang til alle landsmenn med denne appellen: Uansett forskjeller i politisk oppfatning og interesser før og nå blant de politiske partiene, uansett forskjeller i synspunkter og interesser blant våre landsmenn i de ulike samfunnslaga, uansett fiendskap før og nå mellom de ulike hærene, må vi alle våkne opp og innse at 'brødre som kranbler hjemme står sammen mot angrep utafra'. Og først og fremst må vi stanse borgerkrigen for å sette inn alle ressursene nasjonen har (arbeidskraft, materielle og finansielle ressurser og de væpna styrkene) i kampen for den hellige oppgava å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen. Enda en gang erklærer kommunistpartiet oppriktig: Dersom Kuomintang-troppene stanse angrepa sine på rødehæren, og dersom noen enheter gjør motstand mot Japan, kommer rødehæren ikke bare til å innstille fiendtlige handlinger mot disse enhetene øyeblikkelig, men villig samarbeide nært med dem for å berge nasjonen, uten hensyn til gamle feider eller nåværende konflikter og uoverensstemmelser i innenrikspolitiske saker.»

«Kommunistpartiet er villig til å gå i spissen for å danne ei nasjonal forsvarsregjering av dette slaget. Det står klar til å holde øyeblikkelige samtaler med alle som er villige til å være med på å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen — med alle politiske partier, alle organisasjoner (fagforeninger, bondelag, studentforbund, handelskammer, utdanningsforeninger, journalistforeninger, sammenslutninger av lærere og annet skolepersonale, sambygdingslag, Chih Kung Tang, Forbundet for væpna nasjonalt sjøforsvar, Forbundet mot Japan, Forbundet for å berge nasjonen osv.), alle framtreddende kjente personer, lærde menn og politikere og alle lokale militære og administrative organer for å gå sammen om å danne ei slik nasjonal forsvarsregjering. Den nasjonale forsvarsregjeringa som blir danna som resultat av disse forhandlingene, må være et provisorisk ledende organ for å berge nasjonen fra å bli underkua og sikre at den overlever. Den må prøve å kalle sammen ei forsamling som virkelig er representativ for alle våre landsmenn (med utsendinger som er valgt på demokratisk vis av alle de forskjellige kretsene av arbeidere, bønder, soldater, regjeringspersonell, forretningsfolk og studenter, av alle

partiene og alle organisasjonene som er villige til å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen og av alle utenlandskinesere og alle nasjonalitetene innafor Kinas grenser). Denne forsamlinga må drøfte mer konkret alle problemene i samband med den væpna motstanden og kampen for å berge nasjonen. Kommunistpartiet vil gjøre sitt beste for å hjelpe til med å kalle sammen ei slik forsamling av representanter for folket, og sette alle vedtaka den fatter ut i livet.»

«Det må bli danna en forent anti-japansk hær av alle tropper som er villige til å slåss mot Japan. Det bør bli oppretta én overkommando for denne hæren, under ledelse av den nasjonale forsvarsregjeringa. Spørsmålet om denne overkommandoen bør bestå av representanter som offiserene og de menige i de ulike anti-japanske hærenhetene har valgt, eller om den bør bli danna på en annen måte, bør bli avgjort av representantene fra alle kretser og av folkeviljen. Rødehæren blir uten tvil den første som slutter seg til denne forente hæren og oppfyller plikta si til å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen. For at den nasjonale forsvarsregjeringa og den forente anti-japanske hæren virkelig skal kunne innfri det veldige ansvaret de har for å forsvare nasjonen og gjøre motstand mot Japan, retter kommunistpartiet denne oppfordringa til hele nasjonen: De som har penger gir penger, de som har våpen gir våpen, de som har korn gir korn, de som har store krefter legger kreftene til, og de som har fagkunnskap stiller fagkunnskapen til rådighet. På det viset kan alle våre landsmenn bli mobilisert, og alle våpen, gamle og moderne, kan bli brukt for å væpne millioner på millioner av folket.»

3. Desember-resolusjonen var «Resolusjonen om den politiske situasjonen nå og oppgavene til partiet», som blei vedtatt på møtet i det politiske byrået til sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet i Wayaopao i Nord-Shensi den 25. desember 1935. Den gjorde en omfattende analyse av situasjonen i Kina og internasjonalt og av endringene i forholda mellom klassene i Kina, og utforma linja til partiet. En del av resolusjonen lyder slik:

Situasjonen viser at hele landet og hele verden er opprørt over at den japanske imperialismen har forsøkt å annektere Kina. Det har skjedd eller holder på å skje endringer i forholda mellom alle klasser, lag, politiske partier og væpna styrker i det politiske livet i Kina. Det skjer ei omgruppering av kreftene både i den nasjonale revolusjonære fronten og den nasjonale kontrarevolusjonære fronten. Derfor går den taktiske linja til partiet ut på å reise, samle og organisere de revolusjonære kreftene i hele landet og blant alle nasjonalitetene for å kjempe mot den hovedfienden som står overfor oss, nemlig den japanske imperialismen og den største landssviker, Chiang Kai-shek. Alle mennesker, alle partier, alle væpna styrker og alle klasser, som er mot den japanske imperialismen og landssviker, Chiang Kai-shek, må gå sammen og føre en hellig nasjonal revolusjonær krig, drive de japanske imperialistene ut av Kina, styrte styret til løpeguttene deres i Kina, frigjøre den kinesiske nasjonen fullstendig og trygge Kinas sjølstendighet og territoriale integritet. Bare dersom vi danner en så brei nasjonal enhetsfront mot Japan som mulig (som omfatter lave og høye samfunnslag), kan vi slå den japanske imperialismen

og dens løpegutt, Chiang Kai-shek. De forskjellige enkeltpersonene, de forskjellige organisasjonene, de forskjellige klassene og laga i samfunnet og de ulike væpna styrkene slutter seg sjølsagt til den nasjonale revolusjonen mot Japan ut fra ulike motiver og med forskjellig klassestandpunkt. Noen gjør det for å holde på stillingene sine, noen for å rive til seg ledelsen i bevegelsen slik at den ikke går ut over de grensene de tillater, og noen ut fra et ekte ønske om å arbeide for å frigjøre den kinesiske nasjonen fullstendig. Nettopp fordi motivene og standpunktene er forskjellige, kommer noen til å vakle eller bli landssvikere helt i begynnelsen av kampen, noen kommer til å bli likegyldige eller trekke seg ut av kampen midtvegs, og noen kommer til å slåss beslutsomt til siste slutt. Men oppgava vår er ikke bare å forene alle mulige hovedkrefter, men også alle mulige forbundsfeller som kan komme til å gjøre motstand mot Japan, og sette folk i hele landet som har store krefter i stand til å legge kreftene til, de som har penger til å gi penger, de som har våpen til å gi våpen, og de som har kunnskap til å bidra med kunnskap. Ikke én kinesisk patriot må stå utafor fronten mot Japan. Det er generell linja i partiets taktikk for å skape en så brei nasjonal enhetsfront som mulig. Bare dersom vi følger denne linja, kan vi mobilisere hele folkets krefter for å ta oss av den felles fienden, nemlig den japanske imperialismen og landssvikeren Chiang Kai-shek. Arbeiderklassen og bøndene i Kina er fortsatt de grunnleggende drivkreftene i den kinesiske revolusjonen. De breie massene av småborgerskapet og de revolusjonære intellektuelle er de mest pålitelige forbundsfellene de har i den nasjonale revolusjonen. Et fast forbund mellom arbeiderne, bøndene og småborgerskapet er hovedkrafta i kampen for å slå den japanske imperialismen, landssvikerne og samarbeidsfolka. Når en del av det nasjonale borgerskapet og krigsherrene gir moralsk støtte, opprettholder velvillig nøytralitet eller er direkte med i kampen mot Japan, landssvikerne og samarbeidsfolka, er de med på å utvide fronten mot Japan, uansett hvor mye de misliker jordbruksrevolusjonen og rød politisk makt. For den samla styrken til kontrarevolusjonen blir mindre på dette viset, og den samla styrken til revolusjonen blir større. For å nå dette målet må partiet ta i bruk høvelige metoder og midler for å vinne disse kreftene over til fronten mot Japan. Sjøl i leiren til godseier- og kompradorklassen er enheten langt fra fullstendig. Kampen om Kina mellom de ulike imperialismaktene har ført til at det har oppstått stridende grupper av landssvikere i deres tjeneste med motsigelser og konflikter seg imellom. Derfor må partiet bruke ei rekke forskjellige metoder for å sikre at i det minste en del av disse kontrarevolusjonære kreftene for øyeblikket ikke går aktivt mot fronten mot Japan. Vi må bruke den samme taktikken overfor de andre imperialismaktene. Når partiet reiser, samler og organiserer folkets krefter i hele landet for å slåss mot den felles fienden, må det føre en beslutsom og urokkelig kamp mot alle tendenser til vakling, kompromiss, kapitulasjon og svik innafor enhetsfronten mot Japan. De som undergraver det kinesiske folkets bevegelse mot Japan, er landssvikere eller samarbeidsfolk som vi alle i fellesskap må slå hardt til mot. Kommunist-

partiet må erobre ledelsen i fronten mot Japan ved å være beslutsomt og ha rett i det de sier og gjør mot de japanske imperialistene, landssvikerne og samarbeidsfolkene. Bevegelsen mot Japan kan bare vinne full seier under ledelse av kommunistpartiet. Det er nødvendig å oppfylle krava til massene som er med i krigen mot Japan, i saker som gjelder de grunnleggende interessene deres (bøndene krever jord, og arbeiderne, soldatene, de fattige i byene og de intellektuelle krever bedre levekår). Det er bare dersom vi oppfyller krava fra dem, at vi kan klare å mobilisere enda breiere deler av massene til å slutte seg til de anti-japanske rekkene, holde bevegelsen mot Japan i gang, og lede den til full seier. Bare på det viset kan partiet erobre ledelsen i krigen mot Japan.

Se «Om taktikken mot den japanske imperialismen», s. 153—179 i denne boka.

4. 5. mai 1936 sendte rødehæren et åpent telegram som krevde at regjeringa i Nanking skulle stanse borgerkrigen og ta opp fredsforhandlinger med kommunistene for å få i stand enhet mot Japan. Telegrammet hadde denne ordlyden:

Til militærrådet til den nasjonale regjeringa i Nanking, til alle land-, sjø- og luftstridskrefter, til alle partier, politiske grupper, offentlige organer og alle aviser, og til alle landsmenn som nekter å bli slaver for en fremmed nasjon:

Etter at Den anti-japanske fortroppen i det kinesiske folkets rødehær, som er organisert av den revolusjonære militærkommisjonen til den kinesiske rødehæren, kryssa Den gule floden på ekspedisjonen østover, har den seira overalt og vunnet støtte fra hele landet. Men da den okkuperte Tatung-Puchow-jernbanen og forbedret seg energisk på å gjøre et framstøt mot øst inn i Hopei for å ta opp kampen direkte mot de japanske imperialistene, sendte Chiang Kai-shek mer enn ti divisjoner inn i Shansi, og samarbeidde med Yen Hsi-shan for å hindre dem i å rykke fram mot japanerne. Han ga også troppene under Chang Hsueh-liang og Yang Hu-cheng og troppene i Nord-Shensi ordre om å marsjere mot det røde området Shensi-Kansu for å lage bry for det anti-japanske baklandet. For å kunne nå fram til og kjempe mot japanerne, måtte folkets anti-japanske fortropp ha konsentrert hele styrken og utsletta de troppene til Chiang som blokkerte vegen. Men i dag står nasjonen oppe i ei krise. Derfor kom den revolusjonære militærkommisjonen til rødehæren etter lange overveielser fram til at et avgjørende slag mellom de to partene bare ville skade Kinas nasjonale forsvarsstyrke og glede de japanske imperialistene, uansett hvem som sto fram som seierherre. Dessuten fins det ei rekke patriotiske offiserer og menige i styrkene til Chiang Kai-shek og Yen Hsi-shan som er villige til å stanse borgerkrigen og gå sammen for å gjøre motstand mot Japan, og det strir virkelig mot samvittigheten deres å adlyde ordrene til Chiang og Yen og sperre vegen for rødehæren når den er på veg for å kjempe mot japanerne. Trass i de mange seirene i Shansi, har derfor den revolusjonære militærkommisjonen til rødehæren trukket folkets anti-japanske fortropp tilbake vest for Den gule floden. Det er for å bevare Kinas nasjonale forsvarsstyrke og dermed bidra til å bringe motstandskrigen mot Japan nærmere, beslutsomt sette ut i livet de mange oppford-

ringene våre til nasjonen om å stanse borgerkrigen og gå sammen for å gjøre motstand mot Japan, og for å få Chiang Kai-shek og de patriotiske offiserene og menige i hæren hans til å våkne før det er for seint. Med denne handlinga har vi vist regjeringa i Nanking, alle land-, sjø- og luftstridskrefter i landet og hele nasjonen at vi har ærlige hensikter. Vi er villige til å få i stand våpenhvile i løpet av en måned med alle de væpna enhetene som angriper den anti-japanske rødehæren, og inngå fredsforhandlinger med dem for å stanse borgerkrigen og gjøre motstand mot Japan. Den revolusjonære militærkommisjonen til rødehæren vil med dette høytidelig rå dere, herrene i regjeringa i Nanking, til å gå beslutsomt inn for å gjøre godt igjen tidligere misgjerninger nå i dette kritiske øyeblikket, da landet og folket vårt står i fare for å bli ødelagt. Vi rå dere til å samle kreftene mot angrepa utafor og stanse borgerkrigen i hele landet, først og fremst i Shensi, Kansu og Shansi, i samme ånd som brødre som krangler hjemme. Etter at det er gjort, må de to partene peke ut utsendinger for å drøfte konkrete tiltak for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen. Dette vil være en velsignelse for nasjonen og landet, og til deres eget beste. Men dersom dere stivnakka nekter å høre på fornuft og foretrekker å være landssvikere og samarbeidsfolk, kommer styret deres avgjort til å bryte sammen til slutt, og hele nasjonen kommer til å avvise dere hånlige og styrte dere. Et gammelt ordtak lyder: «Når tusen fingrer peker anklagende på deg, dør du sjøl om du ikke er sjuk.» Og et annet ordtak sier: «En slakter som legger fra seg kniven blir straks en Buddha.» Det er ord som herrene kan tygge på og tenke over. Og den revolusjonære militærkommisjonen til rødehæren oppfordrer alle organisasjoner, alle partier og alle mennesker i landet som nekter å være slaver for en fremmed nasjon, til å støtte forslaget vårt om våpenhvile, fredsforhandlinger og enhet mot Japan, organisere komiteer for å få slutt på borgerkrigen snarest mulig, sende representanter til fronten for å stoppe skytinga på begge sider, og overvåke at dette forslaget blir satt helt og fullt ut i livet.»

5. Se «Ei erklæring til Chiang Kai-sheks erklæring», note 7, 256—263 i denne boka.

6. Parolen om «en folkerepublikk» blei første gang satt fram i «resolusjonen om den politiske situasjonen nå og oppgavene til partiet», som blei vedtatt på møtet til det politiske byrået i sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet i desember 1935, og i rapporten til kamerat Mao Tsetung «Om taktikken mot den japanske imperialismen». Men den videre utviklinga gjorde at partiet blei nødt til å gå inn for linja med å tvinge Chiang Kai-shek til å gjøre motstand mot Japan. Fordi Chiang Kai-shek-klikken ikke kunne ha godtatt parolen, blei den endra til «en demokratisk republikk» i brevet fra partiet til Kuomintang i august 1936. Parolen om en demokratisk republikk blei seinere forklart mer konkret i «Resolusjon om den nye situasjonen i bevegelsen for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen, og om den demokratiske republikken», som sentralkomiteen i partiet vedtok i september samme år. Sjøl om forma var forskjellig, er innholdet i de to parolene det samme. Disse to utdraga om den demokratiske republikken er fra september-resolusjonen til partiets sentralkomite i 1936:

«Sentralkomiteen mener at sånn som situasjonen er nå, er det nødvendig å sette fram parolen om å 'opprette en demokratisk republikk'. Det er nemlig den beste måten å forene alle de anti-japanske kreftene på for å verne Kinas territoriale integritet og hindre den katastrofen at Kina blir ødelagt og det kinesiske folket underkua, og dette er den parolen som høver best for å danne en enhetsfront bygd på de demokratiske krava til de breie folkemassene. Med 'en demokratisk republikk' mener vi et demokrati som geografisk sett er mer omfattende enn demokratiet til arbeidernes og bøndenes demokratiske diktatur i en del av Kina, og et politisk system som er mye mer progressivt enn ettparti-diktaturet til Kuomintang i hovedområdene i Kina. Derfor gir den en bedre garanti for at den væpna motstanden mot Japan utvikler seg breitt og at vi vinner full seier. Dessuten kommer den demokratiske republikken ikke bare til å gjøre breie lag av det kinesiske folket i stand til å ta del i det politiske livet i landet og høyne den politiske bevisstheten og den organiserte styrken sin. Den kommer også til å gi det kinesiske proletariatet og kommunistpartiet, som leder det, armslag i kampen for at sosialismen skal seire i framtida. Derfor erklærer det kinesiske kommunistpartiet at det aktivt støtter bevegelsen for en demokratisk republikk. Det erklærer også at når den demokratiske republikken er oppretta i hele Kina og det er sammenkalt et parlament som er valgt på grunnlag av alminnelig stemmerett, kommer de røde områdene straks til å bli en organisk del av republikken. Folket i de røde områdene kommer til å velge sine representanter til parlamentet, og det samme demokratiske systemet kommer til å bli satt ut i livet i de røde områdene.»

«Sentralkomiteen understreker at vi bare kommer til å bruke disse midlene for å tvinge Kuomintang-regjeringa i Nanking til å gjøre motstand mot Japan og for å skape vilkåra for den demokratiske republikken: 1) Utvide det kinesiske folkets bevegelse for å gjøre væpna motstand og berge nasjonen. 2) Gjøre den nasjonale enhetsfronten mot Japan av alle politiske partier, folk i alle samfunnslag og alle hærer breiere. 3) Styrke rolla til det kinesiske kommunistpartiet i den politiske ledelsen av den nasjonale enhetsfronten. 4) Konsolidere den røde politiske makta og rødehæren i så stor grad som mulig. 5) Føre en besluttosom kamp mot alt som blir sagt og gjort for å svike suvereniteten vår og vanære nasjonen eller svekke den nasjonale enhetsfronten. Den demokratiske republikken kan aldri bli til virkelighet uten at det blir ført bitter og langvarig strid, uten at hele den kinesiske nasjonen blir mobilisert og uten ei revolusjonær flodbølge. Under kampen for den demokratiske republikken må det kinesiske kommunistpartiet kreve at den demokratiske republikken begynner med å gjennomføre tipunktsprogrammet for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen, som partiet vårt har lagt fram, og fortsette med å løse de grunnleggende oppgavene i den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina helt til de er gjennomført.»

7. Dette telegrammet blei sendt den 10. februar 1937. Den fullstendige teksten lyder slik: Til den tredje plenums-sesjonen til sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang

Ærede herrer:

Hele nasjonen gleder seg over at Sian-hendinga er blitt løst fredelig. Fra nå av blir det mulig å gjennomføre ei politisk linje for indre fred og enhet og solidaritet mot utenlandsk aggresjon. Dette er ei lykke for nasjonen og landet. Nå som de japanske inntrengerne går amok og livet til den kinesiske nasjonen henger i en tynn tråd, ønsker partiet vårt inderlig at den tredje plenumsesjonen til sentraleksekutivkomiteen i partiet deres vil følge denne politiske linja, og vedta at dette skal være den nasjonale politikken:

- 1) Stanse alle borgerkriger og konsentrere landets styrke i en samla innsats for å møte den utenlandske aggresjonen.
- 2) Garantere ytringsfrihet, forsamlingsfrihet og møtefrihet, og løslate alle politiske fanger.
- 3) Kalle sammen en konferanse av representanter for alle politiske partier, folk fra alle samfunnslag og alle hærer, og samle de beste kreftene i nasjonen til felles innsats for å berge landet.
- 4) Fullføre alle forberedelsene til å gjøre motstand mot Japan raskt.
- 5) Bedre folkets utkomme.

Dersom den tredje plenumsesjonen til sentraleksekutivkomiteen deres bestemmer seg for å gå fast og beslutsomt inn for at dette skal være den nasjonale politikken, lover partiet vårt, som et uttrykk for at vi har et oppriktig ønske om å stå sammen mot utenlandsk aggresjon:

- 1) Politikken med væpna oppstand for å styrte den nasjonale regjeringa kommer til å bli stansa over hele landet.
- 2) Den demokratiske arbeider- og bonderegjeringa kommer til å endre navn til regjeringa for Særområdet i Republikken Kina, og rødehæren kommer til å bli omdanna til en del av den nasjonale revolusjonære hæren og komme under ledelsen til henholdsvis Sentralregjeringa i Nanking og militærrådet til denne regjeringa.
- 3) Det kommer til å bli innført et fullstendig demokratisk system bygd på allmennelig stemmerett i områdene under regjeringa for Særområdet.
- 4) Det vil bli slutt på politikken med å beslaglegge jorda til godseierne, og fellesprogrammet til den nasjonale enhetsfronten mot Japan vil bli satt beslutsomt ut i livet.

8. I november og desember 1936 brøt det ut store streiker blant 45 000 arbeidere i tjueseks japansk- og kinesisk-eide tekstilfabrikker i Shanghai. I desember gikk alle arbeiderne i de japansk-eide tekstilfabrikkene i Tsingtao til sympatistreik. Shanghai-arbeiderne vant streiken. Lønna deres blei fem prosent høyere med virkning fra november, og arbeidsskjøperne forplikta seg til ikke å sparke arbeidere vilkårlig, mishandle dem eller skjelle dem ut. Men streiken i Tsingtao blei undertrykt av japanske marinesoldater.

9. Etter at de japanske imperialistene hadde okkupert Shanhaikuan og trengt inn i Nord-Kina i 1933, og særlig etter at «Ho-Umezu-avtalen» (se note 1, s. 276) blei inngått i

1935, var de imperialistiske interessene til Storbritannia og De forente stater i Nord- og Sentral-Kina direkte trua. Derfor begynte de å ender holdning til Japan, og de påvirkte også til en viss grad den politikken Chiang Kai-shek-regjeringa førte overfor Japan. Under Sian-hendinga i 1936 foreslo Storbritannia at japanske krav som kunne skade de britiske interessene i Kina skulle avvises, og antyda til og med at det kanskje ikke ville være så dumt å «danne ei eller annen form for forbund med kommunistpartiet» for å rette et slag mot den japanske aggresjonspolitikken. Forutsetninga var at Chiang Kai-shek-regjeringa kunne fortsette å styre over det kinesiske folket.

10. Krigsherrene i Kwangsi, Li Tsung-jen og Pai Chung-hsi, og krigsherren i Kwangtung, Chen Chi-tang, sto samla fram mot Chiang Kai-shek i juni 1936. Påskuddet deres var «å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen». I august samme år smuldra motstanden deres opp på grunn av bestikkelser og splitt-og-hersk-taktikk fra Chiang Kai-shek.

11. De japanske styrkene og marionettetroppene begynte invasjonen i Suiyuan i august 1936. I november tok de kinesiske troppene der opp kampen, og folket i hele landet starta en bevegelse for å støtte dem.

12. Etter «Ho-Umezu-avtalen» i 1935 viste Kuomintang-regjeringa i Nanking ei fastere holdning overfor Japan. Dette skyldtes presset fra den stadig sterkere stemninga mot Japan i folket og påtrykket fra den strammere linja som de britiske og amerikanske imperialistene tok overfor Japan. Kuomintang-regjeringa brukte uthalingstaktikk i forhandlingene med Japan fra september til desember 1936, og det kom ikke noe ut av dem.

13. Dette var møtet til sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang 15. februar 1937, etter den fredelige løsninga av Sian-hendinga.

14. Ah Q er hovedpersonen i *Den sanne historia om Ah Q*, en berømt roman av den store kinesiske forfatteren Lu Hsun. Ah Q er et typisk eksempel på alle som trøster seg med å se på nederlag og tilbakeslag i det virkelige livet som moralske eller åndelige seirer.

15. I stadiet med borgerlig-demokratisk revolusjon i Kina var kommunistene enige i de grunnleggende punktene i programmet til Sun Yat-sen, og samarbeidde med han. Det betydde ikke at de var enige i den borgerlige og småborgerlige verdensanskuelsen eller det ideologiske systemet som han var talsmann for. Som fortroppen til det kinesiske proletariatet hadde de kinesiske kommunistene en helt annen verdensanskuelse eller et helt annet ideologisk system og ei helt annen teoretisk oppfatning av det nasjonale spørsmålet og andre spørsmål enn Sun Yat-sen.

16. I 1924 omorganiserte Sun Yat-sen Kuomintang. Det blei et revolusjonært forbund av flere klasser, som medlemmene av kommunistpartiet slutta seg til som enkeltpersoner. Etter at Kuomintang hadde sveket revolusjonen i 1927, gjennomførte det noe det kalte ei «partiutrensning» over hele landet. De slakta ned kommunistene og mange av sine egne folk på venstrefløya som oppriktig støtta Dr. Sun Yat-sens Tre store politiske retningslinjer. Fra da av blei Kuomintang det kontrarevolusjonære politiske partiet til storgodseierne og storborgerskapet.

17. Dette sikter til den situasjonen som blei skapt av den opportunistiske ledelsen i sentralkomiteen i partiet i første halvår av 1927.

VINN MILLIONMASSENE FOR DEN NASJONALE ENHETSFRONTEN MOT JAPAN

7. mai 1937

Kamerater! Under diskusjonene de siste dagene har dere slutta dere til rapporten min om «Oppgavene til det kinesiske kommunistpartiet i perioden med motstand mot Japan». Bare noen få kamerater har kommet med innvendinger. I avslutningstalen skal jeg drøfte disse innvendingene først, ettersom de er ganske viktige. Så skal jeg ta opp noen andre problemer.

SPØRSMÅLET OM FRED

Partiet vårt har kjempa for fred innenlands i snart to år. Etter den tredje plenumsesjonen til sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang, sa vi at vi hadde oppnådd fred, at stadiet med «kamp for fred» var over, og at den nye oppgava var å «trygge freden». Vi pekte også på at denne nye oppgava var knytta sammen med «kamp for demokrati», dvs. å trygge freden ved å kjempe for demokrati. Men noen kamerater hevder at synet vårt er uholdbart. Det betyr at de enten må komme fram til det motsatte synet eller vakle mellom dette og synet vårt. For de hevder: «Japan trekker seg tilbake¹, og Nanking vakler mer enn noen gang. Motsigelsen mellom de to landa blir svakere og motsigelsen innafør landet blir skjerpa.» Etter denne vurderinga fins det sjølsagt ikke noe nytt stadium eller noen ny oppgave. Situasjonen er den samme som i det gamle stadiet eller tilmed verre enn før. Jeg mener at dette ikke er riktig.

¹ Dette er avslutningstalen kamerat Mao Tsetung holdt på landskonferansen til Kinas Kommunistiske Parti i mai 1937.

Når vi sier at vi har oppnådd fred, mener vi ikke at freden er trygga. Tvert imot, vi har sagt at den ikke er trygga. Å få i stand fred og å trygge den er to forskjellige ting. Historia kan endre retning for ei tid, og det kan komme tilbakeslag for fredssaka på grunn av den japanske imperialismen, landssvikerne og den gruppa som er for Japan. Men det er ei kjensgjerning at vi greide å få til fred etter Sian-hendinga, og dette hadde flere årsaker (den grunnleggende krigerske politikken til Japan, innstillinga til Sovjetunionen så vel som Storbritannia, De forente stater og Frankrike til fordel for fred innenlands i Kina, presset fra det kinesiske folket, fredspolitikken til kommunistpartiet under Sian-hendinga, politikken for å få slutt på fiendskapen mellom de to regimene, uenigheten innafor borgerskapet, uenigheten innafor Kuomintang og så videre). Chiang Kai-shek kan ikke få i stand fred eller gjøre slutt på den på egen hand. For å gjøre slutt på freden, må han kjempe mot mange krefter og nærme seg de japanske imperialistene og den gruppa som er for Japan. Det er ikke tvil om at de japanske imperialistene og den gruppa som er for Japan fortsatt gjør det de kan for å forlenge borgerkrigen i Kina. Det er nettopp derfor freden ikke er trygga ennå. Sånn er situasjonen, og derfor har vi kommet fram til at vi må ta et steg framover og sette fram det nye slagordet «kjemp for demokrati» istedenfor å gå tilbake til de gamle slagorda «stans borgerkrigen» og «kjemp for fred». Dette er nemlig den eneste metoden for å trygge freden innenlands og få i gang motstandskrigen mot Japan. Hvorfor setter vi fram de tre nært beslekta slagorda «trygg freden», «kjemp for demokrati» og «gjør væpna motstand»? Svaret er at vi ønsker å drive revolusjonens hjul framover, og at situasjonen er slik at vi kan gjøre det. De som nekter for at det er et nytt stadium og ei ny oppgave, som nekter for at Kuomintang har «begynt å endre seg», og som ut fra samme logikk nekter for at alle de kreftene som har kjempa for fred det siste halvannet året, har oppnådd framgang, blir stående på stedet hvil uten å komme en eneste tomme videre.

Hvorfor vurderer disse kameratene situasjonen på en så uholdbar måte? Fordi de ikke tar utgangspunkt i det grunnleggende, men i en masse snevre og forbigående ting (Satos diplomati, Soochow-rettsaka², undertrykkinga av streiker, forflytninga av nordøstarméen mot øst³, general Yang Hu-chengs utenlandsreise⁴ og så videre). Derfor syns de det ser så dystert ut. Vi sier at Kuomintang har begynt å endre seg, og vi sier også at det ikke har endra seg helt og holdent. Det er utenkelig at den reaksjonære politikken som Kuomintang har ført de siste ti åra, skal endre

seg fullstendig uten at vi og folket gjør nye anstrengelser — flere og større anstrengelser — for å få det til. Ganske mange som går for å stå til «venstre», som ofte retter voldsomme anklager mot Kuomintang, og som under Sian-hendinga gikk inn for at vi skulle ta livet av Chiang Kai-shek og «slå oss ut gjennom Tungkuan»⁵, blir nå forbausa når slike ting som Soochow-rettsaka finner sted rett etter at vi har oppnådd fred. De spør: «Hvorfor gjør Chiang Kai-shek slike ting fortsatt?» De bør forstå at verken kommunistene eller Chiang Kai-shek er guder, at de heller ikke er isolerte enkeltpersoner, men medlemmer av et parti eller en klasse. Kommunistpartiet kan drive revolusjonen framover steg for steg, men det kan ikke få vekk alt som er galt i landet over natta. Chiang Kai-shek og Kuomintang har begynt å endre seg, men den mørke som har samla seg opp de siste ti åra, kommer helt sikkert ikke til å bli fjerna raskt hvis ikke hele folket setter mye inn på det. Vi står fast på at utviklinga går mot fred, demokrati og motstand, men dette innebærer ikke at det som var ille før — borgerkrigen, diktaturet og ikke-motstanden — blir feid vekk uten anstrengelser. Det er bare kamp og hardt arbeid, og dét gjennom en lang periode, som kan få vekk det som er ille, den gamle mørke, og hindre tilbakeslag eller til og med tilbakegang for revolusjonen.

«De er oppsatt på å ødelegge oss.» Det er helt sant, de prøver alltid å ødelegge oss. Jeg innrømmer fullt ut at denne vurderinga er riktig. Den som ikke oppfatter dette, må sannelig sove tungt. Men spørsmålet er om de har endra metodene for å ødelegge oss. Jeg trur de har det. Det har skjedd ei endring fra krig og nedslakting til reformer og svik, fra ei hard til ei mild linje, fra ei militær til ei politisk linje. Hvorfor har de endra linje? Borgerskapet og Kuomintang står overfor den japanske imperialismen. Derfor er de for tida nødt til å prøve å få proletariatet til forbundsfelle, akkurat som vi prøver å få borgerskapet til forbundsfelle. Vi må ta utgangspunkt i dette når vi vurderer spørsmålet. På det internasjonale planet har den franske regjeringa av liknende grunner endra politikken sin overfor Sovjetunionen fra fiendskap til forbund⁶. Den innenrikspolitiske oppgava vår har endra seg fra å være ei militær til å bli ei politisk oppgave. Vi for vår del trenger ikke sammensvergelses eller intriger. Målet vårt er å forene oss med alle medlemmer av borgerskapet og Kuomintang som går inn for motstand, til felles innsats for å slå den japanske imperialismen.

SPØRSMÅLET OM DEMOKRATI

«Det er galt å legge vekt på demokrati. Vi må bare legge vekt på motstand mot Japan. Uten direkte aksjon mot Japan kan det ikke bli noen bevegelse for demokrati. Flertallet av folket vil bare ha motstand mot Japan, ikke demokrati, og det som trengs er en ny 9. desember-bevegelse⁷.»

La meg først få stille noen spørsmål. Kan en si at det flertallet av folket ønska seg i det forrige stadiet (dvs. fra 9. desember-bevegelsen i 1935 til den tredje plenums-sesjonen i Kuomintangs sentraleksekutivkomite i februar 1937) bare var motstand mot Japan og ikke fred innenlands? Var det galt å legge vekt på fred innenlands den gangen? Var det umulig å få i stand en bevegelse for fred innenlands uten direkte aksjon mot Japan? (Sian-hendinga og den tredje plenums-sesjonen i Kuomintangs sentraleksekutivkomite kom etter at det var slutt på motstanden i Suiyuan. I dag fins det heller ikke noe som svarer til motstanden i Suiyuan eller 9. desember-bevegelsen.) Alle visste at vi måtte ha fred innenlands for å kunne gjøre motstand mot Japan, at det ikke kunne bli noen motstand mot Japan uten fred innenlands, og at fred innenlands var et vilkår for motstand. I det forrige stadiet (fra 9. desember-bevegelsen til den tredje plenums-sesjonen i Kuomintangs sentraleksekutivkomite) var alle direkte eller indirekte aksjoner mot den japanske aggresjonen retta inn på kampen for fred innenlands. Det var nemlig nøkkelleddet den gangen, det aller viktigste i bevegelsen mot Japan.

På samme vis er demokratiet det viktigste for motstand mot Japan i dag, i det nye stadiet. Å arbeide for demokrati er å arbeide for motstand mot Japan. Motstand og demokrati er gjensidig avhengig av hverandre, akkurat som motstand og fred innenlands og demokrati og fred innenlands er det. Demokrati er en garanti for motstand, mens motstand kan skape gunstige vilkår for å utvikle bevegelsen for demokrati.

Vi håper at det blir mange direkte og indirekte kamper mot Japan i det nye stadiet, og det blir det helt sikkert. Det kommer til å gi motstandskrigen et puff framover, og være til stor hjelp for bevegelsen for demokrati. Men kjernen og det vesentlige i den revolusjonære oppgava historia har pålagt oss, er kampen for demokrati. Er det da galt å stadig legge vekta på demokrati? Jeg trur ikke det.

«Japan trekker seg tilbake, Storbritannia og Japan er faktisk stemt

for å komme fram til et kompromiss, og Nanking vakler mer enn noen gang.» Denne unødige engstelsen springer ut av manglende kjennskap til lovene for den historiske utviklinga. Hvis det blei revolusjon i Japan, og Japan virkelig trakk seg ut av Kina, ville det være til hjelp for den kinesiske revolusjonen. Det ville være akkurat det vi ønsker oss. Det ville bety begynnelsen til sammenbruddet for den internasjonale aggresjonsfronten. Ville det være noe rom for engstelse da? Men i virkeligheten er det ikke det som skjer. Satos diplomatiske trekk er forberedelser til en storkrig, og vi står foran en storkrig. Storbritannia kommer ingen veg med den vaklende politikken sin, interessemotsetningene med Japan borger for det. Dersom Nanking-regjeringa vakler i lange tider, kommer den til å bli hele nasjonens fiende. Ut fra egne interesser kan den ikke fortsette med å vakle. En midlertidig tilbakegang kan ikke endre den allmenne loven for historia. Derfor bør en ikke nekte for at dette er et nytt stadium, eller at det er nødvendig å stille oppgava med kamp for demokrati. Dessuten er slagordet om demokrati på sin plass uansett. For det er klart for alle at det kinesiske folket har altfor lite demokrati, og ikke for mye. Kjensgjerningene viser også at vi kommer et steg nærmere motstanden når vi slår fast at vi er i et nytt stadium, og stiller oss som oppgave å kjempe for demokrati. Det har skjedd mye. La oss ikke stille klokka tilbake!

«Hvorfor legger vi så stor vekt på ei nasjonalforsamling?» Fordi det er noe som kan virke inn på alle sider av livet, fordi det er brua fra reaksjonært diktatur til demokrati, fordi det er viktig for forsvaret av landet, og fordi det er en lovlig institusjon. Mange kamerater har foreslått at vi skal ta tilbake Øst-Hopei og Nord-Chahar, bekjempe smugling⁸, gå mot «økonomisk samarbeid»⁹ osv. De har helt rett. Men dette utfyller kampen for demokrati og ei nasjonalforsamling, og er ikke på noe vis i strid med den. Det viktigste er fortsatt nasjonalforsamlinga og frihet for folket.

Den daglige kampen mot Japan og folkets kamp for bedre levekår må være knytta sammen med bevegelsen for demokrati. Dette er riktig, og ingen kan si mot det. Likevel er demokrati og frihet det sentrale og vesentlige i dette stadiet.

SPØRSMÅLET OM FRAMTIDA FOR REVOLUSJONEN

Noen kamerater har reist dette spørsmålet. Her kan jeg bare gi et kort svar.

Når en skriver en artikkel, kan en ikke skrive den andre halvparten før den første halvparten er ferdig. Besluttosom ledelse av den demokratiske revolusjonen er vilkåret for at sosialismen skal seire. Vi kjemper for sosialismen. Slik sett skiller vi oss fra dem som bare er for de revolusjonære Folkets tre prinsipper. Det vi gjør i dag er retta inn på dette store framtidsmålet. Mister vi målet av syne, slutter vi å være kommunister. Men vi slutter også å være kommunister om vi trapper ned innsatsen i dag.

Vi er talsmenn for teorien om revolusjonens overgang¹⁰, vi er for at den demokratiske revolusjonen skal gå over til en sosialistisk revolusjon. Under slagordet om en demokratisk republikk kommer den demokratiske revolusjonen til å utvikle seg gjennom flere stadier. Endringa fra overtak for borgerskapet til overtak for proletariatet blir en lang prosess med kamp, en kamp om ledelsen. Det som kommer til å avgjøre om denne kampen skal føre fram, er kommunistpartiets arbeid med å heve det politiske bevissthetsnivået og organisere proletariatet, bøndene og småborgerskapet i byene.

Bøndene er pålitelige forbundsfeller for proletariatet, og nest etter dem kommer småborgerskapet i byene. Derimot kommer borgerskapet til å kjempe med oss om ledelsen.

Vi må stole på massenes styrke og føre en riktig politikk for å overvinne vaklinga og mangelen på revolusjonær fasthet i borgerskapet. Ellers får borgerskapet overtaket.

Vi foretrekker en ublodig overgang, og det må vi arbeide for. Men det er massenes styrke som avgjør hva som skal skje.

Vi er talsmenn for teorien om revolusjonens overgang. Vi er ikke tilhengere av den trotskistiske teorien om «den permanente revolusjonen»¹¹. Vi er for å nå fram til sosialismen ved å gå gjennom alle de nødvendige stadiene av den demokratiske republikken. Vi er mot halehengspolitikk, men vi er også mot eventyrpolitikk og utålmodighet.

Det er trotskisme å nekte borgerskapet å være med i revolusjonen ut fra at de bare kan være med midlertidig, og framstille forbundet med

den delen av borgerskapet som er mot Japan (i et halvkolonialt land) som kapitulasjonisme. Vi kan ikke være enige i dette. I dag er et slikt forbund i virkeligheten ei nødvendig bru på vegen til sosialismen.

SPØRSMÅLET OM KADRENE

For å lede en stor revolusjon trengs det et stort parti og mange førsteklasses kadrer. I Kina, som har et folketall på 450 millioner, er det umulig å gjennomføre den store revolusjonen vår — en revolusjon uten like i historia — dersom ledelsen består av ei lita, snever gruppe, og dersom partilederne og kadrene er smålige, kortsynte og udugelige. Det kinesiske kommunistpartiet har vært et stort parti lenge, og det er fortsatt stort til tross for tapa under perioden med reaksjon. Det har mange gode ledere og kadrer, men ennå ikke mange nok. Partiorganisasjonene våre må bli utbredd over hele landet. Vi må målbevisst lære opp titusenvis av kadrer og hundrevis av førsteklasses ledere. Dette må være kadrer og ledere som har god greie på marxismen-leninismen, er politisk vid-synte, dyktige til å arbeide, fulle av offervilje, i stand til å løse problemer på egen hand, urokkelige når de står midt oppi vansker, og som tjener nasjonen, klassen og partiet trufast og hengivent. Partiet opprettholder banda til medlemmene og massene ved å støtte seg på disse kadrene og lederne. Ved å støtte seg på den faste ledelsen massene får av disse kadrene og lederne, kan partiet klare å slå fienden. Slike kadrer og ledere må være fri for egoisme, individualistisk heltemot, sjølskryt, lat-skap, passivitet og sekterisk hovmod, og de må være uegennyttige helter for nasjonen og klassen. Dette er de egenskapene og den arbeidsstilen vi krever av medlemmene, kadrene og lederne i partiet vårt. Dette er den åndelige arven vi har fått fra titusenvis av medlemmer, tusenvis av kadrer og dusinvis av førsteklasses ledere som har gitt livet sitt for saka. Vi bør uten tvil tilegne oss disse egenskapene, bli flinkere til å omforme oss sjøl, og heve oss sjøl opp på et høyere revolusjonært nivå. Men sjøl dette er ikke nok. Vi må også se det som vår plikt å oppdage mange flere nye kadrer og ledere i partiet og landet. Revolusjonen vår er avhengig av kadrer. Som Stalin sa: «Kadrene avgjør alt»¹².

SPØRSMÅLET OM DEMOKRATI I PARTIET

For å nå dette målet er det nødvendig å ha demokrati i partiet. Hvis vi skal gjøre partiet sterkt, må vi praktisere demokratisk sentralisme for å oppmuntre initiativet til alle medlemmene. Det var mer sentralisme i perioden med reaksjon og borgerkrig. I den nye perioden må sentralismen være nært knytta til demokratiet. La oss bruke demokratiet til å gi initiativet i hele partiet fritt spillerom. La oss gi rom for initiativet til alle medlemmene i partiet. På den måten kan vi lære opp mange nye kadrer, utrydde restene av sekterismen og skape en enhet fast som stål i hele partiet.

ENHET PÅ KONFERANSEN OG I HELE PARTIET

Den uenigheten i politiske spørsmål som har kommet fram på denne konferansen, er blitt rydda unna, og vi har nådd fram til enighet etter at vi har forklart hva vi mener. Den tidligere uenigheten mellom linja til sentralkomiteen og tilbaketrekkingslinja som blei gjennomført under ledelse av visse kamerater, er også overvunnet¹³. Dette viser at partiet vårt er svært fast forent. Denne enheten er det viktigste grunnlaget for den nasjonale og demokratiske revolusjonen som foregår nå. For vi kan bare oppnå enhet i hele klassen og hele nasjonen dersom det er enhet i kommunistpartiet. Og vi kan bare slå fienden og gjennomføre den nasjonale og demokratiske revolusjonen hvis vi har enhet i hele klassen og hele nasjonen.

VINN MILLIONMASSENE FOR DEN NASJONALE ENHETSFRONTEN MOT JAPAN

Målet med den riktige politiske linja og den faste enheten vår er å vinne millionmassene for den nasjonale enhetsfronten mot Japan. De breie massene av proletariatet, bøndene og småborgerskapet i byene trenger

propaganda-, agitasjons- og organisasjonsarbeidet vårt. Vi må også gjøre en større innsats for å opprette et forbund med de delene av borgerskapet som er mot Japan. Det trengs innsats, langvarig og iherdig innsats, utrøttelig og hard, tålmodig og omhyggelig innsats for å gjøre partiets politikk til massenes politikk. Uten slik innsats oppnår vi ingenting. Det er ikke mulig å opprette og konsolidere den nasjonale enhetsfronten mot Japan, gjennomføre oppgava til denne fronten, og grunnlegge en demokratisk republikk i Kina uten en slik innsats for å vinne massene. Dersom vi klarer å få millioner på millioner av massene under vår ledelse ved hjelp av denne innsatsen, kan vi fullføre den revolusjonære oppgava vår raskt. Ved hjelp av slike anstrengelser kommer vi helt sikkert til å styrte den japanske imperialismen og oppnå full frigjøring for nasjonen og samfunnet.

NOTER

1. I ei tid etter Sian-hendinga viste de japanske imperialistene ei forsonlig holdning for å få Kuomintang-myndighetene til å bryte freden innenlands, som holdt på å bli gjenopprettet, og for å splitte den nasjonale enhetsfronten mot Japan, som tok form på den tida. De fikk den falske autonome regjeringa i Indre Mongolia, som sto under japansk kontroll, til å sende to åpne telegrammer, ett i desember 1936, og ett til i mars 1937. Der forplikta den seg til truskap mot Kuomintang-regjeringa i Nanking. Og sjølve den japanske utenriksministeren Sato gjorde åpent tilnærmelser til Chiang Kai-shek. Han kom med ei utspekulert erklæring om at Japan ville bedre forbindelsene sine med Kina og hjelpe Kina til å forene seg politisk og bygge opp økonomien. Dessuten sendte Japan ei såkalt økonomisk studiegruppe, som blei leda av den japanske finansmagnaten Kenji Kodama. Påskuddet var å skulle hjelpe Kina til å «fullføre organiseringa av en moderne stat». Disse aggresjonsplanene blei kjent som «Satos diplomati». De som blei ført bak lyset av narrespillet til de japanske imperialistene, kalte dette «japansk tilbaketrekking».

2. I april 1937 blei Shen Chun-ju og seks andre ledere for Bevegelsen for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen stilt for Kuomintangs øverste domstol i Soochow. De var blitt arrestert i Shanghai i november 1936. Anklagen gikk ut på at de hadde «satt republikken i fare». Dette var den vanlige oppdikta tiltalen som de reaksjonære Kuomintang-myndighetene brukte for å brennemerke alle patriotiske bevegelser.

3. Før Sian-hendinga var nordøstarméen stasjonert på grensa mellom Shensi- og Kansu-provinsen. Da sto den i direkte kontakt med rødehæren i Nord-Shensi. Den blei sterkt påvirket av rødehæren, og satte i verk kuppet i Sian. I mars 1937 blei nordøstarméen tvunget til å marsjere østover til Honan- og Anhwei-provinsen. Dette trekket gjorde de reaksjonære

re i Kuomintang for å bryte kontakten mellom nordøstarméen og rødehæren, og for å så misnøye i rekkene til nordøstarméen.

4. General Yang Hu-cheng var en militær leder i Nordvest-Kina. Han satte i verk Sian-hendinga sammen med Chang Hsueh-liang. Ettersom de var hovedpersonene i denne hendinga, blei etternavna kopla sammen på folkemunne til «Chang-Yang». Da Chiang Kai-shek blei løslatt, fulgte Chang han til Nanking og blei arrestert øyeblikkelig. I april 1937 blei Yang også avsatt fra stillinga si av de reaksjonære i Kuomintang, og tvunget til å reise til utlandet. Da motstandskrigen begynte, kom Yang tilbake til Kina. Han ville kjempe mot Japan, men oppnådde bare å bli internert på livstid av Chiang Kai-shek. I september 1949 trengte Folkets frigjøringshær fram mot Chungking. Da sørga Kuomintang for at Yang blei myrda i en konsentrasjonsleir.

5. Tungkuan er et strategisk viktig pass på grensa mellom Shensi, Honan og Shansi. Da Sian-hendinga fant sted, var Kuomintang-styrkene stort sett forlagt øst for dette passet. Visse folk i partiet som gikk for å stå til «venstre», som for eksempel Chang Kuo-tao, ivra for at rødehæren skulle «slå seg ut gjennom Tungkuan». Dette innebar at den røde hæren skulle sette i verk en offensiv mot Kuomintang-troppene. Dette forslaget sto i strid med sentralkomiteens linje for å løse Sian-hendinga på fredelig vis.

6. I lang tid etter Oktoberrevolusjonen førte de franske imperialistene en fiendtlig politikk overfor Sovjetunionen. Fra 1918 til 1920 deltok den franske regjeringa aktivt i den væpna intervensjonen som 14 makter satte i verk mot Sovjetunionen. Den fortsatte med den reaksjonære politikken for å isolere Sovjetunionen, sjøl etter at intervensjonen slo feil. Først i mai 1935 slutta Frankrike en avtale om gjensidig hjelp med Sovjetunionen. Grunnen til at denne avtalen kom i stand, var virkninga Sovjetunionens fredspolitik hadde på det franske folket og truselen fra de tyske fascistene. Men den reaksjonære franske regjeringa overholdt ikke denne avtalen.

7. Dette var den patriotiske studentdemonstrasjonen i Peking 9. desember 1935, som var leda av det kinesiske kommunistpartiet. Bevegelsen krevde slutt på borgerkrigen og væpna motstand mot Japan. Den vant støtte over hele landet.

8. Smuglinga av japanske varer inn i Kina.

9. Dette viser til det såkalte økonomiske samarbeidet mellom Kina og Japan.

10. Se Marx og Engels, *Det kommunistiske partis manifest* (1848), del 4, Forlaget Oktober 1971. Lenin, «To slags taktikk for sosialdemokratiet i den demokratiske revolusjonen» (1905), del 12 og 13, *Utvählte verker i 12 bind*, Forlaget Oktober 1979, bind 4 og *Sovjetunionens Kommunistiske Partis (bolsjevikenes) historie, kort framstilling* (1938), kapittel 3, avsnitt 3, Forlaget Oktober 1974, s. 66—80.

11. Se Stalin, «Om leninismens grunnlag» (1924), del 3, «Oktoberrevolusjonen og de russiske kommunisters taktikk» (1924), del 2 og «Om spørsmålene i leninismen» (1926), del 3 i *Spørsmål i leninismen*, Forlaget Oktober 1976, s. 7—79, s. 80—106 og s. 107—155.

12. Se Stalin, «Tale på Kreml til avgangskandidatene ved akademiene for den Røde armé», mai 1935, der han sa: «... menneskene, kadrene er det mest verdifulle og avgjørende

av alle de verdifulle kapitalene som fins i verden. En må forstå at 'kadrene avgjør alt' slik som forholda er hos oss nå.» — samme sted s. 493.

13. Dette var uenigheten mellom linja til partiets sentralkomite og Chang Kuo-taos tilbaketrekkelinje i 1935—36. Se «Om taktikken mot den japanske imperialismen», note 22, s. 176 i denne boka. Når han sa at «Den tidligere uenigheten . . . er . . . overvunnet», sikta kamerat Mao Tsetung til at rødehærens fjerde frontarmé hadde slutta seg til den sentrale røde arméen. Seinere sveik Chang Kuo-tao partiet åpent og gikk over til kontrarevolusjonen. Dette var ei handling fra en enkelt forræder og ikke lenger et spørsmål om uenighet om partilinja.

OM PRAKSIS

OM FORHOLDET MELLOM KUNNSKAP OG PRAKSIS, MELLOM VITEN OG HANDLING

Juli 1937

Materialismen før Marx undersøkte kunnskapsproblemet uten å ta omsyn til at menneskene lever sammen i samfunn, og uten å ta omsyn til hvordan menneskeheten har utvikla seg historisk. Derfor var den ute av stand til å forstå at kunnskap er avhengig av samfunnsmessig praksis, det vil si at kunnskap er avhengig av produksjonen og klassekampen.

Marxistene ser framfor alt menneskenes virksomhet i produksjonen som den mest grunnleggende praktiske virksomheten, den som er avgjørende for all annen virksomhet. Menneskenes kunnskaper er først og fremst avhengige av at de er virksomme i den materielle produksjonen. Gjennom denne virksomheten begynner de litt etter litt å forstå naturen slik den ter seg, de egenskapene naturen har og de lovene som styrer den, og forholde mellom seg sjøl og naturen. Gjennom virksomheten i produksjonen begynner menneskene også litt etter litt å forstå, i større eller mindre grad, visse forhold som fins mellom menneskene. De kan ikke skaffe seg noen av disse kunnskapene på annen måte enn ved virk-

Før var det ei rekke kamerater i partiet vårt som var dogmatikere, og som i lang tid forkasta erfaringene fra den kinesiske revolusjonen. De nektet for at det var sant at «marxismen ikke er et dogme, men ei rettleiing til handling», og overvelda folk med løsrevne ord og uttrykk fra marxistiske verker. Det var også ei rekke kamerater som var empirister. I lang tid holdt de seg bare til sine egne ufullstendige erfaringer, og forsto ikke hvor viktig teorien er for revolusjonær praksis. De så ikke på revolusjonen som en helhet. De arbeidet flittig, men i blinde. De feilaktige ideene hos disse to typene kamerater, og særlig hos dogmatikerne, førte til veldige tap for den kinesiske revolusjonen fra 1931 til 1934. Likevel

somhet i produksjonen. I et klasseløst samfunn gjør alle mennesker, som samfunnsmedlemmer, en felles innsats sammen med de andre samfunnsmedlemmene. De går inn i bestemte produksjonsforhold sammen, og er med i produksjonen for å dekke menneskenes materielle behov. I alle klassesamfunn går medlemmene av de forskjellige samfunnsklassene også inn i bestemte produksjonsforhold på forskjellige måter og er med i produksjonen for å dekke materielle behov. Dette er den viktigste kilden som menneskelig kunnskap utvikler seg fra.

Menneskenes samfunnsmessige praksis er ikke innskrenka til virksomhet i produksjonen. Den tar mange andre former — klassekamp, politisk liv, vitenskapelig og kunstnerisk virksomhet. Kort sagt, som samfunnsmedlemmer er menneskene med på alle områder av det praktiske livet i samfunnet. Dermed får menneskene i forskjellig grad kunnskap om de forskjellige forholda mellom mennesker, ikke bare gjennom det materielle livet, men også gjennom det politiske og kulturelle livet (begge deler er nært knytta til det materielle livet). Av disse andre formene for samfunnsmessig praksis har særlig klassekampen i alle ulike former djuptgripende innflytelse på utviklinga av menneskenes kunnskaper. I et klassesamfunn lever alle som medlemmer av en særskilt klasse, og all slags tenkning, uten unntak, har klassestempel.

Marxistene hevder at virksomheten i produksjonen i menneskesamfunnet utvikler seg steg for steg fra et lavere til et høyere nivå, og at menneskenes kunnskaper om naturen og samfunnet derfor også utvikler seg steg for steg fra et lavere til et høyere nivå. Det vil si fra det overflatiske til det djupe, fra ensidig til mangesidig. I en svært lang periode i historia har menneskene bare hatt mulighet til å forstå samfunnets historie på en ensidig måte. Det skyldes for det første at herskerklassene med sine fordommer alltid har forvrengt historia, og for det andre at omfanget av produksjonen var så lite at det begrensa menneskenes horisont. Det var først da det moderne proletariatet oppsto sammen med

greide dogmatikerne, som ga seg ut for å være marxister, å forvirre svært mange kamerater. «Om praksis» blei skrevet for å avsløre de subjektivistiske feilene i form av dogmatisme og empirisme i partiet, og særlig de dogmatiske feilene, ut fra den marxistiske kunnskapsteorien. Artikkelen blei kalt «Om praksis» fordi hovedvekta blei lagt på å avsløre den dogmatiske forma for subjektivism, som nedvurderer praksis. Kamerat Mao Tsetung la fram ideene i dette arbeidet i ei forelesning på Den anti-japanske militære og politiske høghskolen i Yen-an.

veldige produktivkrefter (storindustri) at mennesket blei i stand til å forstå samfunnsutviklinga på en omfattende og historisk måte, og omforme denne kunnskapen til en vitenskap, den marxistiske vitenskapen.

Marxistene hevder at menneskenes samfunnsmessige praksis er det eneste kriteriet på om kunnskapene deres om verden utafor dem sjøl er sann. Det som skjer i virkeligheten, er at menneskenes kunnskaper først blir stadfesta når de oppnår de resultatene de hadde venta seg i den samfunnsmessige praksisen (materiell produksjon, klassekamp eller vitenskapelige eksperimenter). Hvis menneskene vil ha framgang i arbeidet sitt, det vil si oppnå de resultatene de venter seg, må de sørge for at ideene samsvarer med lovene for den objektive verden utafor dem sjøl. Hvis ideene ikke samsvarer med virkeligheten, kommer de til å mislykkes i praksis. Etter at de mislykkes, trekker de lærdommer av det og retter på ideene, slik at ideene skal svare til lovene for verden utafor dem sjøl. Slik kan de snu nederlag til framgang. Det er dette som er meninga med uttrykkene «nederlag er mor til framgang» og «av skade blir en klok». Den dialektisk-materialistiske kunnskapsteorien setter praksis i første rekke. Den hevder at menneskelig kunnskap ikke på noen måte kan skilles fra praksis. Den tilbakeviser alle de feilaktige teoriene som nekter for at praksis er viktig eller skiller kunnskap fra praksis. Lenin sa: «*Praksis står over (teoretisk) kunnskap*, for den kan rose seg av å være ikke bare allmenngyldig, men også umiddelbart virkelig.»¹ Den marxistiske filosofien, den dialektiske materialismen, har to framtreddende kjennetegn. Det ene er klassekarakteren: Den erklærer åpent at den dialektiske materialismen tjener proletariatet. Det andre er at den har praktisk karakter: Den understreker at teorien avhenger av praksis, at teorien bygger på praksis og i sin tur tjener praksis. Det er ikke subjektive følelser, men objektive resultater i samfunnsmessig praksis, som avgjør om kunnskap eller teorier er sanne. Bare samfunnsmessig praksis kan være kriteriet på sannhet. Praksis som standpunkt er det første og grunnleggende standpunktet i den dialektisk-materialistiske kunnskapsteorien.²

Men hvordan oppstår så den menneskelige kunnskapen fra praksis, og hvordan tjener den praksis i neste omgang? Dette blir klart hvis vi ser på kunnskapens utviklingsprosess.

I denne prosessen som praksis er, ser menneskene først bare hvordan ting ter seg, de enkelte sidene og den ytre sammenhengen mellom tingene. Ta for eksempel noen som kommer utafra til Yenan på studietur. De første par dagene ser de hvordan byen ligger, og gatene og husa i byen. De mø-

ter mye folk, går på mottakelser, kveldssammenkomster og masse møter, hører forskjellig slags prat og leser forskjellige dokumenter. Alt dette er tingene slik de ter seg, de enkelte sidene ved dem og den ytre sammenhengen mellom dem. Dette kalles det sansende stadiet av erkjennelsen, nemlig stadiet med sanseoppfatninger og inntrykk. Det vil si at disse forskjellige tingene i Yen-an påvirker sanseorganene til medlemmene av studiegruppa, framkaller sanseoppfatninger og fører til at det oppstår mange inntrykk i hjernene deres sammen med ei grov skisse av den ytre sammenhengen mellom disse inntrykka: Dette er det første stadiet i erkjennelsen. På dette stadiet kan menneskene ennå ikke danne begreper, som går djupere, eller trekke logiske slutninger.

Etter som den samfunnsmessige praksisen fortsetter, blir de tingene som fører til menneskenes sanseoppfatninger og inntrykk gjentatt mange ganger i løpet av praksisen. Så skjer det ei plutselig endring (sprang) i hjernen i erkjennelsesprosessen, og det blir danna begreper. Begreper gjenspeiler ikke lenger bare tingene slik de ter seg, de enkelte sidene ved dem og den ytre sammenhengen mellom dem. De griper det vesentlige, helheten og den indre sammenhengen mellom tingene. Det er ikke bare et kvantitativt, men også et kvalitativt skille mellom begreper og sanseoppfatninger. Når en går videre og bruker metoden med å bedømme og utlede, kan en trekke logiske slutninger. Uttrykket «rynk panna så kommer du på en krigslist» i *San Kuo Yen Yi*³, eller i dagligtalen, «la meg tenke over det», viser til at menneskene bruker begreper i hjernen til å bedømme og utlede ting. Dette er det andre stadiet i erkjennelsen. Når medlemmene av studiegruppa har samla forskjellige opplysninger og dessuten har «tenkt over dem», er de i stand til å felle den dommen at «kommunistpartiets politikk for den nasjonale enhetsfronten mot Japan er gjennomført, ærlig og oppriktig». Dersom de også har et oppriktig ønske om enhet for å berge nasjonen, kan de gå et steg videre fra denne bedømmelsen og trekke denne slutninga: «Den nasjonale enhetsfronten mot Japan kan vinne fram.» Dette stadiet med å danne begreper, bedømme og utlede er det viktigste stadiet i hele prosessen med å få kunnskap om en ting. Det er stadiet med rasjonell kunnskap. Kunnskaps virkelige oppgave er å gå fra sansing til tenkning, å nå fram til forståelse av de indre motsigelsene i objektive ting steg for steg, å forstå hvilke lover som gjelder for dem og den indre sammenhengen mellom en prosess og en annen, det vil si å nå fram til logisk kunnskap. La oss gjenta: Logisk kunnskap skiller seg fra sansemessig kunnskap ved at sanse-

messig kunnskap holder seg til de enkelte sidene ved ting, hvordan de ter seg og den ytre sammenhengen mellom dem. Men den logiske kunnskapen tar et kjempesteg framover og når fram til helheten, det vesentlige og den indre sammenhengen mellom ting og avdekker de indre motsigelsene i verden omkring oss. Derfor er den logiske kunnskapen i stand til å gripe tak i utviklinga av verden omkring oss som helhet, den indre sammenhengen mellom alle sidene ved den.

Den dialektisk-materialistiske teorien om kunnskapens utviklingsprosess, som bygger på praksis og går fra overflata til djupet, blei ikke utarbeidd av noen før marxismen oppsto. Den marxistiske materialismen løste dette problemet riktig for første gang: Den har påvist både materialistisk og dialektisk hvordan erkjennelsesbevegelsen stadig går djupere. Ved denne bevegelsen går menneskene i samfunnet framover fra sansemessig kunnskap til logisk kunnskap i en innfløkt praksis som stadig gjentar seg i produksjon og klassekamp. Lenin sa: «Abstraksjon av *materien*, av en *naturlov*, abstraksjonen av *verdi* osv., kort sagt *alle* vitenskapelige (riktige, alvorlige, ikke meningsløse) abstraksjoner, gjenspeiler naturen djupere, sannere og mer *fullstendig*.»⁴ Marxismen-leninismen hevder at hvert av de to stadiene i erkjennelsesprosessen har sine egne kjennetegn. Kunnskap framtrer som sansemessig på det lavere stadiet og logisk på det høyere stadiet, men begge er stadier i en helhetlig erkjennelsesprosess. Det sansemessige og det rasjonelle er kvalitativt forskjellig, men de er ikke skilt fra hverandre. De forener seg på praksisens grunnlag. Praksis beviser at det som vi oppfatter med sansene ikke kan bli forstått med en gang, og at bare det vi forstår kan bli oppfatta djupere. Sansing løser bare problemet med hvordan ting ter seg. Bare teori kan løse problemet om hva som er det vesentlige. Når en skal løse disse to problemene, kan en ikke skille det det minste fra praksis. Den som vil få kjennskap til en ting, kan ikke gjøre det på noen annen måte enn ved å komme i kontakt med den, det vil si å leve (praktisere) i omgivelsene til tingen. I det føydale samfunnet var det umulig å kjenne love-
ne for det kapitalistiske samfunnet på forhånd. For kapitalismen hadde ikke oppstått ennå. Den praksisen som skulle til, mangla. Marxismen kunne bare oppstå som produkt av det kapitalistiske samfunnet. I epoken med frikonkurransekapitalisme kunne ikke Marx på forhånd ha konkret kjennskap til visse lover som er særegne for den imperialistiske epoken. For imperialismen, det siste stadiet i kapitalismen, hadde ikke oppstått ennå, og den praksisen som skulle til, mangla. Først Lenin og

Stalin kunne ta på seg denne oppgava. Når vi ser bort fra at de var geniale, var årsaka til at Marx, Engels, Lenin og Stalin kunne utarbeide teoriene sine, i hovedsak at de sjøl var med i klassekampen og dreiv vitenskapelige eksperimenter på si tid. Uten dette vilkåret kunne ikke noe geni ha lykket. Uttrykket: «Den lærde veit alt om alt i hele verden uten å gå utafor døra» var bare tomt snakk før i tida, da teknologien ikke var utvikla. Dette uttrykket kan gjelde i vår tid med utvikla teknologi. Men de som virkelig har personlig kunnskap, er alle de menneskene over hele verden som driver praksis. Og det er først når de har fått «vite» noe gjennom praksis, og når kunnskapen deres har nådd fram til «den lærde» gjennom det skrevne ord og tekniske hjelpemidler, at «den lærde» indirekte kan «vite alt om alt i hele verden». Dersom du vil ha kjennskap til en bestemt ting eller ei bestemt gruppe av ting direkte, må du være med sjøl i den praktiske kampen for å forandre virkeligheten, for å forandre den tingen eller den gruppa av ting. Det er bare slik du kan komme i kontakt med tingene slik de ter seg. Bare ved å være med sjøl i den praktiske kampen for å forandre virkeligheten, kan du avdekke det vesentlige ved den tingen eller gruppa av ting og forstå dem. Dette er vegen til kunnskap. I virkeligheten går alle den vegen, sjøl om noen som bevisst forvrenger sannheten, hevder det motsatte. Den latterligste personen i verden er «allviteren» som snapper opp litt tilfeldig og overflatisk kunnskap, og utroper seg sjøl til «verdens fremste autoritet». Dette viser bare at han har feilvurdert seg sjøl. Kunnskap er et spørsmål om vitenskap, og ikke den minste uærlighet eller sjøltilfredshet er til-latt. Det som trengs er avgjort det motsatte — ærlighet og beskjedenhets. Hvis du vil ha kunnskap, må du være med i praksisen for å forandre virkeligheten. Hvis du vil vite hvordan ei pære smaker, må du forandre pæra ved å spise den sjøl. Hvis du vil ha kjennskap til hvordan atomet er oppbygd og hvilke egenskaper det har, må du gjøre fysiske og kjemiske eksperimenter for å endre atomet. Hvis du vil ha kjennskap til teorien og metodene for revolusjonen, må du være med i revolusjonen. All ekte kunnskap springer ut fra direkte erfaring. Men ingen kan ha direkte erfaring med alt. I virkeligheten kommer det meste av kunnskapene våre fra indirekte erfaring, for eksempel all kunnskap fra tidligere tider og fremmede land. For forfedrene våre og for utlendinger var — eller er — slike kunnskaper et spørsmål om direkte erfaring. Disse kunnskapene er pålitelige dersom kravet om «vitenskapelig abstraksjon» som Lenin snakka om, blei — eller blir — oppfylt i den direkte erfaringa deres, og

dersom den objektive virkeligheten er vitenskapelig gjenspeilt. Ellers er de ikke pålitelige. Derfor består menneskenes kunnskaper bare av to deler, den som kommer fra direkte erfaring og den som kommer fra indirekte erfaring. Videre er det som er indirekte erfaring for meg, direkte erfaring for andre. Sett under ett kan altså ikke kunnskap av noe slag skilles fra direkte erfaring. All kunnskap springer ut av at menneskene sanser den objektive verden utafor seg sjøl gjennom de fysiske sanseorganene sine. Den som nekter for dette, den som nekter for at all kunnskap springer ut fra direkte erfaring, eller nekter for at en må være med sjøl i den praksisen som forandrer virkeligheten, er ikke materialist. Det er derfor «allviteren» er latterlig. Et gammelt kinesisk ordtak sier: «Hvordan kan du fange tigerunger uten å gå inn i tigerens hule?» Dette ordtaket gjelder for menneskenes praksis, og det gjelder også for kunnskapsteorien. Det kan ikke finnes kunnskap løsrevet fra praksis.

For å klargjøre den dialektisk-materialistiske erkjennelsesbevegelsen som oppstår på grunnlag av den praksisen som forandrer virkeligheten — for å klargjøre hvordan erkjennelsesbevegelsen gradvis går dypere — skal vi gi noen flere konkrete eksempler.

Når det gjelder kunnskap om det kapitalistiske samfunnet, var proletariatet bare i det sansende stadiet av erkjennelsen i den første perioden av praksisen sin, perioden med maskinknusing og spontan kamp. Proletariatet kjente bare noen av sidene og den ytre sammenhengen mellom kapitalismen slik den tedde-seg. Da var proletariatet fortsatt en «klasse i seg sjøl». Men da det nådde fram til den andre perioden av praksisen sin, perioden med bevisste og organiserte økonomiske og politiske kamper, blei proletariatet i stand til å forstå det vesentlige ved det kapitalistiske samfunnet, utbytingsforholda mellom samfunnsklassene og si egen historiske oppgave. Proletariatet kunne forstå dette fordi det hadde sin egen praksis, og erfaring fra langvarig kamp. Det var Marx og Engels som oppsummerte vitenskapelig denne erfaringa i all sin bredde, og skapte den marxistiske teorien som tjente til å skolere proletariatet. Det var da proletariatet blei en «klasse for seg sjøl».

På samme måte var det med det kinesiske folkets kunnskap om imperialismen. Det første stadiet var prega av overflatisk, sansemessig kunnskap. Dette viste seg i kampene som var retta vilkårlig mot alle utlendinger, som Bevegelsen for det himmelske Taiping-kongedømmet, Yi Ho Tuan-bevegelsen og så videre. Det var først i det andre stadiet at det kinesiske folket nådde fram til rasjonell kunnskap, forsto imperialis-

mens indre og ytre motsigelser, og den vesentlige sannheten at imperialismen hadde slutta forbund med kompradorklassen og føydalklassen i Kina for å undertrykke og utbytte de store massene av det kinesiske folket. Denne kunnskapen oppsto i tida omkring 4. mai-bevegelsen i 1919.

La oss så ta for oss krigen. Dersom de som leder en krig mangler krigserfaring, er det til å begynne med umulig for dem å forstå de djupe lovene som gjelder for å lede en bestemt krig (slik som jordbruksrevolusjonskrigen de siste ti åra). Den første tida kommer de bare til å få en god del kamperfaring og dessuten li mange nederlag. Men disse erfaringene (erfaringene fra slag de har vunnet og særlig fra slag de har tapt) setter dem i stand til å forstå den røde tråden gjennom hele krigen, nemlig lovene for den bestemte krigen, og til å forstå strategien og taktikken for den krigen. Da kan de lede krigen med sjøltillit. Dersom kommandoen blir gitt til en uerfaren person på et slikt tidspunkt, må han også li en del nederlag (samle erfaring) før han kan forstå de virkelige lovene for krigen.

«Jeg er ikke sikker på om jeg kan klare det.» Vi hører ofte dette når en kamerat nøler med å påta seg et oppdrag. Hvorfor er han usikker på seg sjøl? Fordi han ikke har noen systematisk forståelse av innholdet i oppdraget og hva det innebærer, eller fordi han har hatt lite eller ingen kontakt med slikt arbeid. Derfor kjenner han ikke de lovene som styrer det. Når han har analysert inngående karakteren av oppdraget og hva det innebærer, kommer han til å være mer sikker på seg sjøl og være villig til å ta det på seg. Hvis han bruker litt tid på jobben og skaffer seg erfaringer, og hvis han er den typen som er villig til å sette seg inn i ting med åpent sinn, og ikke en som går løs på problemer subjektivt, ensidig og overflatisk, så kan han sjøl trekke slutninger om hvordan han skal gjøre jobben og utføre oppdraget med mye større mot. Det er bare de som er subjektive, ensidige og overflatiske når de går løs på problemer, som sjøltilfreds begynner å gi ordrer og direktiver i samme øyeblikk de kommer fram til et nytt sted. De vurderer ikke omstendighetene, ser ikke helheten (historia og situasjonen nå i sin helhet), og kommer ikke fram til det vesentlige (tingenes karakter og den indre sammenhengen mellom ulike ting). Slike folk er nødt til å gjøre tabber.

Vi kan altså se at det første steget i erkjennelsesprosessen er å komme i kontakt med tingene i verden utafør oss sjøl. Dette hører til det sansende stadiet. Det andre steget er å sammenfatte opplysningene fra sanseerfaringa ved å ordne og bearbeide dem. Dette hører til stadiet med å

danne begreper, bedømme og utlede. Det er bare når opplysningene fra sanseerfaringa er svært rikholdige (ikke består av bruddstykker) og svarer til virkeligheten (ikke er innbilte) at de kan være grunnlaget for å utforme riktige begreper og teorier.

Her må to viktige poenger framheves. Det første er nevnt før, men vi må gjenta det her. Det er at rasjonell kunnskap er avhengig av sansemessig kunnskap. Den som tror at rasjonell kunnskap ikke trenger å bli avleda fra sansemessig kunnskap, er idealist. Fra filosofiens historie kjenner vi den «rasjonalistiske» skolen, som bare godtar fornuft og ikke erfaring, og som tror at bare fornuften er pålitelig, mens sanseerfaringa ikke er det. Feilen denne skolen gjør, er at den snur tingene på hodet. Det rasjonelle er pålitelig nettopp fordi det springer ut av sanseoppfatninger. Ellers ville det være som vann uten kilde, som et tre uten røtter, noe subjektivt, noe en har funnet på sjøl og noe upålitelig. Når det gjelder rekkefølgen i erkjennelsesprosessen, kommer sanseerfaring først. Vi understreker betydninga av samfunnsmessig praksis i erkjennelsesprosessen nettopp fordi bare samfunnsmessig praksis kan gi opphav til menneskelig kunnskap. Og bare det kan føre til at et menneske begynner å skaffe seg sanseerfaringer fra den objektive verden. Den som lukker øynene, tetter igjen ørene, og stenger seg sjøl helt ute fra den objektive verden, kan aldri få kunnskap. Kunnskap begynner med erfaring — dette er materialismen i kunnskapsteorien.

Det andre poenget er at kunnskap må utdjupe, at det sansemessige kunnskapsstadiet må utvikles til det rasjonelle stadiet — dette er dialektikken i kunnskapsteorien.⁵ Å tru at kunnskap kan stoppe på det lavere, sansemessige stadiet, og at bare sansemessig kunnskap er pålitelig mens rasjonell kunnskap ikke er det, ville være å gjenta den historiske feilen til «empirismen». Feilen med denne teorien er at den ikke forstår at opplysningene fra sanseerfaringa bare er ensidig og overflatisk, sjøl om de gjenspeiler visse kjensgjerninger i den objektive verden (her snakker jeg ikke om idealistisk empirisme, som begrenser erfaringene til såkalt sjølgransking). Den forstår ikke at de gjenspeiler tingene ufullstendig og ikke det vesentlige ved dem. For å gjenspeile en ting fullstendig og som helhet, for å gjenspeile det vesentlige ved tingen, for å gjenspeile de indre lovene i den, er det nødvendig å bearbeide de rike opplysningene fra sanseerfaringa gjennom tankearbeid, skille det uvesentlige fra det vesentlige, fjerne det usanne og ta vare på det sanne, gå fra det ene til det andre og fra utsida til innsida for å utforme et system av begreper og

teorier — det er nødvendig å gjøre et sprang fra sansemessig til rasjonell kunnskap. Slik bearbeidd kunnskap er ikke tommere eller mer upålitelig. Tvert imot, det som er bearbeidd vitenskapelig i erkjennelsesprosessen på grunnlag av praksis, gjenspeiler, som Lenin sa, den objektive virkeligheten djupere, sannere og mer fullstendig. Det er nettopp dette vulgære «praktikere» ikke forstår. De setter erfaring høyt, men forakter teori. Derfor kan de ikke ha oversikt over en hel objektiv prosess. De mangler klar styring og langsiktige perspektiver, og blir sjølgode av tilfeldig framgang og glimt av sannheten. Hvis slike folk leder en revolusjon, kommer de til å føre den inn i ei blindgate.

Rasjonell kunnskap avhenger av sansemessig kunnskap, og sansemessig kunnskap må utvikles til rasjonell kunnskap — dette er den dialektisk-materialistiske kunnskapsteorien. I filosofien forstår verken «rasjonalismen» eller «empirismen» den historiske eller dialektiske karakteren til kunnskapen. Sjøl om hver av disse skolene inneholder ei side av sannheten (her snakker jeg om materialistisk, ikke idealistisk rasjonalisme og empirisme), tar begge feil når det gjelder kunnskapsteorien som helhet. Den dialektisk-materialistiske kunnskapsbevegelsen fra det sansemessige til det rasjonelle gjelder både for en mindre erkjennelsesprosess (for eksempel kunnskap om en enkelt ting eller oppgave) og for en større erkjennelsesprosess (for eksempel kunnskap om et helt samfunn eller en revolusjon).

Men kunnskapsbevegelsen slutter ikke med det. Dersom den dialektisk-materialistiske kunnskapsbevegelsen skulle stoppe ved rasjonell kunnskap, ville bare halve problemet være løst. Og det ville bare være den minst viktige halvparten sett fra den marxistiske filosofiens synspunkt. Den marxistiske filosofien hevder at det viktigste problemet ikke ligger i å forstå lovene for den objektive verden slik at en blir i stand til å forklare den, men i å bruke kunnskapene om disse lovene aktivt for å forandre verden. Fra et marxistisk synspunkt er teorien viktig, og dette er uttrykt fullt ut i Lenins ord: «Uten revolusjonær teori kan det ikke bli noen revolusjonær bevegelse»⁶. Men marxismen understreker hvor viktig teorien er nettopp fordi, og bare fordi, teorien kan retteleie handling. Hvis vi har en riktig teori, men bare prater om den, legger den på hylla, og ikke omsetter den i praksis, får teorien ingen betydning, uansett hvor god den er. Kunnskap begynner med praksis. Når en har skaffa seg teoretiske kunnskaper gjennom praksis, må en vende tilbake til praksis. Kunnskapens aktive rolle kommer ikke bare til uttrykk i det

⁶ 20. — Mao bind I

aktive spranget fra sansemessig til rasjonell kunnskap, men — og dette er enda viktigere — den må komme til uttrykk i spranget fra rasjonell kunnskap til revolusjonær praksis. Kunnskapene om verdens lover må tilbakeføres til praksisen for å forandre verden. De må brukes på ny i praksisen i produksjonen, den revolusjonære klassekampen og den revolusjonære nasjonale kampen og i praksisen i vitenskapelige eksperimenter. Dette er prosessen med å prøve og utvikle teorien, fortsettelsen av hele erkjennelsesprosessen. Problemet om teorien svarer til den objektive virkeligheten er ikke, og kan ikke bli, løst fullt ut i kunnskapsbevegelsen fra det sansemessige til det rasjonelle, som er nevnt ovafor. Den eneste måten å løse dette problemet fullstendig på, er å føre rasjonell kunnskap tilbake til samfunnsmessig praksis, omsette teorien i praksis, og se om den kan føre til de måla en har satt seg. Mange naturvitenskapelige teorier blir holdt for å være sanne ikke bare fordi de blei sett på som sanne da naturvitenskapsmennene utforma dem, men fordi de er blitt stadfesta i vitenskapelig praksis seinere. På samme vis blir ikke marxismen-leninismen holdt for å være sann bare fordi den blei sett på som sann da den blei vitenskapelig utforma av Marx, Engels, Lenin og Stalin, men fordi den er blitt stadfesta i seinere praksis med revolusjonær klassekamp og revolusjonær nasjonal kamp. Den dialektiske materialismen er allmenngyldig fordi ingen kan slippe unna det området den gjelder for når de driver praksis. Den menneskelige kunnskapshistoria viser oss at sannhetsinnholdet i mange teorier er ufullstendig, og at dette blir retta på ved å prøve dem i praksis. Mange teorier er feilaktige, og det er ved å prøve dem i praksis at feilene blir retta. Dette er grunnen til at praksis er kriteriet på sannhet, og at «livet og praksis må være det første og grunnleggende standpunktet i kunnskapsteorien»⁷. Stalin har uttrykt dette godt: «Teorien blir formålsløs om den ikke knyttes sammen med revolusjonær praksis, akkurat som praksis famler i blinde hvis den ikke blir opplyst av revolusjonær teori på vegen.»⁸

Er kunnskapsbevegelsen avslutta når vi kommer så langt? Svaret vårt er: Både ja og nei. Når mennesker i et samfunn kaster seg inn i praksis for å forandre en bestemt objektiv prosess (enten det er i naturen eller samfunnet) på et bestemt stadium i utviklinga, fører gjenspeilinga av den objektive prosessen i bevisstheten deres, og deres egen subjektive virksomhet, til at de kan heve kunnskapene sine fra det sansemessige til det rasjonelle. De kan utarbeide ideer, teorier, planer eller programmer som stort sett samsvarer med lovene for denne objektive prosessen. Så

omsetter de disse ideene, teoriene, planene eller programmene i praksis i den samme objektive prosessen. Og hvis de kan nå måla de har satt seg, det vil si hvis de kan sette ut i livet de ideene, teoriene, planene eller programmene som de hadde utforma på forhånd, helt eller i grove trekk i den samme praktiske prosessen, så kan vi se på kunnskapsbevegelsen som avslutta for denne bestemte prosessen. I prosessen for å forandre naturen kan vi for eksempel se på fullføringa av en anleggsplan, stadfesting av en vitenskapelig hypotese, framstilling av et verktøy eller innhøsting av ei avling. I prosessen for å forandre samfunnet kan vi for eksempel se på seier for en streik, seier i en krig eller fullføring av en utdanningsplan. Vi kan se på alt dette som gjennomføring av mål en har satt seg. Men stort sett blir menneskenes opprinnelige ideer, teorier, planer eller programmer sjelden gjennomført uten endringer. Dette gjelder både i praksisen for å forandre naturen og for å forandre samfunnet. Dette skyldes at mennesker som er opptatt med å forandre virkeligheten, vanligvis er underkasta tallrike begrensninger. De blir ikke bare begrensa av de vitenskapelige og teknologiske vilkåra, men også av utviklinga av den objektive prosessen sjøl, og av i hvilken grad denne prosessen er kommet åpent til uttrykk (de ulike sidene og det vesentlige ved den objektive prosessen er ennå ikke blitt fullstendig klarlagt). I en slik situasjon blir vanligvis ideer, teorier, planer eller programmer endra delvis, og noen ganger til og med fullstendig, på grunn av at uforutsette omstendigheter blir oppdaga i løpet av praksisen. Det vil si, det hender at de opprinnelige ideene, teoriene, planene eller programmene ikke samsvarer med virkeligheten i sin helhet eller delvis, og er fullstendig eller delvis uriktige. I mange tilfeller må en mislykkes mange ganger før det lykkes å rette på feilaktig kunnskap og bringe kunnskapene i samsvar med lovene for den objektive prosessen, slik at det subjektive kan omformes til det objektive, eller med andre ord, før en kan få de resultatene i praksis som en har venta seg. Men når en er kommet så langt, uansett hvordan, kan en se på den menneskelige kunnskapsbevegelsen som avslutta når det gjelder en bestemt objektiv prosess på et bestemt utviklingsstadium.

Men når det gjelder det at prosessen går framover og utvikler seg, så er ikke den menneskelige kunnskapsbevegelsen avslutta. Alle prosesser, enten de foregår i naturen eller samfunnet, går framover og utvikler seg som følge av de indre motsigelsene og kampene i prosessen, og den menneskelige kunnskapsbevegelsen må også gå framover og utvikle seg sammen med dem. Når det gjelder samfunnsmessige bevegelser, må ikke ek-

te revolusjonære ledere bare være flinke til å rette på ideene, teoriene, planene eller programmene sine når det blir oppdaga feil, som vi alt har sagt. Når en bestemt objektiv prosess har gått framover og gått over fra ett utviklingsstadium til et annet, må de også være flinke til å få seg sjøl og alle andre revolusjonære til å gå framover, og forandre sin egen subjektive kunnskap i samsvar med dette. Det vil si at de må sikre at forslagene om nye revolusjonære oppgaver og nye arbeidsprogrammer samsvarer med de nye endringene i situasjonen. I en revolusjonær periode forandrer situasjonen seg svært raskt. Dersom kunnskapene til de revolusjonære ikke holder tritt med endringene i situasjonen, er de ikke i stand til å lede revolusjonen fram til seier.

Men ofte sakker tenkninga etter virkeligheten. Dette kommer av at menneskenes innsikt er begrensa av tallrike samfunnsmessige vilkår. Vi bekjemper sribukker i de revolusjonære rekkene som ikke greier å følge med i tenkninga si når den objektive situasjonen forandrer seg. Historisk har dette kommet til uttrykk som høyreopportunisme. Disse menneskene forstår ikke at kampen mellom motsetninger allerede har drevet den objektive prosessen framover, mens kunnskapene deres har stoppa på det gamle stadiet. Dette kjennetegner tenkninga til alle sribukker. Tenkninga deres er skilt fra samfunnsmessig praksis, og de kan ikke marsjere i spissen for å lede samfunnsvogna. De blir rett og slett hengende etter, klager over at den går for fort, og prøver å trekke den tilbake eller snu den i motsatt retning.

Vi bekjemper også «venstre»-frasemakeri. «Venstre»-tenkninga hopper over et bestemt utviklingsstadium i den objektive prosessen. Noen ser på fantasiene sine som sannheter, mens andre strever for å virkeliggjøre et ideal i dag som bare kan virkeliggjøres i framtida. De har brutt banda til den praksisen flertallet av folket har i dag, og til dagens virkelighet. I handling framstår de som eventyrere.

Idealisme og mekanisk materialisme, opportuniste og eventyrpolitikk er alt sammen kjennetegna av at det er ei kløft mellom det subjektive og det objektive, av at kunnskap er skilt fra praksis. Den marxist-leninistiske kunnskapsteorien, som er kjennetegna av vitenskapelig samfunnsmessig praksis, må nødvendigvis kjempe beslutsomt mot disse feilaktige ideologiene. Marxistene innser at utviklinga av alle særegne prosesser er relativ innafor den absolutte og allmenne utviklingsprosessen til universet. Derfor er sannheten i menneskenes kunnskap om en bestemt prosess på et hvilket som helst utviklingstrinn, bare relativ inna-

for den endeløse strømmen av absolutt sannhet. Summen av utallige relative sannheter er absolutt sannhet.⁹ Utviklinga av en objektiv prosess er full av motsigelser og kamper, og det er utviklinga av den menneskelige kunnskapsbevegelsen også. Alle de dialektiske bevegelsene i den objektive verden kan før eller seinere bli gjenspeilt i menneskelig kunnskap. I samfunnsmessig praksis er prosessen med framvekst, utvikling og undergang uendelig, og det er prosessen med framvekst, utvikling og undergang i den menneskelige kunnskapen også. Menneskenes praksis forandrer den objektive virkeligheten i samsvar med bestemte ideer, teorier, planer eller programmer og går stadig framover. Derfor blir kunnskapene deres om den objektive virkeligheten djupere og djupere. Bevegelsen av forandring i den objektive virkelighetens verden er endeløs, og det er menneskenes erkjennelse av sannhet gjennom praksis også. Marxisme-leninisme har på ingen måte uttømt sannheten, men den åpner ustanselig veger til kunnskap om sannheten gjennom praksis. Den slutninga vi har kommet fram til, er at det er konkret, historisk enhet mellom det subjektive og det objektive, mellom teori og praksis, mellom viten og handling, og vi bekjemper alle feilaktige ideologier som avviker fra den konkrete historia enten de står til «venstre» eller til høyre.

I denne epoken av samfunnsutviklinga har historia lagt ansvaret for å forstå og forandre verden på riktig måte, på skuldrene til proletariatet og proletariatets parti. Denne prosessen, praksisen for å forandre verden, er en prosess som er fastlagt i samsvar med vitenskapelig kunnskap. Den er allerede framme ved et historisk øyeblikk i verden og i Kina, et stort øyeblikk uten sidestykke i menneskehetens historie. Det vil si det øyeblikket mørket blir drevet fullstendig ut fra verden og fra Kina, og verden blir forandra til en verden av lys som vi aldri har sett maken til. Kampen til proletariatet og det revolusjonære folket for å forandre verden omfatter disse oppgavene: Å forandre den objektive verden og samtidig forandre sin egen subjektive verden — å forandre erkjennelsesevna si og forandre forholdet mellom den subjektive og den objektive verden. Ei slik forandring har allerede skjedd på en del av kloden, nemlig i Sovjetunionen. Der driver folket denne forandringsprosessen framover. Folket i Kina og resten av verden er enten i ferd med å gå gjennom en slik prosess, eller så kommer de til å gjøre det. Og den objektive verden som skal forandres, omfatter også alle som er mot forandring. For at de skal bli forandra, må de gå gjennom et stadium med tvang før de kan gå inn i stadiet med frivillig, bevisst forandring. Når

hele menneskeheten forandrer seg sjøl og verden frivillig og bevisst, har vi nådd fram til verdenskommunismens epoke.

Oppdag sannheten gjennom praksis, og stadfest og utvikle sannheten gjennom videre praksis. Gå ut fra sansemessig kunnskap, og utvikle den aktivt til rasjonell kunnskap. Gå så ut fra rasjonell kunnskap, og rettlei aktivt den revolusjonære praksisen for å forandre både den subjektive og den objektive verden. Praksis, kunnskap, praksis igjen og kunnskap igjen. Dette gjentar seg sjøl i en endeløs syklus, og for hver syklus kommer innholdet av praksisen og kunnskapen opp på et høyere nivå. Det er hele den dialektisk-materialistiske kunnskapsteorien, og det er den dialektisk-materialistiske teorien om enheten mellom viten og handling.

NOTER

1. Lenin, «Oversikt over Hegels *Logikkens vitenskap*» (1914—16), i *Samla verker*, eng. utg. 1961, bind 38, s. 213.

2. Se Marx, «Tesar om Feuerbach» (1845), i Marx—Engels *Werke*, Dietz 1958, bind 3, s. 5—7, og Lenin, «Materialisme og empiriokritisisme» (1908), *Samla verker*, eng. utg. 1962, bind 14, s. 138—143.

3. *San Kuo Yen Yi* (*Fortellinger fra de tre kongedømmene*) er en berømt kinesisk historisk roman av Lo Kuan-chung (slutten av det 14. og begynnelsen av det 15. hundreåret).

4. Lenin, «Oversikt over Hegels *Logikkens vitenskap*» (1914—16), i *Samla verker*, eng. utg. 1961, bind 38, s. 171.

5. «For å forstå er det nødvendig å begynne å forstå og studere empirisk, og heve seg fra det empiriske til det allmenngyldige.» (Samme sted, s. 205)

6. Lenin, «Hva må gjøres» (1901—02), i *Utvalgte verker i 12 bind*, Forlaget Oktober 1976, bind 2, s. 33.

7. Lenin, «Materialisme og empiriokritisisme» (1908) i *Samla verker*, eng. utg. 1962, bind 14, s. 142.

8. Se Stalin, «Om leninismens grunnlag» (1924), i *Spørsmål i leninismen*, Forlaget Oktober 1976, s. 19.

9. Se Lenin, «Materialisme og empiriokritisisme» (1908), i *Samla verker*, eng. utg. 1962, bind 14, s. 131—138.

OM MOTSIGELSEN

August 1937

Loven om motsigelser i ting, det vil si loven mot motsetningenes enhet, er den grunnleggende loven i den materialistiske dialektikken. Lenin sa at «i egentlig forstand er dialektikken studiet av motsigelsen i *sjølve tingenes vesen*».¹ Lenin kalte ofte denne loven det viktigste i dialektikken, han kalte den også kjernepunktet i dialektikken.² Når vi studerer denne loven, er vi derfor nødt til å komme inn på ei rekke ulike spørsmål, ei rekke filosofiske problemer. Dersom vi kan få klarhet i alle disse problemene, vil vi komme fram til grunnleggende forståelse av den materialistiske dialektikken. Problemene er: De to verdensanskuelsene, det allmenngyldige ved motsigelsen, det særegne ved motsigelsen, hovedmotsigelsen og hovedsida i motsigelsen, identiteten og kampen mellom sidene i en motsigelse og antagonismens plass i motsigelsen.

Den kritikken som filosofiske kretser i Sovjet har retta mot idealismen til Deborin-skolen³ de siste åra, har vakt stor interesse hos oss. Idealismen til Deborin har hatt svært skadelig innflytelse på det kinesiske kommunistpartiet. Det er uråd å hevde at den dogmatiske tenkninga i partiet vårt ikke har noen sammenheng med metoden til denne skolen. Når vi nå skal gjøre en undersøkelse av filosofien, må vi derfor ha som hovedmål å utrydde dogmatisk tenkning.

Kamerat Mao Tsetung skreiv denne artikkelen om filosofi etter at han hadde skrevet «Om praksis». Artikkelen hadde samme mål, nemlig å overvinne de alvorlige dogmatiske feilene som fans i partiet på den tida. «Om motsigelsen» blei opprinnelig lagt fram i form av forelesninger på den anti-japanske militære og politiske høyskolen i Yenan, og forfatteren gikk gjennom artikkelen før den blei gitt ut i *Verker i utvalg*.

1. DE TO VERDENSANSKUELSENE

I hele kunnskapshistoria til menneskeheten har det forekommet to oppfatninger av lovene for hvordan verden utvikler seg, den metafysiske oppfatninga og den dialektiske. De utgjør to motsatte verdensanskuelser. Lenin sa:

De to grunnleggende (eller de to mulige? eller de to som er å finne i historia?) oppfatningene av utvikling (evolusjon) er: utvikling som minsking og økning, som gjentakelse, og utvikling som en enhet av motsetninger (delinga av en enhet i motsetninger som utelukker hverandre og det gjensidige forholdet mellom motsetningene).⁴

Her snakker Lenin om de to forskjellige verdensanskuelsene.

I Kina er hsuan-hsueh et annet navn på metafysikk. Denne tenkemåten er knytta uløselig sammen med den idealistiske verdensanskuelsen. Denne tenkemåten dominerte den menneskelige tenkninga i en lang periode, både i Kina og Europa. I Europa var materialismen til borgerskapet også metafysisk i borgerskapets første dager. Etterhvert nådde samfunnsøkonomien i mange europeiske land fram til stadiet med høyt utvikla kapitalisme. Produktivkreftene, klassekampen og vitenskapene nådde et utviklingsnivå uten like i historia. Industriproletariatet blei den største drivkrafta i den historiske utviklinga. Dette gjorde at den marxistiske, dialektisk-materialistiske verdensanskuelsen blei til. Som motstykke til den materialistiske dialektikken oppsto så den vulgære evolusjonismen i borgerskapet, i tillegg til den åpent og utilsørt reaksjonære idealismen.

Den metafysiske eller vulgær-evolusjonistiske verdensanskuelsen ser tingene som isolerte og statiske, den ser ensidig på dem. Den ser alle ting i verden, og alle former og arter, som uforanderlige og isolerte fra hverandre i all evighet. Den eneste mulige forma for forandring er økning eller minsking i kvantitet eller forflytning i rommet. Dessuten ligger ikke årsaka til slik økning og minsking eller forflytning i rommet i tingene sjøl, men utafor dem, det vil si at drivkrafta kommer utafra. Metafysikerne mener at alle de forskjellige tingene i verden og alle egenskapene deres har vært de samme helt fra de først blei til. Alle seinere forandrin-

ger har rett og slett vært kvantitativ økning eller minskning. De påstår at en ting bare kan gjenta seg sjøl som samme tingen og ikke forandre seg til noe annet. De mener at en kan finne kapitalistisk utbytting, kapitalistisk konkurranse, den individualistiske ideologien som hører til i det kapitalistiske samfunnet osv. i det gamle slavesamfunnet, eller til og med i det primitive samfunnet, og at dette kommer til å finnes uendra til alle tider. De sier at årsakene til utviklinga av samfunnet fins i vilkår utafor samfunnet, som geografi og klima. De leiter utafor tingen og på en overforenkla måte etter årsakene til at en ting utvikler seg, og de avviser den materialistiske dialektikkens teori, som hevder at utvikling oppstår på grunn av motsigelsene i tingen. Derfor kan de verken forklare at det fins utallige kvalitativt forskjellige ting eller at en kvalitet endrer seg til en annen. I Europa fans denne tenkemåten som mekanisk materialisme i det 17. og 18. hundreåret og som vulgær evolusjonisme på slutten av det 19. og begynnelsen av det 20. hundreåret. I Kina kom den metafysiske tenkninga til uttrykk i utsagnet «Himmelen forandrer seg ikke, og ikke Tao heller»⁵, og den fikk støtte fra de råtne føydale herskerklassene i lange tider. Mekanisk materialisme og vulgær evolusjonisme er innført fra Europa i løpet av de siste hundre åra, og får støtte fra borgerskapet.

I motsetning til den metafysiske verdensanskuelsen hevder den dialektisk-materialistiske verdensanskuelsen at når vi skal finne ut hvordan en ting utvikler seg, må vi ta utgangspunkt i det indre innholdet i tingen, og i forholdet mellom den og andre ting. Vi må med andre ord se på utviklinga av tingene som den indre og nødvendige sjølbevegelsen deres. Samtidig står alle ting i bevegelse i samband med tingene rundt seg, påvirker dem og blir påvirket av dem. Den grunnleggende årsaka til at en ting utvikler seg, ligger i tingen sjøl og ikke utafor den. Den ligger i det at det fins motsigelser i tingen. Det fins indre motsigelser i hver eneste ting, og det er det som får den til å bevege og utvikle seg. Det at det fins motsigelser i tingen er den grunnleggende årsaka til at den utvikler seg, mens sambandet og den gjensidige påvirkninga med andre ting er underordna årsaker. Den materialistiske dialektikken går altså energisk mot teorien om ytre årsaker eller ytre drivkrefter, som den metafysiske mekaniske materialismen og vulgær-evolusjonismen setter fram. Det er opplagt at reint ytre årsaker bare kan føre til mekanisk bevegelse, det vil si til endringer i omfang eller kvantitet. Dette kan ikke forklare hvorfor tingene skiller seg fra hverandre kvalitativt på tusen måter, og hvorfor en ting forandrer seg til en annen. Og til og med reint mekanisk bevegelse-

se, som blir utløst av ei ytre kraft, blir satt i verk gjennom at det fins indre motsigelser i tingen. Når planter og dyr rett og slett vokser, det vil si utvikler seg kvantitativt, kommer det i hovedsak av de indre motsigelsene som fins i dem. På samme vis er det i hovedsak ikke ytre, men indre årsaker som ligger til grunn for at samfunnet utvikler seg. Land med nesten samme geografiske og klimatiske vilkår utvikler seg svært forskjellig og ujamnt. Dessuten kan det skje store samfunnsmessige forandringer i ett og samme land uten at geografien og klimaet endrer seg. Det imperialistiske Russland forandra seg til det sosialistiske Sovjetunionen, og det føydale Japan, som hadde stengt dørene til omverdenen, forandra seg til det imperialistiske Japan, sjøl om det ikke hadde skjedd noen forandringer i geografien og klimaet i noen av landa. I Kina, der føydalismen herska i lang tid, har det skjedd store forandringer de siste hundre åra, og nå forandrer landet seg i retning av et nytt Kina som er frigjort og fritt. Likevel har det ikke skjedd noen forandringer i klimaet eller geografien i landet. Det skjer forandringer i geografien og klimaet på jorda som helhet og på hver del av den, men de er små sammenlikna med forandringer i samfunnet. Det tar titusener av år før geografiske og klimatiske forandringer blir merkbare, mens samfunnet endrer seg på tusen, hundre eller ti år, ja i revolusjonstider til og med på et par år eller måneder. Ifølge den materialistiske dialektikken skyldes forandringer i naturen hovedsakelig at de indre motsigelsene i naturen utvikler seg. Forandringer i samfunnet skyldes i hovedsak at de indre motsigelsene i samfunnet utvikler seg, det vil si motsigelsen mellom produktivkreftene og produksjonsforholda, motsigelsen mellom klassene og motsigelsen mellom det gamle og det nye. Disse motsigelsene utvikler seg, og det er dette som driver samfunnet framover og gir støtet til at det gamle samfunnet blir erstatta av det nye. Utelukker den materialistiske dialektikken ytre årsaker? Slett ikke. Den hevder at ytre årsaker er vilkår for forandring, at indre årsaker er grunnlag for forandring og at ytre årsaker virker gjennom indre årsaker. Ved en bestemt temperatur forandres et egg til en kylling, men ingen temperatur kan forandre en stein til en kylling, for egget og steinen har forskjellig grunnlag. Folk i ulike land påvirker hverandre hele tida. I kapitalismens epoke, og særlig i imperialismens og den proletariske revolusjonens epoke, virker de ulike landa umåtelig sterkt inn på hverandre på det politiske, økonomiske og kulturelle området, og de etterlater seg svært kraftige inntrykk. Den sosialistiske Oktoberrevolusjonen innleda en ny epoke både i verdenshistoria

og i russisk historie. Den påvirka de indre forandringene i andre land i verden. Den påvirka også de indre forandringene i Kina, og det på en særlig djuptgripende måte. Men disse forandringene virka gjennom de indre utviklingslovene for disse landa, Kina medrekna. I krig seirer den ene hæren, og den andre blir slått. Både seier og nederlag blir avgjort av indre årsaker. Den ene hæren seirer enten fordi den er sterk eller fordi den har dyktig ledelse, den andre blir slått enten fordi den er svak eller fordi den har dårlig ledelse. Ytre årsaker virker gjennom indre årsaker. Da proletariatet lei nederlag for storborgerskapet i Kina i 1927, var årsaka den opportunisten som fans i det kinesiske proletariatet (innafor det kinesiske kommunistpartiet). Da vi hadde gjort ende på denne opportunisten, fikk den kinesiske revolusjonen et nytt oppsving. Seinere ga fienden igjen den kinesiske revolusjonen alvorlige tilbakeslag, denne gangen fordi det hadde vokst fram eventyrpolitiske tendenser innafor partiet vårt. Da vi gjorde ende på denne eventyrpolitikken, opplevde vi igjen et oppsving for saka vår. Som vi ser må et politisk parti bygge på ei riktig politisk linje og en fast organisasjon for å lede revolusjonen til seier.

Både i Kina og i Europa oppsto den dialektiske verdensanskuelsen i oldtida. Men dialektikken i oldtida var temmelig spontan og primitiv. Under de samfunnsmessige og historiske vilkåra som rådde da, kunne den ikke bli et teoretisk system ennå. Derfor kunne denne dialektikken heller ikke forklare verden fullt ut, og den blei fortrenget av metafysikken. Den berømte tyske filosofen Hegel, som levde på slutten av det 18. og begynnelsen av det 19. hundreåret, ga svært viktige bidrag til dialektikken, men dialektikken hans var idealistisk. Marx og Engels, de store forkjemperne for den proletariske bevegelsen, sammenfatta de positive resultatene i kunnskapshistoria til menneskeheten og tok særlig opp det som var fornuftig i Hegels dialektikk, men på en kritisk måte. De skapte den store teorien om den dialektiske og historiske materialismen. Først da skjedde det en enestående revolusjon i kunnskapshistoria til menneskeheten. Denne teorien blei utvikla videre av Lenin og Stalin. Straks den spredde seg til Kina, førte den til veldige endringer i den kinesiske tankeverdenen.

Den dialektiske verdensanskuelsen lærer oss først og fremst hvordan vi skal studere og analysere motsetningenes bevegelse i ulike ting, og hvordan vi skal finne metoder for å løse motsigelser på grunnlag av en

slik analyse. Derfor er det svært viktig at vi forstår loven om motsigelser i ting konkret.

II. DET ALLMENNGYLDIGE VED MOTSIGELSEN

For å lette framstillinga skal jeg først ta for meg det allmenngyldige ved motsigelsen, og så gå over til det særegne ved motsigelsen. Grunnen er at det allmenngyldige ved motsigelsen kan forklares mer kortfatta, for det har vært anerkjent i vide kretser helt sia Marx, Engels, Lenin og Stalin — de store mennene som skapte marxismen og førte den videre — utarbeidde den dialektisk-materialistiske verdensanskuelsen. De brukte den materialistiske dialektikken med enestående framgang til å analysere mange sider ved menneskehetens og naturens historie, og til å forandre mange sider ved samfunnet og naturen (for eksempel i Sovjetunionen). Det særegne ved motsigelsen er det derimot mange kamerater som ikke skjønner godt ennå, særlig gjelder dette dogmatikerne. De forstår ikke at det allmenngyldige ved motsigelsen nettopp ligger i at motsigelsen er særegen. De forstår heller ikke hvor viktig det er å studere det særegne ved motsigelsene i de konkrete tingene vi står overfor, som rettleiing for revolusjonær praksis. Derfor er det grunn til å understreke hvor viktig det er å studere det særegne ved motsigelsen og forklare det utførlig. Når vi analyserer loven om motsigelser i ting, skal vi derfor først analysere det allmenngyldige ved motsigelsen. Så skal vi legge særlig vekt på å analysere det særegne ved motsigelsen, og til slutt vende tilbake til det allmenngyldige ved motsigelsen.

Det allmenngyldige eller absolutte ved motsigelsen har ei tosidig betydning. Den ene er at det fins motsigelser i utviklingsprosessen til alle ting, og den andre er at det fins en bevegelse av motsetninger i utviklingsprosessen til hver eneste ting fra begynnelse til slutt.

Engels sa: «Bevegelse er i seg sjøl en motsigelse.»⁶ Lenin definerte loven om motsetningenes enhet som «å forstå (oppdage) at det fins motstridende, motsatte tendenser som *utelukker hverandre gjensidig i alle ting og prosesser i naturen (medrekna bevisstheten og samfunnet)*».⁷ Er disse tankene riktige? Ja, det er de. Den gjensidige avhengigheten mellom de motstridende sidene som fins i alle ting, og kampen mellom dem, bestemmer livet til alle ting og driver dem til å utvikle seg framover. Det

fins ikke noe som ikke inneholder motsigelser, uten motsigelser ville ikke noe være til.

Motsigelser er grunnlaget for de enkle formene for bevegelse (for eksempel mekanisk bevegelse) og i enda større grad for de kompliserte formene for bevegelse.

Slik forklarte Engels at motsigelsen er allmenngyldig:

Om enkel mekanisk forflytning i rommet inneholder en motsigelse, gjelder dette i enda større grad for de høyere formene for materiens bevegelse, og særlig for organisk liv og hvordan det utvikler seg ... liv består nettopp og først og fremst i dette — at en skapning i hvert øyeblikk er det samme og likevel noe annet. Derfor er livet også en motsigelse. Denne motsigelsen fins i alle ting og prosesser, og den oppstår og løser seg sjøl hele tida. Fra det øyeblikket motsigelsen tar slutt, er det slutt på livet også, og døden inntreffer. Vi så også at vi ikke kan slippe unna motsigelser innad i tenkninga heller. For eksempel er det slik at menneskene har i seg ubegrensa evne til å tilegne seg kunnskap. Men denne evna fins i virkeligheten bare hos mennesker som er begrensa av ytre forhold og har begrensa innsikt. Denne motsigelsen løser seg i det som — i det minste i praksis, for oss — er ei endeløs rekke med slektledd i uendelig frammarsj.

... ett av grunnprinsippene i høyere matematikk er den motsigelsen at under visse omstendigheter kan rette linjer og kurver være det samme ...

Men sjøl i den lavere matematikken vrir det av motsigelser.⁸

Lenin illustrerte det allmenngyldige ved motsigelsen slik:

I matematikken: + og —. Differensial og integral.

I mekanikken: Aksjon og reaksjon.

I fysikken: Positiv og negativ elektrisitet.

I kjemien: Sammenbinding og atskillelse* av atomer

I samfunnsvitenskapen: Klassekampen.⁹

I krig er angrep og forsvar, framrykking og tilbaketrekking, seier og

* *Atskillelse* — det samme som dissosiasjon, dvs. deling av molekyler. — *Red.*

nederlag alt sammen ting som står i gjensidig motsetning til hverandre. Det ene kan ikke eksistere uten det andre. De to sidene kjemper mot hverandre og er gjensidig avhengig av hverandre på samme tid. Det er dette som utgjør helheten i en krig, som driver den til å utvikle seg framover og løser problemene i den.

Vi må se på alle forskjeller i menneskenes begreper som gjenspeilinger av objektive motsigelser. Objektive motsigelser gjenspeiler seg i subjektiv tenkning, og denne prosessen er begrepenes bevegelse gjennom motsigelser. Den driver tenkninga til å utvikle seg framover og løser problemer i tenkninga til menneskene uten stans.

Innafor partiet er det hele tida motsetning og kamp mellom ideer av ulike slag. Dette er ei gjenspeiling i partiet av motsigelsene mellom klassene og mellom det nye og det gamle i samfunnet. Dersom det ikke fans motsigelser i partiet og ideologiske kamper for å løse dem ville partiets liv ta slutt.

Dermed er det alt klart at det fins motsigelser overalt og i alle prosesser — både i enkle og kompliserte former for bevegelse, både i den objektive verden og i tenkninga til menneskene. Men er det motsigelser i begynnelsesstadiet av hver prosess også? Er det en bevegelse av motsetninger fra begynnelse til slutt i utviklingsprosessen til hver eneste ting?

Som vi kan se av de artiklene der sovjetiske filosofer kritiserer Deborin-skolen, hevder denne skolen at det ikke fins motsigelser i begynnelsen av en prosess, men først når den har utvikla seg til et bestemt stadium. Dersom dette var tilfelle, ville det være ei ytre, og ikke ei indre årsak til at prosessen utvikla seg før dette stadiet. Deborin vender altså tilbake til metafysiske teorier om ytre og mekaniske årsaker. Når Deborin-skolen analyserer konkrete problemer ut fra dette standpunktet, ser den bare forskjeller mellom kulakkene og bondemassene i Sovjetunionen, men ingen motsigelser. Den er altså enig med Bukharin.¹⁰ Når denne skolen analyserer den franske revolusjonen, hevder den på samme vis at før revolusjonen fans det bare forskjeller, men ingen motsigelser, innafor tredjestanden, som besto av arbeiderne, bøndene og borgerskapet. Disse synspunktene til Deborin-skolen er anti-marxistiske. Denne skolen forstår ikke at alle forskjeller inneholder motsigelser, at forskjell i seg sjøl er motsigelse. Motsigelsen mellom arbeid og kapital har eksistert helt sia proletariatet og borgerskapet oppsto, men i begynnelsen hadde ikke motsigelsen tilspissa seg ennå. Sjøl under samfunnsforholda i Sovjetunionen er det en forskjell mellom ar-

beidere og bønder. Sjølve denne forskjellen er en motsigelse, sjøl om den ikke kommer til å bli så skjerpa at den blir antagonistisk eller tar form av klassekamp, i motsetning til motsigelsen mellom arbeid og kapital. I løpet av den sosialistiske oppbygginga har arbeiderne og bønderne oppretta et fast forbund, og de løser denne motsigelsen steg for steg i utviklingsprosessen fra sosialisme til kommunisme. Det er et spørsmål om forskjellige slags motsigelser, ikke om det fins eller ikke fins motsigelser. Motsigelsen er allmenngyldig og absolutt, den er til stede i utviklingsprosessen til alle ting, og gjennomsyrrer hver prosess fra begynnelse til slutt.

Hva mener vi med at det oppstår en ny prosess? Den gamle enheten, med de motsetningene den består av, viker plassen for en ny enhet med nye motsetninger. Da oppstår det en ny prosess som erstatter den gamle. Den gamle prosessen tar slutt, og den nye begynner. Den nye prosessen inneholder nye motsigelser og begynner si egen historie med utvikling av motsigelser.

Lenin peker på at Marx, i *Kapitalen*, har gjort en mønstergyldig analyse av denne bevegelsen av motsetninger som løper gjennom tingenes utviklingsprosess fra begynnelse til slutt. Det er denne metoden vi må bruke når vi studerer hvordan alle ting utvikler seg. Også Lenin brukte denne metoden riktig og holdt fast ved den i alt han skreiv.

I *Kapitalen* analyserer Marx først det enkleste, vanligste og mest grunnleggende, det mest utbredte og dagligdagse *forholdet* i det borgerlige (vare-)samfunnet, et forhold vi støter på milliarder av ganger, nemlig varebyttet. I denne svært enkle saka (i denne «cella» av det borgerlige samfunnet) avdekker analysen *alle* motsigelsene (eller kimen til *alle* motsigelsene) i det moderne samfunnet. Framstillinga videre viser oss utviklinga (*både* vekst og bevegelse) av disse motsigelsene og dette samfunnet i (summen) av samfunnets enkelte deler, fra begynnelse til slutt.

Lenin la til: «Slik må også metoden være allment for å framstille (eller studere) dialektikken.»¹¹

Kinesiske kommunister må lære seg denne metoden. Først da kommer de til å klare å analysere den kinesiske revolusjonens historie og hvordan situasjonen er nå, og slutte seg til hva som blir framtida for revolusjonen.

III. DET SÆREGNE VED MOTSIGELSEN

Det fins motsigelser i utviklingsprosessen til alle ting. De gjennomsyrrer utviklingsprosessen til hver ting fra begynnelse til slutt. Dette er det allmenngyldige og absolutte ved motsigelsen. Dette har vi drøfta allerede. La oss nå drøfte det særegne og relative ved motsigelsen.

Dette problemet må vi studere på flere plan.

For det første er motsigelsen særegen i hver av materiens bevegelsesformer. Den kunnskapen menneskene har om materien, er kunnskap om materiens bevegelsesformer. Det fins nemlig ikke noe annet i verden enn materie i bevegelse, og denne bevegelsen må ta visse former. Når vi ser på hver av materiens bevegelsesformer, må vi merke oss det de har felles med andre bevegelsesformer. Men særlig viktig og nødvendig er det at vi merker oss det som er særegent for hver av materiens bevegelsesformer, det vil si den kvalitative forskjellen mellom denne bevegelsesforma og andre former, for det er grunnlaget for kunnskapen vår om en ting. Først når vi har gjort det, kan vi skille mellom ting. Hver bevegelsesform inneholder sin egen særegne motsigelse. Denne særegne motsigelsen er tingens særegne vesen, som skiller den fra andre ting. Det er den indre årsaka til, eller — som vi kan kalle det — grunnlaget for at det fins så kolossalt mange ulike ting i verden. Det fins mange former for bevegelse i naturen — mekanisk bevegelse, lyd, lys, varme, elektrisitet, atskillelse, sammenbinding osv. Alle disse formene er gjensidig avhengige av hverandre, men hver av dem er egentlig forskjellig fra de andre. Det særegne ved hver bevegelsesform er bestemt av den særegne motsigelsen som denne forma inneholder. Dette gjelder ikke bare for naturen, men også for samfunnsmessige og ideologiske foreteelser. Hver samfunnsform, hver form for ideologi, har sin særegne motsigelse og sitt særegne vesen.

Grunnlaget for å skille mellom de ulike vitenskapene er nettopp de særegne motsigelsene som fins i forskningsobjektene. Den motsigelsen som særkjenner en bestemt slags ting, er altså forskningsobjektet for ei særskilt vitenskapsgrein. For eksempel: positive og negative tall i matematikken, aksjon og reaksjon i mekanikken, positiv og negativ elektrisitet i fysikken, atskillelse og sammenbinding i kjemien, produktivkrefter og produksjonsforhold, klasser og klassekamp i samfunnsvitenskapen, angrep og forsvar i militærteorien, idealisme og materialisme, metafy-

sikk og dialektikk i filosofien, osv. — alt dette er forskningsobjekter for ulike greiner av vitenskapen nettopp fordi hver vitenskapsgrein har sin særegne motsigelse og sitt særegne vesen. Dersom vi ikke forstår det allmenngyldige ved motsigelsen, er det sjølsagt ikke mulig å oppdage den allmenne årsaka eller det allmenne grunnlaget for at tingene beveger eller utvikler seg. Men dersom vi ikke studerer det særegne ved motsigelsen, er det sjølsagt ikke mulig å bestemme det særegne ved en ting, det som skiller den fra andre ting. Det er heller ikke mulig å oppdage den særegne årsaka eller det særegne grunnlaget for at en ting beveger eller utvikler seg, skille en ting fra en annen eller trekke grensene mellom de ulike forskningsfeltene.

Når det gjelder rekkefølge, så utvikler menneskenes kunnskap seg alltid litt etter litt fra kunnskap om særegne enkeltting til kunnskap om ting allment. Først når mennesket kjenner det særegne ved mange forskjellige ting, kan det gå videre til å generalisere og forstå hva som er felles for tingene. Når menneskene har fått kunnskap om det som er felles for tingene, bruker de det som rettleiing og går videre til å studere ulike konkrete ting som ikke er blitt studert ennå, eller ikke studert grundig, og til å oppdage det særegne ved hver av disse tingene. Bare slik kan menneskene utfylle, berike og utvikle kunnskapen sin om det som er felles for tingene, og hindre at slik kunnskap visner bort eller stivner til. Dette er de to erkjennelsesprosessene — den ene går fra det særegne til det allmenne og den andre fra det allmenne til det særegne. Erkjennelsen går altså i sykluser, og (så lenge en holder seg strengt til den vitenskapelige metoden) hver syklus fører den menneskelige kunnskapen et steg høyere og gjør den på det viset djupere og djupere. Den feilen dogmatikerne våre gjør i dette spørsmålet, er på den ene sida at de ikke forstår at vi må studere det særegne ved motsigelsen, og forstå hva som er særegent for hver enkelt ting, før vi fullt ut kan forstå det allmenngyldige ved motsigelsen og hva som er felles for tingene. På den andre sida forstå de ikke at når vi har innsett hva som er felles for tingene, må vi gå videre og studere konkrete ting som ennå ikke er blitt studert grundig eller som nettopp er oppstått. Dogmatikerne våre er latsabber. De nekter å gi seg i kast med omhyggelige undersøkelser av konkrete ting. De mener at allmenne sannheter daler ned fra himmelen. De forvandler dem til reint abstrakte og ufattelige formler, og dermed forneakter de fullstendig den rekkefølgen som menneskene normalt følger når de kommer fram til sannheten, og snur opp ned på den. Dogmatikerne forstår ikke sam-

bandet mellom de to prosessene i erkjennelsen heller — fra det særegne til det allmenne og så fra det allmenne til det særegne. De forstår ikke noe av den marxistiske kunnskapsteorien.

Vi må ikke bare studere den særegne motsigelsen i hvert av de store systemene av materiens bevegelsesformer og dette systemets vesen, som blir bestemt av motsigelsene i det. Vi må også studere den særegne motsigelsen og vesenet til hver prosess på den lange vegen som hver av materiens bevegelsesformer følger når det utvikler seg. I alle former for bevegelse er det en kvalitativ forskjell mellom utviklingsprosesser som er virkelige (og ikke innbilte). Når vi studerer må vi legge særlig vekt på dette, ja vi må ta utgangspunkt i det.

Kvalitativt forskjellige motsigelser kan bare bli løst ved kvalitativt forskjellige metoder. For eksempel blir motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet løst ved hjelp av metoden med sosialistisk revolusjon. Motsigelsen mellom de store folkemassene og det føydale systemet blir løst ved hjelp av metoden med demokratisk revolusjon. Motsigelsen mellom koloniene og imperialismen blir løst ved hjelp av metoden med nasjonal revolusjonær krig. Motsigelsen mellom arbeiderklassen og bøndene i det sosialistiske samfunnet blir løst ved hjelp av metoden med kollektivisering og mekanisering i jordbruket. Motsigelser innafor kommunistpartiet blir løst ved hjelp av metoden med kritikk og sjølkritikk. Motsigelsen mellom samfunnet og naturen blir løst ved hjelp av metoden med å utvikle produktivkreftene. Prosesser forandrer seg. Gamle prosesser og gamle motsigelser forsvinner, nye prosesser og nye motsigelser oppstår, og metodene for å løse motsigelser skifter i samsvar med det. I Russland var det en grunnleggende forskjell mellom den motsigelsen som Februarrevolusjonen løste og den motsigelsen som Oktoberrevolusjonen løste, og også mellom de metodene som blei brukt for å løse dem. Prinsippet om å bruke forskjellige metoder for å løse forskjellige motsigelser er et prinsipp som marxist-leninister må holde seg strengt til. Dogmatikerne holder seg ikke til dette prinsippet. De forstår ikke at vilkåra er ulike i forskjellige slags revolusjoner. Derfor forstår de heller ikke at vi må bruke forskjellige metoder for å løse forskjellige motsigelser. Tvert om, de bruker alltid det de innbiller seg er en uforanderlig formel og anvender den vilkårlig overalt. Dette fører bare til tilbakeslag for revolusjonen eller lager et sørgelig rot av noe som opprinnelig var gjort bra.

For å finne fram til det særegne ved motsigelsene sett i sin helhet eller

i innbyrdes sammenheng med hverandre i en hvilken som helst prosess i utviklinga av en ting, det vil si for å finne fram til prosessens vesen, må vi finne fram til det særegne ved de to sidene i alle motsigelsene som denne prosessen inneholder. Ellers er det umulig å oppdage prosessens vesen. Dette må vi også legge uhyre stor vekt på når vi studerer.

Det fins ei rekke motsigelser i utviklinga til alle større ting. La oss ta et eksempel. I den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina er situasjonen umåtelig innfløkt. Her har vi motsigelsen mellom alle de undertrykte klassene i det kinesiske samfunnet og imperialismen, motsigelsen mellom de store folkemassene og føydalismen, motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet, motsigelsen mellom bøndene og småborgerskapet i byene på den ene sida og borgerskapet på den andre, motsigelsen mellom de ulike reaksjonære herskergruppene og så videre. Disse motsigelsene kan ikke behandles på samme vis ettersom hver av dem har sin særegne karakter. Videre kan ikke de to sidene i hver motsigelse behandles på samme vis ettersom hver side har sine egne kjennetegn. Vi som kjemper for revolusjonen i Kina, må ikke bare forstå det særegne ved disse motsigelsene i sin helhet, det vil si i sin innbyrdes sammenheng, men også studere de to sidene i hver motsigelse, for det er den eneste måten å forstå helheten på. Å forstå de to sidene i hver motsigelse betyr å forstå hvilken særskilt stilling hver side inntar. Det betyr å forstå hvordan de to sidene konkret er gjensidig avhengig av hverandre og står i motsetning til hverandre, og hvilke konkrete metoder som blir brukt i kampen mellom dem — når de både er gjensidig avhengig og i motsetning til hverandre, og etter at avhengighetsforholdet er brutt. Det er svært viktig å studere disse problemene. Det var nettopp dette Lenin mente da han sa at det vesentlige i marxismen, marxismens levende sjel, er den konkrete analysen av konkrete forhold.¹² Dogmatikerne våre går mot Lenins lære. De bruker aldri hjernen for å analysere noe konkret, og i skriftene og talene sine bruker de alltid fraser uten innhold. Slik skaper de en svært dårlig arbeidsstil i partiet vårt.

Når vi studerer et problem, må vi passe oss godt for å bli subjektive, ensidige og overflatiske. Å være subjektiv betyr at en ikke ser objektivt på tingene, det vil si at en ikke ser materialistisk på problemene. Dette har jeg drøfta i artikkelen min «Om praksis». Å være ensidig betyr at en ikke ser et problem fra alle sider, at en for eksempel bare forstår Kina og ikke Japan, bare kommunistpartiet og ikke Kuomintang, bare proletariatet og ikke borgerskapet, bare bøndene og ikke godseierne, bare de

gunstige vilkåra og ikke de vanskelige, bare fortida og ikke framtida, bare enkeltdelene og ikke helheten, bare manglene og ikke det vi har oppnådd, bare anklagerens argumenter og ikke forsvarerens, bare revolusjonært undergrunnsarbeid og ikke åpent revolusjonært arbeid, og så videre. Kort sagt, det betyr at en ikke forstår kjennetegna ved begge sidene i en motsigelse. Det er dette vi mener med å se ensidig på et problem. Det kan også kalles å se delen, men ikke helheten, eller å ikke se skogen for bare trær. På denne måten er det umulig å finne metoden for å løse en motsigelse, det er umulig å utføre oppgavene i revolusjonen, å gjennomføre oppdrag godt, eller utvikle den ideologiske kampen innadfor partiet på en riktig måte. Da Sun Wu Tzu drøfta militærteori og sa «kjenn fienden og kjenn deg sjøl, så kan du kjempe hundre slag uten fare for nederlag»¹³, snakka han om de to sidene i et slag. Wei Cheng¹⁴ fra Tang-dynastiet forsto også hvor feilaktig det er å være ensidig da han sa: «Hører du på begge parter, ser du ting klart. Hører du bare på den ene parten, famler du i mørke.» Men kameratene våre ser ofte ensidig på problemer, og derfor støter de ofte på uventa hindringer. I romanen *Shui Hu Chuan* angrep Sung Chiang landsbyen Chu tre ganger.¹⁵ To ganger lei han nederlag fordi han ikke kjente de lokale forholda og brukte gal metode. Seinere endra han metoden sin. Først undersøkte han situasjonen og gjorde seg kjent med virvaret av veger. Så sprengte han forbundet mellom landsbyene Li, Hu og Chu og sendte mennene sine forkledt inn i fiendens leir for å ligge på lur der. Han brukte altså en krigslist som likner den som blir skildra i den utenlandske historia om den trojanske hesten. Tredje gangen vant han. Det fins mange eksempler på materialistisk dialektikk i *Shui Hu Chuan*, og episoden med de tre angrepa på landsbyen Chu er ett av de beste. Lenin sa:

... for at vi virkelig skal kjenne en gjenstand, må vi få overblikk over, utforske, alle sidene ved den, alle sammenhengene og «formidlingene». Dette kommer vi aldri til å klare fullt ut, men kravet om å være allsidig er et vern mot feil og stivbeinhet.¹⁶

Vi må huske orda hans. Å være overflatisk betyr at en verken ser på kjennetegna til en motsigelse i sin helhet eller kjennetegna til hver av sidene i motsigelsen. Det betyr at en nekter for at det er nødvendig å trenge djupt inn i en ting og studere kjennetegna til motsigelsen omhyggelig. Isteden ser en bare på tingen på avstand, og straks en har fått et glimt av

omrisset i grove trekk, prøver en å løse motsigelsen (svare på et spørsmål, avgjøre en strid, utføre et arbeid eller lede en militær operasjon). Å gjøre ting på denne måten må føre til vansker. Grunnen til at de dogmatiske og empiristiske kameratene i Kina har gjort feil, ligger nettopp i at de ser subjektivistisk, ensidig og overflatisk på ting. Å være ensidig og overflatisk er det samme som å være subjektiv. For alle objektive ting henger i virkeligheten sammen med hverandre og blir styrt av indre lover. Men istedenfor å gå i gang med oppgava med å gjenspeile tingene slik de virkelig er, ser noen bare ensidig eller overflatisk på dem. De kjenner verken den innbyrdes sammenhengen mellom tingene eller deres indre lover. Derfor er metoden deres subjektivistisk.

Bevegelsen av motsetninger i en tings utviklingsprosess sett under ett har sine særegne trekk som vi må merke oss, både når det gjelder hver av sidene og den innbyrdes sammenhengen mellom dem. Men ikke bare det. Hvert av stadiene i prosessen har også sine egne særtrekk som vi må merke oss.

Den grunnleggende motsigelsen i en tings utviklingsprosess og prosessens vesen, som blir bestemt av denne grunnleggende motsigelsen, forsvinner ikke før prosessen er fullført. Men i en langvarig prosess er vilkåra vanligvis forskjellige på hvert stadium. Grunnen til det er at sjøl om karakteren til den grunnleggende motsigelsen i utviklingsprosessen til en ting og prosessens vesen er uforandra, blir den grunnleggende motsigelsen mer og mer skjerpa ettersom den går fra et stadium til et annet i den langvarige prosessen. Blant de tallrike større og mindre motsigelsene som blir bestemt eller påvirket av den grunnleggende motsigelsen, er det dessuten noen som blir skjerpa, noen som blir løst eller dempa midlertidig eller delvis, og en del nye som oppstår. Prosessen er altså delt inn i stadier. Om folk ikke tar hensyn til disse stadiene i utviklingsprosessen til en ting, kan de ikke behandle motsigelsene i den riktig.

Da for eksempel frikonkurranse-kapitalismen utvikla seg til imperialism, skjedde det ikke noen forandring i klassekarakteren til de to klassene som sto i grunnleggende motsetning til hverandre, nemlig proletariatet og borgerskapet, og heller ikke i samfunnets kapitalistiske karakter. Men motsigelsen mellom disse to klassene blei skjerpa, motsigelsen mellom monopolkapital og ikke-monopolkapital oppsto, motsigelsen mellom kolonimaktene og koloniene blei skjerpa, og motsigelsene mellom de kapitalistiske landa, som skyldes at de utvikler seg ujamnt, kom særlig skarpt til uttrykk. Dermed oppsto det et særegent stadium i kapitalis-

men, imperialismens stadium. Leninismen er marxismen i imperialismens og den proletariske revolusjonens epoke nettopp fordi Lenin og Stalin har forklart disse motsigelsene riktig, og på en riktig måte utforma den proletariske revolusjonens teori og taktikk for å løse dem.

Ta prosessen med den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina, som begynte med revolusjonen i 1911. Også den har flere klart atskilte stadier. Framfor alt representerer revolusjonen i den perioden den blei leda av borgerskapet, og revolusjonen i den perioden den blir leda av proletariatet, to vidt forskjellige historiske stadier. Proletariatets ledelse har med andre ord endra utseendet til revolusjonen fra grunnen av, den har ført til ei omgruppering av klassene, gitt støtet til et veldig oppsving i bonderevolusjonen, gitt revolusjonen mot imperialismen og føydalismen en konsekvent karakter, gjort at den demokratiske revolusjonen kan gå over i den sosialistiske revolusjonen, og så videre. Ikke noe av dette var mulig i den perioden da revolusjonen blei leda av borgerskapet. Sjøl om det ikke har skjedd noen forandring av den grunnleggende motsigelsens karakter i prosessen som helhet, dvs. i prosessens anti-imperialistiske, anti-føydale, demokratisk-revolusjonære karakter (motsetninga til det er en halvkolonial og halvføydal karakter), har denne prosessen ikke desto mindre gått gjennom flere utviklingsstadier i løpet av mer enn tjue år. I løpet av denne tida har det skjedd mange store ting — nederlaget for revolusjonen i 1911, opprettinga av regimet til krigsherrene i nord, danninga av den første nasjonale enhetsfronten og revolusjonen i 1924—27, sammenbruddet for enhetsfronten og borgerskapets desertering til kontrarevolusjonens side, krigene mellom de nye krigsherrene, jordbruksrevolusjonskrigen, opprettinga av den andre nasjonale enhetsfronten og motstandskrigen mot Japan. Disse stadiene er kjennetegna av slike særtrekk som at visse motsigelser blei skjerpa (jordbruksrevolusjonskrigen og den japanske invasjonen i de fire provinsene i nordøst er eksempler på dette), andre motsigelser blei midlertidig eller delvis løst (for eksempel blei krigsherrene i nord knust og vi inn dro jorda til godseierne) og andre motsigelser oppsto (for eksempel oppsto det konflikter mellom de nye krigsherrene, og godseierne tok tilbake jorda etter at vi hadde tapt de revolusjonære baseområdene våre i sør).

Når vi studerer det særegne ved motsigelsene på hvert stadium i utviklingsprosessen til en ting, må vi ikke bare granske dem i innbyrdes sammenheng eller helhet, men også undersøke de to sidene i hver motsigelse.

La oss for eksempel se på Kuomintang og kommunistpartiet. La oss

ta den ene sida, Kuomintang. I perioden med den første enhetsfronten gjennomførte Kuomintang Sun Yat-sens Tre store politiske retningslinjer — forbund med Russland, samarbeid med kommunistpartiet og hjelp til bøndene og arbeiderne. Derfor var Kuomintang revolusjonært og livskraftig, det var et forbund av ulike klasser i den demokratiske revolusjonen. Men etter 1927 forandra Kuomintang seg til si motsetning, og blei ei reaksjonær blokk av godseiere og storborgere. Etter Sianhendinga i desember 1936 begynte ei ny forandring innafor Kuomintang. Den gikk i retning av å gjøre slutt på borgerkrigen og samarbeide med kommunistpartiet for å gjøre felles motstand mot den japanske imperialismen. Slik har særtrekka til Kuomintang vært i de tre stadiene. Det er sjølsagt mange årsaker til disse særtrekka. La oss nå ta den andre sida, det kinesiske kommunistpartiet. I perioden med den første enhetsfronten var det kinesiske kommunistpartiet ennå ungt. Det leda revolusjonen i 1924—27 modig, men forståelsen det hadde av revolusjonens karakter, oppgaver og metoder avslørte at det var umodent. Derfor kunne Chen Tu-hsiu-ismen, som dukka opp i den siste delen av revolusjonen, få gjennomslagskraft og føre til at revolusjonen lei nederlag. Etter 1927 leda kommunistpartiet modig jordbruksrevolusjonskrigen og skapte den revolusjonære hæren og de revolusjonære baseområdene. Men det gjorde eventyrpolitiske feil som førte til svært store tap både for hæren og baseområdene. Sia 1935 har partiet retta på disse feilene og leda den nye enhetsfronten for motstand mot Japan. Denne store kampen er nå under utvikling. På dette stadiet er kommunistpartiet et parti som har stått sin prøve i to revolusjoner og skaffa seg en mengde erfaringer. Slik har særtrekka til det kinesiske kommunistpartiet vært i de tre stadiene. Det er sjølsagt mange årsaker til disse særtrekka også. Hvis vi ikke studerer trekka til begge sidene, kan vi ikke forstå det særegne forholdet mellom de to partiene på de ulike stadiene av utviklinga deres, nemlig at det blei oppretta en enhetsfront, at enhetsfronten brøt sammen, og at en ny enhetsfront blei oppretta. Noe som er enda mer grunnleggende når vi skal studere særtrekka til de to partiene, er å undersøke klassegrunnlaget for dem og de motsigelsene som har oppstått i ulike perioder mellom hvert av partiene og andre krefter som følge av dette. I den perioden Kuomintang samarbeidde med kommunistpartiet for første gang, var det for eksempel en motsigelse mellom Kuomintang og den utenlandske imperialismen, og derfor var Kuomintang anti-imperialistisk. På den andre sida var det en motsigelse mellom Kuomin-

tang og de store folkemassene i landet. Sjøl om Kuomintang i ord lovte det arbeidende folket mange goder, ga det dem i virkeligheten lite eller ingenting. I den perioden da Kuomintang gjennomførte den anti-kommunistiske krigen, samarbeidde det med imperialismen og føydalismen mot de store folkemassene, og oppheva med et pennestrøk alle rettene folket hadde vunnet i revolusjonen. Dermed blei motsigelsene mellom Kuomintang og massene skjerpa. Nå, i perioden med krigen mot Japan, er det en motsigelse mellom Kuomintang og den japanske imperialismen, og Kuomintang vil samarbeide med kommunistpartiet. Men det demper ikke kampen mot kommunistpartiet og folket, og undertrykker dem like mye som før. Når det gjelder kommunistpartiet, har det alltid, i alle perioder, stått sammen med de store folkemassene mot imperialismen og føydalismen. Men nå, i perioden med krigen mot Japan, har det begynt å føre en moderat politikk overfor Kuomintang og de føydale kreftene i Kina, fordi Kuomintang har erklært at det er for motstand mot Japan. Disse omstendighetene har snart ført til forbund mellom de to partiene og snart til kamp mellom dem. Og sjøl under periodene med forbund har vi hatt en innfløkt situasjon med forbund og kamp samtidig. Dersom vi ikke studerer særtrekka ved begge sidene i motsigelsen, blir vi ikke bare ute av stand til å forstå de forholda hvert av partiene har til de andre kreftene, men også forholda mellom de to partiene.

Vi ser altså at når vi studerer det særegne ved alle slags motsigelser — motsigelsen i hver av materiens bevegelsesformer, motsigelsen i hver av materiens utviklingsprosesser, de to sidene i motsigelsen i hver prosess, motsigelsen på hvert stadium i en prosess og de to sidene i motsigelsen på hvert stadium — når vi studerer alle disse særtrekka ved motsigelsene, må vi ikke være subjektive og vilkårlige, men analysere konkret. Hvis vi ikke analyserer konkret, kan vi ikke få kunnskap om det særegne ved noen som helst motsigelse. Vi må alltid huske Lenins ord om konkret analyse av konkrete forhold.

Marx og Engels var de første som ga oss glimrende eksempler på slik konkret analyse.

Marx og Engels brukte loven om motsigelser i ting da de studerte den samfunnshistoriske prosessen. Da oppdaga de motsigelsen mellom produktivkreftene og produksjonsforholda, de oppdaga motsigelsen mellom de utbytende og utbytta klassene og den motsigelsen som oppstår som følge av det, nemlig motsigelsen mellom den økonomiske basisen

og overbygninga (politikk, ideologi osv.). De oppdaga hvordan disse motsigelsene er nødt til å føre til ulike slags samfunnsrevolusjoner i ulike slags klassesamfunn.

Da Marx brukte denne loven for å studere den økonomiske strukturen i det kapitalistiske samfunnet, oppdaga han at den grunnleggende motsigelsen i dette samfunnet er motsigelsen mellom at produksjonen er samfunnsmessig, mens eiendommen er privat. Denne motsigelsen kommer til uttrykk i motsigelsen mellom at produksjonen i de enkelte bedriftene er organisert, mens det er anarki i produksjonen i samfunnet som helhet. I forholda mellom klassene viser denne motsigelsen seg som en motsigelse mellom borgerskapet og proletariatet.

Det fins ufattelig mange ting, og det fins ingen grenser for tingenes utvikling. Derfor blir det som er allmenngyldig i en sammenheng særegent i en annen. Omvendt blir det som er særegent i en sammenheng allmenngyldig i en annen. Motsigelsen i det kapitalistiske systemet mellom at produksjonen er samfunnsmessig og at produksjonsmidlene er privateide, er felles for alle de landa der kapitalismen fins og utvikler seg. For kapitalismen er dette en allmenngyldig motsigelse. Men denne motsigelsen i kapitalismen tilhører bare et bestemt historisk stadium i den allmenne utviklinga av klassesamfunnet, og ut fra motsigelsen mellom produktivkreftene og produksjonsforholda i klassesamfunnet som helhet, er dette en særegen motsigelse. Men da Marx analyserte det særegne ved alle disse motsigelsene i det kapitalistiske samfunnet, klargjorde han det allmenngyldige ved motsigelsen mellom produktivkreftene og produksjonsforholda i klassesamfunnet i alminnelighet enda djupere, mer dekkende og mer fullstendig.

Det særegne er forbundet med det allmenngyldige, og både det allmenngyldige og det særegne ved motsigelsen fins i alle ting — det allmenngyldige fins i det særegne. Derfor må vi prøve å oppdage både det særegne og det allmenngyldige og den innbyrdes sammenhengen mellom dem når vi studerer en ting. Vi må prøve å oppdage hva som er særegent og hva som er allmenngyldig og den innbyrdes sammenhengen mellom dem innafor sjølve tingen, og oppdage de sammenhengene denne tingen står i til de mange tingene utafor seg. Da Stalin forklarte de historiske røttene til leninismen i det berømte verket sitt *Om leninismens grunnlag*, analyserte han den internasjonale situasjonen som leninismen oppsto i. Han analyserte de motsigelsene i kapitalismen som nådde høydepunktet under imperialismen, og viste hvordan disse motsigelsene gjorde den

proletariske revolusjonen til et spørsmål om øyeblikkelig handling, og skapte gunstige vilkår for et direkte stormangrep på kapitalismen. Dessuten analyserte han grunnene til at Russland blei leninismens vogge, til at det tsaristiske Russland blei brennpunktet for alle motsigelsene i imperialismen og til at det russiske proletariatet kunne bli fortroppen for det internasjonale revolusjonære proletariatet. Stalin analyserte altså det allmenngyldige ved motsigelsene i imperialismen, og viste at leninismen er marxismen i imperialismens og den proletariske revolusjonens epoke. Samtidig analyserte han det særegne ved den tsarrussiske imperialismen innafor disse allmenne motsigelsene, og viste hvorfor den proletariske revolusjonens teori og taktikk blei født i Russland. Han viste at det allmenngyldige ved motsigelsene nettopp ligger i denne særegenheten. For oss er analysen til Stalin et mønstereksempel på hvordan vi skal forstå det særegne og det allmenngyldige ved motsigelsene og den innbyrdes sammenhengen mellom dem.

Når det gjelder spørsmålet om hvordan vi skal bruke dialektikken i studiet av objektive ting, påpeker både Marx og Engels, Lenin og Stalin alltid at vi ikke må være subjektive eller vilkårlige på noe som helst vis. Vi må ta utgangspunkt i de konkrete vilkåra som fins i den faktiske objektive bevegelsen til disse tingene og avdekke de konkrete motsigelsene i dem, den konkrete stillinga hver av de to sidene i alle motsigelsene inntar og det konkrete sambandet mellom motsigelsene. Dogmatikerne våre har ikke ei slik innstilling når de studerer, og derfor kan de aldri komme fram til noe riktig. Vi må trekke lærdommer av feilene de gjør og lære oss hvordan vi skal tilegne oss ei slik innstilling, for den er den eneste riktige når vi studerer.

Forholdet mellom det allmenngyldige og det særegne ved motsigelsen er forholdet mellom det allmenne og individuelle ved motsigelsen. Det allmenne ligger i at det fins motsigelser i alle prosesser, og at de gjenomsyrer alle prosesser fra begynnelse til slutt. Bevegelse, ting, prosesser, tenkning — alt dette er motsigelser. Å nekte for at det er motsigelser i ting, er å nekte for alt. Dette er en allmenn sannhet, gyldig til alle tider og i alle land uten unntak. Det er derfor motsigelsen er allmenn og absolutt. Men det allmenne fins i det individuelle — uten det individuelle ville det ikke være noe allment. Hva ville det bli igjen av det allmenne hvis alt det individuelle blei fjerna? Det er fordi hver motsigelse er særegen at det individuelle oppstår. Alt individuelt er betinga og midlertidig, derfor er det relativt også.

Denne sannheten om det allmenne og det individuelle, om det absolute og det relative, er sjølve kjernepunktet i problemet om motsigelser i ting. Forstår en ikke dette, er det jamgodt med å gi dialektikken på båten.

IV. HOVEDMOTSIGELSEN OG HOVEDSIDA I MOTSIGELSEN

Når det gjelder problemet om det særegne ved motsigelsen, er det fortsatt to punkter som må analyseres særskilt, nemlig hovedmotsigelsen og hovedsida i motsigelsen.

I utviklingsprosessen til en sammensatt ting er det mange motsigelser, og en av dem er nødt til å være hovedmotsigelsen. Eksistensen og utviklinga til den motsigelsen bestemmer eller påvirker eksistensen og utviklinga til de andre motsigelsene.

I det kapitalistiske samfunnet går for eksempel hovedmotsigelsen mellom de to motsatte kreftene, proletariatet og borgerskapet. Denne hovedmotsigelsen bestemmer eller påvirker de andre motsigelsene, som motsigelsene mellom restene av føydalklassen og borgerskapet, mellom bondesmåborgerskapet og borgerskapet, mellom proletariatet og bondesmåborgerskapet, mellom de ikke-monopolistiske kapitalistene og monopolkapitalistene, mellom borgerlig demokrati og borgerlig fascisme, mellom de kapitalistiske landa innbyrdes og mellom imperialismen og koloniene.

I et halvkolonialt land som Kina er det et innfløkt forhold mellom hovedmotsigelsen og de underordna motsigelsene.

Når imperialismen starter en aggresjonskrig mot et slikt land, kan alle klassene, med unntak av noen svikere, forene seg midlertidig i en nasjonal krig mot imperialismen. Da blir motsigelsen mellom imperialismen og landet det gjelder hovedmotsigelsen. Alle motsigelsene mellom de forskjellige klassene i landet (også den motsigelsen som var hovedmotsigelsen, nemlig motsigelsen mellom det føydale systemet og de store folkemassene) blir midlertidig sekundære og underordna. Slik var det i Kina under opiumskrigen i 1840, i krigen mellom Kina og Japan i 1894 og i Yi Ho Tuan-krigen i 1900, og slik er det nå under krigen mellom Kina og Japan.

Men i en annen situasjon bytter motsigelsene plass. Når imperialismen ikke driver undertrykking ved hjelp av krig, men med mildere me-

toder — politiske, økonomiske og kulturelle — kapitulerer de herskende klassene i halvkoloniale land for imperialismen, og går i forbund med imperialistene for å undertrykke folkemassene sammen med dem. Da går massene ofte til borgerkrig mot forbundet mellom imperialismen og føydalklassene, mens imperialismen ofte tyr til indirekte metoder istedenfor direkte handling for å hjelpe de reaksjonære i halvkoloniale land med å undertrykke folket. På det viset blir de indre motsigelsene særlig krasse. Det var dette som skjedde i Kina under den revolusjonære krigen i 1911, den revolusjonære krigen i 1924—27 og den tiårige jordbruks-revolusjonskrigen etter 1927. Kriger mellom de forskjellige reaksjonære herskergruppene i de halvkoloniale landa, f.eks. krigen mellom krigsherrene i Kina, faller i samme gruppe.

Når en revolusjonær borgerkrig utvikler seg til det punktet at den truer sjølve eksistensen til imperialismen og imperialismens løpegutter, de reaksjonære i landet, tar imperialismen ofte i bruk andre metoder for å opprettholde herredømmet. Enten prøver den å splitte den revolusjonære fronten innafor, eller så sender den væpna styrker for å hjelpe de reaksjonære i landet direkte. Da står utenlandsk imperialisme og innenlandsk reaksjon helt åpent på den ene sida, mens folkemassene står på den andre. Da er dette hovedmotsigelsen, som bestemmer eller påvirker utviklinga av de andre motsigelsene. Den hjelpa som ulike kapitalistiske land ga til de russiske reaksjonære etter Oktoberrevolusjonen, er et eksempel på væpna intervensjon. Chiang Kai-sheks forræderi i 1927 er et eksempel på at den revolusjonære fronten blir splitta.

Men samme hva som skjer, er det ingen tvil om at det bare fins én hovedmotsigelse på hvert stadium i utviklinga av en prosess, og at den spiller den ledende rolla.

Altså: Dersom det fins flere motsigelser i en prosess, må en av dem være hovedmotsigelsen og spille den ledende og avgjørende rolla, mens resten inntar en sekundær og underordna plass. Når vi studerer en sammensatt prosess der det er to eller flere motsigelser, må vi derfor sette alt inn på å finne hovedmotsigelsen i prosessen. Straks vi har funnet hovedmotsigelsen, kan vi lett løse alle problemer. Dette er den metoden Marx lærte oss med undersøkelsen han gjorde av det kapitalistiske samfunnet. På samme vis lærte Lenin og Stalin oss denne metoden da de undersøkte imperialismen og den allmenne krise i kapitalismen, og da de undersøkte sovjetøkonomien. Det fins tusenvis av lærde og praktikere som ikke forstår den. Resultatet er at de går seg bort i tåka og ikke makter å tren-

ge inn til kjernen i et problem, og da klarer de sjølsagt ikke å finne en metode for å løse motsigelsene.

Som vi sa, må en ikke behandle alle motsigelsene i en prosess som om de var likeverdige, men skille mellom hovedmotsigelsen og de underordna motsigelsene, og legge særlig vekt på å få tak i hovedmotsigelsen. Men bør vi behandle de to motsatte sidene i en bestemt motsigelse som likeverdige, enten det er en hovedmotsigelse eller en underordna motsigelse? Nei, det går heller ikke. I hver eneste motsigelse utvikler de to motsatte sidene seg ujamt. Noen ganger ser det ut som om de er i likevekt, men det er bare midlertidig og relativt. Det ujamne ved utviklinga er grunnleggende. Den ene av de to sidene i motsigelsen må være hovedsida, og den andre må være underordna. Hovedsida er den sida som spiller den ledende rolla i motsigelsen. En tings karakter bestemmes framfor alt av hovedsida i motsigelsen, den sida som har inntatt den dominerende stillinga.

Men denne situasjonen er ikke uforanderlig. Hovedsida og de underordna sidene i en motsigelse forvandler seg til hverandre, og tingens karakter endrer seg i samsvar med det. I en bestemt prosess eller på et bestemt stadium i utviklinga av en motsigelse er A hovedsida og B den underordna sida. På et annet stadium eller i en annen prosess er rollene snudd om. Det som avgjør denne forandringa, er hvor mye styrken til hver av sidene øker eller minsker i kampen mot den andre sida i løpet av utviklinga til en ting.

Vi snakker ofte om at «det nye fortrenger det gamle». At det gamle blir fortrengt av det nye, er en allmenn, evig og uforanderlig lov i universet. En ting forvandler seg til en annen ved ulike former for sprang. Det skjer i samsvar med tingens vesen og ytre vilkår. Dette er den prosessen der det nye fortrenger det gamle. I hver ting er det en motsigelse mellom de to sidene — det nye og det gamle, og dette fører til ei rekke kamper som snart går en veg og snart en annen. Disse kampene fører til at det nye forandrer seg fra å være lite til å bli stort, og blir dominerende, mens det gamle forandrer seg fra å være stort til å bli lite, og dør bort litt etter litt. Og i det øyeblikket det nye får herredømme over det gamle, endrer den gamle tingen seg kvalitativt til en ny ting. Slik kan vi se at en tings karakter framfor alt blir bestemt av hovedsida i motsigelsen, den sida som er blitt dominerende. Når hovedsida, altså den sida som er blitt dominerende, endrer seg, endrer tingens karakter seg i samsvar med det.

I det kapitalistiske samfunnet har kapitalismen endra stilling fra å være ei underordna kraft i den gamle føydale epoken, til å bli den dominerende krafta. I samsvar med dette har samfunnet endra karakter fra å være føydalt til å bli kapitalistisk. I den nye, kapitalistiske epoken har stillinga til de føydale kreftene endra seg fra å være dominerende til å bli underordna, og de dør bort litt etter litt. Slik var det for eksempel i Storbritannia og Frankrike. Ettersom produktivkreftene utvikler seg, forvandler borgerskapet seg fra å være en ung klasse som spiller ei progressiv rolle, til å bli en gammel klasse som spiller ei reaksjonær rolle, inntil det til slutt blir styrta av proletariatet og blir forvandla til en klasse som er fratatt de privateide produksjonsmidlene og er uten makt. Da dør også borgerskapet bort litt etter litt. Proletariatet er mye større enn borgerskapet og vokser fram samtidig med det, men under herredømmet til borgerskapet. Proletariatet er ei ny kraft som til å begynne med er underordna borgerskapet. Steg for steg vinner det styrke, blir en sjølstendig klasse som spiller den ledende rolla i historia, og til slutt griper det den politiske makta og blir den herskende klassen. Etter det forandrer samfunnet karakter, og det gamle kapitalistiske samfunnet blir forvandla til det nye sosialistiske samfunnet. Dette er den vegen som Sovjetunionen alt har gått, den vegen som alle andre land helt sikkert kommer til å gå.

Se for eksempel på Kina. I motsigelsen mellom Kinā og imperialismen inntar imperialismen hovedstillinga, mens Kina er blitt forvandla til en halvkoloni. Imperialismen undertrykker det kinesiske folket, og Kina er blitt gjort om fra et sjølstendig land til en halvkoloni. Men denne situasjonen er nødt til å forandre seg. I kampen mellom de to sidene er det ikke til å unngå at kreftene til det kinesiske folket, som vokser under proletariats ledelse, kommer til å forandre Kina fra en halvkoloni til et sjølstendig land. Imperialismen kommer på si side til å bli styrta, og det gamle Kina kommer uunngåelig til å forandre seg til et nytt Kina.

At det gamle Kina forandrer seg til et nytt Kina, fører også med seg at forholdet mellom de gamle føydale kreftene og de nye folkelige kreftene i landet forandrer seg. Den gamle føydale godseierklassen blir styrta, og den går over fra å være herskende til å bli herska over. Denne klassen kommer også til å dø bort litt etter litt. Under ledelse av proletariatet kommer folket, som blei herska over, til å bli herskere. Deretter endrer det kinesiske samfunnet karakter, og det gamle, halvkoloniale og halvføydale samfunnet forandrer seg til et nytt og demokratisk samfunn.

Vi kan finne eksempler på slike gjensidige forvandlinger i fortida. Ching-dynastiet, som styrte Kina i nesten tre hundre år, blei styrta i revolusjonen i 1911, og det revolusjonære Tung Meng Hui under Sun Yatsens ledelse vant en midlertidig seier. De revolusjonære kreftene i forbundet mellom kommunistene og Kuomintang i Sør-Kina endra seg fra å være svake til å bli sterke under den revolusjonære krigen i 1924—27. De seira i nordekspedisjonen, og krigsherrene i nord, som en gang kunne skalte og valte som de ville, blei styrta. Under angrepa fra Kuomintang-reaksjonen i 1927 gikk de folkelige kreftene under ledelse av kommunistpartiet sterkt tilbake tallmessig. Men da opportunismen i deres egne rekker blei utrydda, vokste de igjen litt etter litt. I de revolusjonære baseområdene under kommunistisk ledelse har bøndene blitt forvandla fra å være herska over til å bli herskere, mens det motsatte har skjedd med godseierne. Slik er det alltid i verden: Det nye tar det gamles plass, det gamle blir fortrent av det nye, det gamle blir fjerna for å rydde veg for det nye, og det nye vokser ut fra det gamle.

På visse tidspunkter i den revolusjonære kampen veier vanskene tyngre enn de gunstige vilkåra og utgjør dermed hovedsida i motsigelsen, mens de gunstige vilkåra utgjør den underordna sida. Men om de anstrenger seg, kan de revolusjonære overvinne vanskene steg for steg og skape en gunstig situasjon på ny. På det viset viker en vanskelig situasjon plassen for en som er gunstig. Det var dette som skjedde etter at revolusjonen i 1927 i Kina lei nederlag og under den lange marsjen til den kinesiske rødehæren. Nå, i krigen mellom Kina og Japan, er Kina igjen i ei vanskelig stilling, men vi kan endre dette og forvandle forholdet mellom Kina og Japan fra grunnen av. Omvendt kan gunstige vilkår bli forvandla til vansker dersom de revolusjonære gjør feil. Det var slik seieren i revolusjonen i 1924—27 blei snudd til nederlag. De revolusjonære baseområdene som vokste fram i provinsene i sør etter 1927, hadde alle lidd nederlag i 1934.

Det samme gjelder for motsigelsen i overgangen fra uvitenhet til kunnskap når vi studerer. Med det samme vi begynner å studere marxismen, står uvitenheten vår eller det vesle vi veit om marxismen i motsetning til kunnskap om marxismen. Men om vi studerer ivrig, kan uvitenhet forvandles til kunnskap, lite kunnskap til rik kunnskap, og blind bruk av marxismen kan forvandles til mesterlig bruk.

Noen trur at dette ikke er riktig om visse motsigelser. For eksempel er produktivkreftene hovedsida i motsigelsen mellom produktivkreftene

og produksjonsforholda, i motsigelsen mellom teori og praksis er praksis hovedsida, i motsigelsen mellom den økonomiske basisen og overbygninga er den økonomiske basisen hovedsida, og her bytter ikke de to sidene i motsigelsen plass. Dette er den mekanisk materialistiske oppfatninga, ikke den dialektisk materialistiske. Riktignok spiller produktivkreftene, praksis og den økonomiske basisen allment sett hovedrolla og den avgjørende rolla, og den som nekter for det, er ikke materialist. Men en må også vedgå at slike sider som produksjonsforholda, teorien og overbygninga kan komme til å spille hovedrolla og den avgjørende rolla under bestemte vilkår. Når produktivkreftene ikke kan utvikle seg med mindre produksjonsforholda endrer seg, spiller endringa i produksjonsforholda hovedrolla og den avgjørende rolla. Å skape og spre den revolusjonære teorien spiller hovedrolla og den avgjørende rolla i slike tider som da Lenin sa: «Uten revolusjonær teori kan det ikke bli noen revolusjonær bevegelse.»¹⁷ Når ei oppgave skal gjennomføres, samme hva for ei det er, og det ennå ikke fins noen retningslinjer, metoder, planer eller politiske linjer, blir det å utarbeide retningslinjer, metoder, planer eller politiske linjer hovedsaka og det avgjørende. Når overbygninga (politikk, kultur osv.) hindrer utviklinga av den økonomiske basisen, blir politiske og kulturelle endringer hovedsaka og det avgjørende. Går vi mot materialismen når vi sier dette? Nei. Grunnen til det er at samtidig som vi innser at det åndelige blir bestemt av det materielle og at den samfunnsmessige bevisstheten blir bestemt av den samfunnsmessige tilværelsen i den allmenne utvikling av historia, innser vi også — og det må vi — at det åndelige virker tilbake på det materielle, at den samfunnsmessige bevisstheten virker tilbake på den samfunnsmessige tilværelsen og at overbygninga virker tilbake på den økonomiske basisen. Dette er ikke å gå mot materialismen. Tvert om, det er å unngå mekanisk materialisme og forsvare den dialektiske materialismen fullt ut.

Når vi studerer det særegne ved motsigelsen, må vi undersøke disse to forholda — hovedmotsigelsen og de underordna motsigelsene i prosessen og hovedsida og den underordna sida i motsigelsen — det vil si, det som særmerker disse to forholda ved motsigelsen. Hvis ikke, kommer vi til å fortape oss i abstraksjoner. Da greier vi ikke å forstå motsigelsen konkret og følgelig ikke å finne den riktige metoden for å løse den. Det som særmerker eller er særegent for disse to forholda ved motsigelsen, er uttrykk for at de kreftene som står i motsetning til hverandre er ujamne. Ingen verdens ting utvikler seg helt jamt. Vi må gå mot teorien om

jamn utvikling eller likevektsteorien. Dessuten er det nettopp disse konkrete kjennetegna ved en motsigelse, og endringene i hovedsida og de underordna sidene etter hvert som motsigelsen utvikler seg, som viser hvor sterkt det nye som fortrenger det gamle, er. Å studere de ulike tilstandene av ujamnhet i motsigelsene, å studere hovedmotsigelsen og de underordna motsigelsene og hovedsida og den underordna sida i en motsigelse, er en svært viktig metode som et revolusjonært parti bruker for å fastlegge de strategiske og taktiske linjene sine riktig, både i politiske og militære spørsmål. Alle kommunister må legge vekt på dette.

V. IDENTITETEN OG KAMPEN MELLOM SIDENE I MOTSIGELSEN

Når vi har forstått det allmenngyldige og det særegne ved motsigelsen, må vi gå over til å studere spørsmålet om identiteten og kampen mellom de to sidene i en motsigelse.

Identitet, enhet, sammenfall, gjensidig inntrenging, gjensidig gjennomtrenging, gjensidig avhengighet (eller gjensidig vilkår for eksistens) innbyrdes sammenheng og gjensidig samvirke — alt dette er forskjellige uttrykk som betyr én og samme ting. Det går på disse to punktene: For det første forutsetter hver av de to sidene i en motsigelse i utviklingsprosessen til en ting at den andre fins, og begge sidene eksisterer sammen i én enhet. For det andre kan hver av de to sidene i motsigelsen under bestemte vilkår forvandle seg til si motsetning. Det er dette en kaller identitet.

Lenin sa:

Dialektikk er læra om hvordan *motsetninger* kan være og hvordan de er (hvordan de blir) *identiske* — under hvilke vilkår de er identiske og forvandler seg til hverandre, — om hvorfor den menneskelige forstanden ikke må se på disse motsetningene som døde, stivna, men som levende, betinga, bevegelige, der det ene forvandler seg til det andre og omvendt.¹⁸

Hva betyr dette?

De to motsatte sidene i enhver prosess utelukker hverandre, kjemper med hverandre og står i motsetning til hverandre. De fins uten unntak i

utviklingsprosessen til alle ting og i all menneskelig tenkning. En enkel prosess inneholder bare ett motsetningspar, mens en sammensatt prosess inneholder flere. Og motsetningsparene står i sin tur i motsetning til hverandre. Det er slik alle ting i den objektive verden og all menneskelig tenkning er, og slik de blir satt i bevegelse.

Om det er slik, fins det ingen som helst identitet eller enhet. Hvordan kan en da snakke om identitet eller enhet?

Saka er at ingen av de to motsatte sidene kan eksistere isolert. Uten si motsatte side mister de eksistensvilkåret sitt begge to. Tenk bare etter: Kan ei av to motsatte sider i en ting eller i et begrep i den menneskelige bevisstheten eksistere sjølstendig? Uten liv ville det ikke være noen død, uten død ville det ikke være noe liv. Uten «over» ville det ikke være noe «under», uten «under» ville det ikke være noe «over». Uten uhell ville det ikke være hell, og uten hell ville det ikke være noe uhell. Uten noe lett ville det ikke være noe vanskelig, uten noe vanskelig ville det ikke være noe lett. Uten godseiere ville det ikke være leilendinger, uten leilendinger ville det ikke være godseiere. Uten borgerskapet ville det ikke være noe proletariat, uten proletariatet ville det ikke være noe borgerskap. Uten imperialistisk undertrykking av nasjonene, ville det ikke være kolonier eller halvkolonier, uten kolonier eller halvkolonier ville det ikke være noen imperialistisk undertrykking av nasjonene. Slik er det med alle motsetninger. Under bestemte vilkår står de på den ene sida i motsetning til hverandre, og på den andre sida står de i innbyrdes sammenheng med hverandre, trenger inn i hverandre, gjennomtrenger hverandre og er gjensidig avhengig av hverandre. Dette kaller vi identitet. Under bestemte vilkår er alle motsatte sider ikke-identiske, derfor sier vi at de står i motsetning til hverandre. Men det er også identitet mellom dem, og derfor står de i innbyrdes sammenheng med hverandre. Det er dette Lenin mener når han sier at dialektikken undersøker «hvordan *motsetninger* kan være ... *identiske*». Hvordan kan de være identiske? Nettopp fordi hver av dem er vilkåret for at den andre er til. Det er den første betydninga av identitet.

Men er det nok å bare si at hver av de to motsatte sidene er vilkåret for at den andre er til, at det er identitet mellom dem og at de derfor kan eksistere sammen i en enhet? Nei, det er det ikke. Saka er ikke slutt med at de er avhengige av hverandre for å være til. Endå viktigere er det at motsetningene forvandler seg til hverandre. Det vil si at hver av de to motsatte sidene i en ting under bestemte vilkår forvandler seg til si motset-

ning, bytter plass med motsetninga si. Dette er den andre betydninga av motsigelsens identitet.

Hvorfor er det identitet her også? Det har seg slik: Gjennom revolusjonen blir proletariatet, som tidligere blei herska over, forvandla til den herskende klassen, mens borgerskapet, den tidligere herskende klassen, blir forvandla til en klasse som blir herska over. Det bytter plass med motsetninga si. Dette har alt skjedd i Sovjetunionen, og det kommer til å skje over hele verden. Hvordan kunne ei slik endring gå for seg om det ikke var noen innbyrdes sammenheng og identitet mellom motsetningene under bestemte vilkår?

Kuomintang, som spilte ei viss positiv rolle på et bestemt stadium i moderne kinesisk historie, blei et kontrarevolusjonært parti etter 1927 på grunn av klassekarakteren sin og forlokkende løfter fra imperialismen (dette var vilkåra). Men det er blitt tvunget til å gå med på motstand mot Japan fordi motsigelsen mellom Kina og Japan har skjerpa seg, og på grunn av enhetsfrontpolitikken til kommunistpartiet (dette var vilkåra). Ting som står i motsetning til hverandre forandrer seg til hverandre, og her har vi en utvetydig identitet.

Jordbruksrevolusjonen er en prosess der godseierklassen, som eide jorda, blir forvandla til en klasse som har mista jorda, mens bøndene, som en gang mista jorda, blir forvandla til småeiere som har fått jord. En slik prosess kommer til å finne sted igjen. Under bestemte vilkår er det en innbyrdes sammenheng mellom å ha og ikke ha, mellom å få og miste. Det er identitet mellom de to sidene. Under sosialismen blir bøndenes privateiendom forvandla til sosialistisk jordbruk under offentlig eie. Dette har allerede skjedd i Sovjetunionen, og det kommer til å skje overalt ellers. Det fins ei bru som fører fra privateiendom til offentlig eie. I filosofien kalles denne brua identitet, forvandling til si motsetning eller gjensidig inntrenging.

Å konsolidere proletariatets diktatur eller folkets diktatur er i virkeligheten å forberede vilkåra for å avskaffe dette diktaturet og rykke fram mot et høyere stadium, der alle statssystemer er avskaffa. Å opprette og bygge det kommunistiske partiet er i virkeligheten å forberede vilkåra for å avskaffe det kommunistiske partiet og alle politiske partier. Å bygge en revolusjonær hær under ledelse av det kommunistiske partiet og føre revolusjonær krig, er i virkeligheten å forberede vilkåra for å avskaffe krig for alltid. Dette er motsetninger som samtidig utfyller hverandre.

Som alle veit forvandler krig og fred seg til hverandre. Krig blir forvandla til fred — for eksempel blei den første verdenskrigen forvandla til etterkrigsfreden, og borgerkrigen i Kina har nå opphørt og veket plass for fred i landet. Fred blir forvandla til krig — for eksempel blei samarbeidet mellom Kuomintang og kommunistpartiet forvandla til krig i 1927, og dagens situasjon med verdensfred kan bli forvandla til en andre verdenskrig. Hvorfor er det slik? Fordi det under bestemte vilkår er identitet mellom motsatte ting, som krig og fred i klassesamfunnet.

Alle motsetninger står i en innbyrdes sammenheng. Det er ikke bare slik at de eksisterer sammen i én enhet under bestemte vilkår, men de kan også forvandle seg til hverandre under andre bestemte vilkår. Dette er den fulle betydninga av motsetningenes identitet. Det er dette Lenin mente da han drøfta «hvordan de er (hvordan de blir) *identiske* — under hvilke vilkår de er identiske og forvandler seg til hverandre».

Hva er grunnen til at «den menneskelige forstanden ikke må se på disse motsetningene som døde, stivna, men som levende, betinga, bevegelige, der det ene forvandler seg til det andre og omvendt»? Fordi det er akkurat slik tingene er i den objektive virkeligheten. Saka er at enheten eller identiteten mellom motsetningene i objektive ting ikke er død eller stivna, men levende, betinga, bevegelig, midlertidig og relativ. Under bestemte vilkår forvandler hver side i en motsigelse seg til si motsetning. Gjenspeilt i menneskenes tenkning blir dette den marxistiske verdensanskuelsen, den materialistiske dialektikken. Det er bare de reaksjonære herskende klassene før og nå og metafysikerne i deres tjeneste som ikke ser på motsetninger som levende, betinga, bevegelige, der det ene forvandler seg til det andre og omvendt, men som døde og stivna. De sprer denne falske oppfatninga overalt for å føre folkemassene bak lyset, og sånn prøver de å sikre herredømmet sitt for all framtid. Oppgava til kommunistene er å avsløre de falske oppfatningene til de reaksjonære og metafysikerne, å gjøre kjent den dialektikken som fins i tingene og på det viset sette fart i forvandlinga av ting og nå målet, som er revolusjonen.

Når vi snakker om motsetningenes identitet under bestemte vilkår, sikter vi til virkelige og konkrete motsetninger og at motsetninger virkelige og konkret forvandler seg til hverandre. Det fins utallige forvandlinger i mytologien, for eksempel Kua Fus kappløp med sola i *Shan Hai Ching*¹⁹, Yis nedskyting av ni soler i *Huai Nan Tzu*²⁰, apekongens syttito forvandlinger i *Hsi Yu Chi*²¹, de tallrike episodene der spøkelser og rever

forvandles til mennesker i *Liao Chais underlige fortellinger*²² osv. Men disse forvandlingene av motsetninger i disse legendene er ikke konkrete forandringer som gjenspeiler konkrete motsigelser. De er naive og fantastiske, subjektivt innbilte forvandlinger som blir framkalt i menneskenes bevissthet av utallige virkelige og innfløkte forvandlinger av motsetninger til hverandre. Marx sa: «All mytologi mestrer, behersker og former naturkreftene i og gjennom fantasien. Derfor forsvinner mytologien straks menneskene vinner herredømme over naturkreftene.»²³ De utallige forandringene i mytologien (og i barneeventyr) fryder menneskene fordi de gir et fantasibilde av mennesket som erobrer naturkreftene, og de beste mytene har en «evig tiltrekningskraft», som Marx sa det. Men myter er ikke bygd på konkrete motsigelser som fins under bestemte vilkår, og derfor gjenspeiler de ikke virkeligheten vitenskapelig. Det betyr at i myter og barneeventyr har de sidene som utgjør en motsigelse bare en innbilt identitet, ikke en konkret identitet. Den vitenskapelige gjenspeilinga av identiteten i virkelige forvandlinger er den marxistiske dialektikken.

Hvorfor kan et egg, men ikke en stein, bli forvandla til en kylling? Hvorfor er det identitet mellom krig og fred, men ikke mellom krig og en stein? Hvorfor kan mennesker bare føde mennesker og ikke noe annet? Den eneste grunnen er at motsetningenes identitet bare eksisterer under nødvendige bestemte vilkår. Uten disse nødvendige bestemte vilkåra kan det ikke finnes noen som helst identitet.

Hva er grunnen til at den borgerlig-demokratiske Februarrevolusjonen i Russland i 1917 var direkte knytta sammen med den proletariske sosialistiske Oktoberrevolusjonen, mens den borgerlige revolusjonen i Frankrike ikke var knytta direkte sammen med en sosialistisk revolusjon, og Pariskommunen²⁴ i 1871 endte med nederlag? Hvorfor er det på den andre sida slik at nomadesystemet i Mongolia og Sentral-Asia er blitt knytta direkte sammen med sosialismen? Hva er det som gjør at den kinesiske revolusjonen kan unngå ei kapitalistisk framtid og knyttes direkte sammen med sosialismen uten å ta den gamle historiske vegen til de vestlige landa, uten å gjennomgå en periode med borgerlig diktatur? Den eneste grunnen er de konkrete vilkåra i perioden. Når bestemte nødvendige vilkår er til stede, oppstår det visse motsigelser i tingenes utviklingsprosess. Dessuten er de motsetningene som fins i motsigelsene gjensidig avhengig av hverandre og blir forvandla til hverandre. Ellers ville ikke noe av dette vært mulig.

Slik er spørsmålet om identitet. Hva er så kamp? Og hva slags forhold er det mellom identitet og kamp?

Lenin sa:

Motsetningenes enhet (samsvar, identitet, like virkning) er betinget, midlertidig, forbigående, relativ. Kampen mellom motsetninger som utelukker hverandre gjensidig, er absolutt, akkurat som utvikling og bevegelse er absolutt.²⁵

Hva betyr dette?

Alle prosesser har en begynnelse og en slutt, alle prosesser forvandler seg til sin motsetning. Det uforanderlige ved alle prosesser er relativt, men det foranderlige som kommer til uttrykk i at en prosess forvandler seg til en annen, er absolutt.

Det fins to bevegelsestilstander i alle ting, tilstanden med relativ ro og tilstanden med tydelig forandring. Begge skyldes kampen mellom de to motsatte elementene som fins i ting. Når tingen er i den første bevegelsestilstanden, endrer den seg bare kvantitativt og ikke kvalitativt. Derfor ser det ut som den er i ro. Når en ting er i den andre bevegelsestilstanden, har de kvantitative forandringene som gikk for seg i den første tilstanden allerede nådd et toppunkt som fører til at tingen går i oppløsning som en enhet. Deretter følger det ei kvalitativ forandring, og derfor kommer tingens bevegelse til uttrykk i ei tydelig forandring. Den enheten, solidariteten, sammenbindinga, harmonien, balansen, det dødpunktet, den stillstanden, roa, uforanderligheten, likevekta, fastheten, tiltrekninga osv. som vi kan se i dagliglivet, er alt sammen uttrykk for at tingene er i en tilstand av kvantitativ endring. På den andre sida er oppløsninga av enheten, det vil si at denne solidariteten, sammenbindinga, harmonien, balansen, det dødpunktet, den stillstanden, roa, uforanderligheten, likevekta, fastheten, tiltrekninga blir ødelagt, og at hver av dem forandrer seg til sin motsetning, alt sammen uttrykk for at tingene er i en tilstand av kvalitativ forandring, at en prosess forvandler seg til en annen. Ting forvandler seg stadig fra den første til den andre bevegelsestilstanden. Kampen mellom motsetningene foregår i begge tilstandene, men motsigelsen blir løst ved den andre tilstanden. Det er derfor vi sier at motsetningenes enhet er betinget, midlertidig og relativ, mens kampen mellom motsetninger som utelukker hverandre gjensidig, er absolutt.

Vi har sagt at to motsatte ting kan eksistere sammen i en enhet og for-

vandle seg til hverandre fordi det er identitet mellom dem. Dette gjelder under visse vilkår, det vil si at to ting som står i motsetning til hverandre kan forene seg og forvandle seg til hverandre under bestemte vilkår, men de kan ikke utgjøre en motsigelse om disse vilkåra mangler. Da kan de ikke eksistere sammen i den samme enheten og kan ikke forvandle seg til hverandre. Det er bare under bestemte vilkår at det rår identitet mellom motsetninger, og derfor sa vi at identiteten er betinga og relativ. Vi kan legge til at kampen mellom motsetningene gjennomsyrrer en prosess fra begynnelse til slutt, og gjør at en prosess forvandler seg til en annen. Kampen fins overalt, og derfor er den ubetinga og absolutt.

Betinga, relativ enhet sammen med ubetinga, absolutt kamp utgjør motsetningenes bevegelse i alle ting.

Vi kinesere sier ofte at «ting som står i motsetning til hverandre, utfyller hverandre også».²⁶ Det vil si at det er identitet mellom ting som står i motsetning til hverandre. Dette ordspråket er dialektisk, og står i strid med metafysikken. «Står i motsetning til hverandre» viser til at de to motsatte sidene utelukker hverandre gjensidig, eller kjemper med hverandre. «Utfyller hverandre» betyr at de to motsatte sidene forener seg under bestemte vilkår og oppnår identitet. Likevel er det kamp i identiteten, og uten kamp kan det ikke være noen identitet.

Det er kamp i identiteten, det allmenngyldige er i det særegne og det allmenne er i det individuelle. For å sitere Lenin: «... det *er* noe absolutt i det relative».²⁷

VI. ANTAGONISMENS PLESS I MOTSIGELSEN

Spørsmålet om kampen mellom motsetningene omfatter også spørsmålet om hva antagonisme er. Svaret vårt er at antagonisme er ei form for kamp mellom motsetningene, men ikke den eneste forma.

I menneskehetens historie er antagonismen mellom klassene et særegent uttrykk for kampen mellom motsetningene. Se på motsigelsen mellom de utbytende og utbytta klassene. Både i slavesamfunnet, føydalsamfunnet og det kapitalistiske samfunnet eksisterer slike klasser som står i motsetning til hverandre, side om side i det samme samfunnet i lang tid, og de kjemper mot hverandre. Men det er først når motsigelsen mellom de to klassene utvikler seg til et bestemt stadium, at den tar form av åpen antagonisme og utvikler seg til revolusjon. Det samme gjelder for forvandlinga av fred til krig i klassesamfunnet.

Før ei bombe eksploderer, er den én enhet der motsetningene eksisterer side om side under bestemte vilkår. Eksplosjonen skjer først når et nytt vilkår, nemlig antennelse, er til stede. Det forholder seg på samme vis med alle naturfenomener, som til slutt tar form av åpen konflikt for å løse gamle motsigelser og bringe fram nye ting.

Det er uhyre viktig å forstå dette. Det setter oss i stand til å forstå at revolusjoner og revolusjonære kriger ikke er til å unngå i klassesamfunnet. Uten dette blir det umulig å gjennomføre sprang i samfunnsutviklinga og styrte de reaksjonære herskerklassene slik at folket kan ta den politiske makta. Kommunistar må avsløre den bedrageriske propagandaen til de reaksjonære, som for eksempel påstanden om at samfunnsrevolusjonen er unødvendig og umulig. De må fullt ut forsvare den marxist-leninistiske teorien om samfunnsrevolusjonen og sette folket i stand til å forstå at samfunnsrevolusjonen ikke bare er helt nødvendig, men at det også er fullt mulig å gjennomføre den, og at hele menneskehetens historie og Sovjetunionens seier har stadfesta denne vitenskapelige sannheten.

Men vi må studere konkret omstendighetene for hver enkelt kamp mellom motsetninger, og ikke bruke den formelen vi har drøfta her vilkårlig på alle ting. Motsigelsen og kampen er allmenngyldig og absolutt, men metodene for å løse motsigelser, det vil si formene for kamp, endrer seg i samsvar med den karakteren motsigelsene har. Noen motsigelser er kjennetegna av åpen antagonisme, andre ikke. Noen motsigelser som opprinnelig var ikke-antagonistiske, utvikler seg til antagonistiske motsigelser, mens andre, som opprinnelig var antagonistiske, utvikler seg til ikke-antagonistiske motsigelser, alt etter hvordan tingene utvikler seg konkret.

Vi har allerede nevnt at motsigelser mellom riktige og feilaktige ideer i kommunistpartiet gjenspeiler klassemotsigelser innafor partiet så lenge det fins klasser. I visse spørsmål behøver ikke slike motsigelser slå ut som antagonistiske til å begynne med. Men ettersom klassekampen utvikler seg, kan de bli antagonistiske. Historia til Sovjetunionens Kommunistiske Parti viser oss at motsigelsen mellom den riktige tenkninga til Lenin og Stalin og den feilaktige tenkninga til Trotski, Bukharin og andre ikke kom til uttrykk i antagonistisk form i begynnelsen, men at den seinere utvikla seg til å bli antagonistisk. Det fins liknende tilfeller i historia til det kinesiske kommunistpartiet. Motsigelsene mellom den riktige tenkninga til mange av partikameratene våre og den feilaktige

tenkninga til Chen Tu-hsiu, Chang Kuo-tao og andre slo heller ikke ut i antagonistisk form til å begynne med, men seinere utvikla de seg til å bli antagonistiske. Nå kommer ikke motsigelsen mellom riktig og feilaktig tenkning i partiet vårt til uttrykk i antagonistisk form, og dersom kamerater som har gjort feil kan rette på dem, kommer det ikke til å utvikle seg til antagonistiske motsigelser. Derfor må partiet på den ene sida føre en alvorlig kamp mot feilaktig tenkning og på den andre sida gi de kameratene som har gjort feil skikkelige muligheter til å våkne opp. Når det nå er slik, er det opplagt at en altfor tilspissa kamp ikke tjener saka. Men dersom folk som har gjort feil, tviholder på dem og gjør dem verre, kan det hende at denne motsigelsen utvikler seg til å bli antagonistisk.

På det økonomiske området er motsigelsen mellom by og land uhyre antagonistisk både i det kapitalistiske samfunnet, der byene under borgerskapets herredømme plyndrer landsbygda hensynsløst, og i Kuomintang-områdene i Kina, der byene under herredømmet til den utenlandske imperialismen og det kinesiske komprador-storborgerskapet plyndrer landsbygda brutalt. Men i et sosialistisk land og i de revolusjonære baseområdene våre har denne antagonistiske motsigelsen endra seg til en ikke-antagonistisk motsigelse, og når vi når fram til det kommunistiske samfunnet vil den ha forsvunnet.

Lenin sa: «Antagonisme og motsigelse er slett ikke det samme. Under sosialismen vil det første forsvinne, det andre vil bestå.»²⁸ Det vil si at antagonismen er ei form, men ikke den eneste forma, for kampen mellom motsetninger. Altså kan ikke formelen om antagonismen brukes vilkårlig overalt.

VII. SLUTNING

Nå kan vi gi ei kort oppsummering. Loven om motsigelser i ting, det vil si loven om motsetningenes enhet, er den grunnleggende loven i naturen og i samfunnet, og derfor er den også den grunnleggende loven i tenkninga. Den står i motsetning til den metafysiske verdensanskuelsen. Den representerer en stor revolusjon i kunnskapshistoria til menneskeheten. Ifølge den dialektiske materialismen fins det motsigelser i alle prosessene i ting som objektivt eksisterer, og i den subjektive tenkninga, og de gjennomsyrrer disse prosessene fra begynnelse til slutt. Dette er det allmenngyldige, og absolutte ved motsigelsen. Hver motsigelse og hver av sidene i motsigelsen har sine egne kjennetegn. Dette er det særegne og

relative ved motsigelsen. Under bestemte vilkår er motsetningene identiske, og derfor kan de eksistere side om side i en enhet og forvandle seg til hverandre. Dette er igjen det særegne og relative ved motsigelsen. Men kampen mellom motsetningene er uten ende. Den foregår både når motsetningene eksisterer side om side og når de forvandler seg til hverandre. Kampen blir særlig tydelig når de forvandler seg til hverandre. Dette er igjen det allmenngyldige og absolutte ved motsigelsen. Når vi studerer det særegne og relative ved motsigelsen, må vi legge vekt på skillet mellom hovedmotsigelsen og de underordna motsigelsene og på skillet mellom hovedsida og den underordna sida i motsigelsen. Når vi studerer det allmenngyldige ved motsigelsen og kampen mellom motsetningene i motsigelsen, må vi legge vekt på skillet mellom de ulike formene for kamp. Ellers kommer vi til å gjøre feil. Dersom vi ved hjelp av studier virkelig greier å forstå de grunnleggende tingene som vi har forklart her, kommer vi til å greie å knuse de dogmatiske ideene som står i strid med grunnprinsippene i marxismen-leninismen, og som er skadelige for den revolusjonære saka vår. Og de kameratene våre som har praktisk erfaring kommer til å greie å systematisere erfaringene sine til prinsipper og unngå å gjenta empiristiske feil. Dette er noen få enkle slutninger fra den undersøkelsen vi har gjort av loven om motsigelsen.

NOTER

1. Lenin, «Sammendrag av Hegels *Forelesninger om filosofiens historie*», *Samla verker*, eng. utg., bind 38, s. 253.

2. I artikkelen «Om dialektikken» sa Lenin: «Todelingen av enheten og erkjennelsen av dens motstridende deler (se sitatet fra Philo om Heraklit i begynnelsen av 3. del («Om erkjennelsen»)) i Lassalles bok om Heraklit er dialektikkens *vesen* (en av dens «vesentligheter», en av dens grunnleggende, om ikke viktigste særegenheter eller trekk)». (Lenin «Om dialektikken» (1915 el. 1916) *Marx, Engels, marxisme*, Forlaget Oktober, Oslo 1977, s. 213). I «Sammendrag av Hegels *Logikkens vitenskap*», sa han: «Kort sagt kan dialektikken bli definert som læresetninga om motsetningenes enhet. Dette griper kjernen i dialektikken, men det må forklares og utvikles.» (Lenin, *Samla verker*, eng. utg., bind 38, s. 213)

3. Deborin (1881—1963), sovjetisk filosof og medlem av Sovjetunionens vitenskapsakademi. I 1930 begynte filosofiske kretser i Sovjetunionen å kritisere Deborin-skolen. De påpekte at Deborin-skolen gjorde idealistiske feil når den skilte teori fra praksis og filosofi fra politikk.

4. Lenin, «Om dialektikken» (1915 el. 1916), *Marx, Engels, marxisme*, Forlaget Oktober, Oslo 1977, s. 214.

5. Dette blei sagt av Tung Chung-shu (179—104 f. Kr.), en kjent talsmann for Konfusianismen under Han-dynastiet.

6. Engels, *Anti-Dühring*, «Dialektikk. Kvantitet og kvalitet», *Marx Engels Werke*, tysk utg., bind 20, s. 112.

7. Lenin, *Marx, Engels, marxisme*, «Om dialektikken» (1915 el. 1916), norsk utg., Forlaget Oktober, Oslo 1977, s. 213—214.

8. Engels, *Anti-Dühring*, «Dialektikk. Kvantitet og kvalitet», *Marx Engels Werke*, tysk utg., bind 20, s. 113.

9. Lenin, *Marx, Engels, marxisme*, «Om dialektikken» (1915 el. 1916), norsk utg., Forlaget Oktober, Oslo 1977, s. 213

10. Bukharin (1888—1938) leda en anti-leninistisk fraksjon i den revolusjonære bevegelsen i Russland. Seinere sluttet han seg til ei gruppe forrædere. I 1937 blei han ekskludert fra partiet, og i 1938 blei han dømt til døden av Sovjetunionens høyesterett. Her kritiserer kamerat Mao Tsetung den feilaktige linja som Bukharin hadde gått inn for i lang tid. Denne linja gikk ut på å dekke over motsigelsene mellom klassene og erstatte klassekampen med klassesamarbeid.

I årene 1928—29 forberedte Sovjetunionen ei altomfattende kollektivisering av jordbruket. Da gikk Bukharin mer åpenlyst inn for denne feilaktige linja enn noen gang før. Formålet var å dekke over klassemotsigelsene mellom rikbøndene på den ene sida og fattigbøndene og mellombøndene på den andre. Han la også fram den feilaktige linja om at arbeiderklassen kunne gå i forbund med rikbøndene, og at rikbøndene dermed «kunne vokse fredelig inn i sosialismen».

11. Samme sted, s. 214—215.

12. Se «Strategiske problemer for den revolusjonære krigen i Kina», note 10, s. 252 i denne boka.

13. Samme sted, note 2, s. 250 i denne boka.

14. Wei Cheng (580—643 e. Kr.) var en statsmann og historiker i Tang-dynastiet.

15. *Shui Hu Chuan (Ved Vannkanten)*, en berømt kinesisk roman fra det 14. hundreåret, beskriver en bondekrig mot slutten av Sung-dynastiet i nord. Landsbyen Chu lå i nærheten av Liangshanpo, der Sung Chiang oppretta basen sin. Han var lederen av bondeopprøret og helten i romanen. Herren i denne landsbyen, Chu Chao-feng, var en tyrannisk godseier.

16. Lenin, *Uvalgte verker*, «Mer om fagbevegelsen, situasjonen nå og feilene til Trotski og Bukharin», eng. utg., Internasjonalt forlag, New York 1943, bind 9, s. 66.

17. Lenin, «Hva må gjøres» (1902), *Uvalgte verker i 12 bind*, Forlaget Oktober, Oslo 1976, bind 2, s. 33.

18. Lenin, *Samla verker*, «Sammendrag av Hegels *Logikkens vitenskap*», bind 38, s. 109.

19. *Shan Hai Ching (Fjellenes og sjøenes bok)* blei skrevet i epoken med de krigførende statene (403—221 f.Kr.). Overmennesket Kua Fu løp etter og tok igjen sola i en av fablene. Men han døde av tørst, og stokken hans blei forvandla til Teng-skogen.

20. Yi er en av de sagnomsuste heltene fra oldtida i Kina. Han var berømt for bueskytinga si. Ifølge ei legende i *Huan Nan Tzu*, som blei samla i det 2. hundreåret f.Kr., fans det ti soler på himmelen i keiser Yaos tid. Yi fikk ordre fra keiser Yao om å skyte ned de brennende solene for å gjøre slutt på ødeleggelsene av plantelivet. Ei annen legende, som blei skrevet ned av Wang Yi (2. hundreåret e. Kr.), forteller at bueskytteren har skutt ned ni av de ti solene.

21. *Hsi Yu Chi (Pilgrimsferd mot vest)* er en roman fra det 16. hundreåret. Helten i denne romanen er apeguden Sun Wu-kung. Han hadde en overnaturlig evne til å kunne forandre seg til syttito ulike skapninger etter som han ville. Det kunne være en fugl, et tre eller en stein.

22. *Liao Chais underlige fortellinger* blei skrevet av Pu Sung-ling i det 17. hundreåret. Det er ei velkjent samling av 431 fortellinger. De handler stort sett om spøkelser og reveånder.

23. Karl Marx, *Et bidrag til kritikken av den politiske økonomien*, «Innledning til kritikken av den politiske økonomien», *Marx Engels Werke*.

24. Pariskommunen var den første proletariske statsmakta i verdenshistoria. Den 18. mars 1871 gjorde det franske proletariatet opprør, og tok makta i Paris. Under ledelse av proletariatet blei Pariskommunen grunnlagt den 28. mars gjennom valg. Dette var ei makeløs bragd. Det var første gang proletariatet prøvde å knuse det borgerlige statsapparatet gjennom revolusjon og erstatte statsmakta til borgerskapet med proletariatets statsmakt.

Det franske proletariatet var ennå ikke fullt utvikla på den tida. Derfor slutta det seg ikke sammen med forbundsfellene sine, bondemassene. Det var altfor mildt mot kontrarevolusjonen, og satte ikke i verk besluttomme militære angrep til rett tid. Derfor kunne kontrarevolusjonen uhindra samle sammen styrkene sine rett etter at de var blitt slått, vinne tilbake makta og sette igang et vilt blodbad mot dem som hadde deltatt i opprøret. Pariskommunen falt den 28. mai 1871.

25. Lenin, *Marx, Engels, marxisme*, «Om dialektikken» (1915 el. 1916), norsk utg., Forlaget Oktober, Oslo, s. 214.

26. Ordtaket «Ting som står i motsetning til hverandre, utfyller hverandre også» fins første gang i *Historia til det tidlige Han-dynastiet* av Pan Ku. Han var en anerkjent historiker i det 1. hundreåret e.Kr. Uttrykket har vært populært lenge.

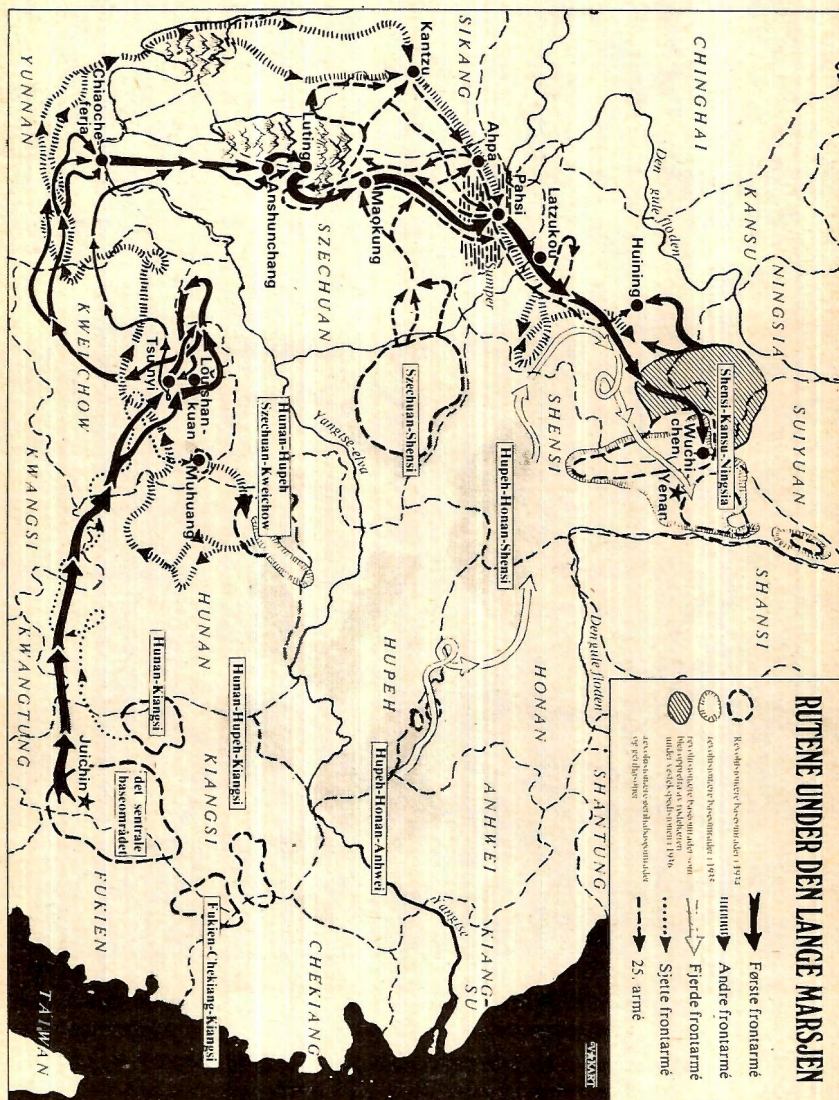
27. Lenin, *Marx, Engels, marxisme*, «Om dialektikken» (1915 el. 1916), norsk utg., Forlaget Oktober, Oslo 1977, s. 214.

28. Lenin, *Samla verker*, «Merknader til N.I. Bukharins *Økonomien i overgangsperioden*», bind 11, s. 357.

Grenseområdet mellom Hunan og Kiangsi. Rødehæren hadde viktige baseområder her i perioden fra 1927 til 1934.

Hvordan så verden ut fra Vest-Europa i perioden 1926 til 1937? Det var krise i verdensøkonomien. Fascismen kom til makta i Tyskland og Japan. Krigsfaren økte raskt.

Kina var den gangen et lukka land for Vesten. Det var ytterst få som kjente til Kinas Kommunistiske Parti, enda færre hadde hørt om Mao Tsetung. Hva stod han for, kommunisten som dro fra Shanghai for å lede et bondeopprør i Sør-Kina? Som kjempa for enhetsfront med borgerskapet mot den japanske fascismen? Som insisterte på at den som ikke har undersøkt et spørsmål, ikke har rett til å uttale seg om det?

Nå veit vi at det Mao kjempa for den gangen var riktig. Det vant fram og har fått betydning for hele verden. Og Maos skrifter fra den gangen var nyvinninger for marxismen-leninismen og revolusjonen, i Kina som i verden forøvrig.

I denne boka finner du Maos eget utvalg av artikler fra denne perioden. I tillegg til de spørsmåla som er nevnt, finner du artikler om økonomi, korrigering av feil i partiarbeidet, strategi og taktikk i krig. Mest berømt er kanskje de filosofiske artiklene — «Om praksis» og «Om motsigelsen».

ISBN 82-7094-136-0

kr. 82,—